

VỪT qua con đường Hai Bà Trưng đông kín những xe cộ, chiếc xe Lambretta mang hai chữ « xin số » dừng lại dưới một vòm cây đầy bóng tối.

Màu đối thoại vẳng lên :

— Em về sớm quá.

— Rất tiếc nhà em hôm nay có việc bận. - Giá như mọi hôm, em có thể đi chơi với anh tới khuya.

— Bao giờ có thể gặp nhau ?

Im lặng vài giây. Tiếng người con gái :

— Khó quá. Em không biết lúc nào đi được. Anh cho em địa chỉ đi. Em có thể tới kiếm anh được chứ ?

— Sao lại không. Thi — 14 Yersin — Thứ bảy này anh chờ em, được không ?

— Chưa biết, nhưng cứ chờ.

— Chờ thế cho mà chết nhần răng ra à ?

— Gì mà chết. Anh không biết chờ đợi là gì sao !
Phải biết chờ đợi chứ.

— Được rồi, anh chờ.

— Ô voa !

— Ồ voa !

Bóng người con gái vút đi. Cái bóng dấp khoẻ mạnh còn in hằn lên trước mặt người con trai : Một khuôn mặt búp bê Nhật bản, một dáng người B.B. Người con trai mỉm cười, tiếng sang số xe rồi điếng may rú, tiếng hai chiếc bánh lao đi trên đường nhựa. Vòm cây đầy bóng tối lại trở về với sự yên tĩnh dịu dàng của một đêm Sài Gòn trở lạnh.

Người con gái quẹo vào một ngõ hẹp, nhưng khi chiếc Lambretta đã vút đi, sự yên tĩnh đã trở lại, thì người con gái cũng trở lại. Nàng đi từng bước thật buồn, thật khoan thai. Bước đi buồn của người con gái buồn. Buồn vì thất tình, buồn đến nỗi cho người khác cái cảm tưởng là nàng rất có thể tự tử, nàng sắp lao vào bất cứ một chiếc xe hơi nào từ bốn ngã đường phóng tới.

Nhưng một chiếc xe Plymouth đi qua chỗ một gia đình ngoại kiều, rồi một chiếc Taunus 12 m chở một đôi tình nhân, rồi một chiếc Traction 15 do một ông già lái, ngồi bên cạnh là một đứa con — hoặc có thể là một cô nhân tình trẻ — rồi một chiếc xe Jeep nhà binh chạy như bay vèo qua, người con gái vẫn đi những bước đi buồn. Người con gái biết hết các hiệu xe, biết hết những người đã đi qua. Và, nàng chỉ chú ý đến những chiếc đèn xe hơi. Bởi một lẽ

giản dị là nàng đang chờ một người đi xe hơi. Người đó là người yêu của nàng.

Người con gái đứng lại một giây dưới vòm cây mà chiếc Lambretta mang biển « xin số » vừa thả nàng xuống. Nàng nhìn góc đường, nhìn bóng tối, nàng bỗng thấy ghê-sợ như vừa phạm vào một tội lỗi, bởi người đi Lambretta không phải là người yêu của nàng. Phải rồi, nàng nhớ tên hắn là Thi. Nàng quen hắn một lần phi trường Tân Sơn Nhất. Thi quen người yêu của chị nàng và chị nàng làm ở phi trường. Hôm đó nàng đi tiễn một người anh đi Mỹ. Thi cũng tiễn một người bạn sĩ quan đi Mỹ. Thi nhìn nàng và ngay ở cái nhìn đầu tiên này đã tố cáo Thi thích nàng. Nhưng không phải người con gái chỉ có một người thích. Vì thế nàng quên Thi dễ dàng, nhất là nàng lại đang có người yêu.

Buổi chiều, trong một lúc buồn, thật buồn vì vụ gây lộn với người yêu. Người con gái đứng trước rạp chiếu bóng nhìn tấm biển quảng cáo với một mơ ước nhỏ nhất! « Nếu hai đứa không giận nhau, bây giờ đã ngồi ở Ciné ». Và từ sự mơ ước nhỏ nhất chuyển sang bức dọc, giận đời và thêm khát.

Người con trai mang tên Thi mạnh dạn đi tới. Thoạt tiên là một nụ cười, sau đó là lời thăm hỏi về người chị để trở thành người quen... Tất cả những hình ảnh ấy hiện lên rõ rệt trong đầu óc người con gái. Nàng rung mình không dám nghĩ tiếp những chuyện đã xảy ra: Thi mời nàng đi uống nước ở Givral. Nhà hàng Givral thật gần. Nàng nhận lời, nàng muốn trả thù người yêu.

Trả thù mà vẫn sợ, sợ người yêu bắt gặp. Nhưng

ngồi cả nửa giờ đồng hồ mà nàng không được bắt gặp quả tang. Nàng lại trở nên ảm ức.

Thì mời nàng đi coi chiếu bóng, một lần nữa, nàng trả thù người yêu. Nàng nhận lời. Suốt hai giờ đồng hồ ngồi bên Thi, đầu óc nàng trống rỗng, tâm tư nàng run rẩy. Nàng hối hận, nàng nhận nàng có tội với người yêu.

Thì nói những gì, nàng nghe thật mơ hồ. Nàng chỉ nhớ mang máng Thi khoe chàng là sinh viên. Sinh viên trường gì nàng cũng không nhớ rõ. Phim chưa hết, nàng đã đứng dậy đòi về. Thi nằn nì thêm năm phút, song nàng nhất định không chịu. Nàng nhớ rằng hôm qua, sau khi gây với Bảo — người yêu của nàng — Bảo bỏ đi, nhưng đúng như thường lệ, buổi tối thứ sáu nào, Bảo cũng hẹn đón nàng ở đây vào quãng từ 8 giờ đến 8 giờ mười lăm. Vì nghĩ đến cái hẹn thường lệ này nàng đâm cuống, nàng giở giọng cầu kinh với Thi :

— Tôi phải về. Anh ngồi lại đi, tôi về bằng taxi cũng được.

Thì ngoan ngoãn đi với nàng xuống đường và chờ nàng về đây. Mặc dầu bây giờ mới là tám giờ kém mười. Kể ra anh chàng Thi cũng . . . được lắm. Hiền lành để bảo có vẻ tội nghiệp thế nào. Nghĩ vậy, người con gái trở nên hối hận vì đã đối xử với Thi có vẻ cứng rắn đến độ tàn nhẫn. Nàng cúi đầu, nhìn mũi giày trắng trong bóng tối mơ hồ của hè phố. Những chiếc xe đi qua rồi những chiếc xe đi qua, Bảo vẫn chưa tới.

Người con gái giờ tay xem đồng hồ. Nàng nhớ Bảo hơn lúc nào hết. Chiếc đồng hồ gợi lại kỷ niệm xưa. Chiếc đồng hồ Bảo đã mua tặng nàng nhân dịp kỷ niệm ngày sinh nhật thứ 18 của nàng và cũng là ngày Bảo kiểm thêm được

việc làm. Bảo làm giáo sư của một trường tư thục, nhưng là một giáo sư Anh văn không nổi tiếng, bản tính Bảo lại bướng bỉnh nên chàng bị bạn bè chèn ép đến nỗi phải xin thôi. Yến — tên nàng — là học trò của Bảo. Bỗng dưng một hôm, Yến thấy thương Bảo, nàng đã tìm đến nhà Bảo xin học lớp riêng do Bảo mở tại nhà.

Lớp học gồm có năm người. Ba người con trai và hai người con gái. Mộng Tuyết cũng thích Bảo và Dạ Yến cũng thích Bảo. Nhưng kết quả Dạ Yến đã thắng. Dù thắng song Dạ Yến ghen, ghen kinh khủng mỗi lần Bảo nói chuyện với Mộng Tuyết về bất cứ vấn đề gì. Để bảo vệ tình yêu Yến đã cương quyết ra lệnh cho Bảo kiếm việc khác làm, bỏ nghề dạy học. Chính Yến đã đưa Bảo tới ông chú họ để yêu cầu ông giúp đỡ. Chỉ cần một tuần lễ sau. Bảo đã được làm ở sở Mỹ.

Cuộc sống của Bảo dễ chịu trông thấy. Vậy mà khi Bảo không cần làm thêm thì trường lại mở nhiều, chính những người bạn chèn ép Bảo trước kia bây giờ lại phải mời Bảo dạy học. Lẽ dĩ nhiên là Bảo nhận lời với những điều kiện khó khăn để trả thù, để gạt bỏ cái mặc cảm mình là một giáo sư tồi. Nghề đời vẫn vậy, những khi mình không cần, mình làm phách thì có lắm kẻ chào đón, khối người quy lụy. Do đó, Bảo được chấp thuận mọi điều kiện một cách dễ dàng.

Tình yêu giữa Bảo và Yến thật đẹp. Nhưng rồi sóng gió nổi lên. Tình yêu nào mà chẳng có sóng gió. Nhưng cơn sóng gió này rất nặng.

Một hôm Yến được tin là Mộng Tuyết cũng vào làm sở Mỹ và làm ngay trong phòng của Bảo. Yến điên lên, Yến đến sở tìm Bảo. Theo sự «lục vấn» của Yến, Bảo khai: Mộng Tuyết được ai giới thiệu vào làm Bảo không hề

biết và người ta đưa Mộng Tuyết vào phòng Bảo thì Bảo phải chịu, bởi Bảo là cấp dưới.

Hai người gây nhau vì chuyện này suốt buổi trưa rồi suốt buổi tối hôm qua. Bảo lôi cả ông chú Yến ra làm chứng, Yến cũng nhất định không tin. Yến cho là đàn ông thường hay bênh nhau. Không đời nào Yến chịu tin, một cách ngây thơ như vậy. Yến vẫn nghĩ Bảo yêu nàng nhưng thích Tuyết, bởi Tuyết « sếch-xy » Tuyết có cặp đùi dài, Tuyết lẳng lơ và chính Tuyết cũng muốn trả thù nàng, Yến tức lắm, tức không chịu được nên Yến bỏ đi, nàng trở về nhà bằng Taxi, đóng kín cửa phòng. Cho mãi tới chiều nay Yến mới bước chân ra phố.

Bây giờ là tám giờ rồi mà Bảo vẫn chưa tới. Bảo đi đâu ? ! Bảo tưởng nàng không tới chỗ hẹn thường lệ hay là Bảo kiểm cơ để đi chơi ? Có thể là Bảo đi chơi với Tuyết. — « Đồ ngựa ! » Yến rửa thềm Tuyết như vậy và sự tức giận khiến má Yến đỏ bừng lên. Yến lại nhìn về bốn ngã đường để chờ mong bóng chiếc xe của Bảo. Nhưng bốn ngã đường vắng tanh vắng ngắt. Yến lại giơ tay xem đồng hồ. Tám giờ hai phút ! Yến muốn đập tan chiếc đồng hồ này ra cho hả. Kỷ niệm không còn nghĩa gì cả.

Yến muốn khóc quá. Yến muốn khóc thật lớn. Yến muốn gào tên Bảo cho bết giận : « Tám giờ hơn rồi anh có biết không ». Tiếng nói từ trong tâm tư như muốn nghẹn lại. Một chiếc xe từ đầu đường đi tới nhưng không phải là xe Bảo. Một chiếc Taunus 15m. Yến thù những chiếc Taunus 15m. . Yến thù tất cả những loại xe chạy ngang đây, bất cứ là loại xe mang nhãn hiệu nào, kể cả những chiếc taxi vô tội. Yến đi đi lại lại như một kẻ mất hồn, tâm tư nàng như muốn nổi loạn. Nàng nghĩ đến Mộng Tuyết, có thể là Mộng Tuyết đã quyến rũ Bảo tới

nay. Với ai chứ Mộng Tuyết thì Yến tin là « nó » dám làm tất cả để quyến rũ Bảo, kể cả việc dâng hiến trọn vẹn.

Nghĩ đến đây toàn thân Yến nóng ran lên, mồ hôi lấm tấm trên trán. Nàng muốn đi tìm và bắt gặp. Bảo đi bên Mộng Tuyết. Trong đầu óc người con gái mới lớn, mới biết yêu và mới được yêu bỗng nổi lên khung cảnh của một cặp tình nhân lén lút ngồi trong bóng tối của một công viên. Và Yến tự hỏi :

— Gặp cảnh đó mình sẽ làm gì ?

Cuộc đối thoại với chính mình bắt đầu dần vụt héo nát tâm tư Yến :

— Mình sẽ xông tới kéo cổ áo Bảo ra. Mình sẽ thẳng tay tát cho Bảo một cái thật mạnh.

Chỉ cần nghĩ thế, Yến cũng đã thấy hồi hộp, người nàng như nổi gai, nàng tự phản đối :

— Không, không thể làm như vậy được. Làm như vậy là điên. Nếu Bảo đánh lại mình hoặc Bảo hất hàm mỉa cười sẽ hỏi : « Cô làm gì vậy ? Cô không có quyền ». Lúc đó mình sẽ tính sao ? Mình chỉ có nước « độn thổ » mới hết ngượng.

Hai bàn tay Yến nắm chặt lại trong một cảm giác đau đớn đến tê dại, đến muốn chết. Yến nghĩ đến cái chết, những viên thuốc ngủ hoặc là một cây cầu cao trong sương mù, đứng trên đó người ta chỉ thấy giòng sông lờ mờ như một dải mây xám mỏng về đêm. Yến lắc đầu :

— Không được ! Mình chết là mình thua. Cái chết, bây giờ sẽ thành cái mối thất tình quá cổ lỗ, quá tầm thường. Chết như vậy vô ích, vô nghĩa và vô... lý.

Yến thở ra một hơi dài. Nàng quyết định không chết nữa. Nàng sẽ phải làm cách khác :

— Mình sẽ tiến tới trước mặt Bảo và Mộng Tuyết, mình dừng lại đưng hai giây đồng hồ « tích tắc, tích tắc » cho hai người nhìn thấy mình, nhìn thật rõ rồi mình mỉm cười và mình bỏ đi. Nụ cười khinh bỉ. Mình sẽ đi tìm một người yêu khác, có thể là anh chàng Thi.

Yến tạm hài lòng với ý nghĩ này. Nàng dừng lại đầu đường để nhìn một chiếc xe hơi đang tiến tới, nhưng thật ra nàng vẫn không hy vọng là xe của Bảo. Khi chiếc xe chạy ngang, Yến muốn lấy viên đá ném cho bề toang chiếc kính sậu. Rồi Yến lại tiếp tục ý nghĩ

— Trong trường hợp mình làm như vậy, một là Bảo sẽ bỏ Mộng Tuyết ngồi đó, Bảo chạy theo mình. Như thế mình cũng hả dạ rồi, song dù sao cũng phải cho anh chàng một trận, bắt anh chàng năn nỉ nát người ra, mình sẽ tính cách trêu cho anh chàng ghen, ghét điên lên mới hả. Bộ mặt Bảo khi năn nỉ và lúc ghen tuông coi thật dễ yêu.

Yến mỉm cười một mình. Nàng nhớ Bảo quá. Nàng muốn gào lên thật lớn « em nhớ anh ». Nàng ước muốn mình là bà tiên cầm chiếc đuá thần gõ vào thân cây, Bảo sẽ phải hiện ra trước mặt nàng để nàng nói một câu « em nhớ anh ». Trời ơi ! Có người yêu mà không nói được câu này thì thật khổ. Yến thở dài, nàng rung mình nghĩ đến trường hợp thứ hai, một trường hợp đau đớn hơn :

— Nếu mình bỏ đi mà Bảo không đi theo, hai người sẽ ôm nhau cười rúc rích về cái cử chỉ của mình thì mình tính sao ?

Yến nhắm mắt không dám nghĩ tiếp. Nàng thở dài giờ tay ra ngoài ánh đèn xem đồng hồ. Tám giờ ba mươi phút rồi. Bảo không đến. Yến thù Bảo đến độ tưởng mình có thể phát điên lên được. Nàng trở nên hoang mang, chưa bao giờ nàng bị Bảo bỏ rơi như thế này. «Anh tàn nhẫn lắm, anh có biết em đợi anh không, anh có biết em mong nhớ anh kinh khủng thế này không?». Tiếng nói thầm đó nghẹn ngào trong lòng Yến. Yến thấy má mình ướt nước mắt.

Thật khó có thể tưởng tượng được rằng Yến khóc, khóc trong bóng tối của một góc đường, trong bóng tối của nơi hẹn hò. Yến mang tâm trạng của một người con gái xấu bị hắt hủi, bị tình phụ, bị bỏ rơi. Chưa bao giờ Yến khổ sở bực dọc và hằn học với Bảo như thế này. Yến tự hỏi :

— Như thế này kêu là tình yêu được sao ? Như thế này là yêu và được yêu sao ?

Yến lắc đầu thở dài. Tiếng thở của nàng làm mờ các vì sao đêm đậu trên những vòm cây cao. Vũ trụ này đều mỗi một và buồn tủi như Yến.

Một ý nghĩ khác lại loé lên trong đầu óc Yến. Ý nghĩ làm Yến sửng người, sợ hãi. Yến nghĩ rằng có thể trong khi nàng ngồi ở Givral, nàng đứng nói chuyện với Thi ngoài cửa rạp Cinéma, biết đâu Bảo chẳng bắt gặp và Bảo bỏ đi luôn ? Biết đâu ! Yến bắt đầu run sợ. Yến bắt đầu hối hận vì đã đi với Thi. Yến trở nên thù ghét Thi !

— Thằng khốn nạn, người ta đang buồn, rủ rê người ta. Lợi dụng lúc người ta giận nhau với người yêu thì xông tới. Đồ hèn !

Tuy chửi thầm Thi như vậy song Yến chắc rằng Thi

vô tội, hoàn toàn vô tội. Tòa án lượng tâm công minh mà xét, tuyên bố tha bổng cho Thi. Ngoài ra Yến phải công nhận thêm một điều nữa là Thi ngoan, hiền và dễ thương. Dù được nàng nhận lời mời đi chơi một cách dễ dàng như vậy mà Thi không có một thái độ nào tỏ ra hỗn xược, gở gạc như tất cả những người con trai khác khi được người đẹp nhận lời quá dễ. Đó là những ý nghĩ lóe lên từ đáy sâu tâm tư. Nhưng mặc dầu vậy, bây giờ đứng đây, đau đớn dần vật trong sự chờ đợi, Yến vẫn oán ghét Thi như thường, oán ghét vô cùng trong sự vô lý vô cùng.

Ngày bây giờ chính Yến cũng không hiểu xem nàng đối với Thi ra sao nữa. Có thật thù ghét hay có thật Yến cảm thấy Thi dễ thương? Đó cũng là điều Yến muốn biết.

Yến bỏ lửng ý nghĩ về Bảo. Nàng trở lại với hình ảnh Thi, nàng chép miệng lắc đầu :

— Anh chàng thật ngốc, ngốc không thể chịu được. Tại sao anh chàng không chịu trở lại đây vào giờ này? Đúng lúc này, mình đang cần đi, bất kể là đi đâu. Đồ ngốc !

Yến si vệ ngắm Thi như vậy và Yến biết là Thi oan. Yến mỉm cười một mình

— Xin lỗi.

Nàng đi ngược trở lại con đường Hai Bà Trưng. Thành phố lên đèn, thành phố rất đẹp. Một buổi tối như thế này mà bị người yêu bỏ rơi thì không còn sự đau đớn nào hơn. Yến tủi thân, nàng đã định vẫy taxi đi tới nhà một con bạn nào đó, nhưng rồi nàng lại thôi. Nàng trở lại với bóng tối của góc đường.

Nàng tưởng tượng mình là một thiếu phụ sau

mười lăm năm bỏ xứ đi trốn vì bị tình phụ, đến bây giờ buổi tối hôm nay trở về nhất lại kỷ niệm cũ. Bóng tối của nơi hẹn hò như ma quái mang theo những cảm dỗ kỳ ảo. Thứ cảm dỗ vừa đau đớn vừa hồi hộp như một canh bạc hấp dẫn. Quanh quần mãi Yến vẫn không thể bỏ được bóng tối này.

Nàng chỉ sợ nàng bỏ về, Bảo vừa tới và Bảo sẽ chờ, hai người sẽ bỏ phí mất một buổi tối.

— Biết đâu Bảo chẳng hư xe! Hay là Bảo đau?! Ừ phải rồi, biết đâu. Cố gắng một chút nữa, năm phút nữa Bảo không đến nhất định mình sẽ đi. Mình sẽ về nhà ngủ thẳng một mạch không cần phải suy nghĩ gì hết cả. Bây giờ về nhà cũng không ngủ được.

Tự nhủ thầm như vậy, Yến lại bắt đầu cái năm phút chờ đợi cuối cùng. Nàng giơ tay xem đồng hồ cẩn thận, tiếng nói quyết liệt vang lên

— Tám giờ ba mươi bảy phút. Nếu tám giờ bốn mươi hai phút anh không đến, em đi! Anh đừng trách em độc ác.

Tiếng nói quyết liệt đó có thể hiểu là một tiếng nói thầm để tự an ủi mình. Vì vậy Yến thấy mình bớt khổ đi một chút. Nàng được thanh thoi và nàng lại nghĩ về Thi. Nàng nghĩ đến khoảng thời gian trước mặt. Đêm nay nàng đành bỏ phí rồi. Sáng mai đi học về nàng sẽ làm gì buổi chiều thứ bảy, buổi tối thứ bảy rồi cả một ngày chủ nhật dài đằng đẳng?! Chẳng lẽ nằm đó mà khóc hoặc là ra ngồi dưới gốc me này mà đợi? Không! Nhất định Yến sẽ không chịu được. Yến sẽ tiếp tục trả thù:

— Mình sẽ kiếm Thi. Mình quên địa chỉ Thi rồi,

nhưng mình sẽ hỏi ông bạn của bà chị mình. Mình sẽ nói dối là Thi hứa cho mượn sách. Nhất định chiều mai mình sẽ đi kiếm Thi. Bằng mọi cách mình sẽ phải tìm cho được anh chàng này.

Ý nghĩ đó khiến Yến thú vị, thú vị như một kẻ vừa trả xong một mối thù lớn. Năm phút chờ đợi cuối cùng cũng đã trôi qua, song Yến lại cố tình quên. Nàng không dám vén tay áo xem đồng hồ nữa. Nàng cúi đầu, bước những bước thật chậm trên vỉa hè loang lổ ánh đèn đêm. Yến nghĩ đến sương mù dăng kín thành phố như Luân-Đôn trong những phim có cảnh đợi chờ. Thành phố này trơ trụi, tại sao lại không có sương mù? Nếu có sương mù thì thơ mộng biết bao nhiêu.

Nhưng thôi, bây giờ Yến lại không cần nữa. Thơ mộng để làm gì khi người yêu không đến! Nỗi buồn đau tỏa rộng ngút ngàn. Yến trở về, lần này thì nhất định Yến trở về nhà. Tại làm sao lại cứ phải có Bảo! Không có Bảo nàng đã chết đâu! Không có Bảo thành phố này vẫn vậy, con đường này vẫn vậy, bằng ấy ngọn cây và bằng ấy ánh đèn. Bảo không làm gì để thay đổi được thành phố này cả. Bằng ấy rạp chiếu bóng và bằng ấy chỗ đi chơi, không hơn không kém.

Yến đi những bước nhẹ, băng trống rỗng. Buồn không thể nói. Hàng rào gỗ màu xanh lá cây trước cửa nhà nàng hiện ra; đúng là một con vật cũ kỹ già nua, nàng chán không buồn nhìn. Nàng dừng lại trước hàng rào gỗ bởi có tiếng cười nói ồn ào từ trong nhà vọng ra. Nàng kiễng chân nhìn qua những song cửa sổ. Phía sau chiếc rèm hoa bằng lụa mỏng khuôn mặt Quỳnh hiện ra dưới ngọn đèn néon. Yến mỉm cười «A! Quỳnh». Và nàng tiến vào trong nhà.

Mọi người ngưng nói chuyện, ngược lên nhìn Yến.
Yến lễ phép cúi chào Quỳnh thật vui vẻ :

— Anh ạ.

Quỳnh mỉm cười :

— Tôi vừa hỏi thăm Yến.

— Dạ, em sang nhà chị Mai. Tính đi ciné nhưng...
em hơi nhức đầu nên ăn cơm xong em về. Hồi này
trông anh khỏe ra.

Quỳnh nhìn xuống bộ đồ Sinh-viên Sĩ-quan của mình
rồi nhìn bà Thảo — mẹ Yến — nói đùa

— Bác vừa chê anh đen như Chà-và.

Bà Thảo nhìn Quỳnh âu yếm

— Đàn ông có đen mới đẹp.

Yến quay sang phía bà Thảo

— Anh Bích nhà mình không về sao má ?

Quỳnh biết rằng Yến hỏi câu đó có ý là muốn hỏi
mình nên chàng trả lời ngay :

— Bích chích thuốc tuần này nên không về được.

Đôi mắt Yến tròn lên

— Anh ấy làm sao mà phải chích thuốc ?

— Thuốc TAB là một thứ thuốc chích ngừa. Ai cũng
phải chích chứ không phải riêng gì Bích.

Yến «à» một cái rồi chớp mau đôi mắt một cách
duyên dáng. Bỗng dưng hôm nay Yến cảm thấy thân mật

với Quỳnh khác hẳn với những lần trước. Có thể nói, tất cả những lần trước khi Quỳnh còn là một tư chức, thỉnh thoảng Quỳnh tới đây chơi với Bích, Yến thừa biết Quỳnh thích mình — nếu chưa muốn nói là yêu và say mê — nhưng Yến chỉ làm bộ thân mật chứ thực tâm nàng vẫn chê Quỳnh xấu trai, Quỳnh mang một vẻ nhà quê thế nào.

Từ lối đi đứng, lối ăn vận của Quỳnh bao giờ cũng mang một vẻ ông cụ non. Từ ngày Quỳnh và Bích được lệnh gọi nhập ngũ, đây là lần thứ nhất, Yến gặp Quỳnh. Trong bộ đồ nhà binh, Yến thấy Quỳnh khỏe khoắn và dễ thương hơn ngày xưa nhiều. Nhưng dù là dễ thương, Quỳnh vẫn chỉ là một cậu sinh viên sĩ quan xấu trai, nhất là bộ răng hô thì vô phương cứu chữa. Khuôn mặt Quỳnh xương xẩu, nụ cười khắc khổ. Chính Bích cũng đã có lần phải nói với Yến

— Thằng Quỳnh nó mê cô, nhưng tội nghiệp cho nó, nó xấu trai quá, đi với cô không xứng tí nào.

Những lần như vậy Yến thấy thương Quỳnh. Song tình thương của những cô gái mười bảy mười tám chỉ thoáng qua như một cơn gió nhẹ.

Cả nhà Yến có chỉ mỗi bà cô Yến là chịu Quỳnh nhất. Yến có cảm tưởng nếu Quỳnh đủ can đảm mang trầu cau tới hỏi nàng làm vợ, bà cô nàng sẽ gật đầu liền tức khắc. Ông cô Yến thì không có ý kiến gì cả. Ông chỉ biết tuyên bố với bà cô mỗi khi cần bênh vực một lời đề nghị nào của Yến : « — Con gái bây giờ chúng nó sống như vậy. Bà yên tâm, con gái mình đẹp và khôn ngoan nữa, đừng lo gì cả ». Yến rất thích tính ông cô. Ông sống trẻ trung, phóng túng đến nỗi đôi khi đi chơi với ông cô, Yến tưởng ông cô là anh cả chứ không phải là một ông

bố ngoài bốn mươi tuổi. Ông bà cũng thích Quỳnh, nhưng thích không có nghĩa là muốn gã ngay con gái cho Quỳnh. Ông cũng có ý kiến là Quỳnh xấu trai và ông cụ non.

Nghĩ đến những lời bình phẩm đó về Quỳnh, lúc này ngồi trước mặt Quỳnh, Yến tùm tùm cười.

Quỳnh nhìn Yến thật nhanh, chàng không thể hiểu ý nghĩa sâu kín trong nụ cười đó, tuy vậy Quỳnh cũng ngượng, chàng vội vàng quay mặt đi. Bà Thảo thì hiểu hết ý nghĩa nụ cười của con gái. Chính bà cũng muốn phì cười vì những ý nghĩ đó của Yến. Nhưng bà lại lờ mắt nhìn con gái rồi lãng sang chuyện khác :

— Cậu được nghỉ mấy ngày ?

— Thưa bác sáng chúa nhật cháu phải vào trường. Tôi lượt anh Bích được đi phép.

Yến lảng ra phía tủ buffet vặn nút chiếc máy hát Stéreo. Tiếng hát Patti-Pages âm vang, buồn và ấm. Bà Thảo đứng dậy vào trong nhà. Yến hiểu cái cử chỉ ấy của mẹ. Nàng quay sang nhìn Quỳnh. Hai người cũng có nụ cười vô nghĩa. Quỳnh hỏi một câu vắn vơ :

— Sao cô không đi ciné ?

— Em nhức đầu.

— Noel này cô có định đi đâu không ?

Yến cười, đôi mắt hơi mờ đi. Nàng nhớ đến lời hẹn của Bảo từ khi mới yêu nhau: «Noel này chúng mình sẽ đi chơi với nhau đủ hai mươi bốn tiếng đồng hồ» Nhưng đến bây giờ, lời hẹn đó chắc không thành. Yến lắc đầu

— Em không định đi đâu hết. Có ai mời mà đi !

Câu nói có một ngụ ý khuyến khích Quỳnh mời Yến và sẽ được nhận lời. Vì vậy Quỳnh không bỏ lỡ cơ hội, chàng nhìn Yến rồi hỏi như một đứa trẻ :

— Thật không ?

— Nói dối anh làm gì !

— Anh không nghĩ là Yến nói dối mà anh sợ Yến nói dối chơi.

Yến cảm động trước giọng nói đó của Quỳnh, một giọng nói hết sức thành thật, đầy hồi hộp và ray rứt. Nàng nhìn Quỳnh bằng đôi mắt nồng ấm :

— Em không dối với anh đâu.

Nói rồi Yến cười, nàng « khai pháo » trước :

— Bộ anh tính mời em hay sao đây mà cần dặn kỹ thế ! Anh cẩn thận lắm.

— Cẩn thận như vậy mà đôi khi không đủ đấy.

— Nếu em là đàn ông, em không cẩn thận như anh.

Quỳnh cúi nhìn xuống mặt bàn, nụ cười nửa miệng, chàng ngước lên, đôi mắt tinh ranh :

— Cô muốn nói là cứ mời bữa đi chứ gì ? Cô tưởng tôi không biết làm như vậy sao ?

Yến cười khanh khách :

— Đúng !

— Cô làm rồi. Tôi biết nhưng không làm được.

Yến ranh mãnh hơn :

— Phải nói là anh chỉ nghĩ mà không dám làm.

Anh sợ. Sợ đủ thứ. Trước hết sợ ngược, sau nữa là sợ không được nhận lời còn bẽ mặt hơn và cuối cùng là sợ sự giao thiệp sau lần từ chối đó là hết. Có đúng vậy không ?

Quỳnh đỏ mặt trước nhận xét đó của Yến. Chàng thăm phục người con gái thông minh, tinh quái này. Chàng gật đầu thú nhận :

— Có phần nào đúng.

Bộ mặt Yến đầy vẻ tự phụ và thú vị, nàng lắc đầu :

— Anh nên nhớ con gái chúng em không cho chuyện đó là quan hệ. Đó là một điều làm con gái chúng em hãnh diện. Dù có nhận lời được hay không chúng em cũng ghi vào « Sổ thầm trong lòng » là có một người sẵn sàng mời mình. Biết đâu có một ngày nào đó, một giờ nào đó, người con gái sẽ đích thân tới mời anh.

— Cô muốn nói tới một giờ phút bốc đồng nào đó phải không ?

— Chưa đúng hẳn.

Quỳnh xua tay :

— Tôi không thích mình chỉ là một phương tiện cho người khác giải thoát những bức dọc đau đớn vì một người khác.

— Tất cả con trai chỉ là phương tiện. Nói cho đúng chúng mình đều chỉ là những phương tiện của nhau. Anh đừng nên cố chấp quá. Cái khi khát hão của những ông suy nghĩ theo lối quân tử Tàu hết thời rồi. Lúc này người ta sống thực tế. Người ta không chịu bỏ lỡ cơ hội bao giờ. Có cơ hội là phải nắm lấy mà sống. Xin lỗi anh

cho em lấy một tỷ dụ : nếu anh muốn đi chơi với cô X.Y hay A.B.C. gì đó, cô ta vừa bỏ rơi người yêu hoặc ngược lại bị người yêu bỏ rơi, cô ta sẵn sàng đi chơi với anh, anh không nên từ chối dù có bị cô ta nói thẳng băng ra rằng em đang buồn, bị bỏ rơi, muốn đi chơi với anh.

Một lần nữa Quỳnh nhất định phản đối :

— Tôi không chịu được cái cảnh ấy.

— Anh đòi hỏi quá nhiều, quá lý tưởng trong mọi chi tiết, em thấy khó để anh có thể thành công được. Có điều anh nên nhớ rằng cô X.Y, nào đó không cứ phải đi chơi với anh mới sống nổi. Cô ta có thể đi với những người khác. Anh không nắm được cơ hội là anh mất.

Quỳnh bướng bỉnh :

— Thà là mất, thà là cô ta đi chơi với người khác chứ còn tôi thì không chịu được.

Yến nhìn Quỳnh rồi thở dài nhẹ nhẹ :

— Anh dằn dỗi như một đứa trẻ con như vậy ai chiều cho nổi anh được. Bây giờ người ta sống cởi mở hơn anh nhiều. Anh thuộc phe « Bảo thủ ».

Tiếng máy Stéreo vẫn âm vang trong căn phòng khách rộng, tiếng hát Dalida trầm buồn. Quỳnh ngồi im trong tiếng hát đó. Chàng cúi đầu thú nhận, chàng đã chịu ảnh hưởng quá nhiều của gia đình nho giáo, của những phong tục tập quán ngay từ hồi còn nhỏ nên nếp sống của chàng luôn luôn bị vây hãm bởi thành kiến, bởi mặc cảm. Đây không phải là lần thứ nhất Quỳnh chịu tự thú điều đó. Đã nhiều lần Quỳnh tự thú, song chàng cũng không thay đổi được gì hơn. Quỳnh biết

chàng sẽ bỏ lỡ nhiều dịp, song chàng không biết làm thế nào để thay đổi chính mình. Tiếng Quỳnh thở dài rất nhẹ.

Yến ngược nhìn Quỳnh thương hại ;

— Anh tính mời Yến hay sao đây ?

Bị hỏi một câu quá bất ngờ, Quỳnh trở nên lúng túng, chàng liếc nhìn Yến thật nhanh rồi lại quay vội đi nơi khác, tiếng chàng ấp úng :

— Ờ . . ờ . . Yến có thể.

Tiếng Yến cười nhẹ nhàng :

— Không biết hôm đó Yến có rảnh không. Nhưng có điều chắc chắn là hôm nay ngày mai thì có thể được. Anh có thể cho Yến đi chơi.

Về mặt Quỳnh ngậy ra một cách thật tức cười, Quỳnh chưa bao giờ ngờ được Yến lại có thể nhận lời mời của mình một cách dễ dàng như vậy. Gần như Yến mời chàng chứ không phải chàng mời nữa. Giọng Quỳnh luống cuống nhẹ bằng :

— Yến muốn đi đâu ?

— Tùy ý anh. Đi ciné, đi nhẩy... Ngay bây giờ hay là... tối mai. Anh quyết định lấy.

Quỳnh cười :

— Sao lại không phải là bây giờ ?

— Ô Kê. Anh xin phép má Yến đi.

— Bác có chịu không ?

Yến tùm tùm cười dấu mặt đi nơi khác. Nàng muốn

nói : « Anh ngây thơ quá, anh không biết rằng má Yến chịu anh lắm hay sao » nhưng nàng không nói như vậy, nàng lắc đầu :

— Không biết.

Quỳnh có vẻ run sợ ra mặt, chàng cười méo xệch cả mồm đi.

— Ngại quá.

Yến đứng dậy

— Yến đi thay áo, trong khi đó anh mở cuộc điều đình với bà cô Yến.

Nói rồi Yến phăng phăng bỏ vào trong nhà.

Còn lại một mình Quỳnh ngo ngác, không biết phải mở lời với bà Thảo bằng cách nào. Từ trước tới nay, Quỳnh vẫn đến chơi, với tư cách một người bạn thân của Bích và cũng vì có Yến nên chàng đã cố giữ gìn. Chàng đinh ninh không ai có quyền nghi ngờ chàng. Bởi chàng đã tỏ ra quá đúng đắn. Bây giờ bỗng dưng chàng dở chừng, xin phép cho Yến đi chơi với mình, quả là một tiếng sét lớn đối với gia đình này.

Quỳnh nghĩ vậy, nhưng thật ra, chàng đã lắm. Dù người con trai đến nhà người con gái với tư cách nào chẳng nữa người ta cũng dễ dàng nhìn thấy sự thật. Sự thật đó ở trong khoé mắt, trong nụ cười, trong từng tiếng nói, từng cử chỉ nhỏ của Quỳnh. Cả nhà này không còn ai lạ gì Quỳnh say mê Yến, nhưng sự say mê được giấu kín, được ngụy trang dưới mọi hình thức. Và thấy Quỳnh đứng đắn, nhút nhát nên không ai nói với Quỳnh điều này. Vì vậy Quỳnh đinh ninh « biến cố » mời Yến đi chơi như một tiếng sét là phải,

Quỳnh ngồi ngầy người tìm cách đối phó. Chàng bí quá nên có một giây chàng đã trách Yến tai ác, oái oăm. Sao Yến không hẹn chàng ở một nơi khác hoặc nếu cần, Yến xin phép lấy có phải đỡ cho chàng bao nhiêu không. Tuy nghĩ vậy song Quỳnh biết rằng lần này chàng sẽ không dấu diếm được nữa. Chàng sẽ phải nói và chàng sẽ « lộ tẩy ». Chỉ cần nghĩ như vậy thôi. Quỳnh cũng đã thấy tim mình nổi trống như trống mùa lân. Mồ hôi Quỳnh vả ra trên trán. Quỳnh cố thở hít không khí theo đúng phép sách dạy mà không hết hồi hộp. Tuy vậy, Quỳnh cũng sẽ cố đóng vai một người anh, xin phép cho em gái đi chơi. Dấu được chút nào hay chút đó. Quỳnh thở ra một hơi dài.

Một phút sau chàng nghiêng đầu nhìn vào trong nhà. Bà Thảo vẫn ngồi trên chiếc đi văng kê sát tường. Bà đang tính sổ bán hàng với cô thư ký. Quỳnh đứng lên, chàng đã định đi thẳng vào chỗ bà Thảo làm ra vẻ tự nhiên nói một câu thật đáng hoàng : « — Bác cho phép Yến đi chơi với cháu... ».

Nhưng đầu gối Quỳnh hơi run, Quỳnh bước tới vài bước rồi thấy không ai chú ý đến mình, Quỳnh lại trở ra. Chàng không dám nện mạnh gót giày cho Bà Thảo ngược lên, chàng sợ làm như vậy là vô phép. Vì vậy Quỳnh dừng lại trước một bức tranh mà chàng đã nhìn thấy cả trăm lần treo trên tường nơi phòng khách.

Quỳnh nhìn bức tranh « Quang Trung bình Bắc » mà chàng chỉ thấy toàn những đuôi ngựa đen, đuôi ngựa xám và đuôi ngựa trắng. Chàng định bụng đợi Yến thay áo xong, khi Yến đi xuống, chàng sẽ nói luôn cho tiện! Tuy nghĩ vậy song thỉnh thoảng Quỳnh vẫn đợi một dịp tốt, chờ khi nào bà Thảo quay ra Quỳnh sẽ lân la vào nói chuyện, Quỳnh dự tính sẵn một vài câu nói đưa đà, tỷ dụ:

— Thưa bác, bác có cần nhấn gì vào cho anh Bích không ?

Nhưng Quỳnh lại lắc đầu

— Ngày mốt Bích về phép rồi, hỏi câu đó... hơi thừa, mình sẽ được trả lời là «không». Vả lại hỏi quanh hỏi quẩn như vậy chưa chắc gì mình đã dám đi vào vấn đề chính. Chỉ bằng cứ đi luôn vào vấn đề «Thưa bác xin phép bác cho Yến đi chơi với cháu một bữa». Như vậy có lẽ tiện hơn.

Nghĩ vậy, Quỳnh rời bỏ nơi đứng, chàng xoay người đi vào phía trong. Nhưng ngay lúc đó Bà Thảo lại đang hạch hỏi cô thư ký về một con số không biết là cô viết sai hay bà Thảo tính sai. Quỳnh lại đứng khựng ngay lại bên tủ buffet. Chàng vuốt những cánh lá xò rộng từ lòng chiếc bát thủy tinh vuren ra ngoài. Tim chàng vẫn đập mạnh như trống làng. Quỳnh tưởng có thể phát cáu ngay với chính mình. Chàng tự mắng thầm mình :— Đồ con trai gì mà nhát như thỏ. Cố gắng lên một chút, can đảm lên một chút coi xem ra sao; chưa chết đâu mà sợ, đồ nhát, đồ tòi !!! Cố gắng lên một chút».

Quỳnh đứng thẳng bật người dậy như khi nghe tiếng hô «nghiêm» của huấn luyện viên trong trường võ bị. Chàng sửa lại quần áo cho chỉnh tề mặc dầu không có gì đáng sửa, quần áo của Quỳnh bao giờ cũng chỉnh tề, không thể chê trách vào đâu được. Nếu tất cả những người sinh viên sĩ quan là những quân nhân có cách phục sức trang nghiêm, chỉnh tề nhất thì chính Quỳnh là người tề chỉnh hơn cả. Quỳnh hăng giọng, ho khan thêm một tiếng nữa cốt ý làm cho người ta chú ý đến mình và Quỳnh lại liếc mắt nhìn vào trong nhà, song bà Thảo và cô thư ký vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì

xảy ra. Quỳnh thở dài đề rồi lại lững thững trở lại ngồi nguyên vào chiếc ghế cũ.

Tiếng giầy Yến khua lách cách và Yến hiện ra trước khung cửa, đẹp như một... nữ hoàng. Đôi mắt Quỳnh tròn xoe lên nhìn Yến. Yến có lối ăn vận thật quyến rũ. Da Yến trắng, chiếc robe đen xẻ ngực, xẻ lưng, ngắn cũn cỡn, bó sát lấy thân thể càng làm cho da Yến trắng nhố nhại đến cái độ... nhức mắt, đến cái độ làm Quỳnh không dám nhìn lâu. Quỳnh cúi xuống, cổ họng chàng như muốn nghẹn, tắc, cái yết hầu lòi ra chạy lên chạy xuống như một con thoi.

Yến mỉm cười :

— Thế nào, anh xin phép cho Yến chưa ?

Quỳnh ngược lên và chàng ấp úng nói không ra hơi

— À... chưa... hi hi... bà còn đang mắc bận.

Yến thừa biết tại sao Quỳnh chưa dám mở lời xin phép má nàng cho nàng đi với Quỳnh, nhưng Yến tính nghịch, muốn trêu Quỳnh nên nàng nũng nịu :

— Nếu vậy... em không dám đi với anh nữa đâu.

Quả nhiên Quỳnh đâm cuống, giọng chàng riu lại :

— Anh... anh sẽ... xin phép cho Yến ngay bây giờ.

Yến nhìn đồng hồ

— Chín giờ rồi, anh còn chờ gì nữa ! Anh tính mười hai giờ mới chịu đi sao đây ?

Quỳnh đứng dậy và Quỳnh lại sửa quần áo. Cử chỉ lúng túng đó khiến Yến muốn cười tóe lên, nhưng sợ

Quỳnh ngượng, Yến cắn chặt lấy môi quay đi chỗ khác. Nàng hối thúc thêm

— Anh tôi nói đi.

— Bác còn đang bận tính sổ sách mà.

Yến tiến đến gần Quỳnh hơn

— Những lúc bà ấy bận tính tiền là những cơ hội tốt nhất, bà ấy không để ý gì ngoài những con số. Anh xin phép sẽ được liền, bà ấy không hỏi han lời thôi gì hết.

Giọng nói của Yến mang một vẻ đồng-lỏa thắm lén khiến Quỳnh ngáy ộc cả mặt mũi ra. Quỳnh đã bị dồn vào cái thế phải tiến tới, được hay không cũng phải tiến tới. Vì vậy Quỳnh quyết định đi thẳng tới chỗ bà Thảo và Quỳnh đi thật. Chàng bước những bước chững chạc bởi chàng tin chắc ở phía sau chàng có . hậu thuẫn.

Chàng dừng lại bên cạnh chiếc divan nơi bà Thảo đang bò dài chồm hồm, đôi mắt long lanh như muốn nhảy ra ngoài cặp kính lão nhìn vào những hàng chữ trong cuốn sách học trò đặt trước mặt cô thư ký. Quỳnh hăng giọng. Lần này sự lên tiếng ho khan của chàng có kết quả. Bà Thảo ngước lên.

Tim Quỳnh đập loạn, Quỳnh «khai pháo» bằng một nụ cười và chàng biết mặt chàng lúc đó coi khôi hài lắm, giọng chàng lạc đi:

— Dạ thưa bác . . hi hi

Chỉ còn thiếu mỗi cái gãi tai nữa là hoàn toàn. Quỳnh không cần nói bà Thảo cũng biết chàng muốn gì.

Ở ngoài kia, Yến theo rồi từng cử chỉ của Quỳnh,

Nàng tưởng nàng sẽ cười được, nhưng thật ra cử chỉ của Quỳnh càng vụng về, càng lúng túng bao nhiêu, Yến lại càng cảm thấy Quỳnh dễ thương bấy nhiêu, Yến vội quay mặt đi nơi khác.

Trong này, Bà Thảo như đã đoán được ý định của Quỳnh, bà liếc nhìn con gái đang đứng lấp ló ở nhà ngoài rồi mỉm cười dễ khích lệ Quỳnh :

— Gì đó cháu ?

Quỳnh nói luôn một hơi, sợ không nói như vậy chàng sẽ không đủ sức đề mà nói nữa

— Thưa bác, cháu muốn xin phép bác cho Yến đi chơi với cháu...

Bà Thảo mỉm cười trong khi Quỳnh thở ra một hơi như vừa trút được một gánh nặng. Mặt mũi Quỳnh tê đi có cảm tưởng tất không thấy đau, cổ họng chàng muốn tắt cứng. Chàng đứng im chịu trận. Giọng bà Thảo trở trung :

— Anh định cho em đi đâu đó ?

— Thưa bác... cháu tính đi ciné,

— Ừ, anh cho em về sớm nhé.

Quỳnh « dạ » một tiếng ngắn như một tiếng reo rồi chàng cúi đầu :

— Cảm ơn bác.

Sau đó Quỳnh ra nhà ngoài, Yến đứng bám vào thành ghế salon chờ Quỳnh. Vừa thấy chàng ra tới nơi Yến làm bộ nghiêm trang khẽ hỏi

— Sao, được không?

Quỳnh cười thoải mái :

— Được.

— Mình đi chưa ?

— Đi thì đi. Em muốn đi đâu ?

Yến cười, nàng lắc đầu như một đứa con nít

— Không biết. Tùy anh chứ.

Quỳnh đâm ra bí, không biết nên mời Yến đi đâu. Saigon không thiếu gì chỗ chơi, nhưng Quỳnh lại không phải là dân ăn chơi, cho nên Quỳnh bí quá, chàng cũng nhăn răng cười

— Buổi tối này là của Yến, Yến muốn đi đâu anh dẫn Yến đi, bất cứ nơi nào Yến muốn.

Yến vừa bước phăng phăng ra cửa vừa ngoảnh lại vẫy Quỳnh

— Cứ ra ngoài kia rồi tùy hững.

Quỳnh đi theo Yến ra ngoài. Cánh cửa khép kín lại sau lưng. Bóng tối loang lổ trên đường phố. Dáng Yến khỏe mạnh nổi bật lên nền trời. Quỳnh tiến nhanh lên vài bước đi bên Yến, chàng cố đánh lừa mình để được mang cái cảm giác là đi bên người yêu, tuy từ trong đáy sâu của tâm hồn, Quỳnh vẫn thấy rõ con đường chính phục Yến không phải là gần.

Tiếng Yến dịu dàng

— Em đói quá.

— Yến chưa ăn cơm sao ?

Hàm răng Yến long lanh hé ra

— Chưa, Yến đi từ chiều tới giờ.

Bỗng dưng Quỳnh thấy một cái gì như niềm đau

len lén trong lòng, chàng không muốn Yến đi chơi nhiều như vậy bởi chàng nghĩ rằng Yến có thể đi chơi với một người con trai khác. Người con trai đó, Quỳnh tin rằng chỉ đáng tuổi em chàng nhưng trẻ hơn chàng và vui hơn chàng nhiều. Nhưng sự đau đớn và bức bối đó, Quỳnh chỉ có thể biểu lộ bằng một câu nói nhẹ nhàng

— Yến đi chơi hơi nhiều nhé.

Yến cười và không hiểu tại sao Yến thấy cần nói dối :

— Không, Yến có đi chơi đâu. Yến đi mượn con bạn mấy cuốn sách.

Người con trai thường đã nghi nhưng lại dễ tin, Quỳnh tin ngay và Quỳnh cười thú vị. Chàng nhìn nghiêng sang mái tóc Yến

— Chúng mình đi ăn cái gì vậy, Yến muốn ăn gì ?

— Tùy anh.

— Ăn phở nhé.

— Cũng được.

Hai người dừng lại ở đầu đường. Yến nhìn vào bóng tối của những cành lá um tùm. Nàng nghĩ đến Thi, đến khuôn mặt trắng trẻo đáng đáp hiên lành nhã nhặn. Nàng nghĩ đến Bảo những buổi tối ngồi chờ nàng ở đó. Yến cúi đầu. Thế là buổi tối nay Bảo không tới. Nàng tưởng tượng ra khuôn mặt Bảo; đôi mắt Bảo. Giá chàng ngồi trong bóng tối của một mái hiên căn nhà nào đó gần đây hoặc dấu xe đi một nơi, đứng trong gốc khuất của một thân cây, Bảo dò xét nàng, thấy nàng đi với Quỳnh, nhìn rõ nàng đang đứng sát vào bên Quỳnh như thế này để đón taxi, Bảo xông tới, chắc nàng sợ hãi lắm, nàng nghĩ là mặt nàng có thể tái ngoét đi và Bảo có quyền đánh nàng một cái bạt tai. Như vậy có lẽ nàng sẽ

khóc, nhưng rồi hai người sẽ xử huê, Yến chán ghét sự biền biệt này của Bảo.

Nghĩ đến đây Yến thở dài nhẹ nhẹ. Nàng cúi đầu nhìn mũi giày đen nhọn hoắt nhô một nửa ra ngoài ánh sáng. Quỳnh vẫy một chiếc taxi đang chạy tới.

Yến ngoan ngoãn bước lên xe như một cái máy
Tiếng Quỳnh văng vẳng bên tai Yến :

— Cho anh ghé qua nhà thay quần áo đã nhé ?

Yến gật

— Cũng được.

Chiếc taxi chạy qua mấy dãy phố dài mà Yến vẫn ngồi lăm lăm lì lì, Quỳnh nhìn trộm Yến hoài. Chàng không thể hiểu nổi những người con gái này, đang vui vẻ đó đây rồi lại buồn ngay đó, Quỳnh kiểm chuyện đề nói vắn vớ, Yến chỉ trả lời qua loa lấy lệ, Bỗng dưng Yến thấy buổi đi chơi này mất hết ý nghĩa. Phần thì vì nhớ Bảo, phần thì vì . . . Yến đói. Những người con gái mười bảy mười tám, đôi cũng giữ một phần khá quan hệ vào việc chi phối những buồn vui. Nhưng Quỳnh lại không ngờ tới điều đó, bởi Quỳnh ăn cơm rồi, Quỳnh thiếu kinh nghiệm nên mặt mũi Quỳnh vẫn nhợt nhạt như không. Chiếc xe dừng lại trước ngõ hẻm khá rộng. Trước khi bước xuống xe, Quỳnh còn hỏi :

— Yến vào chơi hay Yến ngồi chờ đây ?

Yến nghĩ rằng Quỳnh không muốn Yến đi với mình vào ngõ vì ngượng hoặc vì sợ gia đình, hoặc vì bất cứ một điều gì đó có thể làm phiền phức Quỳnh. Vì thế Yến lại càng muốn trêu Quỳnh, nàng lẳng lẽ đẩy cửa xe bước xuống, chờ Quỳnh trả tiền xe xong Yến mới hỏi :

— Yến vào nhà anh có gì phiền không ?

Quỳnh lắc đầu

— Có gì mà phiền, tôi ở trên lầu, có lối đi riêng. Nhà ở cả phía dưới.

— Đây là cư xá hả anh ?

— Cư xá của bố tôi.

Quỳnh đưa Yến đi qua mấy dãy nhà giữa những con mắt tò mò của những người xung quanh. Một vài đứa trẻ con, quen mặt xỉ xào « Cậu Quỳnh đi với cô đào nào đẹp quá bây ời ! » Quỳnh cảm thấy ngượng ngáp, chàng quay sang nhìn Yến, nhưng Yến chỉ mỉm cười tỏ vẻ tha thứ.

Đến gần cuối dãy, Quỳnh bước lên một cầu thang lầu bằng gạch, ánh đèn néon ngoài ngõ không đủ soi rõ lối đi.

Yến dò dẫm bước lên thang theo Quỳnh không một chút do dự. Giá đi với một người khác, Yến đã lo sợ, ngay cả đi với Bảo vào một căn nhà lạ. Nhưng với Quỳnh, Yến tin rằng dù có đi tới đâu, Quỳnh cũng không đáng ngại. Đi bên Quỳnh, Yến vẫn mang cái mặc cảm là mình « vụng vàng » hơn Quỳnh nhiều. Quỳnh như một con thỏ nhút nhát.

Cánh cửa phòng mở rộng, Quỳnh bật đèn và nhường chỗ cho Yến bước vào :

— Yến chờ tôi một chút xíu thôi, ngồi chơi đi.

Yến thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế bành rộng. Nàng đưa mắt nhìn một lượt khắp gian phòng. Ý nghĩ đầu tiên của Yến là sự so sánh giữa căn phòng này và căn phòng của Bảo. Căn phòng của Quỳnh đẹp hơn, sang

hơn nhiều. Có vẻ là một căn phòng của người ngoại quốc. Gần như phòng của Quỳnh không thiếu một thứ gì. Bộ salon đệm; nhưng đỏ, trải thảm màu xanh thẫm chiếc máy hát Stéreo kiểu mới có cả magnétophone và radio, chiếc giường ngủ rộng rãi ngăn nắp.

Xung quanh toàn là giá để sách chiếc bàn viết có ghế da xoay được kê bên cửa sổ có dàn hoa-lan chắn nắng. Phòng Quỳnh lại có cả máy lạnh, tủ lạnh. Tất cả gian phòng toát ra một không khí ấm cúng, nhất là thứ ánh sáng màu tím dịu dịu. Yển có cảm tình ngay với căn phòng này và vì thế mức độ cảm tình với Quỳnh cũng được gia tăng.

Năm phút sau, Quỳnh đã gọn gàng trong chiếc chemise trắng quần tergal màu nâu. Quỳnh mở tủ tìm cravate. Yển đứng dậy tiến lại bên Quỳnh:

— Anh có căn phòng lý tưởng lắm.

Quỳnh cười hãnh diện:

— Tôi chỉ thích sống với căn phòng này. Bởi vậy thay vì đi chơi, tôi mua đồ.

Tiếng Yển hồn nhiên:

Anh kiếm cravate phải không? Để Yển chọn dùm cho anh một cái.

Và Yển nhìn lên mặc tủ áo. Vốn vẹn Quỳnh chỉ có ba cái cravate. Yển cười hình hích:

— Anh chỉ có ba cái này thôi sao?

Quỳnh trả lời lúng túng:

— Tôi để nhà có mấy cái cravate này thôi, còn bao nhiêu tôi để trong trường.

Câu trả lời đó của Quỳnh cho Yến biết rõ rằng Quỳnh chỉ có ba cái cravate này thôi. Yến nói một cách thân mật

— Anh phải mua thêm vài cái nữa. Nếu cần, hôm nào đi mua, Yến sẽ chọn dùm cho anh. Anh nên nhớ mau sắc của Yến «suya» lắm.

Quỳnh cúi nghiêng xuống để nhìn nụ cười rất trẻ con của Yến lúc đó, tiếng chàng dịu đi :

— Ngay bây giờ, nếu Yến muốn

Yến lắc đầu, nàng đưa cho Quỳnh chiếc cravate màu đỏ.

Ngay bây giờ anh hãy thắt tạm cái này đi. Bây giờ thì không thể nào được vì Yến đang bị dạ dày hành hạ kinh khủng đây này.

Quỳnh làm bộ cuống :

— Ấy chết, thế mà từ nãy tới giờ anh quên đi mất. Xin lỗi nhé. Hôm nay anh muốn mời Yến tới một nơi nào... sang nhất.

Yến cười lắc đầu :

— Không cần, lúc này Yến cần no chứ không cần sang. Vả lại đại gì mà tới chỗ sang, ngựa cồ ra cho mấv anh ngoại kiều chém. Yến không thích sang như những cô đầm «rau muống» khác. Yến muốn cái gì cũng vừa vừa thôi, tụi trẻ chơi cho ra trẻ. Chỗ nào ngon thì ăn, thích thì chơi, với điều kiện vừa vừa túi tiền mà vui là đủ.

Quỳnh thắt cravate xong đưa Yến xuống thang, chàng đã nghĩ được một nơi đưa Yến tới. Nơi đó chàng đã được ông giám đốc trong sở mời đi một lần. Chàng nhất định đưa Yến tới đó, mặc dù nơi đó là một nơi rất sang, rất đắt. Giọng Quỳnh chân thật :

Anh muốn đặc biệt hôm nay mời Yến tới một chỗ rất đẹp để... kỷ-niệm cuộc đi chơi đầu tiên này của chúng mình.

Yến ngược nhìn Quỳnh và khi nhận thấy một vẻ... rất long trọng trên khuôn mặt Quỳnh, nàng mỉm cười gật đầu dễ dàng :

— Ô kê ! Yến đã nói đi bất cứ đâu mà anh thích.

Chưa bao giờ Quỳnh có bộ mặt hí hửng như thế này, đúng là bộ mặt chủ rể vừa ngây ngô, vừa dễ thương, vừa dễ ghét.



Bước lên những bậc thang quen thuộc này bỗng dưng hôm nay Yến cảm thấy tủi thân, buồn bực lạ lùng. Nàng như một kẻ thua trận đến tìm kẻ chiến thắng. Nàng đã đợi Bảo đúng hai ngày, đến hôm nay thì Yến không thể nào chịu nổi nữa rồi. Yến đã quyết định đi tìm Bảo từ sáng sớm. Hôm nay là ngày thứ hai và cũng lại là một ngày lễ, Yến chắc Bảo sẽ ngủ ở nhà.

Buổi sáng Yến dậy thật sớm, nàng đã tới đây, quả nhiên chiếc xe Simca của Bảo với hàng biển số quá quen thuộc đậu ngay dưới chòm cây me, lá me vàng phủ đầy. Do dự mãi, Yến đi ăn sáng một mình. Nhưng đi ăn sáng mà trong lòng Yến vẫn không yên, nàng chỉ sợ Bảo đi mất. Yến ăn vội vàng một tô phở rồi trở lại. Chiếc xe vẫn còn đó. Yến thấy tự trong lòng thoáng một tiếng reo vui. Nàng mỉm cười một mình « anh chàng chưa dậy ! May quá ». Yến nhìn lên khung cửa sổ trên lầu, cánh cửa vẫn còn đóng kín. Yến nghĩ đến tấm rèm-au màu hồng nàng đã đi mua vải và nhờ chị Mai may cho Bảo từ hai tuần trước.

Nàng mạnh dạn lên thang, nhưng quái lạ những bậc thang hôm nay có cái gì đổi khác mà Yến thấy mỗi một lạ, khác hẳn những bậc hện hò trước nàng bước, những bậc chân tung tăng lên đây như quên hẳn những bậc thang này. Đã có lần Yến đếm đúng hai mươi sáu bậc thang. Hai mươi sáu bậc thang hôm nay sao mà khó khăn đến thế !

Yến giật mình nhận ra rằng sở dĩ hai mươi sáu bậc thang khó khăn vì hôm nay nàng tới không phải vì hện hò mà là nàng đi tìm một hện - hò, đi tìm một khuôn mặt người tình trong chiến thắng.

Nỗi đau đớn hiện lên rõ rệt trong lòng người con gái mười tám tuổi cùng một lúc với chiếc cánh cửa phòng màu xám hiện ra trước mắt. Yến dừng lại trước hai màu xám tai quái đó. Nàng thấy rõ cánh cửa vô tri đó hôm nay biết cười, màu xám vô giác hôm nay biết nhìn. «Chúng nó biết rõ mình bị bỏ rơi mình đến đây để cam chịu là một kẻ đầu hàng vô điều kiện». Ý nghĩ ấy khiến Yến muốn bật khóc. Nàng đứng xững, đôi mắt mở trừng-trừng, hai cánh tay buông thõng.

Yến dựa lưng vào vách tường, cuốn sách Ăng Lê che kín ngực. Một lát sau Yến mới đưa cánh tay lên, ngập ngừng một chút rồi bàn tay Yến gõ cửa nhẹ nhẹ. Không có tiếng trả lời. Yến dồn hết trí óc, đứng ghé tai vào khe cửa nghe ngóng. «Anh chàng còn ngủ say». Bỗng dưng Yến thở dài hai tay buông thõng xuống. Nàng không biết có nên tiếp tục hay trở về. Nàng nghĩ :

— Anh chàng đã không cần mình thì mình cần gì !
Con gái không bao giờ đi đến tìm con trai trong trường hợp này cả .

Thật ra không phải bây giờ Yến mới nghĩ điều đó mà nàng đã nghĩ tới từ đêm hôm qua, từ sáng hôm nay. Nhưng cuối cùng Yến vẫn bước trên những bậc thang lầu đề lên đây. Yến vẫn nhớ tới hồi còn học chung một lớp với Mộng Tuyết, một người bạn gái cũng giận nhau với người yêu và cũng bằng khoán như nàng hiện tại, Mộng Tuyết đã khuyền người đó như thế này :

— Cần gì ! cô tôi, người con trai sẽ cảm động và sẽ quên tất cả. Miễn là... mình giữ được người yêu.

Câu nói đó và khuôn mặt Mộng Tuyết bừng bỉnh còn hiển hiện trước mặt Yến. Yến bỗng thấy một cái gì như sự dục đã, một cái gì thúc đẩy. Phải chăng đó là sự lo sợ hay là tính hiếu thắng. Yến nhất định không chịu thua Tuyết. Nàng không thể để Mộng Tuyết cướp được người yêu của nàng. Yến giờ tay gõ cửa thật mạnh.

Một tiếng động từ trong phòng vọng ra tiếp theo là một giọng gái ngủ

— Ai đó ?

Tim Yến đập loạn lên như muốn nhảy xổ ra khỏi lồng ngực. Nàng nghe rõ tiếng Bảo, tiếng nói quen thuộc của Bảo đã ghi sâu vào tâm hồn nàng, đã từng nói với nàng những tiếng nói yêu thương. Yến đứng lặng, người nàng như rùn ra, cổ họng nàng nghẹn tắc, nàng không trả lời.

Tiếng Bảo vọng ra lần thứ hai

— Ai đó ?

Và lần thứ ba giọng Bảo lầu nhàu

— Ơ, lạ nhỉ. Ai ?

Nghe giọng Bảo có vẻ bắt đầu cáu kỉnh, Yến thích thú; nàng trêu thêm bằng cách gõ cửa, Bảo nhứt định không chịu lên tiếng và nàng cười thầm.

Tiếng dép Bảo loẹt quẹt tiến ra, tiếng then cửa kêu lạch xạch. Yến đứng thụt vào góc cánh cửa. Bảo thò đầu ra và chàng nhận ra ngay màu áo dài của Yến. Vừa lúc đó Yến lộ đầu ra, nàng gặp khuôn mặt Bảo bực bội vì bị đánh thức trong giấc ngủ dở dang, nàng nhoẻn miệng cười

Ngủ gì mà ngủ kỳ thế?

Bảo cũng cười gượng:

— Yến tới lâu chưa.

Yến giờ năm ngón tay:

— Năm phút. Gõ cửa hoài...

Vào đây đi Yến.

Yến theo Bảo vào trong phòng. Nàng nhìn mái tóc xỏa rối, bộ pyjama nhào nát của Bảo. Thật tình Yến không thấy Bảo... bê bối trong những thứ của giấc ngủ dở dang đó.

Trước khi bước vào «toilette», Bảo còn cố gượng cười

— Chờ anh một chút nghe!

Yến nhí nhảnh gật đầu. Ngồi trong căn phòng này, Yến bỗng tìm lại được nguyên vẹn những cảm giác nồng ấm cũ. Căn phòng vẫn không có gì thay đổi. Vẫn chiếc giường ngủ xô lệch, vẫn bộ salon kiểu mới, vẫn chiếc bàn ăn nhỏ lót mika màu trắng ngà. Nàng nhìn chiếc canapé kê sát góc tường, nơi đó, Bảo thường ghi nàng trong vòng tay, hôn nàng thật lâu và thật nhiều. Kỷ niệm của thời khắc yêu nhau lần đầu hiện ra rõ rệt trong ký ức Yến. Lần đó, vào một buổi chiều trong giờ học, Yến ở lại theo lời Bảo dặn. Bảo giảng thêm

cho nàng mấy chữ khó đề rồi... tới khi nàng về, Bảo giữ tay nàng lại bên khung cửa này, Bảo kêu nàng tới chiếc ghế dài này, vòng tay Bảo quàng vai nàng. Mỗi Bảo đặt trên làn tóc nàng. Và... những tiếng nói yêu thương nhẹ nhàng tình tứ, ấm đượm

Yến quên cả giờ về. Mãi đến khi thành phố lên đèn Yến mới đứng dậy ra về. Nàng đã mang theo trong tâm tư một bảo vật muôn màu, nàng đã khám phá ra một thế giới hoàn toàn mới lạ, nàng đi những bước thứ nhất vào cửa ngõ một không gian màu nhiệm lạ lùng. Yến có cảm tưởng như mình vừa bắt được một cái gì huyền diệu vô tả. Yến đã sống sung sướng trong suốt mấy tháng trời êm đẹp.

Nghĩ đến đây Yến thở dài rất nhẹ. Nàng nhìn chiếc rideau màu hồng, chiếc khung hình bọc da, trên bàn ngủ của Bảo, chiếc bút máy trên túi áo chemise trắng tất cả những thứ đó là những kỷ niệm. Yến đã đem tới đây cho Bảo. Yến thấy yêu thương Bảo hơn lên, nàng có cảm tưởng như đã để lại đây tất cả những gì yêu quý nhất không thể nào rời ra được. Căn phòng này phải là của nàng và của Bảo, không có một người thứ ba nào được xen vào.

Ngồi trong căn phòng này, Yến thấy mình hiền lành và nhỏ bé hẳn đi. Khác hẳn những giây phút nàng đã đi với Thi, với Quỳnh. Với những người đàn ông đó, Yến đã đi trong những trống rỗng, những cô đơn, những cơn đồng bóng vật, những tiếng nói không hồn, những nụ cười vô nghĩa. Có ngồi ở đây Yến mới thấy ghê sợ tất cả những buổi chiều, buổi tối đó và nàng cảm thấy có tội với Bảo hơn bao giờ hết. Và khi có tội người con gái ngày nay thường nghĩ đến cách tấn công trước chứ không chịu giữ thế thụ động như một tội

nhân xăm hổi bao giờ. Vì vậy Yến nghĩ đến cách tán công Bảo trước. Nhất định Yến phải tán công cho chàng không đủ thì giờ hoạnh học nàng.

Bảo trong toilette hực ra với khuôn mặt sáng sủa hơn, với mái tóc chải gọn gàng, điều thuốc lá phì phèo trên môi. Bảo ngồi xuống bên Yến :

— Em ăn sáng chưa

Yến ăn rồi, nhưng àng lắc đầu

Chưa. Em đi qua đây mấy lần vẫn thấy cửa sổ đóng kín, em biết là anh còn ngủ nên không dám kêu.

Bảo cười

— Sao không kêu ?

— Sợ đêm qua anh đi chơi khuya, kêu anh sợ anh mệt anh cần nhàn chịu không nổi.

Mũi tên thứ nhất đã bắn ra. Bảo biết Yến lại sắp kiểm chuyện nên chàng đề phòng ngay :

— Có bao giờ anh dám cần nhàn với em đâu.

Yến bừ môi

— Dễ thương thế.

— Chứ không à.

Nói rồi Bảo choài người sang cầm lấy tay Yến. Được thế, Yến rút phắt ngay tay lại và đứng lên :

— Anh đi đâu suốt mấy ngày hôm nay ?

Bảo làm vẻ rầu rĩ, buồn thảm như một gã thất tình chính hiệu :

— Buồn quá, anh đi đánh bạc.

— Em đã cấm anh đánh bạc kia mà.

— Buồn quá, anh biết làm gì bây giờ !

Yến nhìn nét mặt khổ sở của Bảo, nàng biết nàng đã thất, nàng thương hại Bảo quá, nàng muốn ôm ghì lấy Bảo mà hôn, nhưng nàng lại vẫn làm bộ nghi kỵ, nàng lắc đầu :

— Anh nói dóc, đánh bài suốt mấy ngày liền sao ? ! Anh có biết em đợi anh khổ sở như thế nào không ? !

Bảo nức lên rồi chàng cũng làm bộ cau kinh hồn giận

Em tưởng anh vui lắm đấy à ?

— Em biết đâu đấy ! Biết đâu anh chẳng vui hơn là những khi có em ở bên.

— Nói bậy. Em không hiểu anh gì hết. Anh khổ lắm mới phải chui vào đánh bài. Anh thua liên miên mà vẫn cứ đánh, Em có hiểu gì anh đâu.

Yến thấy lòng dịu hẳn lại, nàng đứng im nhìn khuôn mặt Bảo buồn thiu, cái nhìn của Bảo cũng buồn. Yến muốn xử huê, nàng thấy chỉ nên « thị uy » như vậy cũng đã là quá đủ. Thì giờ yêu đương là vàng bạc. Cho nên Yến hỏi Bảo bằng một giọng dịu dàng, một câu lửng lơ :

Thật không ?

— Thật.

— Anh không đi chơi với ai chứ ?

— Không

— Anh thề đi.

Bảo cười :

— Em muốn anh thề gì đó cũng được. Anh nói lái xe cán chết hay máy bay tàu bò đâm cũng được.

Yến chạy lại ôm chầm lấy Bảo, bàn tay nàng vuốt nhẹ lên mái tóc chàng :

— Em tin rồi, anh đáng yêu lắm.

Mười phút sau tiếng Bảo lẫn trong hơi thở nóng bỏng bên tai Yến

— Mấy hôm nay em làm gì ?

Yến chớp mau đôi mắt, nàng như vừa thoát khỏi một vùng trời sương mù thần tiên. Nàng cố gượng với cơn mê

— Em ở nhà, em tới chỗ chúng mình vẫn hẹn, anh vẫn đón em để chờ đợi.

Bảo hôn nhẹ lên trán Yến rồi chàng đứng dậy ra khép kín cửa sọt nắng hắt vào nhà và sợ những cơn mắt tò mò từ những cánh cửa sổ của căn lầu đối diện.

Khi Bảo quay trở vào Yến vẫn ngồi y như cũ, nàng không cử động gì được nữa, chính nàng cũng chẳng hiểu nổi tại sao. Nàng có cảm tưởng như một cái gì đang úp chụp lên người nàng, toàn thân nàng rã rời trong một cơn mê, trong một niềm sung sướng tuyệt đối, trong một vùng trời đầy mây hồng.



Trong một trạng thái mê hoặc, đờn đau vô cùng, Yến đứng sững nhìn những tấm hình, những lá thư trong hộp bàn của Bảo. Một niềm hồi hận lên đến thật nhanh và có tiếng ray rứt thẳm kín

— Tại sao mình phải làm như thế này ? Thà rằng mình đừng đến, đừng làm gì cả, đừng chứng kiến những chứng cứ hiển nhiên và tàn nhẫn này. Đồ khốn nạn, đồ ngu !-

Chửi rủa như vậy rồi mà chính Yến cũng không biết mình chửi rủa ai, chửi mình hay chửi Bảo. Niềm tủi cực dâng tràn khiến Yến không thể khóc được nữa. Cổ họng nàng như khô cứng lại. Tiếng ngán kéo bàn đóng sập lại, hai tay Yến vịn lấy mặt bàn. Tiếng nói của chị Mai như còn văng vẳng bên tai Yến

— Chị thấy Bảo đi với Tuyết trên xa lộ.

Ngay lúc đó người Yến choáng váng tưởng có thể ngã sấp xuống được, nhưng Yến cố gượng, nàng mỉm cười và nàng hy vọng chị Mai biết nàng hay ghen nên trêu nàng chơi. Nhưng về mặt chị Mai nghiêm trang quá, Yến không thể tin là chị Mai nói đùa. Và chính chị Mai xúi nàng nên lựa lúc Bảo đi làm, tới phòng Bảo lục tất cả những ngăn tủ, ngăn kéo, nàng sẽ khám phá được sự thật.

Bây giờ Yến đang đứng trước sự thật. Nàng đã mất bao nhiêu công phu mới khám phá nổi sự thật này. Nàng đã mang cả mấy chùm chìa khóa mới mở được những ngăn kéo bàn của Bảo. Không mở được thì tức, thì khổ sở, thì bị dẫn vật kinh khủng. Mở được rồi, thấy sự thật rồi, Yến còn khổ hơn, còn đau đớn hơn, còn bị dẫn vật gấp trăm nghìn lần.

Thà rằng mình đừng biết gì cả ! Tại sao mình lại làm thế này !!

Ý nghĩ đó như những nhát húa đáng xuống đầu óc Yến đến nỗi ù tai nhức óc. Yến cũng không hiểu tại sao nàng không khóc được.

— Minh phải làm gì bây giờ ?

Câu hỏi dồn Yến tới ngã ba. Nàng không muốn trả lời câu hỏi đó song nàng vẫn phải trả lời

— Minh phải đi, phải bỏ Bảo.

Nhất định Yến phải bỏ rơi Bảo ! Không, nói cho đúng ra là nàng đã bị Bảo bỏ rơi, bị lường gạt, bị phỉnh nịnh. Nàng không có quyền bỏ rơi ai trong trường hợp này. Nàng đã bị lừa dối một cách trắng trợn. Bảo đã bỏ nàng để đi với Mộng Tuyết suốt mấy ngày trong tuần lễ trước. Thật là bỉ ổi ! Bây giờ thì Yến hiểu ra thái độ của Bảo khi được nàng tới kiểm. Bảo đã... đòi hỏi...

Nhớ tới đây Yến nhăm mắt, nàng không dám hình dung tới cái cảnh dằng co bần thủ đó nữa — Mãi tới lúc này Yến mới thấy là nó bần thủ — Yến thở dài nói với chính mình :

— Cũng may mà mình còn giữ gìn được !

Chưa bao giờ Yến thấy tủi cực, buồn khổ như bây giờ. Bao nhiêu tình yêu thắm thiết nhất, trinh bạch nhất nàng đã trao cho Bảo để rồi nàng được trả lời là một món đồ chơi, là một sự lợi dụng trắng trợn, là một thú vui thể xác tầm thường. Tình yêu như vậy quả là tanh tưởi, dơ tiện vô chừng !

Cả một khung trời màu hồng phút chốc đổ sụp xuống trước mắt người con gái mười tám. Thế-giới này như chỉ còn lại những hoang vu, những đêm tối. Không còn gì có nghĩa nữa.

— Minh phải bỏ đi !

Tiếng nói thăm ăy như thúc dục. Yến hoảng hốt

nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên mặt bàn ngủ của Bảo.

— Mười một giờ đúng.

Thế là Yến vào đây gần hai tiếng đồng hồ. Và, bây giờ Yến phải đi. Yến không thể ở đây thêm một phút nào nữa. Nghĩ vậy, Yến đứng thẳng người nàng định bước đi, nhưng nàng còn đưa mắt nhìn khắp căn phòng này một lượt. Cái nhìn có giá trị một lời từ biệt. Yến nghĩ đến cái tựa *Boujour tristesse* của Sagan. Không hiểu tại sao Yến lại nghĩ đến cái tựa đó. Phải chăng nàng muốn

— Chào mi ! Buồn ới chào mi !

Nhưng Yến không nói gì cả, con mắt nàng nói nhiều. Và nàng vẫn còn đứng đó. Nàng tự hỏi

— Không hiểu mình lặng lẽ bỏ đi rồi Bảo có hiểu tại sao mình bỏ đi không ? Sự ra đi của mình có mang lại cho Bảo một chút buồn tủi nào không ? Mình có nên để lại cho Bảo một vài giòng chữ không ? Hay là mình ký lên những trang thư tình của Tuyết viết cho Bảo ? Làm như vậy chắc Bảo sẽ không dám nói với Tuyết đâu.

Sau cùng Yến lắc đầu, nàng không muốn làm gì nữa cả. Bảo có biết hay không, không thành vấn-đề. Nàng lại kéo hộc bàn, nhìn những trang thư tình của Tuyết « Anh yêu trong suốt đời của em ». Yến rung mình ! Nàng cũng đã viết cho Bảo những trang thư như vậy, những giòng mở đầu thật đậm thắm ! Bây giờ Bảo đã nhận của một người thứ hai. Những giòng mở đầu chỉ còn là những sáo ngữ, nhạt nhẽo, vô duyên.

— Phải lấy tất cả thư từ của mình lại.

Nghĩ như vậy Yến muốn phá tung tất cả những ngăn kéo này để kiểm lại những trang thư nàng đã viết cho Bảo. Ôi! Những trang thư mới hôm qua nàng đã cho là tình tứ, là nồng đượm, là say mê, bây giờ nó chỉ còn là một sự lố bịch, trớ trêu, nếu đọc lại, Yến có thể mắc cỡ đến nỗi nhảy bả-tăng lầu chết quách đi cho rồi.

Mười phút rồi mười lăm phút trôi qua, Yến vẫn đứng sững ở đó như chôn chân xuống sàn gạch, không nhúc nhích một bước. Yến phải làm một cái gì. Yến nghĩ vậy mà chưa tìm được một cái gì dễ mà làm! Nàng lại đóng sập hộc bàn lại, cái cử chỉ nàng đã làm đến lần thứ hai.

Rồi hai mươi phút trôi qua Yến mới lúng túng đưa chùm chìa khóa mở những ngăn bàn khác. Nàng nghĩ là Bảo cất dấu thư nàng trong hộc bàn bên tay trái, song nàng không mở được. Mồ hôi trán Yến toát ra đầm đìa, tìm nàng như muốn ngừng đập.

— Bây giờ thỉnh linh mà Bảo về...

Tuy Yến không hiểu khi Bảo về, Bảo sẽ có thái độ nào song Yến cảm thấy hơi lộp run sợ lạ lùng. Nàng có cảm giác như đang làm một việc gì lên lút xấu xa vô cùng. Nếu người khác bắt được, người ta có quyền khinh ghét nàng!

— Biết đâu, Bảo không muốn, nhưng khi biết là sự phản bội của mình đã bị bại lộ, bị bắt gặp quả tang. Bảo sẽ nổi sùng lên, Bảo ra mặt phản bội. Bảo có thể trở mặt như bàn tay, Bảo có thể nói thẳng vào mặt Yến « Cô không có quyền làm như vậy. Tôi không muốn cô lục lạo bất cứ một thư gì trong nhà này ». Yến sẽ phải đối phó ra sao?

Ý nghĩ này khiến hai bàn tay Yến run lên. Yến bắt đầu tin rằng Bảo có thể trở mặt, có thể làm như vậy được lắm. Nếu quả là như vậy thì... không còn gì để mà ghen tương, không nên nhọc công làm bất cứ một cái gì. Càng làm Bảo càng có cơ hội để cười mình. Tiếng gọi thầm vang lên trong lòng Yến :

— Mày không nên làm gì nữa cả, Yến! Mày bị lừa, mày bị phản bội mày thua trận rồi. Mày chỉ còn một cách lặng lẽ bỏ về. Mày còn trẻ, còn đẹp, còn nhiều kẻ mê mày. Mày hãy câm nín lặng lẽ. Người ta sẽ hiểu là mày khinh tởm, nhòm góm. Mày hãy đi với thằng Thi như mày đã đi. Mày hãy đi với thằng Quỳnh như mày đã thử, có chết đâu. Mày phải tỏ ra mày vui, mày coi thường tất cả. Mày mang vẻ mặt đưa đám này, không cứ gì Bảo, không cứ gì Tuyết mà ngay cả những người bạn thân của mày, ngay cả chị Mai, chắc sẽ cười mày. Nếu không cười, người ta sẽ nhìn mày bằng đôi mắt thương hại. Mày không cần ai thương cả. Hãy trở về.

Tiếng gọi đó vang lên trong lòng Yến khi kim đồng hồ chỉ mười hai giờ kém mười. Còn mười lăm hai mươi phút nữa Bảo sẽ về tới nhà. Yến phải ra đi gấp. Yến muốn không để lại một dấu tích nào nơi đây cả. Nàng không muốn cho Bảo biết là suốt buổi sáng hôm nay nàng đã tới lục lọi trong căn phòng này để rồi bỏ đi, bỏ đi như một kẻ chịu thua, đầu hàng không điều kiện.

Vì nghĩ vậy Yến luống cuống xếp lại chồng thư, đóng lại hộp tủ. Nàng đứng nhìn lại căn phòng này xem có dấu tích gì để lại rồi nàng vội vàng đi nhanh ra cửa. Tiếng ổ khóa lách cách rồi tiếng giày của Yến vội vã xuống thang.

Buổi trưa, thành phố nóng như thiêu đốt, xe cộ

nướm nướp như đàn kiến hoảng hốt trốn nóng bên chiếc lò điện. Yển đang chờ chiếc taxi ở đầu đường, vào giờ này chờ một chiếc taxi thật khổ sở. Yển bồn chồn như người có hẹn sợ lỡ hẹn với người yêu. Kỳ thật bây giờ Yển sợ gặp Bảo ở đây, ngang đầu đường phố nhà chàng. Bảo có thể biết nàng vừa tới phòng chàng. Bảo có thể đoán ra sự lục lọi của nàng tất cả những « Bí mật nhất đời » của chàng.

Nhưng cũng may, khi Yển đón được một chiếc Taxi, vừa bước lên khép kín cánh cửa thì nàng thấy xe Bảo quẹo vào Yển vội vàng ngồi thụp xuống tránh chiếc kính phía sau xe, khi chiếc Taxi đã đi được một đoạn rồi Yển mới ngồi lên ngay ngắn như cũ, nàng thăm mò hơi trán xoay người nhìn lại phía sau. Song Yển không nhìn thấy gì cả.

Quả thật Yển không thể hiểu được rằng tại sao nàng lại có thể tỉnh táo đến như vậy được. Nàng đến nhà Thi một cách rất tự nhiên và nàng đang hoảng vào gõ cửa, hỏi thẳng anh của Thi :

— Thưa ông, tôi là bạn Thi, tôi đến thăm.

Anh của Thi cũng là một « típ » chịu chơi, lịch sự, chàng cũng tự giới thiệu

— Tôi là Đức, Anh ruột của Thi, mời cô ngồi, Thi sắp về bây giờ.

Yển thản nhiên ngồi xuống salon nhà Thi, Đức ngồi tiếp chuyện với Yển :

— Cô là bạn cùng lớp với Thi ? Tôi không tin cô ít tuổi hơn nó. Cô là bạn quen thì đúng hơn.

Yến thản nhiên gạt đầu thú nhận :

— Anh tỉnh khôn lắm, chẳng trách anh có một người em cũng không kém anh là mấy. Em là Yến nữ sinh Trường M. C. Lẽ tự nhiên là không thể cùng trường cùng lớp với Thi được rồi. Thi đi đâu anh ?

Đức cười nhìn Yến

— Yến nói chuyện dễ thương lắm. Chút xíu Thi về ngay bây giờ, nó đi khai mấy cái giấy tờ cần thiết để hoãn dịch. Nó đi từ sáng, hẹn mười giờ về để đi học, sách vở nó còn để nhà.

Nói đến đây, Đức ngừng lại, Đức lắc đầu, tủm tỉm cười rồi mới chịu nói tiếp :

— Về đây gặp Yến, chắc hôm nay nó «bát» mấy giờ học này quá.

Yến có vẻ thích thú bởi lối nói chuyện hóm hỉnh này của Đức. Nàng nhìn kỹ, Đức có vẻ đẹp trai thông minh hơn nhiều. Năm nay Đức cũng trạc hai mươi tám, ba mươi gì đó. Nàng ném một câu dò hỏi :

— Thưa hôm nay Anh không đi làm ?

— Không, tôi nghỉ phép mười lăm ngày. Hôm nay mới là ngày thứ hai.

— Anh là Công chức hay Quân đội ?

— Quân đội.

Yến cười, nàng đoán nếu Đức ở trong quân đội thì cũng phải là Sĩ quan — Thiếu úy, Trung úy hay Đại úy gì đó. Và, Yến muốn hỏi thẳng Đức cho biết. Nàng ngần ngại một chút rồi hất hàm hỏi Đức :

— Anh mang cấp bậc gì trong Quân đội ?

— Thiếu tá.

Đôi mắt Yến tròn lên nhìn Đức

— Anh còn trẻ quá.

— Tôi ba mươi tuổi rồi đó.

— Anh thuộc ngành nào ?

Nhảy dù.

Yến reo lên

— A ! Nhảy dù. Hèn nào, ở nhảy dù đó đánh trận nhiều lắm phải không ?

Đức cười :

— Cô nói «hèn nào» có nghĩa gì ?

— Có nghĩa là... nhảy dù có nhiều sĩ quan trẻ tuổi gan dạ mang cấp bậc cao.

— Cô nói chuyện khôn ngoan lắm.

— Cảm ơn anh.

— Tôi phải cảm ơn cô đã vừa quá khen binh chủng tôi mới đúng.

Yến ngồi im, bây giờ nàng mới kịp chú ý tới bức hình của Đức trong bộ đồ tác chiến treo trên tường.

Nàng nghiêng đầu cố tình cho Đức thấy rằng nàng đang ngắm nghía bức hình của chàng treo trên tường. Tiếng Yến đùa cợt vui vẻ :

— Coi oai lam.

— Cô nói gì ?

— Yển nói bức hình của anh có vẻ oai phong lắm liệt lắm không kém gì bức tranh «Quang Trung bình Bắc» mà Yển mới được xem ở phòng triển lãm. Anh có biết bức tranh đó để giá bao nhiêu không ?

— Biết. Hai mươi ngàn.

— Đúng. Nhưng bán có hai ngàn thôi.

Đức cười khanh khách :

— Thế cũng còn được giá hơn tám hình này nhiều. Tám hình này do một anh thợ ảnh quân đội chụp cho không, chỉ tốn cái khung năm chục đồng.

Yển hỏi một câu rất ngây thơ :

— Quân đội cũng có «thợ hình» sao ?

— Quân đội là một xã hội có đủ mọi ngành và đủ mọi nghề. Từ nghề chụp hình, quay phim, viết báo đến thợ mộc, thợ nề . . đủ hết.

— Vui, phải không anh ?

— Không những vui mà còn làm cho người ta say mê nữa, đã vào trong cái xã-hội đó thì khó có thể thản nhiên bỏ ra đi được.

Đôi mắt Yển long lanh, nàng tỏ vẻ thích nghe Đức nói và thật ra Yển nhận thấy Đức nói chuyện có duyên hơn Thi nhiều. Nàng lại tiếp tục hỏi :

— Anh có đi đánh trận bao giờ không ?

Đức cười, bật ngửa ra ghế salon, Yển biết rằng mình vừa hỏi lở lởi nên nàng nói chữa :

— Chắc là anh đánh trận hoài chờ gì ?

— Một tháng hai mươi ngày thôi, không nhiều.

— Ra trận có sợ không anh ?

— Sợ chứ, ai cũng sợ chết. Nhưng ra trận rồi khi nghe súng quen tai, quên cái sợ đi, chết lúc nào không biết nữa.

Yến rung mình, nàng nghĩ đến khi nhận một viên đạn xuyên vào xé toạc da thịt. Người nàng nổi gai. Nàng nhìn thật nhanh trên con người Đức. Nàng bỗng thấy người ngồi trước mặt nàng là một hiện tượng lạ lùng. Ra trận rất nhiều lần mà không chết, quên cả cái cảm giác một viên đạn xuyên vào xé toạc da thịt. Quả là ghê gớm phi thường. Thế mà từ trước tới nay gặp bao nhiêu « người phi thường », Yến không hề nghĩ đến những chuyện phi thường đó. Nàng lắc đầu nhẹ nhẹ.

— Có bao giờ anh nghĩ đến cái chết không ?

Đức móc túi áo ngực tìm bao thuốc lá, đầu chàng hơi cúi xuống, khói thuốc tỏa nhẹ lên không :

— Có chứ. Đôi khi nghĩ đến nhưng thường tuyên bố là coi cái chết nhẹ như lông hồng. Ở trong trường hợp của chúng tôi thì phải thế thôi, chứ làm cách nào khác được. Trên thực tế, cái chết đó còn nhẹ hơn lông hồng nhiều.

Yến cười hóm hỉnh :

— Nhưng Yến muốn biết ý nghĩ thực của anh về cái chết đó ?

Một phút im lặng trôi qua, Đức lắc đầu :

— Khó trả lời quá. Có lẽ không ai biết rõ ý

nghĩ thực của mình về cái chết của chính mình sẽ đến cả. Người ta chỉ còn một ý nghĩ rất giản dị, giản dị như một đứa con nít : sống thì trở về, còn chết thì nằm lại đó, đứa nào làm gì thì làm. Có vậy thôi.

Yến cau mày, nàng nhận thấy Đức chân thực trong lời nói đó và nàng bỗng thương Đức, thương tất cả những người lính chiến như Đức. Tiếng nàng thoáng một chút băn khoăn :

— Ý nghĩ của các anh rất giản dị nhưng thật khó hiểu, khó hiểu hơn là một triết lý.

Đức cười hà hà :

— Đó là một thứ triết lý chưa ai tìm tòi nghiên cứu. Một thứ « nhân sinh quan » chết.

Yến cũng cười thật hồn nhiên.

Câu chuyện đang vui thì Thi phóng lambrette về. Thi vừa chống càng xe trước cửa, nhìn thấy Yến, Thi đứng sững lại rồi reo ầm lên

— Trời ơi, Yến !

Và Thi phăng phăng chạy tới bên Yến

— Tôi chờ Yến mấy thứ bảy rồi.

Yến bình thản vô cùng trước giọng nói nồng nhiệt đó của Thi, nàng liếc nhìn Đức và...

Yến lại cảm thấy ngượng ngập với Đức, bởi vẻ mặt rất con nít của Thi. Yến chưa kịp trả lời thì Đức đã nói với Thi :

— Hôm nay tao cá một ngàn ăn một trăm là mày « bót » hai giờ học này.

Thì nhìn anh cười vui vẻ

— Anh cá một triệu ăn một chục cũng không ai cá hết, vì đó là một sự thật không ai có thể chối cãi được, ngay cả thủ phạm.

Đáng lẽ Yến phải thích thú, phải hãnh diện vì sự Đức cho phép Thi nghĩ học và sự tình nguyện của Thi, nhưng Yến thấy Thi có vẻ muốn chứng tỏ rằng Yến đã là của mình, vì vậy nên Yến tỏ ra lạnh nhạt

— Anh Thi cứ đi học đi, lúc khác mình gặp nhau cũng được, Yến ở nhà nói chuyện với anh Đức.

Thì lắc đầu quày quảy :

Không được. Lúc khác là bao giờ ! chờ em mấy cái thư bầy rồi đó. Bây giờ bắt được em, không ai ngu gì lại thả hổ về rừng.

Yến cười tỏ vẻ chịu đựng trước câu nói bướng bỉnh đó của Thi

— Yên tâm, biết nhà rồi, Yến sẽ đến hoài.

Đức đứng dậy giơ tay xem đồng hồ

— Tôi cũng phải đi có chút việc. Hẹn khi khác gặp nghe cô Yến, tôi còn mười bốn ngày phép.

— Mong rằng mai mới gặp anh.

Nói rồi Yến xòe tay bắt tay Đức. Bóng Đức đi ra ngoài ánh nắng. Ở Đức có một cái gì vững vàng, khỏe khoắn để cho người khác tin tưởng. Yến nhìn theo cái bóng dáng ấy, nàng nói với Thi :

— Anh Đức đúng là một chiến sỹ.

Thì cười thú vị :

— Phải gọi là một chiến sỹ liều mạng mới đúng. Ba lần bị thương, sáu lần tuyên dương công trạng, trên mười cái huy chương.

— Bây giờ anh ấy ở đâu ?

— Ở xa. Nhưng đơn vị anh ấy về Saigon luôn.

Yến lắc đầu

— Yến hỏi là về đây anh ấy ở đây hay ở chỗ khác.

Thì ngậy mặt ra một chút rồi mới hiểu ra câu Yến định hỏi, chàng cười khanh khách :

— Khi thì ở nhà, khi thì ở chỗ khác.

— Anh ấy chưa vợ con gì sao ?

— Chưa, nhưng... rất nhiều nhân tình Vua « tiệm nhót » đó. Em nào cũng quen.

— Nhảy « bỏ » lắm, nhiều cô mê là phải.

Thì mang hai chai nước cam trong tủ lạnh ra bàn, nhưng Yến đã gạt đi :

— Thôi, đừng mở nước ngọt nữa. Mình đi chơi chứ bộ anh tính ở nhà hay sao đây.

Thì lùng khùng

— Đi thì đi, Yến muốn đi đâu ?

— Đâu cũng được, miễn là đi.

Thì nhìn Yến, cái nhìn dò hỏi. Thì đang cân nhắc xem người con gái này thuộc loại nào ? Bốc đồng lên đi

chơi lão hay là quen thói lẳng nhăng. Bây giờ có một số

Lolita » con nhà... không ra gì, cũng được ăn học, nhưng «đói» đủ mọi phương diện, gặp «kép» nào sạch sẽ có tiền cho đi ăn chơi là tìm đến. Lại có một số «lotita» khác, con nhà dàng hoàng nhưng thiếu chăm nom, mới ra đời, thích ăn chơi, đi văng mạng, miễn là tìm được thú vui, chắc chắn Yến không thuộc loại thứ nhất. Có thể Yến thuộc loại thứ hai. Thi hát hàm bảo Yến :

— Mình đi ciné mãi cũng chán...

Yến đứng dậy cắt ngang câu nói của Thi

— Cứ ra xe đã rồi tính sau.

Thị lững thững theo Yến ra xe, chàng cúi xuống mở khóa đạp máy. Chiếc lambretta mới nổ còn nghe thật vui tai. Yến leo lên nệm sau :

— Bây giờ đi đâu tùy ý.

— Đi uống cái gì.

Ừ ra Brodard.

Chiếc xe lao vung vút trên khoảng đường nhựa xuyên vào những phố đông người, trở ra Tự do.

Thị đậu xe bên lề đường, hãnh diện đi với Yến vào tiệm nước, bởi Thi biết Yến đẹp. Mười mấy con mắt của năm sáu cậu trai trẻ ngồi ngất ngưỡng trên công toa, tròn xoe lên nhìn Yến, Thi thấy cần phải chứng tỏ cho mọi người biết mình cũng là dân ăn chơi, đủ sức đề bảo vệ người đẹp. Bộ mặt Thi lạnh băng, coi như những người xung quanh không ra gì cả. Chàng kéo ghế cho Yến :

— Em uống gì?

— Một cái Crème Moka.

Thì hát hàm cho bồi :

— Hai cái Crème Moka.

Rồi sau đó chàng kéo ghế, ngồi sát vào bên Yến. Yến khó chịu vì sự thân mật quá trớn đó của Thì, nàng tìm cách đẩy Thì ra :

Anh ra mua cho Yến mấy cái jetons để Yến nghe nhạc

— Yến nghe bài gì ?

— Mon faible Coeur, World without love Les mauvais garçons. Ba bài đó trước đã.

Thì ngoan ngoãn đứng dậy tiến ra caisse lấy năm cái jetons rồi đi đến bên chiếc máy hát. Chiếc jetons vừa buông xuống chuyển động, Thì ấn nút rồi trở lại bàn. Những con mắt lừ lừ của mấy cậu trai trẻ đuổi theo dáng Thì y như một cảnh trong những phim cao bồi miền Nam Mỹ khi hai đảng cao bồi chạm trán nhau trong quán rượu. Thì hiểu rằng vào những lúc này chỉ một cử chỉ nhỏ của mình có thể bị thổi bùng ngay tức khắc. Vì vậy Thì cố gắng giữ gìn, tiếng nhạc cất lên văng vẳng một giọng ca thánh thót như trùm kín lấy căn phòng. Thì và Yến nhìn nhau mỉm cười.

Vừa lúc đó một giọng nói trịch thượng cất lên

— Thằng nhỏ này chọn nhạc khá đấy.

Thì biết là bị chọc, nhưng chàng cố nhịn bằng cách không quay đầu nhìn lại. Yến nhìn về phía những gã trai lạ mặt rồi nói lảng :

— Ở nhà nghe cũng bài này mà không thấy hay. Ra

đây nghe lại thích, không hiểu tại sao.

— Tại ở nhà nghe một mình không có bạn. Cái hay mà thường thức một mình chán lắm. Phải vậy không?

Có lẽ.

Yến ăn một miếng kem, đôi môi nàng và nhất là chiếc lưỡi nhọn và mềm, coi ngon hơn kem nhiều. Thi nghĩ vậy, chàng nhìn Yến đắm đắm.

Có lẽ cử chỉ say đắm đó của Thi khiến mấy cậu cao bồi trẻ tức khỉ. Một giọng nói thứ hai lại vọng lên :

— Con nít chỉ biết ăn cà rem thôi à ?

Câu nói này khiến Yến dừng tay, sững người ra, quắc mắt nhìn.

— Ê, nhìn dữ vậy cô bé? Bộ bọn này coi bảnh trai lắm sao?

Đã đến nước này, Thi không thể ngồi im được nữa, Thi phải đứng dậy và quay lại đối diện với địch thủ. Chúng nó đã dẫn Thi đến cái nước dù muốn dù không cũng bắt buộc phải tỏ thái độ «không hèn». Tiếng Yến hốt hoảng :

— Thôi mặc họ anh!

Nhưng đã trót rồi, không lẽ ngênh địch thủ xuống thế thôi rồi quay đi, ngoan ngoãn ngồi xuống thì khó coi quá, Thi đành đứng im, đôi mắt chàng gườm gườm nhìn những địch thủ trước mặt chàng. Chúng nó chừng năm đứa, nhưng chỉ có hai đứa coi có vẻ sừng sỏ đáng kể thôi.

Một đứa đầu cắt ngắn, mặt to tướng đầy mụn, mập và đen. Một đứa cao lênh khênh như con sào, đầu chải tẹt ria mép lún phún, đặc mặt đều. Còn ba đứa kia loắt choắt

đúng là thứ con nít mới lớn thích đua đòi, đánh lộn không được một quả thui nhưng ưa theo loại đàn anh du côn. Ba thằng này chắc chỉ có nước đánh hơi rồi đi khoe láo chứ không ăn thua gì. Nghĩ vậy, Thi biết mình chỉ cần đối địch với hai đứa. Lẽ tự nhiên là Thi phải thua, nhưng khi cần, thua cũng phải liều.

— Nhìn dữ vậy? Muốn ăn đòn à?

Nghe tên có ria Huê-kỳ hỏi, Thi hát hàm:

— Chúng mày muốn gây sự à?

-- Gây sự thì không, nhưng muốn đánh mày, được không?

— Được. Thử coi.

Một thằng loắt choắt mồm ngậm điếu thuốc lá vắt vẻo ngồi yên trên « công toa »:

— A, thằng này gan. Tur Chơ! Còn đợi gì?

Thằng có ria Huê kỳ mang tên Tur Chơ cười hí hì, khoanh tay trước ngực

— Đợi xem nó muốn ăn đòn kiểu gì, tàu bay hay tàu ngầm.

Cả bọn khoái chí cười ồ lên một tiếng. Tên mập và đen kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên một chiếc bàn giữa lối đi:

— Hăm đi, tao làm ắc bít. Đứa nào cần « đối đặng » điều gì nói ngay cho tiện. Đấm cho tơi khi nào một thằng lặn ra kêu xin thua thôi, chừng nào chưa nói « xin thua », cứ đấm chết thôi. Tao làm chứng. A la hấp.

Tur Chơ lừ lừ tiến lại, Thi bắt buộc phải co hai

tay giữ thế thủ. Nhưng Tư Chơi lắc đầu

— Không đánh nhau ở trong này, đồ võ mất công đèn. Mình ra quá ngoài cửa.

Và, Tư Chơi hát hàm bảo Yến :

Riêng với cô em, tôi xin dành một điều kiện hết sức dễ dàng. Chừng nào thấy tôi đánh thắng nhỏ này đau quá mà nó... vì chút tự ái còm, nó không chịu nói « xin thua » cô em cứ việc giơ tay lên ra hiệu dùm cho nó là tôi xin thôi ngay. Chỉ có cô em mới được cái đặc ân đó trong cuộc đời đánh lộn của tôi.

Nói rồi Tư Chơi cười hề hề, bốn tên khác cũng hùa theo. Tư Chơi vẫy tay ra hiệu cho Thi tiến ra phía cửa. Yến giữ tay Thi lại :

— Không di dầu hết, anh cứ ngồi đây.

Tư Chơi gật gù :

-- Cô em muốn giữ nó lại, cô em nên bắt nó xin lỗi chúng tôi.

Yến quắc mắt

— Anh ấy không có lỗi gì với ai cả.

— Vậy thì nó ăn đòn.

— Các anh... không có quyền...

Yến vừa nói tới đó thì đôi mắt Tư Chơi trợn ngược lên đầy dọa nạt. Yến đứng sững, người nàng run lên không nói được nữa. « Với những thằng du côn này, chúng dám đánh cả con gái ». Nghĩ vậy, Yến không dám nhúc nhích.

Tư Chơi nắm vai Thi lôi ra, Thi lao theo về phía

Bây giờ Tư Chơi mới kịp hiểu ra, nó chưa kịp nói thì đã bị một người đi với Đức quật một cuộn giấy dù giữa mặt, lên gối một cái trứng búng ngã bật ngửa, đầu ghé xuống hè phớt cái bốp. Đức quật lên

— Thôi, Sáu ! Tha cho nó.

Tư Chơi lồm cồm bò dậy :

Em lạy các anh, em không biết.

Người lính có cái tên là Sáu quay tít cuộn giấy dù, dút vào ngực áo. Sáu nhìn một lượt mấy đứa bạn, Tư Chơi không nói năng một tiếng. Nó có vẻ là một người Miên. Mấy thằng nhãi và thằng mang rĩa Huê kỳ ngàng ngàng ngáo ngáo là thế mà bây giờ mặt mũi xanh như tàu lá, đứa nào đứa nấy lấm lét nhìn trộm Đức rồi quay vội đi nơi khác.

Đức quay sang hỏi Thi :

— Chuyện gì vậy ?

Thi vừa ôm mặt khóc vừa lắc đầu. Yến đã chạy ra tới nơi, nàng liến thoắng :

— Bọn em vừa vào ngồi uống nước, mấy thằng này tới gây sự.

Đức cười :

— Tôi ngồi ở bên kia với mấy người bạn thấy lộn xộn mới chạy qua.

Yến cũng cười :

— Không có anh hôm nay anh Thi còn. .

Nói đến đây Yến ngừng bật, nàng quay sang nhìn Thi. Mặt Thi bị trùng giấy của Tư Chơi đã bắt đầu bầm tím. Yến tần ngần một chút rồi nắm nhẹ lấy cánh tay Thi :

— Đau lắm phải không ?

Thì không trả lời, chàng trở vào nhà hàng, Yến nói với Đức :

— Bọn du côn này phải đánh đau mới được.

Thằng cao kền có ria Huê kỳ vội nắm lấy tay Đức cười hề hề

— Lâu lắm mới thấy anh Đức về chơi. Mời anh vào uống với bọn này cái gì.

Đức gườm gườm nhìn tên cao kền

— Các cậu thích làm loạn Saigon đấy à ? Tôi không có đây, các cậu làm thật thằng em tôi còn gì. Cũng may cho các cậu, nếu các cậu làm thật được nó hôm nay thì trừ phi các cậu trốn khỏi cái đất Saigon này chứ còn ở đây chắc chắn phải trả đủ.

Tên cao kền vẫn cười nhăn nhở :

— Thôi mà, đàn anh ! Tại đàn anh không tuyên bố gì cả nên bọn này không biết, đàn anh tha cho.

— Các cậu rút đi cho khuất mắt tôi, ở đó tôi nổi nóng lên bây giờ thì mệt lắm đó.

Mấy thằng nho nhỏ liú riu chuồn mất, Tư Chơi nhìn trước nhìn sau rồi vẫy Taxi đông luôn. Tên cao kền cố bắt tay Đức lần nữa rồi mới chịu đi. Đức kéo Yến vào nhà hàng rồi quay lại bảo Sáu :

— Cậu về đi, mai tôi tới thăm anh em trong Tiểu đoàn.

Sáu đưa tay chào Đức rồi băng sang đường, Yến thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nàng nhìn Đức và có cảm

tưởng chàng là một vị anh hùng vừa thắng một một trận lớn mà nét mặt lúc nào cũng bình thản.

Nàng nói nhỏ

Không có anh hôm nay thì nguy.

Đức nhún vai :

— Loại nhải nhép đó chấp làm gì.

Thì từ trong toilette đi ra, một tay ôm lấy mặt. Yển đứng lên đón Thi :

— Đề Yển coi xem có việc gì không:

Và Yển kéo bàn tay Thi khỏi mặt để lộ một vết bầm tím giữa má. Yển khẽ hỏi một lần nữa :

— Đau không anh ?

Thì cố làm bộ tỉnh, lắc đầu

— Không đau lắm.

Đức hất hàm

Thôi, về đi, hỏi má lấy dầu xoa. Má có hỏi nói là ngã Lambretta, đi Taxi về, đề Lambretta đó tôi mang về cho.

Thì ngần ngừ một chút ngoan ngoãn nói với Yển :

Xin lỗi nhé. Nhờ anh Đức đưa về giùm — mai mốt ghé sang chơi nghe.

Yển gật đầu, cười

— Anh cứ về đi, mai Yển qua thăm.

Thì lách người ra khỏi cửa. Còn lại Đức ngồi với Yển trong nhà hàng. Yển để ý thấy những người xung

quanh chú ý đến Đức nhiều, Yến cảm thấy hạnh diện và thích thú, nàng nói với Đức:

— Không ngờ lại ngồi với anh ở đây, không hẹn mà nên.

Đức ngửa người ra ghế, nhoẻn cười:

— Như thế thú vị hơn. Tôi vẫn thích cái gì là bất ngờ.

— Ừn cũng vậy. Anh uống gì?

— Có lẽ phải uống một ly cà phê.

Nói rồi Đức vẫy bồi. Yến khẽ hỏi

— Anh đi chơi nhiều lắm phải không? Yến thấy những người ở đây như biết anh cả.

Đức gật đầu thú nhận:

— Không nhiều lắm, vừa đủ để cho người ta biết mặt mình thôi. Còn Yến, hay đi chơi không?

— Tuần/một lần.

— Với người yêu à?

Đôi má Yến đỏ hồng, nàng thẳng thắn:

— Trước đây thì có người yêu, hiện tại thì không. Người yêu đi yêu người khác, chuyện tầm thường.

Nói rồi Yến cười làm duyên. Nàng cũng không hiểu sao, đối với Đức, nàng lại thành thực đến như vậy, được. Hình như ở bên Đức, Yến cảm thấy mình bé nhỏ rất nhiều.

Tiếng Đức hóm hỉnh:

— Chuyện tâm, thường nhưng mà đau lòng, phải không?

Yến lác đầu, nàng cần thấy chối cãi

Hết đau rồi.

Cò đã nói dối bao giờ chưa

Yến cười khanh khách cố làm bộ nói đùa

— Vừa nói dối xong.

— Tôi cũng nghĩ thế.

— Anh có quyền. Con gái hay nói dối, nhưng đòi khi sự nói đó vô hại.

Đức nhìn khuôn mặt xinh xắn, đôi môi dễ thương của Yến, chàng thấy người con gái này già dặn, khôn ngoan chứ không ngây thơ khờ dại như ngoài khuôn mặt, chàng lấp lửng hỏi đùa

— Bây giờ buồn cô đến tìm thằng Thi nhà tôi, phải không?

— Đúng. Đến tìm lần thứ nhất thì gặp anh.

— Hai người quen nhau ở đâu?

Yến nhún vai :

— Ngoài cửa rạp cinéma, tuần trước Yến đang coi hình, anh Thi tới mời đi uống nước rồi sau đó đi ciné.

— Và sau đó?

Yến tròn mắt, nàng hơi bất bình vì câu hỏi của Đức hình như mang một ngụ ý nào đó không tốt đẹp lắm. Yến nhún vai một lần nữa :

— Rồi sau đó chia tay, không có chuyện gì khác lạ xảy ra cả. Yển đã tưởng hẹn phát phờ với anh Thi thế thôi, không ngờ lại có ngày lời kiếm anh ấy thật.

— Cô tính cho nó chờ dài người ra à ?

— Yển không định gì cả bởi Yển tin rằng anh ấy thừa biết cái hẹn là hẹn để đó.

Đức lắc đầu

Tôi không chịu như vậy, đã hẹn là phải tới. Sao lại hẹn để đó là thế nào ?

Nghĩa vụ » gì mà tới với không ?

Đức hiểu ý Yển muốn chứng tỏ rằng giữa Yển và Thi không có gì đáng nói cả. Chàng tin « típ » như Yển chỉ coi Thi là một phương tiện, bởi Thi còn trẻ quá, Thi hơn Yển một hai tuổi là cùng, Thi cũng không phải là thứ con trai lêu lổng ăn chơi quen nên đối với Yển, Thi chỉ là một cậu con trai khờ khạo, Thi sẽ không bao giờ tiến tới xa hơn được nữa. Nghĩ vậy Đức mỉm cười một mình.

— Anh cu ý gì vậy ?

Đức lắc đầu :

— Không, chuyện riêng.

— Yển biết, anh cười Yển.

— Tại sao ?

Ngập ngừng một chút, ngón tay Yển vẽ những đường nét vô nghĩa trên mặt bàn

— Có phải tại Yển nhận lời đi chơi với anh Thi một cách dễ dàng không ?

Đức thầm phục sự thông minh của người con gái này, chàng chối chối:

— Tôi không cho đó là chuyện lạ. Khi người con gái đang buồn vì chuyện tình vừa đổ vỡ, người ta...

Yến giờ tay

Anh hiểu cho như vậy là đủ rồi. Anh uống cà phê đi kẻo nguội.

Đức ngoan ngoãn cúi xuống ly cà phê bốc khói thơm phức. Người con gái mười tám bây giờ quí là khôn ngoan và sau một chuyện tình đổ vỡ thường già dặn vô cùng, già trước tuổi nhiều.

Chàng uống một ngụm cà phê rồi hỏi Yến

— Cô có cần về bây giờ không?

Đôi mắt Yến chớp mau, nàng không trả lời câu hỏi của Đức mà hỏi một câu khác

— Anh cần đi đâu bây giờ?

Đức tỏ vẻ bối rối trong nụ cười. Yến chận ngang:

— Đến nhà người đẹp phải không?

— Nếu... không có việc gì làm.

Yến cười khanh khách

— Anh trối lời như vậy thì Yến nhất định phải cho anh việc làm mới được.

— Sẵn sàng.

— Đưa Yến ăn trưa với anh, nếu không có gì trở ngại.

— Lẽ tất nhiên là không trở ngại rồi. Dù có cũng phải san bằng hết.

— Nói nghe cảm động lắm.

Đức mỉm cười nhìn Yến, chàng kêu bồi trả tiền rồi đưa Yến ra xe. Chiếc lambretta của Thi còn để đó Yến phăng phăng leo lên chiếc nệm xe phía sau. Đức bỗng thấy thú vị bởi cái cảnh ngộ khá ly kỳ này. Chàng rờ máy, chiếc xe lao vào giữa con đường đầy nắng, Đức khẽ hỏi:

— Yến muốn ăn ở đâu?

— Đâu cũng được.

— Thành phố hay ra ngoài?

— Có lẽ giờ này nên kiếm các phòng lạnh vào ngồi ăn tốt hơn. Ra ngoài thành phố nắng quá.

Đức đưa Yến tới một nhà hàng nhỏ có máy lạnh. Chàng mang cảm tưởng là đi với một người yêu bé nhỏ, láu lỉnh và thần thuộc.

Nhưng khi Đức vừa dừng lại trước hiệu ăn thì một chiếc taxi cũng vừa ngừng lại. Một người đàn bà chạc ngoài hai mươi tuổi, mang vẻ mặt già cằn đầy son phấn đẩy cửa xe hăm hăm bước xuống, Đức nhận ra là Nhung — người yêu hiện tại của Đức — người Đức ngây ra, chàng đứng sững nhìn Nhung.

Nhung hất hàm hỏi Đức:

— Anh đi với ai đây?

Đức lúng túng:

— Một cô bạn của thằng em anh. Tại...

Nhung bấu môi nhia Yến. Yến có cảm tưởng mình sắp bị ăn tươi nuốt sống. Người nàng co rút lại, không có một phản ứng nào. Nếu Nhung có chồm tới túm tóc nàng quật một trận toi bời chắc hẳn nàng cũng không biết chống đỡ ra sao. Song rất may, Nhung chỉ mặt Đức :

— Nhớ nhé, rồi anh biết tôi.

Đức cười đầu địu :

— Đờ anh giải thích.

— Tôi cóc cần nghe.

Trả lời rồi Nhung lại nhẩy lên taxi. Đức bám lấy cửa xe năn nỉ :

— Ờm, đi đâu mà vội !

Tôi đi đâu là việc của tôi, không ăn thua gì tới anh cả — Rồi Nhung quay lên dọc bậc tải xế taxi — Đi đi !

Chiếc xe từ từ chuyển bánh. Đức nhìn theo rồi nhún vai. Yến thấy lúc này Đức có một vẻ gì như si dại, ngốc nghếch. Nàng mỉm cười khẽ hời

— Ai vậy anh ?

Một cô nhân tình.

Yến bước lên hè phố :

— Trông cô đang căng sát khí, ghê quá. Ghen như sư tử Hà đông. Đi anh nguy hiểm quá. Em về thôi.

Vì tự ái, Đức lắc đầu :

— Em có về cũng muộn rồi, không giải quyết được gì cả. Chi bằng tốt hơn hết, mình cứ đi với nhau rồi

mọi sự tính sau.

Đức kéo tay Yến thân nhiên bước vào tiệm ăn. Ngồi vào một chiếc bàn phía góc trong cùng, Yến nói bằng một giọng buồn bình :

— Nói đùa vậy chớ tội dạ gì em phải về. Em với anh là bạn quen, có cái gì đâu mà phải trốn tránh. Em không sợ gì hết.

— Thật sao ?

— Nói đùa với anh làm gì. Nếu cô ấy có trở lại đây chẳng nữa em cũng coi như «pha».

— Được lắm em phải vững như vậy mới được.

Yến cười trêu chọc :

— Có thiệt hại gì cho anh không ?

Đức nâng ly rượu «uýt ky» :

— Lẽ dĩ nhiên một chuyện tình nữa tan vỡ. Nhưng không sao, cả anh và Nhung đều quen với những chuyện tan vỡ rồi, không quan hệ gì cả.

— Em rất ân hận.

— Cảm ơn em.

Nói rồi Đức rút thuốc lá, châm lửa hút. Chàng tựa dài người ra ghế, chàng có vẻ buồn và nghĩ đến Nhung giờ này sẽ làm gì. Yến vẫn giữ nguyên vẻ tỉnh nghịch :

— Anh buồn hay tiếc ?

Đôi mắt Đức thoáng bội rối :

— Cả hai.

— Anh thành thật lắm. Yến thích những người con trai cõi mở không dấu diếm. Thà rằng anh nhận phăng ngay như vậy dễ chịu hơn.

— Tuy nhiên... buồn và tiếc ỉa ít thôi. Không quá nhiều như Yến tưởng đâu!

— Yến không tưởng gì cả, Yến chỉ biết anh buồn và tiếc. Thế là đủ.

Đức cười nhẹ, chàng nhìn vào khuôn ngực Yến để lộ một khoảng trắng ngần bởi chiếc cổ áo khá rộng. Chàng giờ tay :

— Yến có biết tại sao tôi lại buồn tiếc ít thôi không?

Đôi mắt Yến tròn lên một cách thơ ngây

— Tại sao ?

Tại gì có Yến ở bên cạnh.

Yến cười thành tiếng nho nhỏ, nàng biết rằng câu nói đó có nghĩa là một câu mở đầu của một người con trai ngổ ỷ « tán tỉnh » một người con gái.



Cuốn phim mà Yến đang xem là một phim chiến tranh, trong đó tình yêu của người lính chiến kể bên cái chết thật cảm động. Đôi khi Yến nhìn nhanh khuôn mặt Đức và nàng thấy Đức có những đức tính, bản chất gần giống như nhân vật trong phim.

Một lát, bàn tay Đức lần sang tìm bàn tay Yến. Yến để im, nàng nhìn thẳng lên màn ảnh. Lúc đó người lính chiến cũng nắm chặt bàn tay người yêu và gã say đắm hôn nhẹ lên bàn tay đó, Yến bỗng thấy sợ Đức sẽ làm

một cử chỉ đúng hệt như trên màn ảnh. Nếu Đức làm như vậy, Yến sẽ coi thường Đức ngay bởi cử chỉ đó vừa có vẻ trẻ con vừa có vẻ sống sợng. Nàng lấy một vẻ mặt hết sức nghiêm trang quay sang nhìn Đức, nhưng nàng chỉ bắt gặp nụ cười hiền lành của chàng. Tiếng chàng ầm lại

— Tình yêu và chiến tranh là như vậy đó.

Yến cũng mỉm cười, nàng lại nhìn lên màn ảnh, lúc đó người lính chiến đã ghì lấy người con gái trong hai vòng tay rồi nụ hôn nóng bỏng, rồi... người con gái đã ngã xuống từ lúc nào. Màn ảnh chỉ còn thấy hai bàn tay quờ quạng. Yến nhắm mắt bặt ngửa người ra thành ghế, nàng không dám nhìn lên màn ảnh nữa. Nàng nghĩ đến cái cử chỉ cuồng bạo và càng cuồng bạo, và càng vội vàng. Nàng chứng tỏ sự say đắm của người lính chiến. Nàng tự hỏi « Tình yêu trong chiến tranh là như vậy ư ? Yêu vội và sống vội ? Có phải là một thứ lẽ sống mới đó không ? »

Yến không trả lời câu hỏi này. Nàng liếc nhìn khuôn mặt Đức lơ lờ trong bóng tối của rạp chiếu bóng. Người con trai đó mang một vẻ mặt bình thản, hiền lành đến thương hại.

Khung cảnh chiến tranh, bom lửa lại nổi lên rõ rệt trên màn ảnh. Sau giờ phút yêu đương là bom lửa. Người lính lại ở bên cái chết, người lính lại trở về với chiến tranh, người lính sẵn sàng xả lìa tất cả... Yến bỗng thở dài rất nhẹ.

Bàn tay Đức mỗi lúc một xiết mạnh hơn. Bàn tay Yến cũng mềm nhũn ra, hơi thở của Yến bắt đầu sai lạc, thiếu nhịp nhàng. Tiếng gọi của Đức thoảng nhẹ như hơi gió :

— Yến !

— Dạ.

— Anh muốn cho em tất cả những ngày phép còn lại của anh.

Yến nhìn Đức bỗng đứng nàng mỉm cười. Nụ cười trong trường hợp này thật khó hiểu và gần như vô nghĩa. Nhưng cái gì gần như vô nghĩa lại trở thành nhiều nghĩa vô cùng. Chính Yến cũng nhận thấy như vậy. Có thể là Yến cười ngụ một ý riều cợt câu nói có vẻ say đắm đó của Đức.

Có thể nụ cười chỉ có nghĩa là Yến không tin. Nhưng nụ cười còn mang một ẩn ý chấp nhận dịu dàng. Yến không muốn chính mình công nhận một ý nghĩa nào. Nàng cúi xuống chỉ có bóng tối dưới lối đi.

Đức vòng một tay qua vai Yến, nhưng vòng tay đó vẫn còn để trên khuôn ghế, chỉ có cánh tay chạm nhẹ vào mái tóc Yến mà thôi. Yến biết rõ như vậy, cổ nàng cứng đờ như một khúc gỗ bởi chỉ một chút xiu nữa, một chút xiu tựa đầu lại phía sau sẽ trở thành một cử chỉ dâng hiến. Người Yến nóng bừng, nàng không dám nhúc nhích, dôi mắt như dán chặt lấy màn ảnh, làm như không hề chú ý đến bất cứ chuyện gì xung quanh. Nhưng thật ra, bây giờ Yến không phân biệt rõ những gì trên màn ảnh nữa rồi.

Một bàn tay Đức trên vai Yến, tiếng Đức nói đề cổ tình che lấp cử chỉ của mình

— Yến đi học buổi chiều hay sáng.

Yến nói như một cái máy :

— Buổi chiều.

— Máy giờ ?

— Ba giờ.

Đức giơ tay xem đồng hồ :

— Mới có hơn một giờ. Còn sớm.

— Hai rưỡi Yến về.

Im lặng một phút, Đức kéo thân Yến nghiêng sang mình rồi lại hỏi

— Máy giờ Yến về ?

— Bảy giờ.

— Anh đón Yến nhé ?

Yến mỉm cười ngượng ngập, ngồi im.

Thật ra Yến đang nghĩ đến sức tấn công rất êm rất nhẹ trên cánh tay Đức. Đức đang ôm vai nàng kéo sát lại, Yến phân vân, không biết mình có nên tỏ một thái độ phản kháng hay không ?

Yến chưa kịp có thái độ thì Đức kéo mạnh hơn chút nữa, một chút thôi, vừa kéo vừa thăm dò phản ứng — tiếng Đức nhắc lại lời đề nghị

— Nhé, anh tới đón em có được không ?

Yến lắc đầu :

— Kỳ lắm...

Câu trả lời cùng với sự chuyển mình nhẹ nhàng khiến Đức ngưng ngay sức tấn công. Chàng hỏi một câu như tiếng thở hắt ra :

— Có gì mà kỳ ?

Đầu Yến hơi cúi xuống :

— Bạn bè Yến nó thấy.

— Bộ chưa ai đón Yến bao giờ sao ?

Yến thoáng nghĩ tới Bảo với những lần Bảo đứng

đón nàng ở một góc đường phía xa, nhưng Yến lắc đầu nói dối như thật

— Chưa, chỉ có ba Yến hoặc anh Yến.

Đức cười nhẹ

Thì Yến nói với chúng nó, anh là anh họ của Yến.

Yến cũng cười

Chúng nó biết anh Yến rồi. Vả lại, làm thế không tiện chút nào cả.

— Vậy mình hẹn buổi tối đi chơi nhé ?

Yến bần khoản

— Không biết Yến có đi được không.

Đức biết là Yến làm dáng ; Yến điệu một chút cho phải phép, Đức tán thêm

Làm gì mà không đi được ?

Đôi mắt Yến tròn lên trong bóng tối

— Anh tưởng Yến dễ đi thế sao ?

— Anh không tưởng gì cả, nhưng anh tin rằng dù có khó đi chăng nữa, Yến cũng cố. Con gái thiếu gì cách nói dối.

— Yến không quen nói dối.

— Vậy thì nói thật đi.

— Nói thật để ăn đòn à ?

Đức cười

— Vậy ra Yến nhất định từ chối lời mời của anh sao ?

Suy nghĩ một chút Yến trả lời lửng lơ

— Để còn xem.

Đức hiểu là sự « tổ » của mình đã có giá-trị nên chàng nói ngay

Anh đón Yến ở đâu ?

— Anh đón bằng Taxi à ?

Muốn có xe lúc nào chẳng được. Anh sẽ mượn một cái Floride décapotable đến đón Yến. Chứ không ?

Yến cười

— Thôi, anh đón Yến ở ngã tư Hiền-Vương Hai Bà Trưng đi.

— Đồng ý, mấy giờ

— Tám giờ.

— Minh đi ăn rồi hãy đi chơi nhé ?

Tùy anh.

Đức xiết mạnh vai Yến.



Nằm cặp sách xuống bàn, Yến thấy toàn thân mệt rã rời. Nàng đã hoạt động không ngừng nghỉ suốt từ buổi trưa tới giờ, ở ciné về tới nhà Yến vội vàng cặp sách đi học ngay. Mãi tới bảy giờ mới về nhà. Hơn bảy giờ rồi, Còn năm mươi phút nữa nàng sẽ phải tới chỗ hẹn với Đức.

Yến nằm dài trên giường, nàng nghĩ đến Đức và suốt buổi trưa hôm nay. Từ lúc Hồng Nhung ghen với Đức,

bỗng dưng Yến thấy đâm đồ lì. Nàng không cần và không gì nữa. Giả như trước kia, khi giữa nàng và Bảo chưa có gì — chắc hẳn có các vàng, có thích Đức cách mấy, nàng cũng không đi với Đức một phút nào nữa. Nhưng bây giờ thì nàng không cần. Người yêu của nàng đã bị người ta cướp mất, nàng cướp người yêu của kẻ khác cũng chỉ là «đuật bù trừ» cũng chỉ là một sự đổi chác không có gì là tàn nhẫn cả. Nhất là Yến lại ghét cái vẻ mặt càng càng xác lão, coi nàng bằng nửa con mắt của Hồng Nhung lúc đó. Nàng sẽ phải trả thù. Dù có yêu được Đức hay không, chuyện đó chưa cần tính tới, hãy cứ biết đi với Đức, giữ chân Đức lại cho bỏ ghét cái đã.

Và lại so sánh Đức với Bảo, Yến thấy rõ là Bảo tuy có cái vẻ tri thức nhưng không «cốt to» hùng dũng bằng Đức. Địa vị của Đức cũng lại không thua kém ai. Giữa Bảo và Đức kẻ kia tầm lạng thì người này cũng nữa cần, không ai hơn ai cả, mỗi người một vẻ mười phân vẹn... chín.

Yến bằng lòng với ý nghĩ đó của mình, nàng mỉm cười và ôm chiếc gối vào lòng. Đôi mắt Yến khép lại, nàng để nguyên bóng tối phủ quanh mình, không chịu trở dậy bật đèn. Nàng lại nghĩ đến Đức và buổi trưa trong rạp chiếu bóng Đức có vẻ sỗ sàng và nàng có vẻ... dễ dãi quá. Có thể Đức sẽ khinh nàng, sẽ coi nàng là một loại «lolita» thêm người đưa đi ăn đi chơi. Yến tự trách mình

— Tại sao mình lại có thể dễ dàng dễ cho Đức choàng tay lên vai mình được đến như vậy? Tại sao mình không làm một cử chỉ gì để phản đối quyết liệt hành động sỗ sàng của Đức? Tại sao mình lại có thể hiền lành như một con cừu non như thế là nghĩa lý gì? ! Đồ ngốc!

Tự sỉ vả mình như vậy rồi Yến lại tự bào chữa

— Thật ra là tại Đức chẳng lẽ mình lại phản đối, quyết liệt quá sợ Đức ngượng. Mình cũng đã phản đối rồi đấy chứ và kể ra Đức cũng... không làm gì quá đáng đến nỗi mình phải có những thái độ cứng rắn. Đức không tệ lắm...

Bào chữa loanh quanh như vậy, nhưng cuối cùng một câu hỏi lóe lên như một ngọn roi quất vào lòng tự ái của Yến

— Có phải mình sợ Đức, mình sợ phản đối quyết liệt quá, Đức sẽ... bỏ cuộc, mình sẽ mất Đức? Có đúng như vậy không?

Người Yến quặn lên bởi câu hỏi quái ác đó, đôi mắt mở rộng trong bóng tối, Yến cãi loạn

— Không, không! nhất định không phải như vậy. Không có Đức đâu mình đã chết.

Sau đó Yến muốn làm một cử chỉ đoạ dẫm, Yến muốn chỉ tay vào mặt Đức dĩ nhiên vào cái mặt Đức mà nàng đang tưởng tượng ra — nàng nói thầm:

— Được rồi, tôi có sợ anh hay không, chút nữa anh sẽ biết.

Yến nhìn chiếc đồng hồ dạ quang trên mặt bàn ngủ. Bây giờ là bảy giờ rưỡi, đi sửa soạn là vừa. Nghĩ vậy Yến trở dậy tìm nút đèn. Nàng đứng trước tủ quần áo. Phân vân một chút rồi Yến chọn chiếc robe màu xanh có những bông hoa trắng viền quanh cổ áo và tay áo. Chiếc áo hở hang khá nhiều. Bào vẫn thích chiếc áo này. Chiếc áo mới, nàng đã mặc đi chơi với Bào một lần. Lần đầu tiên và bây giờ nàng mặc đi với người khác, Yến không buồn mà

thật ra Yến bằng lòng với ý nghĩ hàm một ý trả thù đó. Nàng ném chiếc áo xuống giường, trở ra bàn trang điểm. Nàng đã nghĩ được cách nói dối và cách đó thật giản dị, nàng biết gia đình nàng có cảm tình với Quỳnh, nên nàng lợi dụng triệt để cảm tình đó, nàng sẽ nói là «con đến anh Quỳnh» chắc chắn má nàng sẽ bằng lòng ngay, mặc dầu bà sẽ hỏi qua loa mấy câu cho phải phép.

Khi Yến ở bàn trang điểm đứng lên thì đồng hồ chỉ tám giờ kém mười, Yến vội vàng cởi chiếc áo chemise trắng và chiếc jupe màu xám của tuổi học trò. Thân hình nàng lồ lộ trong tấm gương của chiếc tủ áo. Yến vươn hai cánh tay lên cao, bộ ngực co theo. Yến thấy mình đẹp và Yến thích nhìn ngắm mình trong những lúc này. Nàng nghĩ đến những người đàn ông, nàng mỉm cười :

— Nếu một người nào đó thấy thân hình mình trong bộ «bikini» này, họ sẽ nghĩ sao ? Và mình sẽ nghĩ sao ?

Yến lắc đầu, nàng từ chối câu trả lời. Nhưng tự trong thâm tử tự trong một góc linh hồn sâu kín nhất, Yến đã trả lời. Trả lời bằng sự tự phụ. Đàn ông nhìn thấy cái cảnh «bikini» này chắc chắn họ sẽ nổi lên những ý tưởng chiếm đoạt. Và, ngược lại, nếu mình biết có kẻ nhìn mình chắc mình sẽ... kêu thét lên, trừ phi .. người đó là chồng mình ».

Yến xoa nhẹ hai bàn tay trên cánh tay. Da thịt nàng mịn màng, bỗng dưng Yến thấy da thịt nổi gai, có lẽ vì trời lạnh và cũng có thể vì một cảm giác nào là lạ thoát ra từ trong ý nghĩ thâm kín nhất của mình. Yến choàng vội chiếc áo lên người, quai tay lại phía sau kéo «phéc ma tuya». Yến mang đôi giày cao gót trắng. Nàng chọn chiếc mũi xoa màu tím rồi thong thả đi xuống cầu thang.

Bà Thảo đang ngồi tính toán sổ sách với cô thư ký Bà ngược lên nhìn Yến rất nhanh rồi quay xuống với những hàng chữ, tiếng bà vọng lên :

— Đi đâu đó ?

— Con lại anh Quỳnh.

Trả lời rồi Yến dừng lại bên cạnh mẹ, nàng thấy «tình hình có vẻ yên tĩnh» nên nàng coi như đã chấp thuận, nàng nũng nịu :

— Má cho con mấy chục đi taxi.

Bà Thảo nghe tiếng Yến đòi tiền, nhưng bà còn hỏi thêm cô thư ký mấy câu rồi mới chịu ngược lên hỏi Yến :

— Mấy chục ?

— Một trăm.

Bà Thảo giầy lên :

— Gì mà nhiều vậy ?

Yến cười hi hi :

— Con đi mua cái này.

— Mua gì ?

Bi quá Yến khai bừa :

— Con mua lọ mực búc máy.

Bà Thảo cẩn thận mấy câu rồi móc túi lấy tờ giấy một trăm đưa cho con. Yến cầm tờ giấy bạc nhanh như chớp, vừa cười vừa chạy ra nhà ngoài. Bà Thảo dặn với theo một câu đã trở thành thường lệ :

— Về sớm nhé !

Yến «đạp» một tiếng ngọt xớt rồi gói tờ giấy bạc

trong chiếc mùi xoa, mở cửa bằng ra đường. Trời đêm rất đẹp, gió lùa mát rượi. Yến thấy tâm hồn mình thanh thản lạ. Nàng đứng đợi xe ở bên lề đường. Nhưng vừa đứng được một phút, Yến chợt nhớ rằng mình quên chiếc áo len nên nàng quay lại ghé miệng vào cửa sổ gọi giăt giọng:

— Chị Ba! Chị Ba.

Nghe tiếng nàng gọi người ta có cảm tưởng nàng gọi cầu cứu. Chị người làm tất tả chạy ra, Yến nói ngay:

— Chị lên lầu kiểm cho tôi chiếc áo len trắng trong tủ áo ném xuống đây cho tôi.

Chị người làm lững thững quay vào, Yến dục như quát lên:

— Lẹ đi. Đứng đĩnh như bà nội người ta vậy.

Yến quay ra vẫy một chiếc taxi đang chạy tới. Hơn tám giờ rồi, có lẽ «anh chàng» đang mỗi mắt đứng mong. Yến cảm thấy sốt ruột, nàng lại quay vào dục toáng lên:

Thấy chưa! chị Ba!

Chị người làm thò đầu ngoài ban-công ném chiếc áo len xuống cho Yến; Yến leo lên xe taxi hối chạy lẹ ra ngoài ngã tư. Có lẽ bây giờ là tám giờ 20 phút. Không có công việc gì mà Yến cũng ra trễ, mặc dầu nàng đã tính đúng. Con gái bao giờ cũng vậy, lĩnh kinh hết cái vớ xăn nỉ qua cái vớ vẫn khác đề rồi trễ giờ hẹn. Đây là không kể đến trường hợp có những cô thích tới trễ giờ hẹn, cho người con trai chờ đợi đến nóng mặt. Nhưng trường hợp của Yến thì thật oan, Yến vốn không bao giờ thích trễ giờ hẹn cả. Song Yến luôn luôn trễ giờ vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu, nghĩa là... ngoài ý

muốn của Yến. Những trường hợp như vậy xảy ra luôn luôn.

Khi chiếc xe dừng lại trước ngã tư, Yến đã thấy Đức đứng chờ bên chiếc xe hơi kiểu sport, Đức nhanh nhẹn tiến tới trả tiền taxi cho Yến. Yến nói ngay:

— Xin lỗi, em ra trễ vì...

Đức chặn ngang:

— Không cần «tuyên bố lý do». Anh nói thật với Yến là anh không chờ ai lâu bao giờ cả nhưng với Yến thì anh có thể chờ thêm cả giờ đồng hồ nữa cũng không sao. Bởi anh biết Yến sẽ tới.

Yến cười, nàng nhìn Đức, nàng biết Đức tán khéo mình nhưng nàng vẫn cảm thấy thích thú. Đức thật dễ thương. Chàng mở cửa xe cho nàng, nàng khẽ hỏi cho có chuyện:

— Xe ở đâu thế này?

— Của một người bạn.

— Xe đẹp lắm.

Đức mỉm cười đóng cửa, chàng đi vòng mũi xe ngồi vào tay lái. Chiếc M.G. nổ máy như phản lực rời bỏ lề đường như muốn bay.

— Em muốn ăn ở đâu?

— Tùy anh.

Những người con gái khôn ngoan thường hay dùng câu nói vừa có vẻ ngoan ngoãn vừa có vẻ... ngây thơ đến như không biết gì cả, không cần gì cả, anh muốn đưa em tới đâu cũng được, em không có gì cần trốn tránh, em chỉ có anh mà thôi. Đức rất hài lòng với câu trả lời ấy.

Chàng lái xe ra ngoài thành phố, xa lộ buổi tối tấp nập như hội chợ.

Chàng rút ga cho chiếc xe lao đi trên mặt đường nhẵn bóng. Yển bỗng có cảm giác là mình đang sống ở một nước khác với những tiện nghi, những cung ứng đầy đủ xa hoa cho một người dân văn minh. Yển liếc nhanh về phía Đức. Mái tóc Đức lồm chồm bay tung, Đức có cái dáng dấp của một tài tử màn ảnh. Ở Đức, Yển thấy rõ, Đức có những cử chỉ, những lối chơi thật trẻ trung tưởng như không bao giờ vướng bận một chút suy tư. « Anh chàng này chắc cũng sở Khanh lắm đây ». Yển nghĩ vậy và nàng mỉm cười, nàng nghĩ đến Hồng Nhung, nàng khẽ hỏi Đức

— Anh có hay đi với Nhung trên đường này không ?

Đức trả lời theo kỹ thuật... tránh né

— Đường nhà nước, ai chẳng đi được.

-- Em hỏi anh và Nhung kia !

— Đi hoài. Nhưng... từ giờ thì hết.

— Sao vậy ?

— Tại có em.

Yển cười khanh khách :

— Anh cứ nói vậy, em đâu được hân hạnh đó.

— Phải nói là anh được hân hạnh mới đúng.

— Đàn ông các anh ghê thật.

Đức cười, Yển cũng cười. Tuy nói vậy song thật ra Yển biết đàn ông là như thế đấy mà nàng cũng lại biết thêm rằng nàng không thể sống không đàn ông.

Nàng biết Đức... chưa chắc đã yêu đương gì nàng,

chỉ có điều Yến biết chắc là Đức đã bắt đầu thích nàng. Và, Yến chấp nhận bởi Yến bắt đầu thích Đức. Đi với Đức nàng có thể quên Bảo hoặc ít ra nàng cũng cảm thấy vui, những mặc cảm tủi buồn hầu như mất hết, nàng không còn thấy mình bị bỏ rơi nữa. Bởi Yến thấy Đức hơn Bảo về nhiều phương diện. Khác hẳn những khi nàng đi với Quỳnh, nàng không được niềm vui mà chỉ buồn nản bao quanh. Quỳnh đã ít nói lại... lòng không như một ông già càng làm Yến buồn nản hơn. Ngược lại đi với Đức, Yến quên hết, có thể là nàng tự đánh lừa mình, nhưng đánh lừa được mình cũng không phải là dễ.

Gần tới ngã tư Thủ Đức, Yến nói lớn trong tiếng gió ào ào

— Minh đi hết xa lộ rồi hãy trở về ăn. Tối nay đẹp quá.

Đức ngược sang nhìn nàng rồi cho xe đi thẳng. Có lẽ đã lên tới tốc độ 140 cây số một giờ, mặc dầu là qua ngã tư, Yến bằng lòng với tốc độ ấy. Nàng nói thật nghĩ của mình :

— Em có cảm tưởng là chúng mình đang đóng một phim trình thám.

Đức chỉ mỉm cười, bởi Đức biết như vậy là Yến bằng lòng với chuyến đi này. Quãng đường từ ngã tư Thủ Đức tới cuối xa lộ vắng ngơ vắng ngắc, thỉnh thoảng mới gặp một chiếc xe vận tải đi ngược chiều.

Tầm mắt Yến nhìn sâu vào bóng tối ở cảnh đồng xung quanh. Nàng muốn bắt gặp tâm hồn quạnh ở đó. Nhưng... thật ra lúc này Yến không nghĩ ngợi gì cả.

Đi hết xa lộ trở lại, Đức đưa Yến vào một quán ăn lộ thiên quen thuộc. Yến đã từng tới đây với Bảo vài lần, nàng tỏ ra sành sỏi :

Mình vào quá trong chỗ đèn sáng kia, ngồi góc tối này nhiều muối lắm.

Đức ngoan ngoãn làm theo lời Yến. Chàng nhìn Yến thật lâu và chàng bỗng cảm thấy hơi bức dọc bởi chàng biết rằng Yến đã vào đây với một người đàn ông khác. Người con trai bao giờ cũng thích được tới nơi nào lần thứ nhất với người con gái mình yêu. Chưa hẳn Đức đã yêu Yến, song chàng vẫn bức dọc bởi tự ái.

Đức nghĩ thầm «Yến cũng chẳng còn ngây thơ gì đâu. Ý nghĩ đó đưa dẫn Đức tới một ý nghĩ khác đen tối hơn. Song Đức bỏ lửng ý nghĩ ở đó. Chàng kéo ghế cho Yến. Dưới ánh đèn neon từ trong nhà hắt ra, Yến có một vẻ đẹp thật khêu gợi, vẻ đẹp mà người ta thường quen gọi là « ngon lành », Đức nhìn trên đôi vai trần của Yến. Yến biết, nàng định lấy áo lên trùm lên, nhưng nghĩ ngợi thế nào Yến lại thôi.

Yến ăn gì ?

Anh chọn món nào cũng được, kể cả cua rang muối. Nhiều cô đi ăn sợ những món này, nhưng Yến bất chấp, món nào ngon thì ăn.

— Đồng ý. Cua rang muối đầu tiên.

Giữa lúc đó một ánh đèn xe hơi rọi sáng. Yến ngước lên, tìm nàng bỗng thất lại bởi nàng thấy rõ là xe của Bảo. Nàng hồi hộp ngồi chờ.

Bảo bước xuống, Yến vái trời thầm trong lòng là Bảo đi với bạn. Nhưng sự thật trắng trợn đã hiện ra trước mắt, đi bên cạnh Bảo là Tuyết. Người Yến như ngẩn ngơ, nàng ngây mặt nhìn mái tóc Mộng Tuyết sát vào vai áo Bảo.

— Yến chọn món ăn đi chứ !

Yến giật mình quay lại ngơ ngác nhìn Đức, nàng không hiểu là Đức đã nói — và nàng đang làm gì. Cũng may mà Đức đang mãi cúi xuống tìm tòi đèn. Yến nói bừa :

— Anh chọn đi, món nào cũng được.

Rồi sau đó Yến lại chú ý theo dõi Bảo và Tuyết. Hai người chọn một chiếc bàn dưới một gốc cây đầy bóng tối. Tuy vậy Yến cũng thừa sức nhận rõ Bảo thắt chiếc cravate màu đỏ, chiếc cravate mà nàng thích và Bảo đã mua trong dịp sinh nhật nàng. Còn Tuyết bận chiếc áo dài màu nâu, chiếc áo hàng lụa loại đắt tiền.

Buổi tối, trông Tuyết — bận và trang điểm loè lẹt lắm, lẽ dĩ nhiên là Tuyết trang điểm nhiều hơn Yến, bởi Tuyết già dặn hơn. Hai người chúi đầu vào với nhau, tiếng cười của Tuyết vang động cả tới góc bàn phía Yến ngồi. Đức ngước lên, chàng nhìn theo tầm mắt Yến

— Cô nào mà cười lớn quá vậy? Yến quen cô đó sao.

Yến gật đầu, mỉm cười

— Biết chờ không quen.

Đức nhìn sang bàn Tuyết một lát rồi cau mày :

— Trông mặt quea lắm, không hiểu gặp ở đâu.

— Tuyết đấy, anh biết à ?

— Có lẽ biết.

Yến cười mỉa mai — chính Yến cũng không hiểu tại sao nàng lại muốn tỏ vẻ mỉa mai với Đức — tiếng nàng thật lạnh

— Chắc anh biết cô đó bởi. ai cũng có thể biết được. Mong Tuyết sở Mỹ đó mà.

Đức bỗng reo lên :

— A, nhớ ra rồi, Mộng Tuyết đã đi chơi với người bạn tôi một vài lần. Nhảy hay nhưng phải cái . . . hơi điệu. Tôi chê.

Yến rất bằng lòng câu phê bình đó của Đức, tuy nhiên nàng vẫn hỏi :

— Anh chê vì lý do gì ?

— Tôi ghét những cô hay làm điệu. Cái gì tự nhiên vẫn quý hơn.

Đôi môi Yến hé ra nàng ngời ỉm. Nàng hiểu là Đức có ý ca tụng mình một cách khôn khéo. Bây giờ, hơn lúc nào hết, Yến có dịp so sánh Bảo và Đức rồi Mộng Tuyết và mình. Yến thấy rõ Tuyết không, hơn mình được điều gì cả, Tuyết già hơn, cao hơn và sắc đẹp cũng tầm thường hơn. Vậy mà tại sao Bảo lại có thể ngu xuẩn đến nỗi bỏ nàng theo Tuyết ? Yến nhức nhối vì câu hỏi đó.

— Người con gái như Tuyết có gì đáng mê đâu !

Yến muốn gào lên tiếng nói đó cho Bảo nghe rõ, Bảo có dịp mở mắt ra so sánh.

Nhưng . . sau đó Yến thấy thất vọng ngay, bởi nàng vừa tìm thấy câu trả lời thật sỗ sàng, trắng trợn :

— Vì Tuyết dễ dàng hơn nàng !

Đó ! Sự thật là như vậy đó ! Tuyết có thể tự do đi Cáp, đi Đalat với Bảo một vài ngày không một chút do dự. Và, hơn thế nữa, đêm đêm Tuyết có thể đi với Bảo thâu đêm suốt sáng bất cứ là đi đâu, bất cứ là ở đâu. Nếp sống của Tuyết thật phóng đảng. Bởi bố mẹ Tuyết không còn nữa, Tuyết ở với người chị, nhưng rồi người chị Tuyết lấy chồng, bỏ chồng, lấy lẽ một anh già. Bây giờ

Tuyết đi làm, Tuyết ở một mình, Tuyết hoàn toàn tự do, không một chút ràng buộc. Còn đàn ông thì người nào cũng tham lam, người nào cũng đòi hỏi rất nhiều. Chính vì thế mà Bảo đã chọn Tuyết thay Yến.

Yến cúi đầu lặng lẽ thở ra nhẹ nhẹ. Nàng cố gắng tự an ủi mình

— Không cần, mình cũng sẽ có người yêu mới, mình sẽ chọn người nào như Đức hoặc hơn Đức để cho Bảo biết rằng mình không cần.

Từ ý nghĩ đó, Yến đợi Bảo chú ý tới mình rồi nàng nghiêng sang với Đức, cử chỉ của nàng âu yếm như một người tình :

— Anh kêu món ăn lạ đi, Yến đói quá.

Đức cười nhẹ :

— Họ mang tới bây giờ.

Yến nũng nịu :

— Ở nhà, Yến ăn sớm lắm.

— Trẻ con háu đói !

— Ừ ừ anh chê Yến há.

Đức thích thú mỉm cười, chàng nhìn sâu vào đôi mắt long lanh của Yến, vòng tay chàng trên thành ghế từ từ, rất từ từ di chuyển xuống vai Yến.

— Em dễ thương lắm, em có biết không?

Yến lúc đầu

— Em không biết gì hết. Em đói.

Đức ngửi thấy mùi nước hoa trong mái tóc Yến mùi phấn hồng trên má Yến. Chàng thắc mắc tự hỏi :

« Con bé này ngày thơ thật, hồn nhiên thật hay là típ lẳng lơ, chịu chơi ! Bỗng dừng lại tấn công mình trước là nghĩa lý gì ? » Đức muốn thử lại một chút bài toán ấy. Chàng muốn hôn trên môi Yến, nhưng chàng vừa cúi xuống Yến đã tỏ thái độ trốn tránh. Yến nhích người ra và nhìn Đức tủm tỉm cười một cách hóm hỉnh. Đức hơi ngượng, chàng cũng nhăn răng ra cười trừ :

— Em thích đi chơi đâu sau đây ?

— Bất cứ đâu.

Trả lời rồi Yến nhìn thật nhanh và thật kín đáo về phía Tuyết và Bảo. Nàng thấy rõ Bảo đang nhìn mình dăm dăm. Nàng thích thú về sự trả đũa đó, nàng ngả hẳn đầu vào vai áo Đức :

— Em hơi nhức đầu.

Đức vuốt nhẹ mái tóc Yến :

— Tại đói đấy mà.

— Em cũng nghĩ thế.

— Món ăn dọn ra kia rồi.

Vừa lúc đó người bồi bàn mang món ăn tới. Yến dăm lì, gàng bắt chắp cứ ngả đầu trên vai Đức. Đức gấp món ăn vào bát cho Yến ậm cần mời mọc :

— Ăn đi em. Còn lấy sức đi chơi chứ.

Yến gật nhẹ. Đức bẻ chiếc bánh phồng tôm ra làm đôi, đưa vào miệng Yến. Yến ăn như một đứa trẻ con, như một cô vợ bé bỏng mới cưới ngoan ngoãn nhất đời. Cái cử chỉ đó chưa bao giờ Yến có với Bảo. Hồi đó nặng mắc cổ, nàng rụt rè, nàng run sợ cả từ một cái nắm tay nhẹ nhàng, nhưng bây giờ Yến không sợ gì nữa, Yến còn muốn làm hơn thế, làm thế nào cho Bảo ghen, Bảo tức

uất lên được thì thôi. Nàng vừa ăn vừa nhìn Đức : «Anh chàng này có lời». Nghĩ vậy Yến thú vị, nàng nói những câu bằng quơ, nàng cố tình không nhìn về phía Bảo và Tuyết, nàng coi như không hề có những người đó ở bên.

Một vài phút sau, lợi dụng lúc người bồi bàn đưa thêm thức ăn ra, Yến nhìn sang bên Bảo và Tuyết qua cánh tay người bồi bàn. Nàng thấy bộ mặt Tuyết có vẻ giận, Yến càng thích thú nghĩ thầm «Có lẽ anh chàng nhìn mình nên nàng ghen, hai đứa đang cãi nhau, cấu xé nhau». Yến rất bằng lòng với ý nghĩ đó. Nàng cười thầm một mình, nàng nghĩ mình nên làm một cử chỉ gì đó cho Tuyết và Bảo «cấu xé» nhau hơn nữa. Và, Yến moi óc cố tìm một thái độ, một hành động nào có vẻ hợp lý. Nhưng cuối cùng Yến không tìm cách nào hợp lý, nàng đành dùng một cách vô lý và ngang ngược. Nàng quay sang phía Đức khẽ nói

— Em phờ anh một việc này.

Đức có vẻ ngạc nhiên, chàng trở mắt :

— Chuyện gì vậy ? Quan hệ lắm không ?

Yến cười :

— Tạm gọi là quan hệ. Nên không em đã không dám nhờ tới anh.

— Nói đi.

Yến hất hàm về phía bàn Bảo :

— Anh thấy cặp đang ngồi bên kia không ?

— Thấy từ lâu.

— Thằng cha đó là Bảo — anh họ của Yến đấy — Hay là anh có quyền nghi ngờ là gì của Yến cũng được.

Đức nhếch môi cười

— Chuyện gì mà rào đón kỹ thế ! Dù có là «gi» của Yến di nữa anh cũng «măng phú». Bây giờ Yến cần gì, cần làm thịt nó không?

— Tất nhiên là không. Em chỉ muốn nói chuyện với nó một chút thôi, nhưng với điều kiện là anh đừng cho con nhỏ kia sang bàn này.

Đức hất hàm trên chặc:

Bộ em sợ con nhỏ đó?

— Sợ thì không sợ, em muốn trên nó và ông anh của em xem ra sao.

Đức cười

Được lắm.

Rồi Đức bỏ đĩa, bỏ khăn ăn, lững lờng một chút để suy nghĩ. Sau cùng Đức đứng dậy nhìn Yến

— Em ngồi đó, nó sẽ sang bây giờ.

— Anh làm cách nào?

— Kêu nó sang.

Yến hơi sợ Đức «nổi máu anh hùng» lên và làm gì cho Bảo mất lòng nên nàng nói ngay:

— Anh đừng gây sự với nó.

— Tất nhiên, hơi sức đâu mà gây sự lắm thế. Anh sẽ nói rất lịch sự.

Nói rồi Đức phăng phăng tiến sang phía bàn Bảo và Tuyết, Đức tiến thẳng tới trước mặt Bảo:

— Xin lỗi anh.

Và quay về Tuyết :

— Xin lỗi cô, cho phép tôi thưa chuyện với anh Bảo một chút.

Bảo tái mặt giọng chàng lạc đi :

— Có chuyện gì đột nhiên Đức.

Đức mỉm cười đầy kiêu hãnh :

— A, cảm ơn anh đã biết tôi rồi đỡ mất công giới thiệu.

— Mời anh ngồi.

— Thôi, tôi là linh nhậy dù, nhậy và đứng dễ chịu hơn là ngồi. Tôi xin đi ngay vào đề là hôm nay rất hân hạnh được đi với cô Yến, em họ của anh, cô Yến muốn nói chuyện riêng với anh nên nhờ tôi sang ngồi đây tiếp cô bạn này một lát, mời anh sang cho Yến gặp một chút. Đó là ý kiến của Yến, không phải của tôi.

Bộ mặt Bảo đã ngày càng ngày ra. Chàng đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Chàng không thể nào ngờ được Yến lại cả gan dám làm chuyện như vậy. chàng đưa mắt nhìn Tuyết, bộ mặt Tuyết lúc đó xạm lại, Bảo « mắc kẹt » chàng ấp-úng :

— Anh có thể mời Yến sang đây ngồi nói chuyện cả cho vui.

Đức cười hà hà :

— Anh sợ chị đây không cho đi sao ? Để tôi xin phép chị cho. Thưa chị — Đức quay sang Tuyết — chị cho phép anh ấy nhé ?

Tuyết nhìn thẳng vào bộ mặt Đức. Nàng thấy Đức có vẻ lịch sự nhưng bướng bỉnh gan góc. Nàng cười :

— Chuyện đó tùy anh ấy, tôi không ăn thua gì. Đức quay sang nhìn Bảo, Bảo vẫn ngồi im, Đức hất hàm

— Chị ấy cho phép rồi đó, anh cứ việc sang đi, có chuyện gì tôi « hao » hết. Tôi xin lỗi là trót hứa với Yến rồi, không thể làm thế nào khác. Đàn ông chúng mình đưa nào cũng khổ vì đàn bà hết.

Nói xong Đức lại cười hà hà Tuyết giận thâm gan tím ruột không ngờ Yến lại chơi nằng một vố đau đến thế. Một ý kiến bỗng lóe lên trong đầu óc nàng. Tuyết dục Bảo

— Anh sang đi đề... ông này ngồi nói chuyện với em một chút cũng được.

Bảo vẫn ngồi ngây như pho tượng. Đức thân chinh lại nâng ghế Bảo

— Cứ sang đi, thân nam nhi mà sợ gì.

Bất đắc dĩ Bảo đành phải đứng lên, chàng lùng lùng nhìn Tuyết, nhưng ngay lúc đó Tuyết đã nói với Đức bằng một giọng hết sức lịch sự và hồn nhiên :

— Mời anh ngồi chơi.

Đức ngồi xuống ghế mỉm cười. Nhưng Đức chưa kịp mở lời Tuyết đã nói ngay :

— Anh uống gì nhé ?

Đức nhìn Tuyết bằng cái nhìn dò xét một thân hình đẹp, một khuôn mặt lạnh, chàng gật gù :

— Nếu cô cho, đâu có dám từ chối.

— Chắc là anh phải uống rượu mạnh ?

— Một cái whisky soda được rồi.

Tuyết gõ ly để vẩy bọt, tiếng ly kêu lanh canh

khiến Bảo từ bàn Yến nhìn sang. Tuyết biết rõ như vậy, nhưng nàng lờ đi, nàng hỏi Đức :

— Anh là sĩ quan nhày dù ?

— Tôi là sĩ quan cấp tá nhưng tôi thích được, gọi là lính.

— Sao vậy ?

Đức nhún vai :

— Không biết nữa. Có lẽ tại cái danh từ «lính» nghe hay hơn.

— Tôi cũng nghĩ thế.

— Còn cô ?

— Tôi là Tuyết — Mộng Tuyết.

— À, tôi nhớ ra rồi. Người đẹp... nổi tiếng...

— Anh nhớ gì ?

— Nhớ có gặp cô một lần.

Tuyết cười láu lỉnh :

— Nhiều người nói với tôi như vậy.

Đức hiểu thắm thía người con gái này muốn nói gì bằng câu trả lời kiêu ngạo hường bĩnh đó, Đức cười :

— Cô nghĩ là tôi cũng muốn làm quen với cô bằng cách đó sao ?

Tuyết nhìn Đức đăm đăm, câu trả lời thật khôn ngoan nhưng cũng không dấu nổi sự kiêu kỳ ngấm ngấm của một người con gái biết rằng mình đẹp.

— Tôi không nghĩ như vậy, nhưng tôi không đáng để anh làm quen bằng cách đó sao ?

— Đức thăm phục lối nói chuyện cứng rắn và

thông minh này chàng gật gù

— Nếu phải kiếm một cách nào tầm thường hơn cách đó để làm quen với cô chắc tôi cũng không ngần ngại, nhưng là ở trường hợp khác kia

Đôi mắt Tuyết hơi nhướng lên :

— Anh muốn nói trường hợp nào ?

— Gặp cô đi ngoài đường hoặc ngồi trong tiệm nước nào một mình chẳng hạn.

— Nghĩa là trường hợp tự do hơn ?

— Đúng vậy.

Tiếng Tuyết cười khanh khách :

— Kể ra anh cũng.. ghê gớm lắm đấy. Tuy nhiên tôi cần phải nói với anh rằng lúc nào tôi cũng vẫn còn tự do.

Đức làm bộ ngạc nhiên :

— Còn người đi với cô.

— Người đó chưa phải là chồng tôi.

— Vậy là người yêu ?

Tuyết nhấp một ngụm nước :

— Là người yêu hay là vị hôn phu đi nữa cũng vậy mà thôi. Khi còn là con gái tôi có toàn quyền lựa chọn. Người con gái nào cũng vậy, họ có toàn quyền lựa chọn. Trừ phi họ không muốn lựa chọn nữa hoặc vì tình yêu họ tự cho mình là bông hoa có chủ rồi thì thôi. Thật ra lúc nào họ cũng có quyền tự do mà không hề có tội. Đến ngày vợ chồng cũng được luật pháp... bảo đảm cho sự tan vỡ bằng luật ly dị nữa là trong trường hợp chúng tôi.

Nghe Tuyết nói, Đức bỗng nhận ra rằng những người con gái bây giờ mới ngay từ một quan niệm tình cảm chứ không phải chỉ có cái bề ngoài mà thôi. Họ đang cố sống đúng như họ nghĩ.

Chàng nâng ly rượu do người bồi bàn vừa mang đến rồi ngửa người ra ghế. Chàng nổi lên một ý nghĩ so sánh nho nhỏ giữa Tuyết và Yến. Ở Yến, dù Yến cố gắng đến đâu, Đức vẫn nhận thấy Yến cũng có những nét ngây thơ của một cô học trò mới bước vào ngưỡng cửa tình yêu, mới bắt đầu tập «liều» và tập sống. Còn với Tuyết, Đức nhận thấy tất cả vẻ già dặn của một người con gái có học song ra đời quá sớm, khổ sở vì tình yêu nhiều và chắc nàng cũng đã từng «hành hạ» lại những kẻ khác không phải là ít.

Nhưng ý nghĩ của Đức bị cắt ngang bởi câu hỏi của Tuyết :

— Anh với Yến là thế nào ?

— Quen.

Tuyết cười nghi ngờ :

— Quen hay là người yêu mới ?

— Sao cô lại hỏi vậy ? Bộ cô biết Yến có người yêu cũ sau ?

— Đúng vậy. Người yêu cũ của cô ta là anh Bảo vừa ngồi với tôi và đang là người yêu của tôi.

— Tôi cũng vừa nghĩ như cô.

— Nếu vậy thì anh thông minh lắm. Có nhiều người không thể đoán ra. Anh biết mà vẫn kêu anh Bảo qua nói chuyện với Yến ?

Đức cười thật hồn nhiên :

— Chừ sao, giữa tôi và Yến chưa hề có chuyện gì cả. Vả lại... thật tình tôi cũng chưa có ý định gì với Yến cả.

— Phải nói là có... một tí ý định nhưng chưa thực hiện mới đúng. Nếu không có một chút xiu nào thì anh không đưa Yến đi chơi riêng thế này.

— Có thể. Vậy cô tin tôi nói thật.

Bắt gắp đôi mắt Đức nhìn như xoáy vào da thịt mình, Tuyết bối rối quay đi nơi khác nửa đùa nửa thật:

— Cái đó còn phải xét lại.

— Tùy cô, muốn xét lại tới bao giờ cũng được.

— Thật à, anh không sợ Yến ghen sao?

— Ghen không là tùy ở tôi, hiện tại thì Yến chưa có cái quyền đó.

Tuyết cười ngửa người ra ghế, gò ngực vươn lên cao như khiêu khích:

— Vậy cô ta có quyền gì rồi?

— Chưa có quyền ghen thì chưa có quyền gì cả.

— Tôi chừng có quyền ghen thì có tất cả phải không?

— Đúng vậy.

Tiếng Tuyết cười ròn tan. Tiếng cười của bất cứ người con gái nào về đêm trong bóng đêm nghe đều trụy lạc và kích thích. Đức yêu cái giọng cười đó khi rượu đã ngấm vào mạch máu. Chàng nhìn Tuyết đắm đắm mà không nói gì cả.

Một lát tuyết khẽ hỏi:

— Anh ở Saigon này chứ?

— Không, tôi ở xa.

— Anh còn ở đây lâu không?

— Chẳng một tuần lễ nữa. Cả năm người lính mới được quyền nghỉ ngơi rảnh rỗi vài ngày để hoàn toàn sống cho mình.

— Nhưng đã sống cho anh được ngày nào chưa?

Đức nhún vai:

— Không biết nữa.

Quả thật Đức đã nói đúng. Chàng không biết hai ngày vừa qua chàng đã sống cho mình hay cho ai. Ngày thứ nhứt về với Nhung để rồi những tấn tuồng cũ rích diễn lại, hết yêu đương đến ghen tương.

Ngày thứ hai gặp Yến để mời đưa Yến đi chơi vờ vẫn như thế này. Trước mắt Đức, Yến chỉ là một con nai tơ, thịt còn tanh, chưa đáng làm thịt. Bây giờ gặp Tuyết, Tuyết như một địch thủ xứng đáng.

Đức mạnh dạn hỏi thẳng Tuyết:

— Cô cho tôi địa chỉ được không?

Tuyết ngồi thẳng người dậy, đôi mắt nàng chớp mau:

— Được chứ sao lại không, nhưng...

Đức cười cắt ngang:

— Nhưng sao? Tôi không thích những chữ «nhưng» của bất cứ người con gái đẹp nào.

Tuyết tủm tỉm cười:

— Anh hiểu lầm ý tôi định nói.

— Xin lỗi, Tuyết định nói gì?

— Tất nhiên là khác với những chữ «nhưng» của những người con gái đẹp hay xấu khác mà anh đã thường gặp.

Giọng nói của Tuyết bao giờ cũng mang một vẻ tự hào một cái gì đặc biệt, cố chứng tỏ mình khác những người con gái khác. Đó là điểm đặc biệt không riêng gì của Tuyết mà là của hầu hết những người con gái — kể cả những người con gái đã trở thành đàn bà — Đức nhếch môi nâng ly rượu uống cạn, chàng làm vẻ chờ đợi và thúc dục Tuyết nói.

Tuyết uống một ngụm nước, nói rất chậm rất rõ địa chỉ của nàng.

Đức gật đầu, bắt tay Tuyết, lòng khùng trở về bàn.



Bữa ăn trôi qua. Đức đưa Yến ra xe. Chàng vẫy tay chào Bảo và Tuyết. Yến có vẻ buồn rõ rệt. Sự buồn khổ hiện rõ trên nét mặt đó chứng tỏ Yến đã chịu thua Tuyết. Đức bỗng thấy thương Yến vô cùng. Chàng cũng thầm khen Bảo đã biết tìm cách thu xếp ổn thỏa vụ này và nhất là có thể làm cho Yến buồn. Yến chịu thua tình địch trong nỗi buồn đau ấy. Chiếc xe rờ máy, bỏ lại khoảng đường vào tiệm ăn tối vắng, hướng về phía xa lộ. Yến không cần dấu điểm nỗi buồn, nàng ngồi im như pho tượng.

Xe ra tới ngã ba Thủ Đức. Yến quay sang Đức :

— Xin lỗi làm anh mất vui.

— Không sao, đôi khi tôi thích đi bên một người con gái buồn.

— Nói vậy, nhưng thực ra không một người con

trai nào thích đi bên một người con gái đang buồn vì một người đàn ông khác và nhất là người đàn ông đó không phải là bạn mình, không ăn nhậu gì tới mình cả. Đức cũng vậy, chàng nói thích nhưng thực ra không thích tí nào. Đi được một đoạn, chàng khẽ hỏi Yến bằng một giọng ranh mãnh :

— Bảo là anh Yến thật đấy à ?

Yến ngược sang nhìn Đức, giọng nàng có vẻ bất cần :

— Anh biết cả rồi mà. Cô Tuyết không nói gì với anh sao ?

— Tôi muốn hỏi lại Yến cho đúng.

— Cô Tuyết nói đúng ?

Đức cười

— Con gái hiểu nhau kỹ thật.

— Có gì mà không hiểu. Chuyện thật giản dị.

— «Cố nhân» có nói chuyện gì về phần tôi không ?

Yến nằm dài ra nệm xe, đôi mắt nàng nhìn chếch lên những vì sao đêm trên nền trời xa

— Anh ấy nói biết anh nhưng không quen. Anh là bồ của Hồng Nhung.

Đức cười

— Nhưng bây giờ hết rồi.

— Ông nào ngồi bên một người con gái khác cũng tuyên bố là chuyện tình của mình chấm dứt.

— Tôi nói thật.

— Yến tạm tin anh.

— Tùy ý Yến. Có phải Tuyết cướp mất Bảo của Yến phải không ?

Yến im lặng, nàng làm bộ suy nghĩ đều gì gay go lắm. Mãi một lát sau nàng mới nói trong tiếng thở dài

— Chưa chắc có đúng như vậy không.

— Sao vậy ? Ch. cần nhìn qua dáng điệu và thái độ của ba người tôi cũng biết rõ chuyện đó rồi.

Yến cười nhẹ, nàng nhồm dẩy buộc lại chiếc khăn choàng trên mái tóc

— Theo lời anh Bảo thì.. chuyện đó không đúng hẳn.

— Bảo nói gì ?

— Anh ấy kể lại trường hợp đi với Mộng Tuyết. Từ Mộng Tuyết tìm đến và từ Mộng Tuyết dâng hiến cho Bảo bằng cách rủ Bảo đi Cấp. Nguyên văn anh ấy nói với Yến rằng «Con trai khó tránh được những cám dỗ dễ dàng đó. Anh biết trước là đối với Tuyết, anh chỉ có sự lợi dụng nhất thời. Em cho anh một tuần lễ nữa, anh sẽ xa Tuyết, anh sẽ quên Tuyết lập tức». Vì vậy Yến không tin rằng Tuyết đã cướp nổi Bảo.

Đức cười dài, chàng thăm phục lối tán tỉnh ngọt xớt của Bảo. Tiếng Yến dịu dàng

— Anh nghĩ thế nào ?

— Chắc là tôi nghĩ khác Yến.

— Anh cho rằng anh Bảo an ủi tôi phải không ? Hay chỉ là một cách nói ?

Im lặng một chút, Đức hất hàm

— Biết đâu.

— Tôi cũng đã nghĩ đến điều đó. Song ở trường hợp của tôi, tôi cố tin là anh Bảo nói thật. Tin như vậy để yên tâm xa lánh anh ấy. Tôi không thể chấp nhận một người yêu tôi đi yêu một người khác để rồi trở lại. Tôi không phải là một con mèo con, không phải là một con búp bê, thích thì cầm lên nâng niu không thích thì để đó chờ một lúc buồn trở lại. Tôi là con gái...

Nói đến đây Yến ngừng, lại, vẻ mặt nàng thoáng một chút buồn bĩnh. Đức thăm hiểu là Yến còn yêu Bảo, chàng giữ một thái độ im lặng. Thật tâm Đức cũng không muốn chinh phục Yến trong hoàn cảnh này. Yến bây giờ chỉ là một người con gái thất vọng, cần bầu vịu lấy một cái gì đó để mà quên, nàng cần tình yêu như người khát nước.

Yến còn trẻ dại quá, không xứng đáng với mình. Đức thương Yến. Chàng nghĩ đến Tuyết. Người con gái luôn luôn tinh táo, kiêu ngạo và không sợ gì cả. Chàng quay sang khẽ hỏi Yến

— Yến nghĩ về Tuyết như thế nào ?

Yến tủm tủm cười

— Anh bắt đầu thích Tuyết rồi phải không ?

— Tôi không rõ, song có điều chắc là tôi muốn bắt chước Bảo, chính tôi sẽ là kẻ thực hiện những điều Bảo vừa nói với Yến.

— Đã có dấu hiệu gì chứng tỏ cô Tuyết muốn đến với anh chưa ?

— Tất nhiên là có. Mọi hành động của người con trai thường tùy thuộc vào người con gái. Nếu người con gái tỏ vẻ không thích người con trai ngay từ phút đầu

tiên thì người con trai — trong trường hợp thông thường — sẽ rút lui.

Hàm rằng Yến vẫn hé ra ngời sáng dưới ánh đèn « điện tử » của cây cầu dài trên xa lộ. Nàng cười đầy, nhưng sự thật trong lòng nàng đau như cắt. Nàng buồn đau thấm thía. Nàng không thể hiểu được tại sao nàng cứ vẫn thua Tuyết. Những người con trai như Bảo, như Đức, sao có thể ngu xuẩn đến như thế này được là nghĩa lý gì ! Tuyết có cái gì để quyến rũ con trai mãnh liệt được đến như vậy ? Tại sao mình không thể làm được như Tuyết để chiến thắng ? Dễ dàng quá, sẵn sàng dâng hiến hoặc chỉ cần tỏ ra sẵn sàng dâng hiến cũng đủ để cho những người con trai phóng tới như những mũi tên. Yến đã nhìn quá rõ cái tâm lý thông thường đó.

Liệu Yến có thể làm được như Tuyết không ? Đó là câu hỏi đặt ra khiến Yến choáng váng. Nàng quay sang nhìn Đức. « Mình có thể ngã vào vòng tay chàng để giữ chàng lại ». Tiếng nói thầm đó âm vang trong lòng Yến. Người Yến nóng bừng, nàng ngượng ngùng với chính mình và bỗng nàng thấy giận Đức. « Tại sao chàng không làm gì cả. Tại sao chàng không đậu xe lại đây trong khoảng tối ven đường này. Chàng chỉ cần nói một câu thôi, chàng chỉ cần mạnh dạn thêm một chút thôi mình sẵn sàng trao cho chàng tình yêu này. Mình sẽ nói với chàng rằng em cấm anh không bao giờ được gặp cô Tuyết nữa. Mình sẽ tra khảo chàng xem Tuyết đã hứa hẹn với chàng những gì. Mình sẽ liệu cho Tuyết một « bài học » thật chua cay.

Tất cả đối với Yến bây giờ chỉ là sự trả thù Tuyết, sự kìm giữ Đức không cho chàng tiến lại gần Tuyết nữa. Yến cũng không hiểu rằng vì . . , thật tâm

muốn trả thù Tuyết mà thôi hay là vì . cảm tình nàng đã dành cho Đức.

Chiếc xe đi dần vào thành phố, Yến quay sang hỏi Đức một câu thẳng băng :

— Anh có hẹn với Tuyết à ?

Như tất cả những người con trai thích tỏ ra mình hào hoa trước mặt một người con gái mới quen, Đức thản nhiên gật đầu :

— Có hẹn phát phơ.

Yến cười mỉa mai

— Sao lại phát phơ là thế nào ?

Đức quay sang nhìn Yến

— Hẹn phát phơ nghĩa là hẹn đấy nhưng còn tùy hứng, chưa biết có đến hay không.

— Anh hay cô Tuyết ?

— Cả hai.

Yến nhún vai :

— Yến chịu, không thể sống như vậy được. Thích ai thì Yến hẹn và đã hẹn thì Yến đến, không có chuyện phát phơ như vậy.

Đức chỉ cười, chàng hiểu rõ Yến nghĩ gì, muốn gì trong câu nói ấy, con gái bao giờ cũng thích « hạ » nhau và người này không bao giờ muốn giống người khác — mặc dầu ít khi họ khác nhau — Và một điều nữa Đức cảm thấy trong câu nói ấy của Yến là Yến đã nói rõ « Tôi thích anh nên tôi hẹn với anh và tôi đã đến với anh ». Yến muốn kéo chân mình lại, không cho mình đến với Tuyết nữa chẳng ? Đức nghĩ thầm như vậy và

chàng quay sang nhìn Yến. «Đang là kẻ đi chinh phục bỗng đứng mình biến thành kẻ được người khác chinh phục». Thú vị với ý nghĩ đó, Đức nói với Yến :

— Có phải Yến không muốn cho tôi gặp Tuyết ?

Câu hỏi có vẻ đột ngột và trúng . . . giữa tim đen Yến nên nàng tỏ vẻ bối rối, đôi mắt nhìn Đức long lanh. Nàng suy nghĩ rất nhanh : « Có lẽ đây là một cơ hội tốt nhất để mình tỏ một dấu hiệu thành thật với Đức mà không phải mất mát gì ». Yến gật nhẹ, tuy vậy, người con gái khôn ngoan bao giờ cũng biết nói nước đôi :

— Nếu Yến muốn vậy anh nghĩ sao ?

Yến đã tưởng mình khôn nhưng thật ra Đức cũng khôn ngoan không kém, chàng dừng lại bên một lề đường rồi mỉm cười :

— Tôi muốn biết ý nghĩ thật của Yến ?

— Nếu Yến nói thật anh làm theo chứ ?

— Yến hãy cho tôi biết ý nghĩ thật đã rồi chuyện hứa hẹn tính sau. Tôi đủ lý do để tự biện hộ trong việc có thể hứa hay không.

Yến thở dài một lần nữa, nàng bước xuống xe đi với Đức lên những bậc thang lầu :

— Nói như vậy có nghĩa là anh vẫn muốn tới nơi hẹn với Tuyết ?

— Tôi chưa nói như vậy.

Yến cố kéo dài thì giờ, nàng chờ Đức đẩy rộng cánh cửa bước vào tiệm khiêu vũ. Hơi lạnh toát ra khiến Yến dễ chịu. Nàng đi với Đức tới một chiếc bàn phía trong sát dàn nhạc. Bóng tối phủ đầy trong một bản

slow rock. Đức kêu một cái whisky soda, Yến kêu một cái trà nóng. Một lát, Yến trở lại chuyện cũ

— Yến thấy cô Tuyết... không phải người đang hoang.

Đức cười nhẹ:

— Yến tưởng tôi không biết như vậy sao?

— Anh biết mà vẫn muốn đến.

— Không phải người con trai đến với người con gái nào cũng chỉ có một mục đích là yêu đương. Tôi đến với Tuyết bằng mục đích khác, một ý nghĩ khác.

Yến ngồi im. Nàng bỗng hậm hực bởi câu nói của Đức. Nàng thừa biết rằng nói như vậy có nghĩa là Đức đã có ý phân biệt giữa Tuyết và nàng. Nhưng ở vào một trường hợp khác, Yến có thể hài lòng, song vào trường hợp này Yến không thể hài lòng được. Nàng lắc đầu

— Dù với ý nghĩ nào chẳng nữa Yến cũng thấy anh không nên đến gần Tuyết.

Đức cố tình không nghe rõ câu ấy của Yến bằng cách giơ tay chào một người bạn ngoài piste. Rồi chàng quay lại Yến:

— Mình nhảy bản này chứ?

Yến ngoan ngoãn đứng lên, nàng mang cái dáng dấp của một nhân tình bé.

Nhảy với Đức bản này, Yến cố tình nhảy thật «mùi» nàng muốn chứng tỏ với Đức rằng: «em quý anh, em không muốn mất anh». Đức ôm Yến trong vòng tay, chàng thấy Yến nhỏ bé quá mà bỗng động lòng thương hại. Chàng muốn nói với Yến rằng:

« Em trở về nhà đi, em còn nhỏ bé quá ». Nhưng Đức không nói gì cả, chàng nhảy tiếp với Yến một bản Be-Bop.

Khi hai người trở vào bàn, Yến lại tiếp tục trở lại câu chuyện bỏ dở :

— Thế nào, anh vẫn nhất định đến với Tuyết ?

— Tôi đã nói là chưa nhất định đến hay không.

Yến thẳng thắn đặt điều kiện :

Nếu chừng nào nhất định đến với Tuyết thì đừng bao giờ anh tìm Yến nữa cả.

Đức cười khanh khách, chàng nghiêng đầu sang nhìn sâu vào mắt Yến

— Làm gì mà gay gắt thế !

— Xin lỗi đã làm anh khó chịu, nhưng thật tình Yến không muốn mất anh. Yến không muốn mất bất cứ cái gì. Ở tuổi của Yến, Yến không chịu được sự mất mát, dù người đó là một người bạn mới.

Đức im lặng, khói thuốc tỏa lên ánh đèn xanh thẫm. Chàng hiểu là Yến đã nhất định giữ chân chàng lại. Đối với một người con gái, nếu người bạn mới quen chỉ có nghĩa là một người bạn mới thì sự mất mát không có nghĩa gì cả. Yến nói vậy có nghĩa là tình bạn giữa chàng và nàng đã mang một ý tình khác.

Đức dùng kế hoãn binh, chàng vỗ nhẹ lên vai Yến :

— Bình tĩnh, cho tôi suy nghĩ lại.

Yến trả lời thật lạnh :

— Quyền đó hoàn toàn của anh. Anh còn nhiều thì giờ. Yến mong được biết quyết định của anh sớm hơn.

Đôi mắt Đức nhìn sâu vào ánh đèn. Chàng biết là đã dây dưa với một người con gái trẻ thì không bao giờ tránh được phiền phức và không thể làm theo được ý muốn.

Suốt buổi tối hôm đó Đức cố tình không nhắc đến chuyện Tuyết nữa. Yến có vẻ không vui, Đức biết vậy mà chàng không biết làm thế nào hơn. Phải lựa chọn giữa Tuyết và Yến là điều không bao giờ Đức muốn. Đức chỉ mong Yến hiểu rằng chàng đến với Tuyết bằng một ý nghĩ khác hơn là đến với Yến, nếu cần Đức dám thú nhận đó chỉ là sự tò mò, lòng tham không đáy của tất cả những người con trai trước những người con gái đẹp mà thôi.

Cho tới khi đưa Yến về, trên một quang đường đêm rộng vắng, Đức biết không thể trốn tránh được nữa, chàng gọi chuyện Yến về Bảo :

— Thế nào, giữa Yến và Bảo hết thật rồi sao ?

Yến trả lời dứt khoát :

— Không hết thì còn gì nữa !

— Vậy tại sao Yến lại muốn gặp Bảo làm gì ?

Yến cười, nàng nghĩ rằng rất có thể chỉ vì Đức bực mình với việc nàng muốn gặp Bảo nên Đức muốn trả thù nàng bằng cách hẹn hò với Tuyết mà thôi. Yến thú vị và cố tin tưởng vào cái ý nghĩ ấy, nàng nghiêng mặt nhoẻn cười :

— Gặp nhau một lần cuối cho dứt khoát.

— Người con gái nào cũng thích nói chuyện dứt khoát một lần cuối cùng.

— Yến không rõ những người khác ra sao nhưng Yến thì Yến muốn như vậy đó. Chỉ một lần này rồi thôi, dù sao này Bảo có muốn gặp, Yến cũng không chịu.

Đức dừng xe lại trong một khoảng tối góc ngã tư mà chàng đã đón Yến lúc chập tối. Chàng khẽ hỏi Yến:

— Yến về đường nào?

Yến trù trù một chút rồi hỏi:

— Máy giờ rồi anh?

— Gần mười hai giờ.

— Anh không có việc gì cần về trước mười hai giờ chứ?

Đức nhếch môi:

— Tôi đi tôi mai, tôi một cũng được. Chỉ sợ một ngày nào đó tôi đi chơi cho tôi chết mà không ai nghĩ rằng tôi vắng mặt.

Câu trả lời mang ý nghĩa của một thách đố, lời giới thiệu sự hoàn toàn tự do của người con trai. Yến nhìn Đức thật lâu, cái nhìn hóm hỉnh của một người yêu bé bỏng:

— Vậy anh cho Yến đi một vòng nữa..

— Xin sẵn sàng tuân lệnh.

— Anh là một người linh rất ngoan.

Hai người cùng cười,, chiếc xe êm ái rời lề đường. Đức chọn những con đường vắng. Vào giờ này có những con đường hoàn toàn vắng vẻ, không một bóng người, không một bóng xe qua lại (Saigon trong thời chiến tranh, loạn lạc về cả hai phương diện quân sự và chính trị, giờ giới nghiêm được ấn định từ 1 giờ đêm đến 4 giờ sáng). Hai người như sống riêng trong cái thành phố của mình. Yến hít một hơi dài thở ra khoan khoái. Đức đang mãi suy nghĩ đến thái độ mình nên có với Yến lúc này cho thích hợp và nhất là cho.. lợi thế. Người con trai nào khi chưa chinh phục được người yêu trong tay cũng thường xuyên phải suy nghĩ đến thái độ phải có, phải làm cho thích

hợp. Sự suy nghĩ đó trở thành những thói quen, cân nhắc từng lời nói, do đó từ từ từng cử chỉ nhỏ cho đến khi nào có gọn được tình yêu trong vòng tay thì người con trai... hết phải suy nghĩ nhiều và nhường chỗ lại cho người con gái bắt đầu suy nghĩ, suy nghĩ và hồi hộp cho đến khi tình yêu tan rã.

Đức nhìn Yến để dò xét, chàng hiểu rằng Yến đã có thể nghĩ chàng ghen với Bảo. Đức muốn dùng lợi thế này để tấn công. Tuy nhiên vì chàng chưa có quyền hay nói đúng ra chàng cũng chưa muốn có quyền ghen với Yến nên chàng làm cách nào biểu lộ sự ghen tương cho kín đáo. Chàng hỏi Yến bằng một giọng gần như bình thản :

— Yến đã nói với Bảo những gì ?

Đôi mắt Yến sáng lên long lanh rồi nàng chớp mau :

— Thật ra lúc đầu Yến cũng không biết nói gì, Yến chỉ biết là cần gặp anh ấy một lần để nói chuyện dứt khoát. Thế rồi khi gặp, Yến chỉ nhìn anh ấy, Yến cười. Anh ấy nói hết.

— Yến không nói gì sao ?

Yến làm bộ suy nghĩ để cố nhớ lại cho thật đúng là mình đã nói với Bảo những gì để tường thuật lại cho thật trung thành. Nàng hạ thấp giọng :

— Yến chúc anh ấy vui trước khi anh ấy đứng dậy, anh ấy hẹn chiều thứ bảy đến thăm Yến.

Đức cắt ngang :

— Yến có nhận lời không ?

Tiếng Yến cười khanh khách đầy giả tạo :

— Yến nói Yến bận. Anh ấy hẹn chiều chúa nhật. Yến nói hôm đó Yến phải đi thăm anh Bích của Yến với ba má. Anh ấy hẹn chiều thứ hai. Yến không biết làm thế nào,

đánh phải ẩm ứ cho qua. Nhưng chắc chắn hôm đó Yến sẽ đi chơi. Nếu anh rảnh Yến sẽ đi chơi với anh hôm đó.

Đức tính thầm rằng đúng buổi chiều thứ hai chàng cũng hẹn với Tuyết ở Givral. Sự trùng hợp ngẫu nhiên đó khiến Đức cười thầm. Tuy vậy ngoài mặt chàng lại làm bộ suy nghĩ rồi khẽ hỏi :

— Chừng mấy giờ ?

Yến nhún vai :

— Không biết nữa. Mình cứ đi luôn từ chiều cho tới đêm về là tiện nhất.

Đức muốn từ chối, song chàng ngần ngừ một lát rồi mới nói được :

— Hôm đó tôi sợ tôi bận vì có một... người bạn cũng về phép và đã hẹn nhau đi chơi.

— Yến không thể có mặt trong cuộc đi chơi ấy được sao ?

Đức tủm tỉm cười :

— Được chứ, nhưng... không hào hứng cho Yến chút nào cả.

— Tại sao ?

— Vì bọn này đánh bài.

Yến ngồi im, đôi mắt nàng nhìn thẳng về phía trước, con đường đầy bóng tối đi hun hút như chạy dài vào vô tận. Đức vòng xe ra đường bờ sông, gió lùa lạnh buốt. Yến co cao vai, thu hình ngồi xích lên phía trên cho bớt lạnh. Đức chạy chậm lại.



Buổi chiều thứ hai, đi học về đến nhà Yến muốn bỏ đến nhà chị Nga ăn cơm rồi rủ vợ chồng Nga đi coi chiếu bóng. Nhưng... dùng dằng mãi, Yến nằm lì trong buồng.

Nàng mang cái hồi hộp của một kẻ đợi chờ mà không biết bao giờ người yêu mới đến. Nhưng Yến mang một màu thuẫn kỷ lạ nàng mong người yêu đến nhưng nàng không muốn gặp. Nàng sẽ cho người nhà ra nói là nàng đi vắng.

Bỗng dưng Yến trở nên thù ghét Đức, nếu Đức nhận lời đi chơi với nàng chiều nay có phải gián dị bao nhiêu không. Nàng trả thù được Bảo và sẽ không suy nghĩ thêm một điều gì nữa. Bây giờ nằm đây trong sự chờ đợi dang xé này quả là bức bối, nửa muốn bỏ đi nửa muốn ở lại.

Đôi lúc Yến tưởng nàng có thể phát điên lên được. Nàng tự trách mình

— Biết thế mình hẹn giờ giấc dằng hoàng cho khỏi phải chờ đợi mất công.

Nghĩ vậy, Yến trở dậy, xuống nhà dưới. Nàng trở nên khó tính cau có gắt gỏng với chị người làm về một chiếc áo giặt không sạch, về mâm cơm dọn lên bàn không được chỉnh tề. Bà Thảo nhìn con gái mỉm cười :

— Hôm nay con tôi lại có chuyện gì bức mình ở trường hẳn thôi.

Yến cần nhân vì mắc cỡ :

— Con chẳng có chuyện gì hết.

— Hay là cần tiền đi ciné.

— Con còn tiền. Anh Bích mới cho mấy trăm hôm qua.

— Vậy con muốn gì.

Yến lắc đầu :

— Không !

Trả lời xong một tiếng cụt lủn đó Yến biết mình

vô lễ nên nàng nói thêm

Con có muốn gì đâu, người làm nó làm ỉn không phải thì rầy la nó. Má không cho con rầy bưng nó sao.

Bà Thảo vẫn cười, nhưng bà không nói gì cả, bà chỉ nhìn Yến. Cái nhìn đầy nghi ngờ có ý muốn nói : « Má không tin con... tập làm người lớn, chắc là có chuyện gì con muốn giấu má ». Yến hiểu thấu thía như vậy, nàng im lặng ngồi vào bàn ăn. Má Yến hỏi về chuyện học hành, chuyện chị Nga, Yến chỉ trả lời qua loa cho phải phép. Một lát sau bà Thảo mới gọi đến chuyện Quỳnh

— Chiều hôm qua anh Quỳnh có tới đây, lúc con đi chơi rồi.

— Con biết, chị Ba có nói lại hồi sáng.

— Anh ấy có hỏi chị Ba về con.

Yến tủm tủm cười :

— Anh ấy rõ vớ vẩn.

— Má thấy anh ấy có vẻ đứng đắn đàng hoàng lắm. Đời nay ít có con trai như anh ấy.

— Anh Quỳnh là ông cụ non chứ không phải con trai. Đi chơi với anh ấy con thấy chán nản thế nào ấy. Ngồi như bụi mọc, nói năng nhỏ nhẹ, cười lớn anh ấy cũng tỏ vẻ khó chịu. Sống thế nào được.

Bà Thảo vẫn nhân nại cười

— Ít ai được như anh Quỳnh. Mới bằng ấy tuổi mà đã có cả mấy trăm ngàn gửi ở nhà băng.

Yến dừng đùa cười khách khách, nàng vừa hỏi vừa đề trên bà Thảo :

— Sao má điều tra kỹ thế. Bộ má có ra nhà băng hỏi sao ?

— Má nghe anh Bích nói.

— Ô! chà ! Nghe anh Bích nói về anh Quỳnh thì cũng như... chuyện tưởng tượng.

Bà Thảo lắc đầu :

— Má không hiểu nổi chúng mày ra sao nữa

Yến nói nửa đùa nửa thật :

— Con nói thế thôi chứ con có phản đối gì chuyện... má kén rề đâu. Con gái bây giờ đi chơi với một người mà lại kén chồng một người. Nếu má nói anh Quỳnh là một người chồng có tương lai làm cho vợ đầy đủ hạnh phúc chồng con thì con chịu.

Bà Thảo tròn xoe mắt lên, bà tưởng như vừa nghe một câu trong tường cãi lương cãi cách :

— Mày nói gì kỳ vậy ?

Yến cười khanh khách, nàng trêu thêm :

— Con nói là má kén chồng cho con, má chọn ai cũng được, ai con cũng bằng lòng. Còn con thì chỉ lấy bạn đi chơi thôi chứ không hề có nghĩa đi chơi như vậy là kén chồng. Con chỉ xin một điều kiện.

— Cái gì ?

— Cho con ở nhà đến năm hai mươi lăm tuổi.

Bà Thảo bủn rủn :

— Ở nhà đến năm hai mươi lăm tuổi để làm «bà cô». Nhiều lắm là tôi cho cô ở nhà hai năm nữa rồi có người nào tử tế đến xin, tôi tổng cổ cô đi quách cho rồi, Vừa lo cho cô hết chuyện này đến chuyện khác như giữ đồ quốc cấm.

Biết là mẹ nói đùa, Yến lè lưỡi :

— Hai mươi tuổi đã lấy chồng! Trời ơi! Cuộc đời con gái ngắn quá.

Giữa lúc đó tiếng chuông gọi cửa ré lên. Tím Yến như muốn ngưng lại. Bà Thảo nghiêng ghế nhìn ra

— Ai vậy?

Tím Yến đã đoán người tới lúc này là ai, song nàng vẫn ngồi im

— Con không rõ.

Chị người làm tất tả chạy ra mở cửa. Yến buông dĩa xuống nhà dưới lau mặt rồi sau đó nàng vội vàng lên phòng mình. Nàng biết Bảo tới, nhưng cho đến lúc này nàng cũng chưa quyết định dứt khoát xem có nên tiếp Bảo hay không. Tiếng chân của chị người làm uyỳnh uyỳnh trên cầu thang lầu. Yến nghĩ thầm «Đi như con trâu nái». Tiếng chị người làm vọng vào

— Thưa cô có người hỏi cô.

— Ai vậy?

— Con không rõ ông nào.

Yến đã định nói: «Chị xuống bảo tôi đi vắng», nhưng rồi Yến lại ngồi im, một vài giây sau, Yến làm bộ khó chịu

— Chị nói ông ấy ngồi chờ tôi một lát.

Chị người làm vừa xuống tới lưng chừng cầu thang, Yến lại gọi vọng lên

— Chị Ba.

— Dạ.

Đợi chị người làm trở lên, Yến vẫy chị ta lại gần rồi nói nhỏ

— Nói tôi đi vắng.

Chị người làm hiểu ý cô chủ không muốn tiếp người khách này nên chị ngoan ngoãn «đạ» một tiếng rồi lại lẳng thừng xuống thang. Nhưng chị ta vừa xuống đến lưng chừng cầu thang thì lại nghe tiếng Yến gọi nữa

— Chị Ba.

— Dạ.

Chị Ba trở lại tới nơi, Yến im lặng vài giây rồi xỏ chân vào dép :

— Nói ông ấy chờ tôi một chút.

Đôi mắt chị người làm tròn xoe lên một cách rất ngây ngô :

— Thưa cô nói với ông ấy chờ hay nói cô đi vắng ?

Yến trở nên khó chịu, gắt gỏng :

— Tôi bảo ngồi chờ.

— Dạ.

Chị người làm đi rồi. Yến lẳng lẽ thở dài, nàng tự nhủ thầm «Cứ xuống xem anh chàng nói gì». Yến đứng dậy soi bóng mình trong gương, thay bộ pyjama khác rồi xuống thang.

Bảo ngoan ngoãn ngồi chờ nàng trên chiếc salon, Yến làm một điệu bộ thật khách sáo nghiêng đầu chào Bảo

— Chào anh.

Nàng cố tình chào lớn cho Bà Thảo ở trong nhà nghe rõ. Bảo hơi ngượng vì cử chỉ khách sáo đó của Yến, chàng chỉ nghiêng đầu chào lại, cử chỉ của Bảo trở nên lúng túng rõ rệt. Yến có vẻ thích thú vì sự ngượng ngập và lúng túng đó của Bảo, nàng tấn công thêm :

— Anh vẫn mạnh chứ ?

Bảo trả lời nho nhỏ

— Cảm ơn Yến, vẫn thường. Còn Yến ?

— Yến thì không có gì khác cả. Đi chơi hoài, hồi này Saigon có vẻ vui hả anh ?

— Tôi không thấy gì vui hơn cả.

Yến cười. Nàng hỏi Bảo :

— Anh uống nước cam hay nước trà ?

— Cho tôi uống gì cũng được.

Yến đứng lên mở tủ lạnh lấy một chai nước cam vàng và một cái ly để trước mặt Bảo :

— Máy hôm nay anh có đi chơi đâu không ?

— Không.

Yến thú vị, nhưng nàng làm bộ thản nhiên :

— Sao vậy ?

Bảo cúi đầu :

— Tại buồn.

Tiếng Yến oang oang :

— Chị Tuyết đâu mà buồn ? Những người có tình yêu mà buồn được thì lạ thật. Yến không tin đấy.

Bảo cười, nụ cười cố làm ra vẻ . . triết lý — Thứ triết lý bí mật và . . vô nghĩa của một người bị dồn vào thế bí — chàng khẽ hỏi :

— Tại sao Yến biết tôi có tình yêu ?

— Gì mà không biết, giản dị quá. Nhưng thôi, anh cho phép Yến không nên kể ra đây thì tốt hơn. Hôm nọ Yến đã nói nhiều với anh.

— Yến căn cứ vào những lá thư Yến đã tìm thấy

trong ngăn bàn của tôi phải không?

— Anh biết cả rồi còn kè làm gì!

Bảo ngồi im, Yến cũng ngồi im, sự yên lặng quả là nặng nề trùm kín lấy gian phòng. Tự trong thâm tâm bỗng dưng Yến hết thấy ghét Bảo. Nàng thương Bảo đúng hơn.

Một lát sau Bảo lên tiếng:

— Ngồi đây nói chuyện có tiện không? Hay là mình đi chơi một vòng.

Yến lắc đầu từ chối:

— Nhà không có ai cả, má Yến lên lầu rồi, anh có thể nói chuyện rất tự nhiên.

Bảo cười nhẹ:

— Sợ Đức bắt gặp à?

Đôi mắt Yến tròn lên, chàng biết hỏi câu đó có nghĩa là Bảo cũng đau, nàng thấy cần phải cho Bảo đau hơn nữa, nàng trả lời lửng lơ:

— Cũng không đúng hẳn.

— Nghĩa là đúng một nửa.

Yến cười ròn:

— Hay là đúng quá một nửa cũng được.

Môi Bảo nhếch lên, nụ cười méo xệch không còn là một nụ cười mà chỉ là một cử động không hồn. Tiếng chàng chìm xuống:

— Tôi biết.

— Nói chơi vậy chứ Yến thấy ngồi đây nói chuyện với anh cũng không trở ngại gì.

Bảo móc túi áo lấy bao thuốc lá tìm chiếc bật lửa gaz. Tất cả những thứ đó quen thuộc với Yến quá, từ một

dáng điệu với cái nhũn hiệu xanh trắng đề trên bao thuốc lá và miếng da đen với chiếc máy lửa. Yên nhớ những lần đi chơi với Bảo,

Nàng ngồi lặng trong sự tiếc nhớ mà nàng biết chắc sẽ không bao giờ trở lại nữa. Nàng nghĩ đến những lần Bảo đi chơi với Tuyết, cũng bằng ấy thứ quen thuộc với nàng gần như là «của riêng nàng». Bây giờ Bảo đã đem tới cho người khác và đã là «của người khác». Điều mà Yên không bao giờ chấp nhận được.

Bảo hút vài hơi thuốc lá rồi nhìn Yên, chàng nhìn Yên bằng đôi mắt bối rối và điều đó chứng tỏ Bảo sắp nói tới một chuyện gì quan trọng. Yên linh cảm thấy như vậy nàng cũng sửa dáng ngồi, cố tạo một vẻ mặt nghiêm trang chờ đợi. Tiếng Bảo rõ rệt :

— Tôi đến đề xin lỗi Yên.

Yên cười :

— Hôm nọ anh đã nói rồi và Yên đã bằng lòng... Anh không cần nhắc lại.

Nụ cười của Bảo ngượng ngập :

— Nhưng chuyện hôm nay khác.

— Lại chuyện khác nữa ?

— Một chuyện quan hệ hơn.

— Nói đến đây Bảo ngừng lại, chàng nhìn Yên dăm dăm đề dò xét. Yên cũng cảm thấy hồi hộp, song ngoài mặt nàng cố làm bộ thản nhiên và tạo thái độ lạnh lùng bằng cách hỏi một câu rất tự nhiên gần như khôi hài :

— Ghê thế kia à ? Quan hệ lắm sác ?

Bảo mạnh dạn gật đầu :

— Đó là vấn đề danh dự !

— Của ai ?

— Của cả... ba người.

Mặc dù Yến thừa biết Bảo muốn nói đến Tuyết, Yến và chính Bảo nữa, nhưng Yến cố làm ra vẻ vô tình :

— Những ai mà nhiều vậy ?

— Yến cố gắng nghe tôi nói rồi sẽ biết hết cả mọi việc. Nhưng Yến hứa với tôi một điều là Yến để tôi nói hết.

Nụ cười của Yến kém tự nhiên :

— Yến sẽ ngồi rất im để nghe anh đây.

Bảo dụi nửa điếu thuốc lá trên chiếc gạt tàn, hai tay chàng vòng lại để trên đầu gối, chàng hơi nhòm người về phía trước để gần Yến hơn :

— Hôm nọ gặp Yến trong một phút vội vàng, hơn thế nữa tôi cũng chưa quyết định dứt khoát nên chưa nói với Yến được và có nói tôi sợ cũng không nói hết ý tôi. Phải hẹn Yến tới hôm nay. Tôi hy vọng là nói được hết và Yến hiểu tôi, dù hiểu một phần mười thôi cũng đủ rồi.

Yến cười hiền lành :

— Anh cứ nói đi, không phải rào đón nữa. Hiểu được anh hay không còn tùy ở chuyện của anh nói.

Bảo lại lúng túng châm lửa hút tiếp một điếu thuốc lá khác. Khói thuốc hình như giúp Bảo thêm can đảm, chàng nói ngay :

— Tôi và Tuyết sắp làm đám cưới.

Câu nói như một gáo nước lạnh hắt vào mặt Yến, nàng choáng váng, đôi mắt mở lớn nhìn sững vào khuôn mặt Bảo. Thái độ sững sốt đó của Yến khiến Bảo cũng trở nên ngượng ngập, chàng ngưng lại một chút rồi hạ thấp giọng :

— Thật ra đó là điều... tôi không hề muốn nói với Yến như vậy. Nhưng tôi phải nói, và nói hết sự thật.

— Cảm ơn anh đã cho Yến biết sự thật.

— Còn một sự thật nữa tôi cần trình bày với Yến. Đáng lẽ tôi không bao giờ nên nói ra sự thật này, nhưng tôi nghĩ giữa tôi và Yến... thân nhau quá rồi, hiểu nhau quá rồi, có điều gì nên nói với nhau là hơn.

Yến đã lấy lại được vẻ mặt bình tĩnh, nàng ngồi dựa lưng vào nệm ghế, hai tay khoanh lại để trước ngực. Sự thực Yến chỉ có thể khoác cái bề ngoài bình thản được thôi, còn tâm hồn nàng hiện tại như một căn nhà hoang đổ nát.

Nàng ngồi đó tưởng như không có mặt nàng, hình dung thấy một đám cưới, những chiếc xe hoa và Bảo ngồi bên Tuyết. Sự có mặt của Bảo bây giờ thật là thừa thãi, thật là chán chường. Nàng thấy Bảo cúi đầu ngồi im, nàng cho rằng Bảo đóng kịch. Không lý một người con trai sắp cưới người yêu mới làm vợ mà buồn như một con chiên xám hối thế kia. Yến ghét cái ghét đáng cái mạng kịch bi thảm này. Tuy vậy, ở cái thế của Yến, đã trót nhận chịu làm một khán giả độc nhất thì đành phải coi cho bằng hết. Nàng dục Bảo

— Nếu có thể được, xin anh cứ nói.

Bảo ngược lên, chàng nhìn Yến, cái nhìn như một lời van xin, như một lời thú tội. Yến chỉ mỉm cười và chính Yến cũng nhận chân thấy hình ảnh nụ cười của mình và vai kịch của mình nàng cũng đang đóng kịch. Lẽ ra nếu nàng thù ghét Bảo, nàng phải đuổi Bảo đi, nàng phải bịt tai lại không nghe nữa, nàng phải khóc ngay lúc này cho bớt khổ. Nhưng Yến đã không dám làm như vậy bởi Yến cố che dấu sự đau đớn, sự thua trận của mình. Nàng muốn chứng tỏ là nàng không đau và không thua.

nàng rất bình tĩnh thản nhiên trước cái tin Bảo lấy Tuyết, nàng muốn nói khéo với Bảo rằng: «Anh bỏ tôi, tôi có người yêu ngay, tôi cần gì anh».

Tiếng Bảo thoát lên khó khăn

— Yến có tin được rằng đám cưới của chúng tôi là.., ngoài ý muốn không ?

— Anh nói ngoài ý muốn của ai ?

— Của cả hai người tôi và Tuyết.

Yến cười nhẹ :

— Yến không biết có thể tin được không, sợ hơi khó đấy.

Bảo cũng cười buồn

— Thế mà là sự thật đấy.

— Sự thật đó như thế nào ?

— Ngay từ giây phút gặp nhau đầu tiên không ai có ý xây dựng chân thật với nhau cả. Tôi đến với Tuyết vì sự tham lam của người con trai, còn Tuyết đến với tôi vì một ý thích nhỏ nhỏ. Có thể là vì thích tôi và cũng có thể muốn chứng tỏ với chính Tuyết là Tuyết không thua ai cả.

Yến cắt ngang :

— Nhất là thua Yến phải không ?

— Tôi không rõ lắm, nhưng có thể...

— Chuyện đó cũ rồi và cần phải kết luận là Tuyết đã được,

Bảo lắc đầu ngượng ngập :

— Tôi kết luận khác, tôi nói ra chắc Yến không tin, song Yến cho tôi nói một lần chót là Tuyết không được

gì cả. Bởi tôi vẫn định ninh là tôi đến với Tuyết vì sự... thêm muốn tầm thường của tất cả những người con trai, sau đó tôi sẽ lại trở về sống như cũ. Song không ngờ, tôi bị... sa lầy.

Tiếng Yến cười hức lên nho nhỏ

— Sa lầy trong tình yêu à ?

— Không ! Sa lầy trong... một thứ tình khác không thể gọi được là tình yêu.

— Lại nhỉ, Yến không hiểu anh muốn nói gì nữa đó.

Bảo bình thản thở dài, nụ cười nửa chua chát nửa đau đớn để đưa đà

— Chính tôi cũng không định nghĩa nổi.

— Anh kể tiếp đi.

Bảo ngoan ngoãn nhấp một chút nước cam rồi nói tiếp

— Chính trong thời kỳ này Tuyết nói là Tuyết... có thể có con với tôi.

Đôi mắt Yến tròn xoe, nàng không thể nào ngờ được chuyện của Bảo lại đi tới một ngã rẽ như thế này. Một ngã rẽ vào ngõ cụt.

Bây giờ Yến mới chịu tin rằng tất cả những điều Bảo đã nói đều có thể là sự thật. Bảo bị sa lầy và cái đám cưới sắp tới ngoài ý muốn của Bảo. Nhưng Yến không thể hiểu được tại sao Bảo lại nói ngoài ý muốn của hai người ? Chính Tuyết cũng không muốn sao ? Nàng nhìn Bảo rồi khẽ hỏi :

— Chị Tuyết nghĩ thế nào ?

— Tuyết cũng không muốn có con sớm và... thật ra

Tuyết cũng chưa muốn lấy chồng.

— Chị ấy ~~nói~~ thẳng với anh thế à ?

Bảo khẽ gật đầu

— Không nói thẳng nhưng nói bằng cách khác.

— Cách nào ?

Câu hỏi thản nhiên của Yến khiến Bảo cười :

— Người ta có nhiều cách nói.

Yến hơi ngượng, nàng biết là mình đã lỡ lời và Bảo muốn dấu, tiếng nàng nhẹ đi.

— Xin lỗi.

— Không sao, tôi có thể nói cho Yến nghe được.

Yến giơ tay :

— Không cần, Yến biết thế là đủ rồi.

Và ngay sau câu nói đó, Yến tưởng tượng nàng đặt mình vào hoàn cảnh ấy. Nếu gặp trường hợp đó nàng sẽ phải nói với Bảo ra sao ? Khi hai người đã có một cuộc sống như vợ chồng, có thể nói thẳng với Bảo được không hay là nên nói bằng cách khác ? Nói bằng cách nào ?

Bảo cắt ngang ý nghĩ của Yến, giọng chàng hằn học đến độ gần như tàn nhẫn

— Tuyết muốn... phá...

Yến sửng người, đôi mắt nàng tròn lên. Nàng không thể tưởng tượng được mới bằng tuổi Tuyết và ở cái tuổi của Tuyết người ta đang sống với tất cả những gì đẹp nhất của cuộc đời lại có thể sinh ra ý nghĩ ấy, quả là một ý nghĩ khủng khiếp mà Yến không thể hình dung ra nổi.

Tiếng Bảo cười gằn

— Tôi chắc không thể nào Yến tưởng tượng ra.

— Đúng vậy.

— Tôi cũng không hơn gì Yến.

— Anh đã ngăn cản bằng cách chịu một cuộc hôn nhân phải không ?

— Lương tâm tôi không cho phép, tôi không biết làm thế nào hơn. Tôi đến đây lần chót để xin lỗi Yến, thật ra không phải là tôi muốn phản bội . .

Yến cười, nụ cười hiền lành

— Yến không giận anh nữa.

— Cảm ơn Yến.

Nói rồi Bảo đứng dậy :

— Bây giờ Yến biết hết cả rồi tôi không còn điều gì để nói nữa. Nói được với Yến tất cả rồi tôi có cảm tưởng được giải thoát. Tôi sẽ yên tâm nhận chịu cái hậu quả của sự tham lam, lòng ích kỷ

Yến cũng đứng lên, nàng vừa cười vừa nói như có ý an ủi Bảo :

— Anh nên nghĩ đó chỉ là một cuộc phiêu lưu tưởng rằng ngắn nhưng thật ra dài vô hạn định.

— Đó là một rủi ro.

— Biết đâu anh chẳng có hạnh phúc.

— Tôi cũng đã cố nghĩ như vậy từ cả một tuần lễ nay. Không nghĩ như vậy tôi chẳng còn biết nghĩ thế nào khác được nữa để mà đi tới.

Đầu Yến cúi thấp, nàng tiễn Bảo ra tận ngoài cửa

Nàng biết tới đây là hết, là chấm dứt tất cả, ngay cả sự tuyệt vọng. Bảo chỉ có thể đến với nàng, tâm sự với nàng một lần cuối cùng này-nữa mà thôi.

Sau này gặp nhau cả hai sẽ ngượng ngùng, chào nhau một tiếng hay là quay mặt đi là tùy thuộc vào những người xung quanh. Yến buồn và lúc này nàng mới hiểu thấm thía thế nào là cái đau của một cuộc chia ly, mặc dầu sự chia ly đó diễn ra trong một cái gì đẹp đẽ, một cái gì như sự thỏa thuận rồi.

Hai người dùng dằng dứng dưới bóng tối của một cành cây bên lề đường. Yến không biết nên nói với Bảo những câu cuối cùng như thế nào cho có đầy đủ ý nghĩa. Nàng nhìn Bảo trong bóng tối của cành lá mà bỗng thấy thương Bảo vô cùng.

Những người con trai rất đáng ghét khi lạnh lùng và rất đáng thương khi đau đớn bất cứ vì lý do gì. Đó là ý nghĩ chân thực nhất của tất cả những người con gái đối với người con trai khi đã một lần yêu.

Bảo đứng xích lại gần Yến hơn, chàng cũng im lặng. Bởi chàng biết và chàng muốn những giây phút cuối cùng này bên người yêu sẽ trở thành kỷ niệm cả hai người sẽ giữ mãi, sẽ nhớ mãi, không bao giờ quên. Người con trai thường tham lam ngay cả từ một kỷ niệm nho nhỏ trong lòng người con gái.

Một lát, tiếng Yến buồn :

— Chắc không bao giờ anh quay lại đây đứng với em như thế này nữa.

Bảo cười nhẹ :

— Nếu em cho phép, anh sẽ tới . . .

— Anh phải trốn vợ à ?

Bảo ngượng ngập, trả lời lúng túng

— Không .

— Tốt hơn hết là đừng bao giờ đến. Thôi, anh về đi kẻo khuya rồi.

Bỏ mặc sự dục đã của Yến, Bảo vẫn đứng im đó, chàng ngập ngừng :

— Yến hãy cho phép anh thỉnh thoảng ghé thăm.

Yến lạnh lùng :

— Không nên.

— Không tiện cho Yến sao ?

Hỏi như vậy Bảo có ý muốn nói Yến có người yêu mới rồi sao. Yến hiểu như vậy, nàng thần nhiên gật đầu.

— Không tiện cho cả hai.

Bảo đau nhói, chàng không ngờ Yến lại có thể tàn nhẫn đến như vậy. Nhưng thật ra một mặt khác Bảo lại biết rõ hơn bao giờ hết là sự tàn nhẫn ấy của Yến chỉ bằng một phần mười sự tàn nhẫn của chàng đối với Yến mà thôi. Bảo công nhận Yến có quyền xử dụng sự tàn nhẫn tối thiểu đó đối với mình. Vì vậy Bảo chỉ cúi đầu, cúi đầu mà vẫn thấy rõ thân hình Yến nhỏ bé trong đêm. Chàng sắp mất hẳn, không bao giờ còn được gặp lại, còn được ghi chặt cái thân hình nhỏ bé ấy trong vòng tay nữa. Nhưng có lưu luyến tới đâu rồi giờ chia tay cũng phải đến. Bảo xoay chùm chìa khóa xe trong tay :

— Tôi về Yến nhé.

Môi Yến hơi nhếch lên :

— Cảm ơn anh đã cho Yến biết sự thực.

— Tôi nghĩ đó là bồn phận của tôi.

Bỗng dưng một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu óc Yến, một ý nghĩ táo bạo vô cùng biết đâu, tất cả những điều Bảo vừa nói chỉ có một mục đích là để an ủi nàng, để che dấu sự phản bội trắng trợn của Bảo. Nghĩa là những điều Bảo nói là hoàn toàn bịa đặt cốt để cho Yến khỏi buồn, khỏi khổ khi nhận được tin Bảo làm lễ thành hôn với Tuyết. Ý nghĩ ấy khiến Yến đau đớn hơn, nàng nhìn theo bóng dáng Bảo buồn bã mở cửa chiếc xe quen thuộc. Nàng muốn chạy tới ghi lấy vai Bảo, bắt chàng nói rõ tất cả sự thật. Nàng không cần ai an ủi, nàng sẽ thản nhiên khi được tin Bảo lấy Tuyết, dù rằng sự đau khổ sẽ tàn phá nàng ngấm ngấm như vi trùng của bệnh lao phổi. Yến sẵn sàng chịu đựng, nàng chỉ không thể chịu được bất cứ ai thương hại nàng, bất cứ ai an ủi nàng.

Nhưng... Yến chỉ nghĩ vậy mà không làm gì được cả, cho đến khi tiếng máy xe hơi của Bảo nổ ròn, từ từ chuyển bánh dưới ánh đèn vàng, Yến cũng không làm một cử động nào. Đôi mắt nàng tròn lên, đại đi nhìn theo chiếc xe mất hút ở cuối phố.

Yến không thể hình dung ra cuộc chia ly này giữa nàng và Bảo. Không một người con gái nào hình dung ra nổi một cuộc chia ly với người yêu từ khi bắt đầu yêu cho đến gần giờ chót. Yến thở dài rất nhẹ, tiếng thở dài đánh dấu một ngã rẽ, một giòng cuối của một chuyện tình. Khung trời này trở nên trống rỗng, tất cả đều mang những nét buồn lạnh của mùa đông, tất cả đều như có những dấu vết của một cái tàn lụi.

Năm phút sau Yến lững thững trở vào trong nhà. Nàng dừng lại trước phòng khách, nàng ở ngó như một người khách lạ mới bước chân vào đây. Nàng

nhìn chiếc ghế Bảo vừa ngồi, nàng hình dung lại cuộc gặp gỡ giữa nàng và Bảo. Bảo đã nói những gì ?

— Tôi bị sa lầy.

— Cuộc hôn nhân ngoài ý muốn của cả hai.

— Tuyết muốn phá...

Những tiếng ấy còn mang nguyên giọng nói âm thầm của Bảo. Bây giờ Yến không còn biết đích thực rằng nàng nên thương Bảo hay nên giận Bảo.

Thương cũng có lý, giận cũng có lý mà thù ghét cũng có lý kể cả sự thần nhiên đến lạnh lùng cũng có lý. Nhưng cần gì có lý hay không. Yến chỉ biết mình đã mất Bảo rõ rệt, mất vĩnh viễn. Điều đáng nói là Yến có bị Bảo phản bội thật không, nghĩa là nàng có bị Tuyết ha nhục hay không. Giản dị như vậy mà thôi. Muốn vậy Yến lại cần phải cân nhắc xem Bảo đã nói thật hay Bảo chỉ bịa chuyện, Bảo chỉ tìm một cái cớ để nói chuyện với nàng mà thôi.

Đầu óc Yến rối tung lên. Nàng ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt nhìn ra cửa sổ. Một cảnh lá lay động trước khuôn cửa sổ như một bàn tay ma.

Sự yên lặng của không gian và sự rút của tâm hồn này đưa Yến vào một thế giới kỳ hoang đại, cực kỳ cô đơn. Yến có cảm tưởng nàng bị bỏ rơi, nàng là một kẻ khổ sở nhất trên đời, nàng thua kém tất cả, và nàng bị tất cả phản bội.

— Tại làm sao Đức không nhận lời đi với nàng buổi chiều hôm nay ?

Câu hỏi như một ngọn roi độc ác quất mạnh vào lòng tự ái của Yến. Yến trở nên thù ghét luôn cả

Đức. Ngay bây giờ, ngay lúc này, Yến cần có một người con trai tới đưa nàng đi chơi. Nhưng người con trai ấy phải có những điều kiện mà Yến đã ngầm ngầm đặt ra. Có thể tóm tắt là người đó không thua kém Bảo, ít nhất ở cái bề ngoài.

Nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi rồi Yến lại nghĩ tới Đức, chỉ có Đức xứng đáng là người, thay thế Bảo. Yến cố nghĩ rằng Đức có hẹn với bạn bè thật. Nàng cần Đức hơn lúc nào hết. Yến đứng dậy, nàng quyết định đi tìm Đức. Quanh quẩn ở mấy tiệm ăn đông đúc của những người trẻ tuổi những dancing quen thuộc, thế nào nàng cũng sẽ tìm thấy Đức.

Với ý nghĩ đó, Yến chạy sầm sập lên lầu, hàng thay quần áo rất nhanh rồi trở xuống dưới nhà.

Bà Thảo nhìn Yến

— Cô đi đâu bây giờ?

— Lại đằng nhà người bạn đòi cuốn sách. Ngày mai có bài rồi mà tới giờ nó chưa trả sách cho con.

Trả lời một câu rất xuôi chảy như thế rồi Yến tấn công luôn

— Con đi một chút con về ngay.

— Ừ đi lẹ rồi về, ba mày sắp về bây giờ.

Yến «đạp» một tiếng như trút hết lo âu; dòng thẳng một mạch ra cửa. Tiếng gót giày nàng khua lách cách trên hè phố. Yến vẫy một cái Taxi kêu chạy ra đường Tự do. Ngay ở tiệm thứ nhất Yến đã thấy Đức ngồi đó và trước mặt Đức là Tuyết. Tất cả những mạch máu Yến như muốn căng lên. Nàng không ngờ được Tuyết lại có thể hư đến đến như thế. Nàng hình dung thấy Tuyết như một

cái gì rất bản thủ, như một sự điểm đang không thể tha thứ được.

— Phải cho con nhỏ này một trận !

Sự súi dục của lòng tự ái khiến tim Yến đập mạnh hơn. Nàng ngồi người trên xe chưa chịu bước xuống. Có một cái gì giữ chân nàng lại. Hình như đó là một cuộc chiến đấu khốc liệt giữa lý-trí và lòng tự ái.

— Mình sẽ lấy danh nghĩa gì để hạ nhục Tuyết khi Tuyết đang ngồi với Đức như thế kia ? Giữa mình và Đức đã có chuyện gì đáng nói đâu ? Lỡ Đức không về phe với mình có phải mình mắc cỡ không ? Mà đánh nhau đã chắc gì mình ăn nổi Tuyết ?

Ý nghĩa này làm lòng Yến rả rời, Yến không còn cái hăng hái lúc mặc áo ra đi nữa. Yến kêu người tài xế Taxi

Thôi đi đi !

Chiếc xe rồ máy, Yến còn nhìn thấy Đức cười với Tuyết và Tuyết thì « điệu » không chịu được. Yến lại tức rồi lên, tức mà không thể làm gì được. Yến muốn ôm mặt khóc nức lên cho hả giận.

— Tại sao Đức lại làm như vậy ? Tại vì Tuyết... dễ dàng, Tuyết dễ dãi ! Như thế có nghĩa là Tuyết trả mối thù hôm nọ ở quán ăn Thủ-Đức nàng đã kêu Bảo sang bàn mình một cách ngang nhiên ! Tuyết hạ nhục mình một lần nữa ! Mình lại đầu hàng không điều kiện một lần nữa !

Sự đau đớn đến tê dại, cô họng Yến như nghẹn tởm.

Tiếng người tài xế taxi :

— Đi đâu cô ?

Yến trả lời không suy nghĩ :

— Đi thẳng đi.

Người tài xế taxi quay lại :

— Đi thẳng xuống sông à ?

Lúc đó Yến mới giật mình nhìn ra phía trước, trước xe là ngã ba đường, trước mặt là con sông Sài Gòn. Yến nói bừa :

— Queo tay mặt.

Chiếc xe lại rồ máy chạy. Yến quên ngay chuyện đó, nàng lại trở về với hình ảnh Đức và Tuyết trong tiệm nước.

Tiếng nói thầm tự trong lòng Yến lại vang lên :

— Không thể được, dù sao thì nàng cũng cần phải gặp Đức ngay bây giờ, nàng sẽ tùy theo thái độ của Đức để liệu đối phó với Tuyết, nàng không thể chịu đầu hàng vô điều kiện mãi như thế này được. Nàng phải có ít nhất một thái độ.

Tiếng nói đó làm mắt Yến sáng lên, mạch máu lại chạy rần rật khắp cơ thể. Yến lại kêu người tài xế Taxi trở lại con đường Tự do, quành lại tiệm nước. Đức và Tuyết vẫn còn ngồi đó. Yến trả thêm năm chục tiền xe rồi bước xuống hè phố. Qua khuôn kính, nàng nhìn trên bàn Đức, hình như hai người ăn uống ở đây nữa.

Yến đẩy cửa bước vào, nàng giả bộ không chú ý gì đến Đức. Nhưng Đức đã nhìn thấy Yến, Yến biết rõ như vậy, nàng đứng ngơ ngác tìm bàn trống. Xoay người lại phía Đức, Đức nhìn mình, Yến mỉm cười. Đức đứng dậy rất bình tĩnh, Yến cũng thản nhiên tiến lại :

— Yến đi đâu đó ?

Yến cười nửa đùa nửa thật

— Đi kiếm anh.

— Thật sao ?

— Thật, đùa làm gì. Năm nhà buồn quá.

Sau đó Yến quay sang Tuyết :

— Ồ, lại có cả chị Tuyết ở đây nữa kìa !

Vẻ mặt, Tuyết thật lạnh nụ cười có thể hiểu là khiêu khích mà cũng có thể hiểu là một dấu hiệu chào hỏi.

Đức kéo ghế cho Yến

— Ngồi đây đi Yến.

— Có gì phiền không ?

— Lẽ tự-nhiên là không.

Nụ cười của Yến hóm hỉnh trên chọc

— Vậy thì ngồi.

— Yến uống gì ?

— Cho Yến một chai Coca cola.

Đức quay lại vẫy bồi, trong khi đó Yến nhìn Tuyết. Bộ mặt Tuyết vĩnh viễn tĩnh bơ, thật đáng ghét vô cùng. Yến bắt đầu nghĩ đến chuyện tấn công Tuyết.

Dáng chừng Đức cũng đã nhận thấy điều đó nhưng chàng hiểu là Yến dù có tấn công Tuyết hay là dù Tuyết có tấn công Yến thì cả hai người cũng chỉ « đánh đến cái võ mồm » là hết đất chứ không thể tiến xa hơn, bởi Đức với Tuyết hay Yến cũng chưa hề có một hứa hẹn nào, nói cho đúng cả hai đều chưa có quyền ghen tuông. Khi mà người ta chưa có quyền ghen thì được ghen là một

điều thú vị. Chỉ sợ khi có quyền ghen, người con gái sử dụng đúng cái quyền của người ta mà thôi. Vì vậy Đức bình thản chờ đợi.

Từ lúc có Yến vào, Tuyết ngồi im, không nói một câu. Thật ra Tuyết hơi ngượng nhưng đã ngượng rồi, Tuyết làm bộ lạnh. Nàng không sợ gì Yến cả, bởi từ khi chiếm được Bảo, Tuyết càng thấy Yến con nít.

Bây giờ chính Đức cũng nói với nàng như vậy. Nàng tin rằng Yến không làm gì được mình dù nàng cũng thừa biết Yến đang cố gắng tìm cách châm chọc mình, Nàng tự hứa là hết sức bình tĩnh, hết sức tỏ ra là... người lớn trước sự tấn công của Yến.

Nhưng một bất ngờ đã đến với Tuyết.

Yến thật bình tĩnh bởi nàng chỉ còn một cách để « hạ độc thủ » Tuyết, Yến đã quyết định dùng ngón đòn ác hiểm này.

Sau khi người bồi bàn mang chai coca-cola ra bàn, Yến nhấp một ngụm rồi nhìn Đức, nhìn Tuyết :

— Anh Bảo lại vừa đến nhà Yến.

Đức cười, Tuyết cũng cười, cả hai đều hiểu là tiếng súng khai hỏa trận tấn công của Yến bắt đầu. Tuyết hỏi một cách bình thản gần như chọc giận

— Thế à ?

Đức thì hỏi một cách lơ lửng :

— Đến làm gì vậy ?

Yến cười, nàng nhìn xuống mặt bàn, nhưng kỳ thực tự trong lòng nàng tiếng cười ngạo nghễ cùng với lời đe dọa vang lên : « Ừ, cứ bình thản đi, cứ chọc giận đi rồi chút nữa sẽ thấy », Yến càng thú vị càng muốn kéo dài

« sự đau khổ » của người khác. Nàng nhìn Đức, làm như cố tình chỉ nói chuyện với Đức mà thôi, tiếng nàng dịu dàng :

— Tội nghiệp anh Bảo.

Đức vẫn cười

— Sao vậy ?

— Anh ấy ngồi suốt 1 giờ đồng hồ để... than thở, để « tả oán » sáu câu. Nghe « mùi » chịu không được.

Tuyết đỏ giọng khôi hài :

— Ờ, anh Bảo hồi này lại biết ca vọng cổ cơ đấy à ? Ly kỳ nhỉ ?

Yến dộp chát ngay :

— Còn nhiều chuyện ly kỳ hơn thế nhiều.

Tuyết vẫn cười nhớn nhoe, nàng làm bộ tròn mắt lên như người nghe con nít kể chuyện :

— Ly kỳ thật à ?

— Đề Yến nói rồi chị sẽ biết ngay là thật hay đùa. Chính anh Bảo vừa kể với Yến. Anh ấy nói bằng một giọng rất thật.

Nghe Yến nói bằng một giọng khá danh thép và nhìn vẻ mặt Yến... rất hiên ngang. Tuyết hơi chột dạ, nàng ngây người ra một chút rồi cố gắng làm bộ tỉnh :

— Nghe ông ấy nói chuyện gì cũng là thật.

— Đề Yến kể chị nghe rồi kết luận sau, cũng chưa muộn.

Đức chỉ cười hì hì :

— Kể đi, rào đón mãi,

— Không phải Yến rào đón đâu mà Yến chỉ muốn nói là tất cả những điều Yến sắp kể ra đây, là hoàn toàn có thật hay ít nhất Yến cũng tin là hoàn toàn có thật.

Đức hất hàm :

— Chuyện gì mà ghê gớm vậy ?

Yến giơ một ngón tay làm một điệu bộ hết sức thơ ngây :

— Ghê gớm thật đó. Anh, có thể tưởng tượng rằng một người sắp lấy người yêu làm vợ mà lại dám tuyên bố rằng « việc đó ngoài ý muốn » không ?

Tuyết choáng váng, nàng đã nghi ngờ và bây giờ thì trở thành sự thật chín mươi phần trăm. Đôi mắt nàng tròn lên, kinh ngạc :

— Anh ấy nói chuyện gì với Yến ?

Cả Đức và Yến đều nhận rõ thấy một thoáng kinh ngạc đó của Tuyết mặc dầu Tuyết cố làm ra vẻ tỉnh không sau đó.

Tiếng Yến cười ròn rã, nàng thú vị như chưa bao giờ được thú vị đến thế. Nàng có cảm tưởng mình là một kẻ chiến thắng đang cười ngất ngưỡng trên xác kẻ thù, trên mọi tiếng kêu đau thương của quân địch. Nàng vẫn muốn kéo dài đau đớn của Tuyết, tiếng nàng dí dỏm

— Chị cứ yên tâm để anh Đức trả lời câu hỏi của Yến đã rồi Yến sẽ kể hết, kể hết mọi chi tiết cho chị nghe.

Đức khoanh hai tay trên bàn :

— Câu hỏi của Yến khó trả lời quá. Làm sao mà có thể tưởng tượng được một người sắp được lấy người yêu làm vợ mà tuyên bố rằng ngoài ý muốn.

Tuyết được thể nói ngay :

— Thật là một điều vô lý.

Yến vẫn bình thản như không :

— Vô lý mà vẫn là sự thật.

— Sự thật đó có phải là... một cuốn tiểu thuyết không đấy ?

— Tiểu thuyết phản ánh sự thật của thời đại.

Đức cười lắc đầu :

— Nói chuyện đường dài mãi, Yến có thể vào đề được rồi đấy. Chuyện như thế nào xem ra có vẻ... long trọng quá vậy ?

Yến nhìn Tuyết rồi quay sang nhìn Đức :

— Anh Bảo vừa mới nói với Yến rằng anh ấy sắp lấy vợ, nhưng là vì một lý do ngoài ý muốn.

Đức hiểu là Yến muốn ám chỉ Tuyết trong câu nói đó, chàng tròn mắt làm bộ bất bình :

— Nói thế thật sao ?

— Yến nói dối anh làm gì !

Tiếng Tuyết đột ngột :

— Anh ấy có cho Yến biết rõ lý do không ?

Yến lại mỉm cười đắc thắng :

— Biết chứ sao lại không. Anh ấy nói là vì người con gái yêu anh ấy có thai nên bắt buộc anh ấy phải cưới làm vợ.

Đức liếc nhìn Tuyết thật nhanh, nhưng có lẽ Tuyết đã sửa soạn trước thái độ ngay từ lúc hỏi Yến lý do nên Đức chỉ thấy Tuyết tủm tỉm cười. Tiếng Tuyết dăm dăm :

— Có vậy thôi sao ?

Yến cũng cười

— Chuyện dài... nhưng không tiện nói.

— Có phải là chuyện riêng của Yến với anh Bảo không? Hay là tại có tôi ngồi đây Yến không muốn nói?

Yến thầm phục sự can đảm và sáng trí của Tuyết, nàng đã từng biết địch thủ của nàng không phải là tay vừa, song quả thật nàng không thể nào ngờ được Tuyết lại ghê gớm đến thế. Cậu hỏi khiến Yến lúng túng, nàng dùng kế hoãn binh bằng cách cúi đầu xuống ly nước, sau đó nàng lắc đầu :

— Không phải.

Tuyết cười gằn

— Yến nói vậy là có ý nói kẻ đó là tôi?

— Kẻ nào?

— Người con gái có thai mà anh Bảo sắp sửa bắt buộc phải lấy. /

Yến ngồi im, sự im lặng đó gián tiếp công nhận lời Tuyết nói là đúng. Đức vẫn khoanh tay ngồi chứng kiến cuộc đấu trí của hai người con gái. Tuyết biết vậy, nàng làm bộ không chú ý đến sự có mặt của Đức nữa nàng lắc đầu :

— Anh Bảo chưa hề hỏi cưới tôi làm vợ bao giờ cả.

Yến tròn mắt trước sự chối cãi gằn như trơ trẽn quá đáng của Tuyết. Nàng hơi nhòm người về phía trước :

— Chị nói sao?

— Tôi nói người con gái nào đó sắp lấy anh Bảo không phải là tôi. Giữa tôi và anh Bảo không hề có chuyện gì... bậy bạ cả.

Yến cười mỉa mai :

— Chẳng lẽ anh ấy dựng đứng lên chuyện đó ?

— Anh ấy có chỉ đích danh là tôi không ?

Trước câu hỏi ngang bướng đó của Tuyết, Yến thấy mình không có quyền tố cáo Bảo thêm nữa, nàng lắc đầu :

— Không, nhưng...

— Nhưng sao ? Nhưng Yến nghĩ là tôi phải không ? Nếu đúng vậy thì Yến làm đấy. Có lẽ anh ấy muốn nói lời một người con gái khác.

— Lâu nay anh ấy có quen người nào khác nữa đâu.

Tuyết cười dựa người ra ghế, nàng cũng dùng cái cữ chỉ đó làm kế hoãn binh để suy tính câu trả lời. Vài giây sau Tuyết nói :

— Biết đâu chỗ ma ăn cổ.

— Làm gì mà không biết.

Như vậy có nghĩa là Yến đã chỉ đích danh Tuyết. Tuyết thấy mình có bốn phận phải chống đỡ tới cùng. Câu chuyện này mà lọt ra ngoài thì danh giá nàng không còn gì nữa. Ngay cả đến việc một cuộc hôn nhân cũng không còn một chút ý nghĩa. Tuyết vận dụng hết khả năng để che chở, nàng gõ nhẹ tay lên mặt bàn một cách vu vơ, tiếng nàng thản nhiên :

— Nếu thật sự lâu nay anh Bảo không quen ai ngoài Yến và tôi thì chỉ có nghĩa là anh ấy bịa chuyện để nói.

Yến bộp chộp hỏi ngay :

— Anh ấy bịa làm gì kia chứ.

Bây giờ đến Tuyết có nụ cười đặc thắng, tiếng nàng đi dỏm

— Làm sao mà biết được các ông ấy, tôi chừng gần các cô, không có chuyện cũng bịa ra để nói, làm một cái cớ, gọi một chút lòng thương của các cô.

Yến lắc đầu :

— Tôi không tin anh Bảo đến với tôi để gọi lòng thương hoặc phải kiếm chuyện làm quà. Thiếu gì chuyện để nói.

Bỗng dưng Tuyết reo lên

— Sao không thể hiểu được rằng anh ấy bịa chuyện để...hợp lý hóa một chuyện tình nào đó mà anh ấy muốn kéo dài hoặc giả có thể anh Bảo muốn lấy một người nào đó làm vợ, anh ấy bịa chuyện để an ủi những kẻ đã từng đau khổ vì anh ấy ? Kề ra người con trai làm được như vậy cũng còn có lương tâm lắm đó.

Biết rằng bị Tuyết tấn công lại, Yến bình tĩnh tìm cách đối phó. Nàng thấy rõ mình đã đề hờ một nước cờ, đó là vì... một chút nhân đạo, vì một chút thể diện mà nàng đã không nói phăng ngay ra rằng Bảo nói chuyện đó là truyện của Tuyết. Yến tự nhủ thầm : « Trong một cuộc tấn công ồ ạt như thế này không thể giữ lại một chút nhân đạo nữa, không thể tha địch thủ bất cứ một ngón đòn hiểm độc nào ». Vì vậy Yến tìm cách đề... lột mặt nạ Tuyết :

— Yến thấy anh Bảo kể ra cũng có lương tâm thật. Người con gái tinh phá, anh Bảo không chịu

Nói rồi Yến cười và nhìn vào ngực Tuyết đăm đăm, sau đó Yến ngược lên cười với Đức, Đức cũng chỉ mỉm cười và... không biết do một sức mạnh huyền bí

nào, dù Đức thật tình không muốn, chàng cũng nhìn Tuyết với cặp mắt của một nhà thám hiểm.

Tuyết tái người đi, phần thì giận Bảo đã mang hết mọi sự thật ra nói với Yến. Tuy nhiên sự giận hờn thâm gan tím ruột đó, Tuyết cũng cố dấu kín, nằng cười, nhưng nụ cười của nàng đã trở nên gượng gạo quá chừng. Nàng cố làm bộ thản nhiên nói với Yến

— Không hiểu người con gái đó là người nào.

Yến gật nhẹ :

— Tội nghiệp phải không chị ? Ở trong hoàn cảnh đó, Yến chỉ còn mỗi nước là thà chết còn hơn chịu nhục.

Câu nói tàn tệ của Yến không khác nào một ngọn roi quất thẳng vào mặt Tuyết, người Tuyết nổi gai, một bàn tay nàng vô tình đặt nhẹ trên bụng. Tuyết chợt nghĩ đến một thái độ phải đối phó với Bảo. Có lẽ nàng cần phải gặp Bảo ngay bây giờ để chửi thẳng vào mặt Bảo. Nhưng nếu nàng đi ngay lúc này có nghĩa là nàng đã thú nhận tất cả, nàng chịu thua Yến.

Hơn thế nữa, nàng rút lui trước Đức hay sao. Muốn chứng tỏ nàng không đóng vai chính trong câu chuyện Yến vừa ám chỉ và muốn chứng tỏ nàng còn tự do, nàng không sợ Bảo nghĩ là không cần lòng thương hại của Bảo, nàng phải đi với Đức buổi tối hôm nay, bất cứ bằng giá nào. Chuyện với Bảo để ngày hôm sau cũng chưa muộn. Con tinh đó thoáng hiện rất nhanh trong đầu óc Tuyết, vì vậy Tuyết cân nhắc từng cử chỉ, nàng giơ tay xem đồng hồ rồi hỏi Đức :

— Chúng mình đi thôi chứ ?

Đức bỗng nhiên bị « kẹt » vào trong cái thế của một ông vua bếp, chàng cười thu xếp :

— Đi thì đi. Yển có đi không ?

Yển biết hai người đã hẹn nhau đi chơi, nhưng nàng muốn phá nên hỏi rất tự nhiên :

— Đi đâu ?

Khi người con gái đã hỏi câu đó có nghĩa là đã giải, tiếp nhận lời, Đức hiểu như vậy nên chàng trả lời vắn vơ

— Cứ đi đã rồi sẽ tính.

Thật ra khi trả lời Yển như vậy, Đức chưa có ý định rõ rệt là có nên yêu cầu Yển đi luôn cho... lắm chuyện thêm hay không.

Người đàn ông chỉ sung sướng khi ở bên mình chỉ có một người con gái thương mến mình thật tình, khi đã có những hai người thì sự sung sướng sẽ biến thành cái biển sâu và rộng.. chìm chết người đàn ông trong đó. Trường hợp của Đức tuy chưa đến nỗi nào song ít nhất cũng có một chút nhột nhột khó thở

Nhưng bản tính Đức lại là thứ người ngang ngạnh, chàng thích thử đùa với những cảm giác lạ đó, dù chàng biết sẽ có lắm chuyện oái oăm khôi hài có thể xảy tới bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu.

Chính Yển cũng hiểu một phần nào tâm trạng của Đức và nàng cũng thấy rõ là Tuyết muốn gạt phăng nàng ra khỏi cuộc đi chơi này. Chính vì thế Yển lại muốn được đi — mặc dầu thật tình nàng cũng chẳng ham gì cuộc đi chơi tay ba và nàng cũng chưa đến nỗi say mê Đức đến cái độ phải giữ rịt lấy chàng — Nàng muốn đi

chỉ vì nàng không thể chịu thua, muốn để Tuyết tức chơi. Nàng khôn khéo nhận lời rõ rệt bằng cách quay sang Tuyết :

— Chị Tuyết muốn đi đâu ?

Đức thầm phục sự khôn ngoan của Yến, chàng nhìn Tuyết để chờ đợi phản ứng. Song Tuyết cũng không kém. Tuyết vờ quay đi làm như không hề nghe thấy câu Yến hỏi. Yến thấy mình bị « oóc dơ », nàng lại quay sang Đức :

— Yến đề nghị vào « Show-Boat »

Đức đứng dậy

— Cút đi rồi sẽ tính.

Cả ba người đi ra cửa, Đức bỗng cảm thấy mình là người hào hoa nhất trên đời.

Ra đến đầu đường, Đức vẫy một chiếc xe taxi, chàng mở cửa. Tuyết chui tọt lên trước, Yến nhanh nhẹn vào theo, Đức đành ngồi băng trên với người tài xế taxi. Chiếc xe rờ rọ máy, Đức cười thầm một mình và cười chính mình « Đứng là lắm mai nhiều mối tối nằm không ». Giá đi với một người đẹp còn được ngồi gần, còn được tự do nói chuyện thân mật, đằng này đi với những hai người đẹp, ngồi một mình ở băng trên, không được nói chuyện với ai, đúng là cái số đào hoa mà suốt đời cô độc. Nghĩ vậy, song Đức lại cảm thấy thích thú với những ý nghĩ khôi hài ấy. Chàng nhìn thẳng ra phía trước, Sài Gòn hồi này xe cộ đông hơn mắc cửi, đường phố hẹp, xe lại nhiều. Đường phố đã phản ánh trung thực cuộc sống chen chúc hối hả của những người dân trong Đô thành này. Ngay cả những chốn ăn chơi người ta cũng ăn chơi một cách hối hả, vội vàng, chen chúc xô bồ như vậy. Đôi khi người ta phải ăn chơi lấy được.

Ở phía băng sau, bỗng dưng Tuyết trở nên lăm lăm khó chịu. Yển thấy Tuyết ngồi im, nàng cũng ngồi im, nhưng Yển im lặng trong sự đắc thắng thích thú.

Chiếc xe dừng lại trước một tiệm khiêu vũ mới mở. Hai bên lề đường xe đậu kín mít.

Đức đẩy cửa bước xuống trả tiền xe rồi ung dung đưa hai người đẹp lên những bậc thang lầu. Hoàn cảnh của Đức thật oái oăm. Thật ra cả hai người đẹp đều không muốn đi, không ai bắt mà phải đi vì một chút tự ái và, cả hai người cùng muốn tỏ ra mình có quyền hành với Đức hơn.

May mắn làm sao Đức gặp hai người bạn cũng vừa ở taxi chui ra. Giờ phút này gặp đúng hai đứa con trai cô độc thật như buồn ngủ lại gặp chiếu manh. Đức xô đến bắt tay, giới thiệu Yển và Tuyết rồi nhất định kéo vào ngồi cùng bàn. Phải khéo léo lắm người bồi bàn mới kiếm cho Đức được một chiếc bàn ở một góc dưới cùng.

Mặc dầu vậy, tình trạng vẫn chỉ mới dờ dăng thảng một chút thôi. Bởi cả Yển và Tuyết đều thảng thẩn tỏ ra không chú ý gì đến những người bạn của Đức cả. Cuộc đi chơi càng trở nên nhột nhạt khó chịu. Đức biết rằng những người bạn của Đức cũng khó chịu lắm.

Hôm đó Đức đưa hai người về sớm, chàng coi đó như một . . . cuộc giải khát.



Đang ngủ, Bảo bị lời bật dậy bởi những tiếng gõ cửa ầm ầm. Mắt nhắm mắt mở, Bảo chạy ra mở cửa, Tuyết đứng sững trước mặt chàng, vẻ mặt hằm hằm, Tuyết đẩy Bảo vào giữa nhà rồi nắm ngực áo Bảo rít lên :

— Tối hôm qua anh đi đâu ?

— Đi đánh bài.

— Tôi hồi lúc chập tối kia.

Bảo khẽ đưa tay gạt tay Tuyết ra

— Ngồi đây rồi anh nói.

Tuyết giật mạnh ngực áo Bảo

— Không ngồi gì hết, tôi muốn anh trả lời tôi đã.
Có phải anh đến nhà con Yến không ?

Tuyết tưởng hỏi như vậy Bảo sẽ chối, nàng sẽ nói phăng tất cả mọi sự thật, nhưng trái với ý nghĩ ấy, Bảo lại cười gằn

— Đúng, tôi đến nhà Yến.

— Anh khai với nó những gì ?

— Tôi nói sự thật.

Tuyết rít lên

— Anh là thằng hèn...

Nhưng Bảo đã cắt ngang

— Từ từ, để tôi nói hết.

— Anh nói hết rồi, anh là thằng hèn, thằng sở khanh, tôi không ngờ.

Và, Tuyết khóc nức lên. Bảo giật mạnh tay Tuyết tuột khỏi ngực áo chàng. Sau đó chàng đẩy Tuyết ngồi xuống ghế

— Tôi cũng không ngờ, đêm qua cô đi chơi với Đức, với Yến và mấy thằng bạn tôi. Tôi đang đánh bài chúng nó về nói lại.

Tuyết sững người ra vài giây, nhưng sau đó nàng gào lên :

— Tại anh, anh khai hết với con Yến để nó làm nhục tôi trước mặt Đức.

— Vì sao cô gặp Đức ? Cô hẹn với nó à ?

— Vì con Yến trêu tức tôi hôm ở quán ăn, tôi không chịu được.

Bảo chải lại mái tóc, chàng quăng mạnh chiếc lược trên bàn, quay ra nhìn Tuyết dăm dăm

— Cô muốn chứng tỏ với mọi người rằng cô đẹp, bất cứ đũa nào cũng mê cô chứ gì ? Nếu không, cô hẹn với Đức để chứng tỏ cái gì ? Phải, cô đẹp lắm.

Tiếng nắc của Tuyết ghen ngào, Bảo đã vừa phoi trắng ý nghĩ thầm kín của Tuyết. Tuyết đau đớn mà không biết phải chối cãi ra sao, nàng tránh đòn, vội nói sang chuyện khác :

— Vì lý do gì anh nói với Yến chuyện riêng tư của chúng mình ? Khi đó anh đâu đã biết tôi hẹn với Đức ?

Bảo bĩu môi :

— Có gì mà không biết. Buổi chiều gặp cô, cô hỏi tối nay tôi có đánh bài không, cô nói cho phép tôi đi nhưng phải về sớm. Những cử chỉ của cô không che nổi mắt tôi. Vì thế tôi theo cô và thấy cô ngồi với Đức ở Givral.

Nói đến đây Bảo ngừng lại một chút để nhìn Tuyết, rồi nhún vai :

— Bộ cô tưởng tôi ngu sao ! Tôi đến nói với Yến bởi tôi biết Yến sẽ có cách làm nhục cô trước mặt Đức, để cô thấy cô sẽ không được gì hết.

Tuyết choáng váng, nàng không ngờ Bảo lại ghen

tuông thâm độc đến như vậy. Nhưng đã dồn nàng tới nước này, nàng không thể làm gì khác. Nàng lau nước mắt cố lấy giọng bình tĩnh :

— Rồi anh sẽ thấy tôi có được gì hay không. Bây giờ tôi không cần anh nữa, tôi sẽ làm theo tôi. Tôi sẽ đi.. phá và sau đó... mình còn gặp nhau, mình còn sống, cuộc đời còn dài mà.

Bảo nhún vai :

— Cô làm gì đó tùy ý.

Tuy nói vậy song tự trong lòng Bảo, chàng bỗng cảm thấy đau đớn vô ngần. Chàng quay đi rồi lại xoay người trở lại nhìn Tuyết thật nhanh. Tuyết gục đầu trên cánh tay, toàn thân nàng tròn lẳn, chắc nịch, đúng là sự nẩy nở vừa độ của người con gái khi bắt đầu mang thai. Bảo hình dung đến đứa con sắp ra đời. Chắc chắn là nó phải kháu khỉnh, xinh đẹp lắm. Chàng nhắm mắt lại khẽ thở dài.

Tiếng Tuyết thồn thức

— Anh tàn nhẫn lắm. Anh muốn nó làm nhục tôi để trả thù tôi, anh là thứ đàn ông hẹp hòi ích kỷ vô cùng.

Bảo cười nhạt, đay nghiến :

— Chính vì thế nên tôi mới bỏ Yến để đi với cô. Cô xứng đáng nhận sự trả thù đó. Gieo gió thì gặt bão, cô không nên ân hận gì cả.

— Tôi không ân hận. Những thằng con trai khi nói yêu đương thì yêu đương rất mực mà khi trở mặt thì... khốn nạn không thể nói hết được. Chúng quy chỉ có đứa con gái là thiệt thòi.

Bảo sọc hai tay vào túi áo pyjama, chàng cười gằn :

— Cô biết rõ con trai lắm.

Tuyết đứng dậy, nàng cầm chiếc khung hình nàng để trên mặt bàn ngủ của Bảo, ném xuống sàn gạch. Tiếng thủy tinh vỡ ròn tan. Sau đó nàng đi thẳng ra cửa:

— Thà là tôi chết còn hơn thấy mặt anh. Tôi ghê tởm bộ mặt anh.

Bảo đứng sững nhìn theo Tuyết. Nhưng rồi một ý nghĩ loé lên : «Có thể nó tự tử». Bảo lao theo Tuyết, ghi Tuyết ở đầu cầu thang :

— Em đi đâu ?

Tuyết gỡ tay Bảo ra

- Đừng đụng tới người tôi.

Hai bàn tay Bảo vẫn nắm chắc vai Tuyết :

— Anh hỏi, em đi đâu ?!

— Tôi đi đâu tùy kệ tôi, không việc gì tới anh hết tôi thích làm gì là làm, tôi không cần tới anh phải thương tôi. Anh tưởng tôi cần tới anh lắm sao ?

— Vào đây đã, chưa nói hết chuyện.

— Tôi nói hết rồi, anh cũng nói hết rồi, không còn gì đáng nói nữa cả. Tôi không muốn nghe anh nữa . . .

Bảo đứng im, chàng nhìn sững vào vai Tuyết, bộ ngực Tuyết vươn lên, chiếc eo người đã bắt đầu... có cái gì đổi khác. Bảo trở nên phân vân, bỏ Tuyết ra bây giờ, chắc chắn chàng sẽ mất Tuyết. Mà giữ Tuyết lại thì với những đau đớn dần vọt, với tâm tính kỳ lạ của Tuyết, chàng không tài nào chịu nổi. Người Bảo như muốn nát ra.

Tuyết cũng đứng im, mãi một lát sau nàng mới gỡ tay Bảo :

— Thôi để em đi !

— Đừng đi đâu bây giờ cả. Vào đây với anh một chút nữa đã, chúng mình sẽ nói chuyện thẳng thắn với nhau. Nói rồi Bảo dìu Tuyết vào trong nhà, Tuyết đành lững thững đi theo cánh tay Bảo, Tuyết ngồi phịch trên chiếc ghế dài.

— Anh muốn nói gì nữa đây ?

Bảo ngồi xuống cạnh Tuyết, chàng nhìn nàng đắm đắm, nàng biết chàng nhìn những gì và chàng đang nghĩ những gì.

Nàng cúi nhìn xuống mười đầu ngón tay để trên lòng.

— Em nhất định phá ?

Ngập ngừng một chút rồi Tuyết gật đầu một cách thẳng thắn

— Không còn cách nào khác.

— Có phải tại anh không ?

— Một phần

— Sao lại một phần ?

— Bởi anh đã tố cáo chuyện đó với Yến, với Đức và như vậy có nghĩa là với tất cả mọi người, em muốn chứng tỏ .. anh nói dối, anh đánh lừa người khác nên

Tuyết bỏ rưng câu nói ở đây, Bảo cúi đầu và chàng bắt đầu hối hận vì sự trả thù nhỏ nhen của mình. Nhưng bây giờ mọi sự đã lỡ rồi, Bảo không biết làm cách nào hơn.

Chàng hỏi một câu khác :

— Còn phần kia là tại ai ?

Tuyết ngược lên nhìn thẳng vào mặt Bảo :

— Tại em.

— Sao vậy ?

— Nếu em yêu anh, dù anh có trả thù, em cũng sẵn sàng để lại. Nhưng thật ra... em biết cả hai đứa mình đều không thiết tha gì với mối tình này. Chính em cũng muốn phá. Em không thể bắt bí anh phải cưới em như vậy. Tại sao có cách để em không cần ai thương hại, còn đòi được tự do, lại không làm.

Khuôn mặt Bảo để lộ vẻ đau đớn rõ rệt, chàng nhìn Tuyết bằng đôi mắt trách móc :

— Em chỉ nghĩ có vậy thôi sao ?

Tuyết nghiêng mặt :

— Anh muốn em phải nghĩ sao bây giờ ?

Thật ra chính Bảo cũng không hiểu là chàng muốn Tuyết nghĩ gì bây giờ nữa ! Chàng thật tình thương sót cái bào thai do chính chàng tạo nên, nhưng một mặt khác chàng thấy phân vân bởi chính Tuyết làm lỗi, chính Tuyết thú nhận không bao giờ yêu chàng với giấc mơ của người con gái nghĩ đến tương lai. Bất buộc Tuyết giữ cái thai lại là điều Bảo không muốn, nếu sau này có chuyện gì xảy ra mọi tội lỗi Tuyết sẽ quy hết lên đầu Bảo, sẽ ray rứt chàng không ít. Cái tự ái của người con trai sừng sững như trái núi. Bảo ngậy người đứng im.

Tuyết nhìn Bảo rồi cười nửa miệng :

— Chính anh cũng không muốn phải không ?

Bảo hất hàm :

— Không muốn gì?

— Không muốn có con...

— Sao lại không, nhưng...

Tiếng cười của Tuyết lần này hực lên một cách cay đắng:

— Anh đang kiếm có đề tự bào chữa cho anh phải không?

— Anh muốn nói đó là quyền của em?

— Còn anh, anh không có quyền gì cả à?

— Anh vẫn nghĩ là anh có quyền cấm đoán em, song đến bây giờ là hết, anh không quyền hành gì đối với em cả, em đâu có tuân theo lời anh nữa. Em đã làm cái gì mà em thích. Trước cũng như sau, em chỉ nghĩ có vậy thôi đúng không?

Tuyết cúi đầu ngồi im một lát rồi giọng nàng cố làm bộ thản nhiên

— Anh nghĩ như vậy cũng được. Giản dị có nghĩa là em đã làm gì em muốn làm, tất cả mọi chuyện xảy ra là do em, anh không có trách nhiệm gì cả.

Bảo giờ tay cắt ngang lời Tuyết:

— Anh không sợ trách nhiệm.

Tuyết vẫn cười mỉa mai

— Việc gì mà anh chối cãi ghê gớm thế! Em chưa nói hết mà. Thật ra em chỉ nói vậy cho rõ nghĩa mà thôi, em có định bắt anh chịu trách nhiệm gì đâu. Em là thứ con gái không sợ và không hối hận điều gì em đã làm. Em can đảm nhận lãnh hết cả.

Bỗng dưng lúc này Bảo thấy mình hèn, mình không trị nổi một người con gái yêu mình, không khuất

phục nổi một tâm hồn đàn bà. Bảo có cảm tưởng mình vừa bị sỉ nhục. Sự sỉ nhục đó có một phần nào lỗi tại chàng. Bảo nhìn Tuyết, chàng lắc đầu, tiếng chàng buồn nản vô cùng :

Nghĩa là em vẫn nhất định tự giải quyết lấy việc của em.

Tuyết gật đầu cương quyết

— Đúng vậy.

Bảo thở dài

— Anh biết nói gì với em bây giờ ?

Tiếng Tuyết lạnh lùng, sắt đá hơn:

— Anh không nên nói gì nữa cả. Để mặc em. Chúng mình hãy coi nhau như hai người bạn.

— Anh rất ân hận...

— Không có gì đáng ân hận liết. Anh hãy coi như «chuyện đó» không bao giờ có. Em thì em không cần, em dám làm thì em dám chịu.

— Anh cũng dám chịu, anh tự thấy có bốn phần trong chuyện này...

Tuyết đứng lên cắt ngang :

— Chính em không bao giờ muốn anh nghĩ như vậy cả. Anh hãy sống yên ổn, để mặc em tự lo liệu lấy. Dù bây giờ có muốn hay không thì mọi chuyện cũng đã lỡ rồi. Không thể có chuyện cưới xin giữa hai đứa mình, không thể có chuyện lấy nhau, vậy thì xa nhau là tốt hơn cả.

Nói rồi Tuyết phăng phăng bước ra cửa, nàng đi như chạy trốn xuống những bậc thang lầu. Bảo biết rằng dù có muốn giữ Tuyết lại cũng không được nữa

rồi, vì vậy chàng đứng im nhìn theo Tuyết đi khỏi hồn mình.

Căn phòng bỗng trở nên hoang vắng, tất cả đã mất mát hết rồi. Bảo buồn lặng với nỗi cô đơn xâm chiếm trọn vẹn.



Yến đã sống những ngày dài, thật dài với những giờ phút không chờ không đợi, không hẹn hò, không xúc động. Những giờ phút như vậy Yến có cảm tưởng mình bị giam lỏng trong một căn nhà hoang. Bây giờ Yến không buồn mà chỉ thấy chán nản, chán nản một cách lạ lùng, chán nản đến tê dại, chán nản đến độ mệt mỏi khôn cùng. Buổi sáng thức giấc, Yến tự hỏi « Bữa nay mình làm gì ? » Cả một ngày hoang hiện ra trước mắt như một con đường độc đạo giữa lòng sa mạc đi tuốt vào hư không.

Yến không muốn dầy dề chứng kiến khuôn mặt mình trơ trẽn trong gương, thân hình mình khô gầy vì bị bỏ quên, tâm hồn mình cằn cỗi vì không có một chút gì trong đó. Buổi trưa Yến sợ con đường dẫn tới lớp học, buổi chiều lớp học sao mà nặng nề buồn thảm đến thế. Ở lớp học ra về Yến hoảng sợ hoang hôn bơ vơ. Buổi tối lên đèn, Yến rùng mình nghĩ tới sự lủi thủi đơn độc trong bóng đêm dài.

Ngày thứ nhất trôi qua, buổi sáng thứ hai, Yến biết mình đã qua một ngày không được sống. Ngày thứ hai cũng vậy rồi ngày thứ ba càng bơ vơ hơn.

Yến đã tới nhà chị Mai, Yến đã tới với bạn bè nhưng không ai giúp Yến gì cả. Yến vẫn lủi thủi với nỗi chán chường rộng mênh mông. Tình yêu mất rồi, mất hết cả, cả những ngày, những giờ cũng mất nốt.

Những ngày không được sống thì sống cũng như không.

Cho đến hôm nay là ngày thứ tư và lại là một buổi sáng chủ nhật, Yến giật mình tỉnh dậy thật sớm. Yến nói với mình như một lời đe dọa

— Lại một ngày dài hiện ra trước mắt. Một ngày bơ vơ và dài đặc vô cùng !

Yến hoảng hốt vùng dậy, nàng không muốn nằm đây để mà lo nghĩ quanh co, để thấy toàn thân tê lạnh trong một cảm giác rời rã như kẻ phải chạy đua đường trường mà đã thấy kiệt sức ngay từ phút đầu.

— Mình không thể chịu được !

Bây giờ Yến biết chắc rằng không thể nào chịu được cái cảnh giam lỏng này. Yến lại muốn nói :

— Mình phải làm cái gì đi chứ !

Nhưng đã từ ba hôm nay rồi Yến muốn nói như vậy, muốn làm một cái gì để rồi cuối cùng Yến không làm gì cả, không làm gì trong sự đau đớn tức bực, trong sự khổ sở khôn lường.

Yến nghĩ đến chuyện đi tìm Bảo hoặc đi tìm Đức. Nhưng, tất cả đều vô nghĩa. Những người con trai đó không còn xứng đáng với nàng, họ như những cánh bướm đậu lại rồi bay đi, không biết cả đến một chút đam mê bé nhỏ. Yến lắc đầu

— Không thể được, không bao giờ được !

Yến đã tự kìm hãm mình lại, tự trói buộc mình lại, nếu không nàng đã tìm Bảo hay tìm Đức rồi. Nàng cố nghĩ đến Tuyết, cái gương của Tuyết còn sờ sờ trước mắt... Nếu đi tìm Bảo hay đi tìm Đức rồi một ngày kia nàng cũng sẽ như Tuyết, không hơn gì cả, không được

gì cả. Đôi khi Yến nghĩ thầm «Ít nhất thì cũng được sống».

Đó chỉ là một ý nghĩ liêu lĩnh sáng loé lên rồi vụt tắt như ánh chớp; Yến rung mình không dám nghĩ tiếp.

Nàng nhớ đến Thi, nàng muốn đi kiếm Thi. Nhưng Yến cũng ngần ngại, bởi lẽ thứ nhất nàng sợ Thi giận, lẽ thứ hai đi với Thi, thật tình nàng cũng không tìm được những xúc động như đi với Bảo, những hứng thú như đi với Đức. Do đó Yến lừng khừng mãi không chịu đi kiếm Thi.

Nhưng buổi sáng hôm nay thì Yến lại nghĩ khác. Nàng muốn đi tìm Thi, dù thiếu xúc động, thiếu hứng thú, nhưng ít ra cũng quên được nỗi chán nản kinh hoàng này. Làm được một cái gì dễ mà quên còn hơn là đeo đẳng nỗi chán chường khủng khiếp. Với ý nghĩ giản dị đó, Yến quyết định đến tìm Thi. Nàng biết trước rằng Thi sẽ giận hơn nhưng đồng thời nàng cũng lại biết rõ rằng sau đó dù muốn hay không Thi cũng sẽ quên, phải quên hết để... làm theo ý nàng.

Hôm nay Yến mặc áo dài, chiếc áo dài màu tím hoa cà mà Yến vẫn thường thích. Nàng đến tìm Thi lúc đó mới đúng tám giờ.

Vừa nhìn thấy Yến, Thi đứng sững lại giữa nhà, Yến có nụ cười giãi hoà. Vài giây sau, Thi reo lên

— A ! Yến ! Vào đây.

Yến cười nhìn Thi, nàng bỗng nhớ tới trận gây gổ ở Brodard hôm nào. Nàng hất hàm hỏi Thi :

— Sao, khỏi chưa ?

Thi cười có vẻ ngượng ngập :

— Khỏi rồi. Đợi tới Yến qua thăm chắc chết quá.

Yến bước vào nhà, nàng khẽ hỏi

— Anh Đức đi vắng phải không ?

— Ông ấy đi suốt đời. Yến muốn gặp anh Đức sao ?

Tôi biết chỗ ông ấy ở rồi.

Yến trả lời dứt khoát :

— Không ! Gặp ông ấy làm gì. Hỏi thăm thế thôi, Yến tới thăm Thi. Rảnh không ?

Thi cười tươi

— Bữa nay chúa nhứt mà.

— Đi ăn sáng rồi phất phơ đi chơi một lát.

— Được lắm. Ngồi đây một chút, Thi đi thay quần áo rồi mình đi.

Thi kéo ghế cho Yến, sau đó chàng lẳng xẵng rót nước rồi mời chị đi thay quần áo. Yến mỉm cười trước cái vẻ ngây thơ đó của Thi. Tất cả những vẻ ngây thơ của bất cứ người con trai nào cũng mang một chút ngu ngu, ngốc ngốc và một chút chân thành rất đáng cảm động.

Yến không ngờ gặp nàng, Thi không biểu lộ một chút giận hờn nào, trái lại Thi tỏ vẻ mừng rỡ ra mặt. Có lẽ là vì Thi đã chờ đợi khá lâu, không thể giận hờn được nữa. Chắc hẳn Thi không hề hay biết chuyện gì về nàng đi chơi với Đức và mối tình tan vỡ giữa nàng và Bảo. Yến thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Nhưng một phút sau Yến lại bỗng cảm thấy băn khoăn. Nàng chỉ sợ Đức về bắt gặp nàng ngồi ở đây, nhất định là Đức sẽ nghĩ ngay rằng nàng tới để kiểm Đức chứ không phải kiểm Thi. Yến cần sửa soạn ngay một thái độ trong trường hợp gặp Đức về. Có lẽ nàng

phải nói ngay với Đức một cách minh bạch, cũng như nàng đã nói với Thi.

Nhưng dù đã có sẵn một thái độ dứt khoát như vậy rồi, Yến cũng vẫn thấy hồi hộp, nàng nhìn luôn ra ngoài cửa, nàng mong rằng sẽ không phải dùng tới thái độ dứt khoát đó.

Mười lăm phút sau Thi mới mặc quần áo xong. Yến có cảm tưởng như vừa được giải thoát, nàng đứng ngay dậy nói với Thi :

— Mình đi thôi anh.

Thi có cái ngoan ngoãn của một cậu con trai mới lớn được phục vụ người yêu, chàng nhanh nhẹn dắt xe ra cửa.

Ngồi ở nệm sau, Yến biết rằng Thi đang cố cái sung sướng nhớn nhoe của một người như vừa nắm được tình yêu trong tay. Nàng bỗng thấy thương hại Thi và cảm thấy trước mặt mình, Thi thật bé bỏng.

Tiếng Thi vắng lại :

— Mình đi ăn gì ?

— Tùy anh.

Suy nghĩ một chút rồi Thi ngoảnh lại :

— Phở gà nhé ?

— Cũng được.

Thi cười nhẹ nhẹ, tiếng lửng lơ và vô nghĩa. Chiếc xe bon bon trên những con đường thành phố đầy nắng. Buổi sáng chưa nhật trong đời học trò thật đẹp như dệt bằng hoa bằng bướm. Song thật ra, ý nghĩa đó chỉ đúng với Thi mà thôi.

Còn đối với Yến bây giờ, buổi sáng chưa nhật đầy

nắng hôm nay không còn mang trọn vẹn niềm vui trong sáng như một vài tháng về trước. Lúc này Yến tự thấy mình già dặn hẳn lên. Nàng ngồi đó như một vì trọng tài nhìn xuống niềm vui của người trong cuộc.

Bước vào tiệm ăn với Thi, Yến không hề mang cái thích thú, mang cái hãnh diện của một người con gái đi bên người đàn ông. Yến đứng đưng đứng chờ Thi kiểm bàn. Buổi sáng chủ nhật kiếm được một chỗ ngồi trong bất cứ một cái tiệm ăn ngon nào đều khó. Lúng cúng mãi mà Thi không kiếm được chỗ ngồi, chàng quay ra, vẻ mặt hơi đỏ lên :

— Không có chỗ

Rồi Thi lại lúng túng đứng nhìn quanh nhìn quẩn. Chàng có vẻ khó chịu với những người đã có chỗ đang ngồi ăn uống một cách... tàn nhẫn như không hề biết đến sự chờ đợi của người khác. Yến tím tím cười kéo tay áo Thi :

— Mình đi chỗ khác vậy.

Thi lại ngoan ngoãn làm theo lời Yến. Ngồi lên xe rồi, Thi lại hỏi :

— Mình đi đâu.

— Đâu cũng được, miễn là có chỗ ngồi.

— Bánh cuốn nhé ?

— Cũng được.

Yến hiểu rằng những cậu con trai như Thi thường không dám mời người đẹp vào những nơi sang trọng bởi họ không đủ tiền. Nhiều khi không có nổi lấy trăm bạc mời người đẹp đi ăn sáng là đẳng khác. Yến khẽ hỏi Thi một cách nghịch ngợm :

— Hôm nay anh có bao nhiêu tiền ?

Thì cười hự hự một cách rất con nít :

— Vừa xin bà bỏ được vừa đúng một trăm đây.

Yến cũng cười an ủi :

— Một trăm coi như sang quá rồi. Có cần phải đồ thêm mấy lít xăng nữa không ?

— Có. Ít ra cũng phải có ba lít.

— Thế thì hết tiền còn gì.

Thì lại cười nhạt. Suốt con đường dài, hai người cứ nói với nhau những chuyện làm cảm như vậy. Yến cũng cảm thấy vui vui khi được nói chuyện với một người con trai về những chuyện vớ vẩn này. Luôn luôn Thì tỏ ra thật hồn nhiên, vô tư như không hề bao giờ nghĩ đến chuyện tình yêu.

Ở hàng bánh cuốn ra, Yến khẽ hỏi :

— Còn bao nhiêu ?

— Nhiều lắm, những bảy chục. Đồ ba lít xăng hai mươi tám đồng, còn những bốn mươi hai đồng. Tiêu gì cho hết. Bây giờ đi đồ xăng nhé ?

— Đi thì đi.

Thì đạp máy xe, chiếc lambretta lại vút đi trên những con đường tấp nập. Thì quay lại hỏi Yến :

— Mình đi đâu bây giờ ?

— Tùy anh.

Rồi hai người lại cùng cười rúc rích. Tiếng Thì ngân ngai thoát lên :

— Vào Ciné ngồi nhé ?

Yến suy nghĩ một chút rồi lắc đầu :

— Thôi, mình đi chơi chỗ khác cho thoải mái một chút. Vào Ciné mãi chán quá. Hay là mình đi Thủ Đức chơi đi anh.

— Cũng được.

Thật ra Thi muốn trả lời rằng «Yến muốn lên trời cũng được» nhưng không hiểu tại sao Thi không đủ can đảm để nói lên trọn vẹn câu ấy.

Thi tự mắng thăm mình : «Đồ nhát, đồ ngốc, nói cả câu ấy thì sao, đã chết đâu mà sợ» rồi thì tủm tỉm cười một mình.

Con đường xa lộ chạy dài dưới ánh nắng, con đường bóng loáng như được bôi mỡ. Yến chúi vào lưng áo nóng bỏng của Thi. Tiếng Yến vui vẻ :

— Giá chúng mình có một cái xe hơi.

Thi cũng có ý nghĩ ấy nhưng tới khi nghe Yến nói, Thi lại trở nên bực dọc, chàng hỏi Yến bằng một giọng mỉa mai.

— Bộ Yến thích đi xe hơi lắm sao ?

Yến biết là Thi giận, nàng cười và bỗng dưng Yến có cái ý định tai ác là muốn trêu Thi thêm, nàng gật đầu cao giọng :

— Thích chứ. Ai chẳng thích đi xe hơi.

Thi hậm hực :

— Thế à ! Ai cũng thích đi xe hơi thật, trên đời này không ai là không thích những trò giàu sang đó cả.

Yến cười khanh khách :

— Đúng vậy.

— Đi lambretta hèn lắm sao ?

— Yển có nói vậy đâu !

— Thì cũng gần như vậy chứ gì.

— Anh đừng đồ tội oan cho Yển.

— Còn oan gì nữa.

Thì càng hậm hực Yển càng cảm thấy vui thích, nói chuyện với Thì. Yển có cảm tưởng như nô rồn với một chú bé bằng một trò chơi mạo hiểm, cái vui thật hoàn toàn trong sáng.

Cho đến khi Thì quẹo xe vào một vườn cao su Yển mới nói cho Thì vừa lòng :

— Yển nói đùa vậy, anh giận Yển à ?

Thì chưa hết hậm hực, chàng lăm lì :

— Đâu tôi có quyền giận Yển !

— Sao lại không. Nếu Yển nói điều gì anh không vừa lòng anh có quyền giận chứ.

Thì dừng xe lại trên một khoảng đất đầy xác lá khô và đầy bóng mát. Yển nhảy xuống, vươn hai cánh tay lên vuốt lại mái tóc. Trong khi đó Thì vừa dựng xe vừa liếc nhìn Yển thật nhanh, gò ngực Yển cao chuyển động theo hai cánh tay khiến Thì ngượng ngập quay đi nơi khác.

Yển bước vài bước tới một gốc cây, tà áo phất lên để lộ cặp đùi dài sau làn vải trắng dính sát. Thì ngáy người đứng ngắm cái hình ảnh ấy. Chàng bước tới với Yển. Yển nhìn cái dáng đi lừng khừng của Thì khẽ mỉm cười, Thì cũng toét miệng ra cười.

Yển trở lại chuyện cũ :

— Anh giận Yển là vô lý.

Thì có vẻ bốt tức giận :

Sao lại vô lý ?

— Tại anh không nghe hết câu Yến nói.

Bộ mặt Thì ngậy ra, chàng cố nhớ lại xem Yến đã nói nguyên văn ra sao. Chàng chỉ nhớ rằng Yến nói «thích đi xe hơi», trong khi ngồi sau lambretta của mình. Nhưng Thì không nói ra câu đó nữa. Yến vừa cười vừa nói

— Yến bảo «Giá chúng mình có một chiếc xe hơi», Có nghĩa là Yến... thích đi xe hơi với anh.

Thì nhìn Yến dăm dăm nụ cười của chàng thật gượng gượng. Yến tiếp

— Thế mà chưa chi anh đã gây gổ với Yến rồi.

Thì cúi đầu, chàng muốn nói một câu đề xin lỗi Yến mà không nói được. Chàng biết là mình đã bị Yến trêu, vừa ngượng ngáp vừa sung sướng, Thì muốn ôm choàng lấy Yến trong vòng tay. Nhưng Thì đứng im, không dám làm một cử chỉ nhỏ nào để biểu tỏ cho ý nghĩ của mình. Chàng nhìn bàn chân Yến trong đôi giày màu trắng. Rất từ từ, Thì ngược dần lên cao. Bắt gặp ánh mắt của Yến, Thì trở nên lúng túng, chàng nói bừa một câu khác :

— Màu áo của Yến đẹp quá,

Yến vô tình nhìn xuống ngực mình rồi cúi thấp hơn để nhìn tà áo :

— Thật sao ? Anh thích màu này à ?

Thì gật nhẹ và Thì tự hào, tự khen ngợi mình vì đã... quá thông minh, nghĩ ngay được một câu khen ngợi đầy ý nghĩa. Thì muốn nói một câu khôi hài «Tôi phục tôi quá». Chàng tủm tủm cười khế, gật đầu trả lời

— Màu áo của...những tâm hồn nghệ sĩ.

Yến cười tròn tan, nàng thấy Thi trẻ con quá chừng trong cái giọng nói đầy chân thành và thích thú đó, Yến tròn mắt làm duyên

— Thật sao anh ?

Thi toét miệng cười. Yến xoay người bước trong bóng rợp của những bóng lá, Thi đi theo nàng. Hai người đi với nhau một quãng mà không ai gọi được chuyện để nói. Mỗi một lát sau, Yến mới nói được một câu vắn vơ :

Ở đây thích quá anh nhỉ.

Thi cũng chỉ biết cười. Lại một đoạn đường nữa, ắt Yến gọi chuyện :

— Anh đã đưa người nào tới đây chưa ?

Thi lắc đầu

— Chưa.

Yến dừng lại trên mô đất cỏ dưới gốc cây cao-su nàng cười hóm hỉnh :

— Anh có nhiều bạn gái không ?

Thi cười nhẹ :

— Ít lắm.

Giọng Yến vẫn đầy vẻ nghịch ngợm :

— Ít là bao nhiêu ? Mười cô nhé ?

— Làm gì tới. Vài ba người thôi.

Yến lại cười khanh khách :

— Vài ba người cũng đủ rồi. Trong số những người đó, anh có kể đến tôi không đấy ?

Mặt Thi hơi đỏ lên, chàng phân vân không biết có nên nhận là có hay không và có hay không thì sẽ được cái

lợi nào. Nhưng quả thật Thi không thể hiểu được tâm trạng phức tạp của một cô gái bây giờ cho nên chàng nghĩ cách tốt nhất là cách không trả lời gì cả, chàng cười trừ rồi nói một câu khác có lợi chắc chắn :

— Nói thật với Yến, trong số các cô bạn gái đó, tôi... không hợp với cô nào cả.

Đôi mắt Yến lại tròn lên làm bộ ngạc nhiên, nhưng sự thật là đề làm duyên, nàng hỏi :

— Sao vậy ?

Thi ấp úng :

— Không biết nữa, họ không...hợp từ lối ăn mặc, lối sống đến cách nói chuyện.

— Chỉ có vậy thôi sao ?

Suy nghĩ một chút rồi hí quá Thi nói bừa :

— Còn nhiều nữa mà tôi không thể diễn tả hết được.

Yến vẫn cười nghịch ngợm :

— Có phải vì... các cô ấy không được đẹp lắm, như Yến chẳng hạn ?

Thi liếc nhìn Yến tủm tủm cười. Dù ngây thơ đến đâu Thi cũng biết rằng khi người con gái nói mình không được đẹp lắm có nghĩa là nàng đã tự phụ ngấm ngấm rằng mình đẹp. Chàng nói ngay :

— Trong số những người bạn gái của tôi, chỉ có Yến là đẹp nhất.

Yến muốn cười toé lên vì câu tán thật thà đến độ ngây thơ này của Thi, nhưng nàng sợ Thi ngượng nên nàng chỉ lắc đầu

— Cám ơn anh quá khen,

— Tôi nói thật đó.

Yến làm bộ ngượng ngập quay đi nơi khác. Thực ra Yến không hề thấy ngượng ngập bởi câu tán ngày thơ đó của Thi. Nàng đã mang sẵn cái mặc cảm là khôn lớn hơn Thi nhiều nên tất cả những câu nói của Thi, Yến chỉ thấy ngộ nghĩnh hay hay mà thôi chứ không thể khiến nàng cảm động được. Nàng lại lững thững bước tới một đám cỏ rộng nàng ngược mắt nhìn Thi :

— Mình ngồi đây đi anh.

Thi ngoan ngoãn ngồi xuống trước, Yến tùm tùm cười :

Anh có mouchoir đấy không ?

Thi giật mình, chàng tự thấy là mình ngốc. Chàng lại đứng lên móc túi lấy mouchoir, nhưng chàng nhớ ngay rằng đó là chiếc mouchoir vừa cũ vừa rách nên chàng lúng túng xếp lại để che chỗ rách, Yến nhìn thấy chỗ rách đó, nàng muốn trêu Thi, yêu cầu chàng trải rộng ra, nhưng Yến thấy làm như vậy có vẻ tàn nhẫn quá nên lại thôi. Thi đã nhanh nhẹn trải chiếc mùi xoa gấp đôi lại trên mặt cỏ cho Yến ngồi và Thi bỗng thấy một cái gì nửa như ngượng ngập nửa như thích thú chạy rần rật trong huyết quản.

Chàng đứng ngậy ra nhìn Yến ngồi trên chiếc mouchoir của mình. Một phút sau Thi mới khép nép ngồi xuống, song chàng ngồi xa Yến cả hai thước tây.

Tiếng Yến lại cười khanh khách

— Anh ngồi gần lại đây kẻo nắng.

Ngoan ngoãn như một đứa trẻ kháu khỉnh, Thi ngồi xích lại bên Yến. Hai người ngồi im lặng nhìn nhau, thỉnh thoảng, ngược lên gặp nhau bằng những ánh mắt rồi lại bối rối quay mặt đi. Yến cầm một cành cây khô gầy nhẹ

lên những xác lá một cách vu vơ. Một lát sau Thi mới nói được một câu

— Tiếc quá, có chiếc Radio Transistor anh Đức mới cho lại để quên ở nhà.

Đức trả lời cho có chuyện

— Ờ nhỉ, giá có chiếc radio cũng vui.

Trả lời như vậy song thật ra Yến đang nghĩ đến Đức, Đức và Thi quả là hai thái cực, họ chỉ thoáng giống một chút bề ngoài trên khuôn mặt. Đức láu lỉnh, lịch sự bao nhiêu thì Thi.. ngớ ngẩn, hiền lành bấy nhiêu. Sự ngớ ngẩn hiền lành đó không có gì đáng trách song thật ra đối với Yến bây giờ không còn thích hợp nữa rồi, có thể làm cho việc đi chơi mất vui, không còn ý nghĩa gì nữa. Những cuộc đi chơi thế này chỉ có ý nghĩa lúc ban đầu, khi còn ở tuổi mười sáu mà thôi. Bây giờ Yến đã đổi khác, qua một chuyện tình đồ nát, sóng gió, Yến không thể chịu được im lặng này, như một người say không chịu được sự cô đơn, phẳng lặng đến chết chóc.

Yến quăng cành cây khô sang bên cạnh, nàng dựa lưng vào thân cây nhìn Thi, nàng khẽ hỏi chàng bằng một thứ giọng... cô giáo

— Anh đã yêu bao giờ chưa ?

Và Thi ấp úng trả bài :

— Chưa...chưa có...

Đôi mắt Yến long lanh thoáng một chút khôi hài nàng lắc đầu :

— Chưa bao giờ sao ?

— Chưa.

— Tôi không tin.

Thì cười, nụ cười ngượng ngập

Tôi nói thật đó.

Yến vẫn lắc đầu mảy may :

Chưa được yêu thì có thể nhưng chưa yêu ai bao giờ là một chuyện hơi lạ lòng đấy nhé. Ít ra anh cũng đã từng yêu một người nào rồi chứ.

Thì gật đầu như máy :

— A, cái đó có.

Tiếng cười của Yến hực lên, vẫn cái giọng trịch tượng Yến phê phán

Tại anh nhút nhát quá.

Thì ngượng, song Thì không trốn sự thật :

Có lẽ vậy.

Khi yêu người ta cần phải có can đảm, phải liều mới chiếm được người mình yêu. Khi tôi biết yêu lần đầu cũng vậy, tôi run sợ, nhưng... tôi liều đến với người yêu.

Đôi mắt Thì tròn xoe lên, chàng không thể nào ngờ được Yến lại nói với chàng những câu như vậy. Chàng ngồi sững sờ không trả lời được một tiếng nào cả. Bỗng nhiên chàng thấy đau như có ai cầm ngọn roi quất vào mặt.

Ngược lại, Yến lại nghĩ khác, nhìn cử chỉ của Thì, Yến cho là cậu con trai mới lớn này đang bị kích thích, Thì đang tính toán xem có nên chồm tới với nàng hay không. Vì vậy Yến chờ đợi xem hành động của Thì ra sao, nhưng năm giây, mười giây rồi mười lăm, hai mươi giây trôi qua, Yến thấy Thì bất động, nàng nhón miệng

cười. Nàng mang cái thú vị của một con chuột với con mèo, nàng tiếp tục cái trò chơi quái ác đó :

— Thế nào, anh cho rằng tôi khuyến khích anh trong câu nói đó à.

Thi nuốt nước miếng rồi thở dài :

— Không.

— Vậy anh nghĩ gì.

Thi nổi sùng :

— Tôi không nghĩ gì hết. Tôi không ngờ.

Thấy Thi nổi sùng, Yến càng thú vị, nàng cười lớn :

— Anh không ngờ chuyện gì chứ ?

Đôi mắt Thi quắc lên

— Tôi không ngờ Yến nói với tôi như vậy. Tại sao Yến lại nói như thế ?

Yến ngang như cua

— Tại sao tôi không được quyền nói như thế ?

Câu hỏi làm Thi ngồi chết lặng. Vừa mắc cỡ vừa tức giận, Thi muốn nhào lên xe về một mình bỏ rơi Yến lại đấy ề rồi không bao giờ thêm nhìn mặt Yến nữa. Nhưng Thi chỉ nghĩ được như vậy thôi mà không thể làm được như vậy, chỉ vừa chuyển mình đã thấy tiếc rồi. Chàng giận dỗi quay mặt đi.

Yến cũng chợt thấy mình tàn nhẫn trong cái trò chơi đau tim này nên nàng ngồi im một phút rồi khe khẽ nói với Thi :

— Thôi cho Yến xin lỗi. Anh không hiểu ý Yến.

Thi bỗng quay lại và bây giờ Thi mới chợt nghĩ đến

chuyện Yến nói như vậy là có ý... khuyến khích mình. Người Thi rần rả, chàng nhìn Yến đắm đắm, dáng ngồi của Yến thật khiêu khích. Thi cũng có cái ý tưởng là chồm tới ghi lấy đôi vai Yến để nói rằng :

« Bây giờ anh mới có đủ can đảm ». Ý nghĩ ấy chạy rần rật trong mạch máu, Thi nóng bừng người, mồ hôi lấm tấm trên trán. Nhưng ý nghĩ ấy bị chặn đứng ngay lại bởi với một cử động nhỏ của Yến.

Đang ngồi dựa lưng vào thân cây, Yến bỗng nhồm dậy và nài cười, đầu hơi lắc nhẹ. Cử chỉ ấy đối với Thi, có ý nói rằng « anh nghĩ gì tôi biết hết » vì thế nên Thi sợ, ý nghĩ táo bạo tan biến ngay. Chàng ngồi ngây người, tiếng thở dài thoát ra nhẹ nhẹ. Giọng chàng lạc đi :

— Yến muốn nói gì ?

Yến lắc đầu

— Thôi, Yến không muốn nói gì cả.

Thi bỗng trở nên hoảng hốt, chàng lại sợ Yến, chàng loay hoay tìm cách xin lỗi Yến, nhưng chàng tìm mãi mà không ra, chàng cười nói lảng :

Yến có hay đi chơi như thế này không ?

Yến gật đầu

— Có. Nhưng không đi như thế này.

— Đi thế nào ?

— Đi xa lộ, đi ăn rồi đi chơi.

Khuôn mặt Thi lại tối sầm ngay lại, chàng lại vừa bị một ngọn roi quất vào mặt. Khi không yêu, người con gái trở nên tàn nhẫn vô cùng. Thật ra Yến không muốn làm như vậy, song tự nhiên nàng đã nói những câu cho Thi đau mà không cần suy nghĩ. Bởi Yến chỉ muốn đến với Thi như đi tìm một lãng quên những chán chường,

những mệt mỏi. Nhưng rồi người con trai mới lớn đó khoẻ đủ khả năng có thể làm cho người con gái như Yến quên lãng. Những giây phút chán nản vẫn còn đầy rẫy. Cho nên chính Yến mới là kẻ cấu kính vật thật chứ không phải là

Nói xong câu đó, Yến mới chợt thấy khuôn mặt Thi tái đi và nàng chợt thấy mình tàn nhẫn nên Yến phải nói với

— Yến thường đi với gia đình.

Nghe câu Thi khoái quí chàng toét miệng ra cười ngay được. Chàng hồi như người vừa được cứu sống khỏi một cơn mê

— Thế

Yến gật đầu. Chưa bao giờ Yến thấy chán nản những anh con trai mới lớn như lúc này. Họ như một món đồ chơi, cần thì mang ra làm trò vui, chán thì ném vào một góc nhà. Vì hơn lúc nào hết, Yến thấy rõ Thi không thể làm nàng quên được gì cả. Thi chỉ có đủ khả năng khiến nàng vui đùa được một giờ đồng hồ là cùng rồi sau đó chán nản lại càng tăng, đến nỗi muốn xua đuổi người con trai đó đi, như bây giờ chẳng hạn. Yến đang tìm cách Thi đưa nàng về. Yến đứng lên, nàng muốn gì? vờ kêu mệt cho Thi đưa về, nhưng Yến thấy sự giả vờ đó đối với Thi không đáng và mất công quá nên nàng nói phăng ngay

— Thôi, mình về đi.

Thi tròn xoe mắt lên, ngạc nhiên

— Ơ hay, sao lại về ?

Yến trả lời tỉnh không

— Tại Yến mệt. Yến... có việc này một chút. Yến

có hẹn với một người bạn mà bây giờ mới nhớ ra.

Thì lừng khừng đứng lên, nổi buồn hiện lên trên từng dáng điệu, từng bước đi. Đã khó chịu, Yến càng khó chịu hơn, nàng phăng phăng ra xe trước, Thì nặng nề bước theo sau. Vừa tra chìa khoá vào ổ xe, Thì vừa hỏi bằng một giọng khẩn khoản

— Sao mình không đi chơi luôn có phải tiện không?

Câu nói ngờ ngẩn đó của Thì khiến Yến tức đến ngen cổ, nàng bực mình gắt gỏng

— Tiện cho anh hay tiện cho ai?

Thì ú ớ cười, đẩy xe xuống. Tiếng máy xe nổ ròn Yến điềm nhiên ngồi lên. Thì lăm lủi sang số. Những chiếc bánh xe lăn từ từ trên con đường mòn nhấp nhô. Hai người rời bỏ khoảng đường rợp mát. Thì quay đầu lại khẽ nói

— Yến có hẹn ?

Yến khẽ gật. Thì cười hình hực một cách nhạt nhẽo hỏi tiếp

— Hẹn với ai đó?

— Một người bạn.

Im lặng một vài giây Thì lại rụt rè hỏi tiếp

— Bạn trai hay bạn gái?

Câu hỏi ngây ngô, rụt rè đáng thương hại đó khiến suýt nữa Yến phì cười, Yến đã định trả lời cho Thì đau điếng, cho Thì im mồm đi đừng có vắn vẹo lời thôi như một anh tình nhân hay ghen vặt nữa, nhưng nghĩ ngợi thế nào Yến lại không nỡ. Yến trả lời rất gọn

— Bạn gái.

Tiếng Thi cười hề hề :

— A ! Thế thì được.

Mỗi Yển khẽ bủ dài ra, nàng nghĩ thầm « Anh làm cái thống chế gì mà được với không, rõ ảm ớ ». Nghĩ vậy song Yển không nói gì cả. Chiếc xe vẫn bon bon nuốt khoảng đường dài. Nắng như thiêu như đốt. Yển bỗng hối hận vì cuộc đi chơi này, đúng là một cách hành xác vô nghĩa và vô lý, đúng là những bước đi ngơ ngẩn, phi lý đến hoang tàng. Mồ hôi Yển vã ra ướt đầm khuôn mặt. Yển dục :

— Anh đi lẹ hơn một chút, nắng quá.

Mặc dù lúc đó Thi đã đi khá nhanh, song thật tình Thi không đi nhanh đến tốc lực vội vàng, Thi cũng muốn kéo dài thi giờ ở bên Yển. Nhưng khi nghe Yển dục, Thi thêm tay ga cho xe chạy nhanh hơn.

Chiếc xe chạy đến hơn 80 mươi cây số một giờ, Thi vẫn thêm ga cho xe chạy nhanh hơn nữa. Khi đã được một người đẹp khuyến khích, Thi muốn chạy cho tới khi nào Yển hét lên mới thôi.

Nhưng Yển đâu chịu dằn hàng dễ dàng như vậy, mặc dầu lo sợ trước tốc lực đó, song Yển vẫn làm bộ gan lì tỉnh táo, nàng ôm chặt quai nệm sau. Gió chuyển động ào ào làm bay tung áo và tóc của Yển. Chiếc xe vọt lên dốc vau, người Yển như muốn nảy tung lên bay khỏi nệm xe. Yển muốn hét quá mà nàng gan, nàng tự nhủ thầm « Tha chết chứ nhất định không hét » Yển giữ vững lập trường đó. Chính Yển cũng đã bắt đầu cảm thấy tự phục mình. Yển cũng muốn nói « tôi phục tôi quá ».

Giả như nhà, dục một cái gì như một con dãn nhảy lên bàn tay là Yển đã hét lên một tiếng hét rùng rợn tưởng như nhìn thấy tử thần. Đến bây giờ ngồi

bền sự nguy hiểm có thể què chân gãy tay hoặc worse chết tươi, Yến vẫn gan lì chịu đựng. Tự ái của người con gái quả là ghê gớm, to hơn quả trái núi, quan trọng như mạng sống của chính họ.

Chiếc xe vượt khỏi đoạn đường xa lộ, chạy vào thành phố, Thi cũng gan không bớt tốc lực, chàng muốn Yến phải rút lên mới chịu. Một chiếc xe vận tải từ đường ngang lù lù chui ra, Thi lệch tránh thật nhanh, nhưng suýt nữa lại đâm vào hè phố, chàng lái vội ra, thừa dịp chàng băng luôn qua ngã tư đèn xanh đèn đỏ. Người cảnh sát đứng đó giật thót người lên không ngờ Thi dám vượt đèn đỏ.

Tiếng còi lên. Thi ngoảnh cổ nhìn lại và chàng dột ga. Nhưng Yến muốn chơi chương, nàng dục

Chạy đại đi.

Thi nửa muốn chạy nửa muốn dừng lại, chàng lái xe vào sát lề đường, Yến lại kêu lên

— Anh sợ à ? chạy đi.

Thi ngoảnh cổ lại nhìn một lần nữa, thấy khoảng cách giữa chàng và người Cảnh sát quá xa nên chàng lại rút ga cho chiếc xe vọt lên, phóng như bay trên khoảng đường vắng. Yến cười :

— Anh nhất thấy mờ.

Thi bào chừa

— Tôi giả vờ ngừng lại để đánh lừa Cảnh sát chứ... tôi đại gì.

Từ phía sau tiếng còi của người Cảnh sát vẫn ré lên. Thi nhìn thấy ở ngã tư trước mặt, một người Cảnh sát đứng bên chiếc mô-tô đang chăm chú nhìn lại, Thi quẹo

ngay về phía tay mặt, một con đường ngược chiều. Vừa lúc đó Yến cũng trông thấy người Cảnh sát nhảy lên mô-tô đuổi theo. Yến bắt đầu cuống nòng la lớn

— Nó đuổi theo.

— Thi cúi đầu phóng nhanh hơn, một chiếc xe hơi phải vọt sang một bên nhường lối. Thi chạy như điên, chàng lại quẹo vào một con đường nhỏ chứ không chạy thẳng ra chợ Tân Định. Thi chạy liên tiếp hai cái ngõ hẹp rồi dừng xe lại dưới một bóng cây trong một cái ngõ cụt. Mồ hôi chàng toát ra như tắm, chàng dựng xe lên và thở dốc:

— Nó lạc đường rồi.

Yến cũng bước xuống. Tim nàng đập loạn xạ như trống làng, nàng cũng lau mồ hôi trán, nàng nhìn xung quanh rồi hỏi Thi:

— Đây là đâu?

Thi lắc đầu

— Chạy, tôi cũng không biết nữa.

Hai người đứng im nhìn nhau rồi tùm tùm cười có vẻ thú vị lắm. Một lát sau, Yến hất hàm hỏi Thi:

— Mình đi thôi chứ?

Thi gật đầu, vẫn chưa hết hồi hộp, chàng lo lắng nhìn ra cuối ngõ:

— Mình phải đi lối khác. Đi lối này nó bắt được nguy hiểm lắm.

Yến dẫu mời:

— Dễ bắt thế! Bây giờ mình cứ đi từ từ, đi rất ung dung, hai đứa vừa đi vừa nói chuyện, coi như không có chuyện gì xảy ra cả. Anh yên chí là không ai làm được gì mình đâu.

— Tôi sợ họ ghi được số xe.

— Chắc họ không thấy đâu, mình chạy xa họ quá mà, đừng có lo, cứ bình tĩnh mà đi. Điều cốt yếu là anh làm như không để ý đến ai hết.

Nói rồi Yến leo lên xe, Thi đạp máy và sang số cho xe vòng trở lại. Yến thấy dáng điệu Thi có vẻ lừng kờng sợ sệt nên nàng nói thêm

Gặp cảnh sát anh đừng có lăm lét nhìn, cứ quay lại nói chuyện với Yến đi.

Thi gật đầu song thật ra trong lòng chàng vẫn run, chàng vẫn nghĩ lối tránh những ngã tư có cảnh sát. Chàng sợ là chàng không đủ bình tĩnh để làm như Yến nói. Chiếc xe từ từ chạy ra đường phố. Thi đi thẳng đường Hiến Vương, mà ừ, nghĩ thế nào Thi không dám chạy ra ngã tư Hai Bà Trưng, chàng vòng xe trở lại. Yến kêu ầm lên :

— Anh / đi đâu thế này ?

Thi cười gượng giọng hự hự :

— Chạy đường này cho gần.

— Anh nhát như thỏ đế. Nếu anh sợ anh tôi xuống đi taxi về nhà cho rồi. Anh cứ chạy đường Hai Bà Trưng đi, có gì tôi chịu cho.

Thật ra Yến nói vậy để mà nói, nàng thấy Thi sợ, nàng ghét nên hành hạ Thi, muốn Thi đi đường Hai Bà Trưng chứ đi đường này cũng được.

Thi ngoa ngoãn vòng xe lại, lúc đó Thi bực mình quá muốn hất Yến xuống đường cho nàng đi taxi về cho khỏe, nhưng Thi chỉ dám nghĩ thế thôi, ngay trong khi nghĩ Thi cũng tự biết chàng không dám làm. Người con trai đời khi bị hành hạ quá đáng cũng thường phản chí như vậy và

những lúc này người con trai bỗng muốn... buông trôi tất cả. Đó là cái tâm lý thông thường. Nhưng rồi sau đó, họ lại nhẫn nại chịu đựng.

Thi đi tới gần ngã tư, chàng đã cố không nghĩ người cảnh sát đứng ở góc đường, nhưng không thể dừng được, chàng vẫn lăm lét nhìn trộm như thường.

Tiếng Yến ở phía sau vọng lên

— Trời hôm nay đẹp quá hả anh.

Thi ậm ừ. Yến nói tiếp, một tay thúc nhẹ vào mạng mỡ Thi :

— Anh phải quay lại, nói chuyện đi.

— Nói cái gì bây giờ ?

— Nói cái gì cũng được Anh nói với em rằng trời nhiều mây.

— Trời làm gì có mây.

— Anh ngốc quá, cười đi.

Xe đi qua mặt người cảnh sát, Thi cười hì hì. Yến cũng cười :

— Được lắm. Tối này mình đi chơi với nhau nghe anh.

— Ừ, tối nay đi chơi.

Trả lời rồi Thi lại lăm lét nhìn người cảnh sát cho tới lúc Thi biết chắc người cảnh sát không hề chú ý gì tới mình Thi mới hoàn hồn. Nụ cười lúc này mới là nụ cười thật. Đi được một đoạn, Thi lại bỗng thắc mắc về câu nói của Yến. Không biết Yến có thật tình muốn đi chơi tối nay hay cũng chỉ là một câu nói cho có chuyện như «hôm nay trời nhiều mây». Thi băn khoăn quá. Nếu Yến muốn

đi chơi chiều nay thì nhất định Thi phải xoay ra tiền, Thi sẽ chạy sang bên bà chị xoay sở, thế nào cũng xin được một khoản tiền ít ra là hai trăm. Cách giải quyết đã có rồi bây giờ mỗi việc Yến có ưng chịu hay không mà thôi. Thi thấy cần phải hỏi Yến, nhưng chỉ sợ Yến chò rằng mình ngây thơ. Vì vậy Thi cứ phân vân mãi. Chàng lại hỏi Yến một câu khác :

— Yến về đâu.

Yến cười

— Về nhà chứ còn về đâu nữa.

Tiếng Thi ngập ngừng :

— Tối nay Yến đi chơi được không ?

— Đi thế nào được !

Thi im lặng. Nỗi buồn hiện đến thật nhanh. Chính Thi cũng tự hiểu rằng đi chơi với chàng Yến không hề vui.

Thi thở ra nhẹ nhẹ. Chàng làm' lui phóng xe. Một vài phút sau tiếng Thi vọng lại :

— Yến có vẻ không vui phải không ?

Yến thấy cần phải nói dối :

— Không, đi chơi thế này vui lắm chứ.

Câu trả lời cũng mang đến cho Thi một chút thú vị như buổi trưa mùa hè được một cơn gió mát. Thi im lặng để tận hưởng cái mát lạnh của cơn gió thoảng qua ấy. Chiếc xe đã rẽ vào con đường nhà Yến, Thi đi chậm chậm như muốn kéo dài chút thời khắc cuối cùng ở bên người con gái mình bắt đầu yêu. Tiếng chàng như một tiếng thở dài :

— Gần tới nhà Yến rồi.

Yến hiểu thấu thía câu nói ấy của Thi mang một vẻ luyến tiếc sâu kín. Nàng cũng thấy thương hại Thi, nhưng nàng không nói một câu nào. Tự trong thâm tâm Yến, nàng cho rằng làm như vậy tức là làm một cử chỉ nhân đạo, bởi nàng không muốn gieo vào lòng Thi một chút nào hết. Nàng biết giữa nàng và Thi...không thể đi tới đâu được hết. Nế nàng òn gặp Thi, còn đi với Thi chỉ là một cách hành hạ một tên nô lệ mà thôi. Tốt hơn hết là đừng gặp. Không bao giờ Yến có thể yêu Thi được cả. Đó là cái nghĩ rõ ràng nhất của Yến hiện tại. Yến sợ những cơn «bốc đồng» lên, Yến hành hạ Thi, khổ cho người con trai mới lớn ấy. Yến ngược mặt nhìn lên những cành cây đầy nắng trên vòm trời cao. Yến bỗng thấy buồn. Nỗi buồn mất mát, nỗi cô độc buổi chiều, nỗi ray rứt thất vọng buổi tối. Tất cả những thứ đó như còn đọng cả lại trên ngọn cây kia. Chúng đã hiện lên thành hình, thành bóng rõ rệt. Mỗi chiếc lá là một nỗi buồn, mỗi cành cây là một thời gian buồn. Tất cả đều buồn, mỗi, chán chường đến kinh hoàng.

Xe của Thi dừng lại góc phố, đúng cái góc phố lần thứ nhất quen Yến, Thi đã đưa Yến về. Yến bước xuống, nàng nhìn giải hệ phố buổi trưa đưa tới hàng rào gỗ xanh của nhà mình. Nỗi buồn trên từng thước đất. Yến rã rời hoang mang, lo sợ từng bước, từng bước...Yến bỗng cúi đầu nhìn xuống mũi giày bám đầy bụi đỏ.

Thi cũng trở nên lừng khừng, chàng đứng im nhìn Yến. Chàng bỗng hãnh diện và sung sướng nghĩ rằng Yến cũng mang cái tâm trạng lưu luyến không muốn rời tay như mình. Người con trai ngây thơ trước mặt một người con gái đẹp như một anh mù ngồi trên dốc sâu mỗi ngày một đi mãi xuống hố mà tưởng rằng đường đi dễ dàng, họ không hề nghĩ tới cái cực nhọc khó khăn của lúc đi lên, bỏ

mãi, lết mãi trên đường trở lại mà không biết bao giờ mới tới được.

Tiếng Yến vẳng lên :

— Cảm ơn anh nhiều.

Thi chỉ biết cười gượng, nụ cười vừa ngượng ngập, vừa vui vì cái ý nghĩ Yến buồn, vừa buồn vì sắp phải xa nhau. Im lặng vài giây Thi mới hỏi được một câu

— Bao giờ mới gặp ?

Yến hơi ngạc nhiên và hơi buồn cười bởi câu hỏi có vẻ ngây ngô, cứ làm như thân thiện lắm của Thi. Nàng lắc đầu :

— Chưa biết, để rồi coi.

Thi năn nỉ :

— Yến cho tôi một cái hẹn đi.

Yến cười :

— Bữa nào đi được, Yến sẽ tới kiếm anh. Độ này... Yến cũng không rảnh nhiều.

— Thứ bảy tuần sau nhé.

— Có thể.

— Tôi chờ Yến.

— Đừng chờ. Yến sẽ tới cho anh hay trước.

— Dù sao tôi cũng chờ.

Yến lắc đầu :

— Anh bướng lắm.

Thi có vẻ thích, coi như đó là một câu ca ngợi của người đẹp dành cho mình. Trong khi đó thì thật tâm Yến

muốn nói « Anh đáng thương lắm » chứ không phải câu nàng đã nói.

Yến đã định xoay người bước đi, nhưng thốt nhiên nàng nhớ tới Đức, nàng lại dừng dằng đứng im khẽ hỏi :

— Cho Yến gọi lời thăm anh Đức.

Thi gật đầu :

— Tôi sẽ nói. Ông ấy đi suốt ngày.

— Anh có biết anh Đức đi đâu không ?

— Biết chứ.

— Đi đâu ?

— Một là ở nhà Nhung, hai là đi đánh bài trên building, ba là trong trại lính.

Yến cười nhẹ. Thi hãnh diện vì sự hiểu biết đó của mình. Muốn làm cho Yến tin hẳn những điều mình vừa nói, Thi khai thêm :

— Thỉnh thoảng anh Đức vẫn nói tôi kiếm ở đó để nhờ công việc.

Yến gật đầu ra vẻ hoàn toàn tin tưởng ở sự hiểu biết của Thi. Cử chỉ đó chỉ để đưa đà cho một sự lợi dụng sắp tới. Yến nói bằng một giọng thản nhiên

— Tôi cần gặp anh Đức quá.

Thi cũng hỏi lại bằng một giọng ngây thơ :

— Gì vậy ?

— Có chuyện.

Trả lời như vậy để làm kế hoãn binh, Yến thấy cần phải « sáng tác » ngay ra một... truyện ngắn.

Thi ngoan ngoãn gật đầu

— Được rồi để tôi đi kiểm anh ấy cho. Chuyện có cần lắm không ?

Cũng khá cần. Anh kiểm dùm ngay hộ nhé ?

— Tôi sẽ đi ngay bây giờ. Hẹn nhau ở đâu ?

— Có « suya » là anh gặp anh ấy không ?

— « Suya ». Tôi kiểm không ra thì ai kiểm ra. Ông bô bà bô vẫn sai tôi đi kiểm hoài.

Nói rồi Thi cười hì hì ra điều đặc chí. Chàng lại hỏi tiếp

Nhưng chuyện gì mà cần dữ vậy ?

Yến trả lời tỉnh không :

— À, Yến có một người anh ở cùng đơn vị với anh Đức, nhờ anh ấy cho về mấy ngày, ông ấy sắp đi hỏi vợ.

Thi tin ngay, chàng nói đùa :

Linh mà cũng hỏi vợ à ?

— Chứ sao ! Đi lính chứ bộ đi tu đâu mà không lấy vợ ! Thôi, anh nhớ nói giúp Yến nhé.

— Được rồi tôi sẽ đi ngay.

— Anh nói hộ là anh ấy cứ đến tìm Yến ở nhà bất cứ lúc nào cũng được. Thôi, Yến về.

Thi đứng ngầy nhìn Yến thoăn thoắt bước trên hè phố một phút sau mới phóng xe đi.

Đợi Thi đi rồi Yến mới quay lại nhìn theo cái dáng Thi cong người phóng xe ở cuối phố. Yến mỉm cười một mình bởi sự ngây thơ đó của Thi. Hình ảnh Đức hiện lên thật nhanh. Yến bỗng thấy lo sợ, nàng không hiểu nổi thái độ của mình nữa. Gặp Đức để làm gì ? Nàng sẽ nói gì với Đức ?

Nhưng... mũi lao đã phóng đi rồi dù muốn dù không cũng không thể dừng lại được nữa. Nhất định nàng phải gặp Đức. Nhưng cũng rất có thể nàng từ chối không chịu gặp Đức. Có khó gì đâu. Thấy Đức tới nàng chỉ việc ngồi trên lầu cho chị người làm xuống nói là nàng đi vắng có phải yên chuyện không ! Thanh thoi với ý nghĩ đó, Yến vui vẻ bước lên thêm nhà.

Vừa bước qua khuôn cửa, Yến đã thấy Quỳnh ngồi ở phòng ăn. Yến không ngạc nhiên lắm mặc dù Quỳnh ăn cơm ở nhà Yến lần này là lần thứ nhất.

Nhìn thấy nàng bước vào Quỳnh dừng bữa, đôi mắt sáng rực lên đầy chờ đợi reo mừng. Yến vẫn làm bộ vui mừng reo lên

— A ! Anh Quỳnh.

Thật ra sự vui mừng của Yến không đến nỗi... thật thà như vậy. Sự có mặt của Quỳnh chỉ khiến Yến vui thêm một chút xíu mà thôi. Có Quỳnh hay không đối với Yến bây giờ không quan hệ lắm. Vừa đi chơi với một anh con nít về lại gặp một « ông cụ non » thì sự gặp gỡ đó quả là không đúng lúc chút nào.

Bà Thảo khẽ hỏi con :

— Con ăn cơm chưa. Má cứ tưởng con ăn cơm ở đằng nhà chị Mai kia đấy.

Yến cười tủm tỉm, lễ phép trả lời :

— Thưa chưa.

Và, Yến xà vào bàn ăn. Nàng hiểu ý câu hỏi của má nàng. Bà muốn chứng tỏ với Quỳnh rằng Yến không đi chơi với ai hết, Yến lại rằng chị Mai có thể là có công việc gì đó. Yến muốn nói một câu thật mỉa mai : « Thưa má, con má ngoan lắm, mới đi chơi với thằng con nít về ». Nhưng Yến lại nhìn Quỳnh hỏi một câu xả giao :

— Anh tới lâu chưa ?

— Tới tới từ mười giờ.

Yến cười thành tiếng nói đùa :

— Chịu khó ngồi chờ thế cơ à ?

Vừa ngượng vừa sung sướng, mặt Quỳnh^o đỏ nhếch lên. Quỳnh cười lạt

— Đợi khá lâu.

Bà Thảo đơn đã mời Quỳnh

— Kia, ăn đi chứ anh.

Yến cũng cầm đũa, nhìn một lượt những món đồ ăn còn gần như nguyên vẹn trên bàn. Nàng biết là Quỳnh có ăn cũng không biết ngon, nàng liếc nhìn cử chỉ của Quỳnh ngồi trên ghế. Nàng nghĩ đến những ông khách hạn của ba nàng. Quỳnh đang cố tạo ra vẻ mặt nghiêm trang chỉnh đốn ấy. Mà Yến thì Yến không chịu được cái gì là nghiêm trang chỉnh đốn thái quá của người con trai. Yến ăn uống thật tự nhiên.

Bà Thảo muốn dè dặt hội chờ Yến nói chuyện với Quỳnh nên bà ăn vội vàng vài bát rồi đứng dậy.

Bây giờ Quỳnh đã có vẻ tự nhiên hơn. Chàng nhìn Yến khẽ hỏi

— Vừa đi chơi về phải không ?

Yến gật đầu

— Dạ.

— Tôi gặp Yến trên đường Hiền Vương.

Yến tròn mắt nhìn Quỳnh, Yến biết là Quỳnh nói thật, lúc đó là lúc Thi đèo nàng đi ăn bánh cuốn. Tiếng Quỳnh ghen tức dò dẫm :

— Đi với ai đó ?

Yến nhún vai làm bộ không quan hệ :

— A, một người bạn.

Quỳnh cười

— Bạn à ?

Yến hiểu rõ tâm trạng Quỳnh, nhưng nàng lại chỉ cảm thấy thích thú chứ không hề sợ sệt. Nàng hồi hăng một giọng buống bình :

— Anh không tin là bạn à ? Anh nghĩ là gì ?

Bỗng dưng bị Yến phản công lại, Quỳnh đâm ra chờn, chàng lúng túng :

— Tôi không nghĩ là gì cả.

Yến rút cổ cười khanh khách

— Các anh đa nghi lắm. Yến nói thật nếu Yến có người yêu, đi chơi với người yêu, Yến không về nhà giờ này. Hơn nữa đi với người yêu thì có gì là xấu mà không nhận ?

Trước câu nói gan lì buống bình của Yến, Quỳnh đành chịu thua. Chàng gật đầu

— Đã đành, nhưng tôi tưởng... đi nhiều quá như vậy cũng không nên.

Yến hất hàm

— Sao vậy, anh ?

— Vì... vì... Yến nên nhớ là Yến còn đang ở tuổi đi học. Một vài năm nữa cũng chưa muộn.

Nụ cười của Yến hàm một ý chế riễu :

— Tại sao lại cứ phải đợi một vài năm nữa !

Tình yêu đến thì không có gì là muộn với-sớm cả. Chỉ sợ đợi vài năm mới là muộn thôi. Anh nói như...

Yến định nói là «Anh nói như ba Yến thường nói», nhưng nàng bỏ lửng câu nói ở đấy.

Quỳnh hất hàm hỏi dồn

— Nói như gì ?

Yến cười

— Như... sách luân lý vẫn dạy.

Nói rồi, Yến cười khanh khách với ngụ ý rằng nàng coi chuyện khôi hài đó như một chuyện không có một chút ngụ ý mỉa mai nào trong đó cả. Và, Quỳnh vốn sống rất chân thành thẳng thắn nên Quỳnh tin ngay. Vả lại, dưới mắt Quỳnh tuy Yến là một cô nữ sinh tương đối... ngỗ ngáo hơn những người khác, song Quỳnh không hề cho rằng Yến có đôi cái giả giặn, vì vậy Quỳnh không ngờ Yến lại mỉa mai mình. Chàng cũng cười làm lành

— Yến biết vậy mà Yến có theo không ? Đôi khi người ta biết vậy là phải mà không chịu theo. Thế mới lạ.

Yến tủm tỉm cười :

— Đó là trường hợp của Yến.

Nhờ nụ cười tủm tỉm đó nên Quỳnh không biết Yến nói thật hay Yến nói đùa. Tuy vậy, Quỳnh cũng đã thoáng thấy một chút nghi ngờ. Chàng cố tin rằng Yến nói đùa nên chàng lắc đầu

— Tôi không tin Yến lại làm như vậy.

— Tùy anh.

Quỳnh gật gù rồi lên đạo mạo triết lý hỏi
lại, Yến

— Yến có lý do làm một mà Yến chắc
chắn rằng việc đó là khôn... phải không

Yến cũng không xem, nàng gật bừa :

— Tất nhiên là có.

— Chứng minh coi.

Đôi mắt Yến chớp mau. Những lúc này Yến mang một vẻ đẹp rất «dằm non». Đôi hàng mi dài và cong lên xuống càng làm cho đôi mắt Yến ướt thêm, long lanh thêm. Một vài giây sau, Yến nói

— Có lẽ những người ghiền chất ma túy vẫn biết là mình làm như vậy là không đúng chứ ?

— Lẽ tự nhiên.

— Vậy trường hợp Yến cũng thế. Người ta thường nói là cái xấu bao giờ cũng dễ dàng quyến rũ hơn như một thứ ma quái. Còn cái tốt đứng một chỗ không chịu lôi kéo ai cả, bắt người ta phải... vượt qua một chặn đường khó khăn mới tới được, như vậy khác nào một đặng đi xe hơi kiểu tối tân trên xa lộ, một đặng đạp xe máy giữa đường rừng. Lẽ dĩ nhiên người ta chọn cách đi xe hơi khoái hơn mặc dầu hơi... hại tim một chút xíu.

Nghe Yến nói, nhìn cái miệng Yến xinh xắn, Quỳnh muốn quên khuấy đi luôn Yến vừa nói những gì. Song bao giờ Quỳnh cũng luôn luôn tỏ ra là người tỉnh trí nên càng lắc đầu

— Trường hợp của Yến không đến nỗi như cái tỷ dụ Yến vừa nêu ra.

— Anh tưởng trường hợp của Yến thế nào ?

Câu hỏi của Yến khiến Quỳnh dậm ra hí, chàng vờ nghịch ngợm mấy chiếc đũa, giọng chàng thận trọng từ lời

— Tôi vẫn nghĩ Yến chịu ảnh hưởng của sự ràng buộc trong gia đình này, Yến chịu ảnh hưởng của những quan niệm Á Đông về vấn đề...

Yến cười khanh khách cắt ngang

— Chừ, không phải anh vẫn cho rằng Yến còn con nít, Yến không biết gì sao ?

Quỳnh ngượng ngập chối dài

— Tôi đâu có nghĩ như vậy.

Nói rồi Quỳnh đứng lên, chàng nhìn Yến thân mật mỉm cười

— Hôm nay có chuyện gì bức mình không mà bỗng nhiên lại có vẻ nóng tính vậy ?

Câu hỏi của Quỳnh mang ngụ ý một lời đầu hàng. Con gái thích thắng, thích được kẻ khác đầu hàng trong khi tranh về... bất cứ vấn đề nào, song khi kẻ khác đầu hàng, người con gái lại cảm thấy ân hận, vì vậy Yến thích thú, nhưng lại tìm cách hãm bớt sự chiến thắng vinh quang của mình lại

— Nói chơi vậy chừ Yến có chuyện gì đâu mà đến nỗi « trầm trọng » quá vậy !

Quỳnh thích thú ra nhà ngoài. Chàng nghĩ rằng thời buổi này có những người con gái thật hiền thật tốt, thật... nhút nhát song đôi khi chính vì thế mà họ cố tỏ ra đầy đặn bướng bỉnh ngang ngạnh chơi đùa ru bỏ phần nào những ám ảnh đang đè trĩu nặng. Quỳnh, có

vẻ vui thú bởi ý nghĩ này, chàng nhủ thầm : « Được rồi chút nữa mình phải trêu cô bé này một trận xem có còn bướng bỉnh, can đảm được như vậy nữa hay không ». Quỳnh ngồi duỗi dài người trên ghế. Yển cũng đã ra tới nơi, nàng vịn quạt và lại đề đĩa hát.

Lúc này Quỳnh có cảm tưởng như mình là người trong nhà hoặc đúng hơn là một chú rể đã lấy vợ, đưa vợ về nhà sau một ngày cưới. Chàng nhìn Yển làm những công việc ấy bằng đôi mắt thích thú.

Nhưng sự thích thú của Quỳnh chưa được bao lâu thì đã bị cắt ngang bởi bóng dáng một người con trai lọt qua hàng rào gỗ xanh nhà Yển rồi dừng lại trước cửa.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ vang lên. Yển khẽ hỏi :

— Ai đó ?

Tiếng trả lời vọng vào

— Tôi Đức đây.

Đang đứng bên chiếc máy hát, Yển vội chạy ra mở cửa cho Đức. Quỳnh ngẩn ngơ ngồi nhìn.

Tiếng Yển reo lên hồn nhiên :

— A ! Anh Đức. Mời anh vào chơi.

Đức đã lọt vào khung cửa. Chàng rất trẻ trung đĩnh đạc trong chiếc áo «Puylo» màu xanh dịu.

Giọng chàng ân cần

— Có chuyện gì vậy Yển ?

Yển cười khanh khách :

— Chẳng có chuyện gì cả.

— Tôi nghe Thi nói...

Yển sợ Quỳnh nghe rõ nên nói át ngay đi :

—Ồ nói đùa đấy mà. Lâu không gặp anh. Mời anh vào chơi

Đức bước vào salon chàng nhìn Quỳnh nghiêng đầu chào. Yến giới thiệu Quỳnh là anh, còn Đức, Yến chỉ nói trống không

— Anh Đức.

Quỳnh cố gắng tạo một nụ cười. Sự thực trong bụng Quỳnh rất đau. Giới thiệu Quỳnh là anh có nghĩa là Yến sợ Đức hiểu lầm, Yến muốn phân biệt rõ rệt sự cách biệt giữa nàng và Quỳnh.

Đức thân nhiên đưa tay bắt tay Quỳnh, chàng ngồi xuống chiếc ghế bên Quỳnh, Yến ngồi sang chiếc ghế đối diện. Thật ra Yến không hề sợ cuộc chạm trán này giữa hai người. Bởi nàng thấy giữa Quỳnh và nàng thì Quỳnh xứng đáng là một ông anh hơn hớn và ông anh hơn đạo mạo đó sẽ không... làm được trò trống gì cả. Còn Đức vốn tinh táo, lâu lĩnh và ngang ngạnh nên Đức có thể thắng Quỳnh một cách dễ dàng.

Nghĩ vậy, Yến tủm tỉm cười quay sang hỏi Đức.

—Mấy hôm nay anh đi đâu mà vắng mặt hôm nay thế?

Đức cười, chàng muốn tỏ cho Quỳnh thấy rõ chàng là kẻ ăn chơi có hạng nên chàng nói ngay

— Vẫn đánh bài và đêm đêm vẫn ăn chơi lại rồi hết nơi này tới nơi khác. Chỉ có Yến vắng mặt, không gặp đâu hết.

Đôi mắt Yến nhướng lên

—Yến còn phải đi học chứ, bỏ ăn chơi hoài sao. Lâu lâu mới được phép đi một lần.

— Sáng nay Yến đi đâu?

— Đi kiếm anh nhưng lại gặp anh Thi. Bắt anh ấy chở đi một vòng.

Câu nói dối của Yến thật trôi chảy tự nhiên khiến Đức khoái chí không một chút nghi ngờ. Từ nãy Quỳnh vẫn ngồi im như pho tượng, không còn gì khó chịu và ngượng ngập cho bằng đến thăm một người con gái mà người đó không chịu nói chuyện với mình, tỏ vẻ lơ là với mình. Quỳnh muốn đứng dậy đi ngay, nhưng đi cũng dở, ở cũng dở.

Vào trường hợp này nếu đi ngay có nghĩa là rút lui không điều kiện, chịu thua để kẻ địch ở lại với... tình nhân của mình. Chính vì một chút tự ái to bằng trái núi đó mà Quỳnh nhất định ngồi lại, không chịu đi. Chàng hút thuốc lá vật ngồi án ngữ chơi cho bỏ ghét.

Gần như Yến cũng quên khuấy mất sự có mặt của Quỳnh — tuy vẫn biết có người ngồi cạnh — nàng nói chuyện với Đức đã đời rồi mới giật mình quay lại cười với Quỳnh, tiếng nàng gượng gạo :

— Bao giờ anh phải vào trường ?

Quỳnh trả lời bình thản :

— Sáu giờ chiều nay.

— Sáu giờ đã phải vào rồi à ?

Quỳnh gật nhẹ

— Được đi phép hôm nay và mai rồi.

Yến cũng tủm tỉm cười vui vẻ nụ cười chiều chuộng, Đức hồi lảng sang chuyện khác :

— Yến biết chuyện Tuyết chưa.

— Chưa, sao hả anh ?

— Nghê nói Tuyết suýt chết vì «vụ đó».

Yến hiểu ngay Đức nói như vậy có nghĩa là gì. Nàng rung mình hình dung ra khuôn mặt Tuyết tái mét nằm trên chiếc giường trắng, tiếng nàng thần thờ.

— Ghê thế cơ à ? Bây giờ ra sao ?

— Khỏe rồi, lại «xuất hiện» ngay tối hôm qua, nhưng với một gã... con nit tuần tú chứ không phải với Bảo.

Yến ngã người ra ghế. Nàng bỗng thấy thích thú. Nàng tin rằng Bảo và Yến đã dứt khoát với nhau sau « chuyện đó ». Họ đã cùng phải trả một giá khá đắt sau một cuộc phiêu lưu ngàn hạn bằng dục vọng. Nàng thở dài nhẹ nhẽ :

Yến không ngờ đấy nhé.

Đức nhún vai :

— Chuyện đó thường quá.

Quỳnh không thể đoán ra chuyện gì, đã khó chịu chàng càng khó chịu hơn. Lần này thì không thể nhịn được nữa, Quỳnh đứng dậy :

— Tôi về nhé.

Và Quỳnh đưa tay bắt tay Đức. Lẽ tự nhiên Đức mừng quá, vội vàng xoè tay bắt tay Quỳnh và hỏi bằng một giọng... lố lăng khư

— Anh về ạ.

Yến mới vuốt đuôi :

Anh về làm gì sớm vậy.

— Thôi, để anh về, chiều còn phải đi.

Yến đứng lên tiến Quỳnh ra tới cửa, nàng cố tình làm bộ vồn vã :

— Tuần sau anh có được nghỉ không ?

Quỳnh phản chỉ :

— Có được nghỉ tôi cũng không về Saigon làm gì. Thà năm trông trường sừng hơn. Về đây... chán chết...

Yến biết Quỳnh giận mình lắm; song nàng giả lơ làm bộ không biết gì hết, nàng cười :

— Sao mà chán ?

Quỳnh cúi đầu :

— Tôi tưởng Yến biết rõ điều đó hơn ai hết.

— Làm sao Yến biết được !

Quỳnh lặng lẽ thở dài vẫy một chiếc taxi đang đi tới, Yến bỗng cảm thấy hối hận, nàng nhìn đáng người khắc khổ của Quỳnh trong một vẻ giận hờn rất con nít. Yến nói theo :

— Lần sau về anh nên tới sớm, Yến sẽ đi chơi với anh.

Chiếc taxi đã dừng lại sát lề đường, Quỳnh mở cửa nhưng chưa bước lên vội, nghe tiếng Yến de thương và xét rằng giận hờn cũng chẳng hơn được gì nên chàng nghĩ rằng nên làm lành với Yến lại. Chàng nhoẻn miệng cười, Yến cũng cười. Tiếng Quỳnh ngượng ngập :

— Thưa bảy tuần tới tôi về. Yến đợi tôi nhé.

Yến « dạ » một tiếng rất ngoan rồi dơ tay lên vẫy Quỳnh. Nàng biết mình đã chiến thắng. Quỳnh quả là thứ con trai dễ dàng xỏ mũi vào. Đợi cho chiếc taxi chuyển bánh, Yến quay vào. Đức nhìn Yến khẽ hỏi :

— Ông anh nào mà « quý » quá vậy.

Yến thở ra nhẹ nhõm, nàng thú thật

— Bạn của anh Yến chứ không phải là anh thật đâu mà lo. Ông ấy đạo mạo như ông cụ.

Đức tỉnh ranh mỉm cười, nói thêm

— Và hay giận dữ như con nít. Đúng không?

Đúng. Anh khôn lăm, không qua ột anh được bất cứ cái gì. Đưa con gái nào lấy anh chắc là khổ lắm.

Đức cười thản nhiên, cô về tự phụ

— Hy vọng là như vậy.

Yến lại ngồi xuống chiếc ghế — nàng nhìn Đức và trong một vai giây, nàng thấy Đức mang đủ đủ vẻ tỉnh

— Hồi này anh còn về với Nhu không?

Đức lắc đầu :

Hết rồi.

— Sao nhanh qua vậy

Khi tình yêu hết rồi không còn gì cả. Nhưng có người khác, còn tôi thì lại trở về với cuộc sống lóng bòng.

— Vậy Thi kiếm anh ở đâu

— Trên building, chỗ một thằng bạn tôi.

— Lại đánh bài phải không?

Đức nhún vai xòe hai tay

— Không đánh bài thì làm cái gì bây giờ? Hai hôm nữa tôi trở về đơn vị rồi.

Mắt Yến lại tròn lên

— Hai hôm nữa anh đi rồi sao ?

— Nghỉ như thế cũng là nhiều quá rồi. Nhất là về đây không tìm được hứng thú gì mới cả. Đơn vị tôi lại vừa đi trận về, giết địch khá nhiều, song số đồng đội hy sinh và bị thương cũng không phải là ít. Tâm trạng một người chỉ huy đi phép lạ lắm, khi đơn vị hữu sự, ruột nóng như điên. Tôi tính đi ngay chiều nay kia đấy.

— Sao anh ở lại ?

Đức cười, nhìn thẳng vào mắt Yến

— Tại Yến kiếm tôi.

— Hân hạnh quá, nhưng có thật là vì vậy không đấy ? Hay là tại vì...một lý do bí mật nào khác mà Yến chỉ là một cái cớ.

Bàn tay Đức giơ lên cao :

— Xin thề là nói thật. Rất thật. Cần gì phải có cớ mới ở lại được.

Yến vẫn chưa chịu tin, mặc dầu nàng biết ý Đức muốn nói gì, song nàng vẫn hỏi :

— Yến mới nhờ anh Thi kiểm chứ Yến có yêu cầu gì đâu mà anh nói tại Yến ?

Đức cười ha hả lấy làm thú vị lắm, chàng gật gù :

— Thế mới tại. Yến mới chỉ nhờ Thi kiểm tôi thôi mà tôi biết tôi phải ở lại cho hết những ngày phép. Nếu Yến không yêu cầu gì cả, tôi biết chính tôi sẽ yêu cầu. Được không ?

Yến cũng cười, đôi mắt ươn ướt vô cùng :

— Cũng có thể được chứ. Sao lại không. Yến có từ chối anh bao giờ đâu !

— Cảm ơn, Yến làm tôi vinh dự.

— Vậy anh yêu cầu gì ?

Đức xòe hai tay nhún vai :

— Chương trình cũng không có gì khác lạ. Vẫn những tiết mục cũ. Đi ăn và đi chơi. Nhưng lần này mình đi một cái «bum».

— «Bum» hả anh ? Yến khoái «bum» hơn là đến các thư tiệm nhẩy

— Yến yên tâm, «bum» của tụi này vẫn mình chứ không như những cái «bum» khác đâu.

Đôi mắt Yến thoáng một chút mơ màng, tiếng nàng hỏi như chứa đựng một sự thèm khát :

— Bao giờ ?

— Ngay tối nay.

Yến reo lên

— Nếu vậy thì suya quá

Sự nhận lời của Yến không còn phải là sự nhận lời của một người con gái đẹp nữa mà là sự thèm khát thì đúng hơn. Khi một người con gái đã nhận lời với một người con trai lần thứ nhất và họ đã cảm thấy thích thú thì lần thứ hai thật dễ dàng như trở bàn tay, không còn gì khó khăn nữa cả. Đức cũng nhận thấy rõ tâm lý thông thường đó. Chàng đứng dậy xem đồng hồ tay :

— Hơn một giờ rồi, tôi về. Tối tôi đón Yến.

— Máy giờ ?

— Nếu mình đi ăn, thì nên đi sớm.

Yến cười dễ dãi

— Yến thế nào cũng được.

Đức cúi xuống suy nghĩ một chút rồi ngược lên nhìn Yến

— Đúng 7 giờ tôi đón Yến.

— Ở đâu ?

— Chỗ cũ.

— Ô-kê.

Nói rồi Yến hồn nhiên đưa tay bắt tay Đức, giọng nàng trong trẻo trong một câu tiếng Pháp, rất đầm

— Tối nhé.

Đức gật đầu nắm chặt tay Yến rồi nhanh nhẹn bước ra ngoài đường.



Bỗng dưng Yến cảm thấy buổi tối hôm nay thật quan trọng. Nàng mang cái háo hức của thuở mười ba đời huỗi sáng ngày mừng một tết. Nàng lựa chiếc robe mới tinh mang ra mặc.

Đúng 7 giờ nàng đã có mặt nơi hẹn. Đức cũng đã chờ sẵn nàng ở đó. Vừa thấy nàng Đức đã tươi cười khen ngay :

— Hôm nay Yến đẹp quá và lạ nữa.

Yến nghiêng đầu kiểu cách

— Thật vậy hả anh ? Hân hạnh.

Đức cười nói như ra lệnh :

— Đứng im coi xem Yến có gì lạ nào.

Nói rồi Đức nghiêng đầu ngắm Yến từ đầu tới chân :

— Trước hết là mái tóc, mái tóc này lạ lắm, mọi khi Yến không chải như thế này.

— Đúng. Anh nên nhớ buổi chiều hôm nay Yến đợi mãi mới làm tóc được đó. Còn gì nữa không ?

Đức gật đầu :

— Còn 1 chiếc robe rất «Picasso».

Hai người cười khanh khách. Sau đó Đức thân mật nắm tay Yến bên lề đường chờ xe taxi như đôi tình nhân yêu nhau nhất trên đời.

Một lát sau Đức đưa Yến đi ăn rồi đưa Yến đi giọc đường bờ sông. Cả một buổi tối rực sáng lên trước mặt Yến. Nàng mang cái cảm tưởng thành thật là người yêu của Đức từ buổi chiều hôm nay, từ khi Đức nắm tay nàng trên xe taxi. Nếu bây giờ Yến chỉ cần cúi xuống, tức khắc Yến sẽ... đang hiển ngay đôi môi đang... cô đơn, đang nhớ nhung, đang thiếu vắng những ân ái mà nàng đã từng được nếm mùi trong những ngày yêu đương. Nàng tung tăng đi bên Đức với tất cả nỗi say đắm của tình yêu thứ nhất.

Gần mười giờ, Đức mới vẫy xe đưa nàng tới một cái vi-la ở một con đường vắng. Một vài chiếc xe hơi đã đậu bên lề đường trước cổng. Vào sâu hơn chút nữa, một vài chiếc lambretta, vespa dựng bên lối đi. Con đường vào biệt thự tối mò, đèn trong nhà cũng gần như tắt hết. Yến ghì lấy cánh tay Đức như cử chỉ của một cô nhân tình sợ ma nhưng thích đi xem phim quái đản với người yêu. Tiếng nàng se se

— Sao tối quá vậy anh ?

Đức cũng vòng tay qua vai Yến

— Trong nhà có đèn nhưng bị ri đô kín cửa để thiên hạ không ai để ý. Như vậy mình tự do hơn.

Thật ra Yến chỉ hỏi vậy mà thôi chứ Yến không hề sợ. Nàng tin Đức nên dù có tối tăm đến đâu, Yến cũng không cần. Nàng lại bám tay Đức đi vào phía trong. Họ vòng qua một vườn hoa, đi lối cổng sau.

Đến trước một tấm cửa nhỏ, Đức dừng lại gõ lên tấm tôn mấy tiếng nhẹ nhẹ. Tức khắc có một giọng khàn khàn vọng ra

— Hỏi ai ?

Đức điềm nhiên trả lời

— Không hỏi ai hết. Hỏi cô Lin.

— Tên gì ?

— Đức.

Cánh cửa hé mở, vừa đủ chỗ cho một người khách vào. Đức lách vào trước rồi đến Yến. Bấy giờ Yến mới thấy ánh đèn màu tím trong gian nhà rộng qua một chiếc cửa sổ không được khép kín. Tiếng nhạc văng vẳng lên. Đức kéo Yến tiến tới, hai người dừng lại trước cửa. Một người đeo mặt nạ vẽ hình Trương-Phi xô cửa bước ra bắt tay Đức

— Sao bây giờ mới tới.

— Tao mất bận một chút.

— Đi đón người đẹp này hả ? Ở đâu ra vậy ?

Đức chỉ cười, chàng hỏi lảng

— Có cần hoá trang không ?

— Cần. Vào phòng kia, muốn làm gì thì làm. Có sẵn mặt nạ ở đó.

Theo ngón tay người đó chỉ. Đức kéo Yến tới một căn phòng hẹp. Ánh đèn vừa đủ soi sáng. Một cặp trai gái

đang ghi chặt nhau trong một kết tử. Họ làm như không hề hay biết có Đức và có Yến vừa vào tới. Yến cảm thấy hơi run sợ trong cái không khí có vẻ quái đản này. Nàng cầm tay Đức, đôi mắt ngơ ngác:-

Bum gì mà lạ vậy anh. Phải thay đồ nữa sao ?

— Chỉ cần mang cái mặt nạ vào là đủ. Yến đề tôi chọn một cái thật dữ dội.

Yến đứng im giữa phòng ngơ ngác nhìn xung quanh. Căn phòng có lẽ một căn phòng để đồ cũ của căn biệt thự đang được sửa chữa lại. Căn phòng rộng chừng hai thước, dài năm thước, sàn xi măng, tường vôi loang lổ vàng khè vì nước mưa. Yến lại khám phá một cặp nữa đứng sát bên cửa ra vào, họ cũng tỉnh không, coi như không hề có ai xung quanh. Yến tròn mắt lên nhìn một cách ngây ngốc.

Đức mang tới cho nàng một chiếc mặt nạ đúng hệt là khuôn mặt Liz Taylor trong phim Cléopâtre mà nàng đã được xem trong một tờ báo Pháp. Nàng thú vị mỉm cười khen

— Đẹp quá.

— Đề anh đeo cho Yến.

Yến thản nhiên đưa mặt cho Đức đeo mặt nạ. Nàng có cảm tưởng mình đẹp thêm chứ không xấu đi như những chiếc mặt nạ khác.

Trong khi đó Đức cũng tự đeo lấy một chiếc mặt nạ và chiếc này mang hình một con khỉ mặt đỏ. Yến cười khanh khách

— Coi anh ghê quá.

Đức gật gưỡng làm một điệu nhảy rất giống khỉ. Sau

đó chàng ôm choàng lấy Yến, kéo Yến ra ngoài. Chàng nói khẽ :

— Mọi người ở đây là của chung và hết sức tự nhiên muốn làm gì thì làm. Yến yên tâm, ở đây toàn những thành phần được chọn lọc cả. Con trai không ai quá xấu và không có « cao bồi rẻ tiền ». Con gái cũng không ai xấu, toàn là những « tip » chịu chơi cả.

Yến sợ lắm, nhưng nghe Đức nói vậy, nàng cũng hơi yên lòng gật bừa :

— Anh yên trí, Yến không ngại.

Hai người bước vào trong căn phòng rộng. Xung quanh tường dề rất ít ghế, sàn nhà gạch hoa, trên đó một vài cặp đang ôm nhau trong một điệu rumba. Phía sát góc tường bên chiếc cửa sổ kê một chiếc bàn dài có đủ các thứ rượu và nước ngọt. Đức cầm hai chiếc ly rồi hát hàm hời Yến :

— Uống gì ?

— Cho Yến nước ngọt.

Đức cười:

— Không phải nước ngọt đâu. Toàn là rượu cả. Nếu không uống được rượu mạnh thì uống một chút «Pippermint» vậy nhé.

Yến gật bừa :

— Cũng được. Nhà hàng này khó quá.

— Nhất định là khó rồi. Ở đây không có con nít, chỉ có toàn những... triết gia thờ chủ nghĩa hiện sinh, muốn làm gì đó thì làm, không có luật lệ gì hết.

Đức rót rượu đưa cho Yến.

Ngay lúc đó một cặp đang nhảy bỗng đứng sững ngay

lại ôm nhau lăn ra giữa piste, cười hưng hức. Những kẻ khác không ai thèm nhìn phía góc nhà, một gã gầy còm, thất nơ, tóc dài, ngồi 1 mình trên sàn gạch, chân duỗi dài, đầu ngoẹo vào tường. Gã như một anh thất nghiệp nặng, ngồi đối dưới một găm cầu.

Yến bỗng thấy vui thích bởi cái cảnh tượng đó. Người ta nhảy ở tất cả mọi chỗ và nằm ngồi ở tất cả mọi chỗ.

Nhạc chuyển sang một điệu mambo. Đức đưa tay mời Yến. Một vài cặp khác cũng nhảy náo loạn.

Họ nhảy ngay tại chỗ, đỡ mất công đi lại. Nhưng hình như không cặp nào nhảy với nhau nhất định. Đang nhảy với người này, người khác có thể tới và nhiệm vụ anh con trai phải đi tìm lấy người nhảy với mình. Khung cảnh ở đây mang tất cả vẻ hỗn nhiên man dại. Thế giới này đã là một thế giới khác biệt hẳn với thế giới bên ngoài, một thế giới thoát hẳn ra ngoài mọi lễ luật, thế giới... vẫn minh không lễ luật.

Liếc mắt nhìn xung quanh, Yến thấy mọi người đều hỗn nhiên, thỏa thích, họ được làm theo ý muốn, những ý muốn ngông cuồng nhưng đôi khi cũng là những ý muốn rất thông thường mà ở xã hội bên ngoài, cách đây mười mấy thước họ không làm được.

Đang nhảy, Yến bị một người nắm vai kéo lại, theo thói quen, Yến định dừng lại phản đối, nhưng rồi nàng lại mỉm cười. Nàng nhìn gã con trai vừa tới. Gã đeo một chiếc mặt nạ mang hình thù quái gở, nửa mặt người nửa mặt đuôi ươi. Gã bận quần «din», áo puy-lô màu xám nhạt, tóc dài. Chân gã cao như chân cò, gã nhảy mambo cha cha cha thật hay.

Thấy Yến đứng khựng lại, gã ôm choàng lấy Yến đưa nàng vào đúng nhịp. Yến bắt đầu bằng một sự ngượng ngập. Tiếng gã con trai vắng đến :

— Trông quen lắm.

Yến cười :

— Anh thấy mặt tôi đâu mà quen.

— Trông cái dáng. Hình như có gặp ở đâu rồi.

— Câu ấy hơi cũ. Thiếu gì câu làm quen, thiếu gì câu tán mồi hơn.

Gã con trai lạ mặt cười ông ông :

— Những câu tán cũ vẫn hay hơn những câu tán mới. Tôi khoái cái gì cũ.

— Anh thuộc «đảng bảo-thủ» à ?

— Không có đảng phái cóc gì hết. Tôi là tôi.

Yến cười thầm : «Anh không là anh thì là con chó gì nữa ! » nhưng nàng không nói ra câu đó, nàng trêu lại :

— Đúng ! Anh là anh. Anh không là tôi.

— Nói chuyện nghe được quá. Ra ngoài kia cho coi mặt tí được không ?

— Không.

— Sợ à ?

— Ừ. Mặt tôi xấu lắm. «Min tu». Biết «Min tu» là gì không ?

Tiếng gã thanh niên cười ha ha :

— Biết ! Danh từ cũ mèm.

— Là gì ?

— Rồ huê. Nhưng moa không tin là có thể xấu được.

Yến cười hưng hức một cách thích thú. Ngay khi đó một gã con trai khác mang mặt nạ Fernandel quay một vòng tới trước mặt Yến, gã « Phêc-năng-đen » này chông hông đầy gã bạn quần « đin » lại phía sau. Tiếng gã « Phêc-năng-đen » ồm ồm

— Thôi ra nhảy với con Tô Tô của mày đi. Mày tán dỡ lắm.

Gã bạn quần « đin » ngoan ngoãn lùi lại phía sau nhảy với cô bạn áo puy-lô đỏ chót. Cô này mang mặt nạ vẽ hình một... cái mặt chó Nhật. Yến lại quan sát gã con trai vừa tới nhảy với mình. Gã « Phêc năng đen » này không hề giống thân hình dài ngoẵng của tài tử « Phêc năng đen » tí nào. Gã lùn, hơi mập, tóc hớt ngắn vắn áo chemise xọc đỏ, nền xám. Có vẻ gã là một quân nhân chính hiệu.

Bản mambo hết, nhạc tiếp luôn một bản si-lô rốc. Gã « Phêc năng đen » lùn dang hai tay, Yến bám hờ trên vai gã. Tiếng gã nhỏ hơn

— Thăng dưới ươi đó tán dỡ lắm, nó nói với cô những gì ?

Yến không trả lời thăng vào câu hỏi, nàng dớp chát ngay

— Hy vọng là anh tán hay hơn.

— Cô có quyền hy vọng như thế. Tôi không đòi xem mặt cô như thăng bạn nhà quê của tôi đâu.

— Vậy anh muốn gì ?

— Muốn nhảy.

Yến cười, gã « Phọc-năng-đen » cũng cười. Yến khẽ hỏi :

— Anh là lính ?

— Tôi đang là... kỵ mã.

— Đừng đùa, tôi nói thật đó.

— Ừ, lính. Có sao không ? Cô ghét lính à ?

— Trái lại.

— Vậy cô yêu lính ?

— Không đúng. Thích thôi.

— Hân hạnh.

Gã « Phọc-năng-đen » đưa nàng « bay múa » mấy bước « phăng-te-di » rồi gật gù :

— Cô nhảy « nhẹ » lắm.

— Nịnh.

— Tôi mà nịnh, cộng sản cần chết tôi đi. Nói thật đấy ! Chút nữa xin một bản « bộp » nhé.

— Nếu anh cướp được tôi.

— Yên trí lớn. Gì chứ cướp thì tôi cướp lệ lắm. Không thằng nào nhanh bằng tôi. Nhà tôi có bằng về khoa ăn cướp.

Tiếng Yến cười khanh khách, nàng ngửa cổ ra phía sau, nhưng « Phọc-năng-đen » đã kéo ghì nàng lại. Yến hất hàm

— Cho người ta cười một tí được không.

— Cười cười, nhưng đừng nhích ra xa, mất tinh cách thần mật đi. Cho « gi » một cái...

— Anh muốn gì ?

— Mi mi !.

Yến lắc đầu quây quây

— Cấm trẻ em dưới hai mươi một tuổi.

— Moa hai mươi sáu rồi.

— Nhưng moa mới mười tám.

Gã Phẹc-năng-đen lại cười ông ông :

— Con gái mười tám mà chưa biết « mi » coi như chưa biết cuộc đời là cái quái gì cả. Mà điều đó sẽ trở thành vô lý. Làm gì có chuyện đó trên cái thế giới này. Loài người vừa sinh ra đã biết « mi » và được « mi » ngay.

— Đồng ý, nhưng... không thích anh.

— Không thích moa thật à ?

— Ừ.

— Thà là trả lời như thế.

Nói rồi gã Phẹc-năng-đen rời hai vai Yến, gã lừng khừng dừng lại giữa piste :

— Moa không thể giao thiệp thân mật với bất cứ người nào không thích moa. Chào !

Gã Phẹc-năng-đen xoay người bỏ đi. Yến đứng chững hững giữa nhà. Nàng nhìn theo gã Phẹc-năng-đen và bỗng thấy thương hại luyến tiếc anh chàng hoạt bát vui tính ấy. Yến trở vào một góc nhà, nàng ngồi xuống bên cạnh anh chàng chán đời từ nãy vẫn ngồi thù lù tĩnh tọa coi như xung quanh mình không còn có ai nữa. Yến thở dài một tiếng lớn cốt ý cho anh chàng chán đời kia chú ý tới mình, nhưng hắn chỉ khẽ nghiêng đầu nhìn lại rồi điềm nhiên quay đi.

Yến cũng giả vờ nhìn ra ngoài piste, nhưng thật ra nàng đang chờ đợi anh chàng kia gạ chuyện với nàng.

Yến muốn tò mò tìm biết tâm sự anh chàng này ra sao. Nhưng ngồi mãi, chờ mãi mà anh chàng chán đời vẫn không hề lên tiếng.

Yến tìm Đức xem Đức nhảy với ai, song lúc đó chỉ còn chừng bốn cặp đang nhảy, còn bao nhiêu cặp khác ngồi lẩn lộn xung quanh phòng. Kiểm mãi, Yến mới thấy Đức ngồi ở một góc tối nhất với một cô bạn áo chemise xanh đốm trắng. Đức đang cào nhẹ một ngón tay lên mái tóc cô gái dó ra cái điều âu yếm lắm. Lòng Yến bỗng rộn lên một ghen tức. Má nàng đỏ ửng, mạch máu như muốn căng lên.

Một gã con trai kéo tay Yến mời nhảy nhưng Yến dang ngay tay lại :

— Không nhảy. Mệt.

Mệt thì thôi. Ngồi chơi nhé.

— Cút đi chỗ khác chơi ông nội. Tôi đang muốn yên thân.

Gã con trai gật gưỡng :

— Cút thì cút. Đời thiếu gì con gái. Minh ta đã có tới bốn đứa con gái.

Và gã khật khùng đi chỗ khác. Yến không thêm để ý đến gã, nàng đang mãi nhìn về phía Đức. Nàng muốn chồm tới kéo Đức ra tát vào mặt Đức mấy cái cho hả, nhưng ngay lúc đó, đồng thời với cái ý muốn ấy, Yến biết rằng ở đây không ai có quyền làm như vậy cả, không ai có quyền ghen tương lắm lắm. Người ta vào đây để đi tìm một sự giải thoát, để đi tới một thế giới riêng bất chấp mọi lễ luật. Đứa nào muốn làm gì đó thì làm. Và, người ta chỉ làm những thứ mà ở ngoài đời hoặc là bị ngăn cấm hoặc là không thể làm được vì lý do này hoặc lý do khác.

Như vậy dù muốn dù không, Yến cũng phải hòa mình vào với những sinh hoạt ấy. Ghen tương ở đây chỉ làm cho người ta cười, chỉ là một biểu hiện của một «sự nhà quê». Vì vậy, Yến không thể làm gì khác hơn được. Nàng dựa dài người vào tường nghĩ đến kế hoạch đối phó với Đức.

Có lẽ mình phải làm như Đức, nghĩa là cũng ngồi với một gã con trai nào đó, cũng cào cào lên mái tóc và nếu cần thì...

Nghĩ đến đây, Yến mỉm cười một mình. Nàng sửa soạn đứng dậy định đi kiếm một gã con trai nào trước mặt Đức, nhưng nàng vừa chống tay lên thì gã chán đời đã nhích tới nắm lấy tay nàng gọi nhỏ :

— Cléopâtre ! Đi đâu ?

Yến quắc mắt nhìn, nhưng gã chán đời vẫn giữ nguyên một vẻ ngang tàng :

— Ta truyền cho nàng ngồi im.

— Tôi cóc ngồi im. Tôi muốn đi.

— Nàng đi thì dẫm lên xác ta mới đi được. Hà hà. Mấy nghìn năm nay, từ ngày khai thiên lập địa, từ khi có ánh sáng của cái thế giới hoang dã này, ta chưa hề đề ý đến đứa con gái nào. Nàng vừa lọt vào mắt ta, nàng không thể đi đâu được hết.

Giọng nói rất kịch đó khiến Yến buồn cười, nàng thấy anh chàng chán đời có một giọng nói thật hấp dẫn, lối đùa nghịch thật thú vị. Nàng cũng lấy một giọng rất kịch :

— Dạ, thưa ngài, ngài là ai ?

Gã chán đời cười như... vua trên sân khấu cải lương :

— Ta là chúa tể của muôn loài. Ta là vua !

— Vua nước gì ?

— Vua của tất cả các nước !

— Ngài nói dóc.

Gã chán đời cười sằng sặc, gã quai tay phía sau cầm ly rượu tu một hơi :

— Ta là vua, ta có đủ mọi uy quyền, ta có quyền noi dóc. Lũ ngu dân có quyền tin và có quyền không tin. Ta chính là vua, bởi trời đã sinh ta ra làm thi sy.

Yến reo lên :

— À ! Anh là thi sĩ

— Hãy kêu ta là « thánh thượng ». Cuộc đời này đêch đũa nào chịu kêu ta là thánh thượng cả. Nếu bây giờ có một người con gái nào kêu ta như vậy, ta sẽ lấy làm vợ ngay.

Tiếng Yến cười khanh khách :

— Tôi không muốn làm vợ anh, tuy nhiên theo lời yêu cầu của anh, tôi sẽ kêu anh là thánh thượng, cho anh sướng.

— Hãy lấy ta đi. Cléopâtre yêu quý. Ta phong cho nàng là Hoàng Hậu. Chỉ có mình ta mới có quyền phong cho em là Hoàng Hậu. Ta có một thế giới thân tiên riêng, trong đó ta ngự trị, ta toàn quyền phong ngôi Hoàng Hậu. Không lấy ta là ngu. Hãy nhìn xem xung quanh em, có đũa nào đáng với em đâu.

Yến vẫn cười, nàng đẩy tay gã chán đời đang ôm trên vai nàng ra :

— Thôi đi thánh thượng, ngài nham nhở vừa chứ

Bàn tay ngài cầm bút mà ngài nham nhở không kém gì dân\lao động.

Tiếng gã chán đời cười lớn hơn, hai chiếc cẳng dài dầy dầy trên sàn gạch, gã có vẻ khoái chí vì câu nói đó của Yến. Gã đặt ly rượu tại chỗ cũ rồi đứng lên quỳ một gối xuống, cúi đầu, đưa hai tay về phía trước :

— Từ chập tối tới giờ ta chưa khiêu vũ với ai, ta dành cho nàng cái vinh dự được nhảy với ta trong cái bản « bộp » này.

Yến đứng lên, tức khắc gã chán đời ôm ngang lưng Yến nhảy tanh tácn như một con châu chấu điên. Gã nhảy thật hay, thật dẻo, hai chân bay múa trên sàn gạch. Gã có vẻ là một tay lão luyện giang hồ, một tài tử sơn trử trên màn bạc. Mỗi bước nhảy của gã là một kiểu, một « phi guya ». Có những « phi guya » cũ và cũng có những « phi guya » mới lạ, Yến chưa từng thấy bao giờ.

Nhảy được vài phút, Yến mới thấy rằng những cặp khác không nhảy, họ ngồi hoặc đứng hoặc nằm im ngốc cồ, tròn mắt lên nhìn gã « thánh thượng chán đời » và Yến đang biểu diễn. Rồi những tiếng vỗ tay ầm ầm nổi lên khi gã « thánh thượng chán đời » quay tít đi mấy vòng lẹ như ánh chớp. Yến phải cố gắng lắm mới theo kịp những bước nhảy khá tân kỳ đó. Chính nàng cũng cảm thấy vinh dự khoái chí vì sự biểu diễn này. Gã « thánh thượng chán đời » này đưa nàng thật nhẹ, thật rõ. Do đó Yến cũng bước thoăn thoắt. Yến liếc nhanh mắt về phía Đức và Yến còn lấy làm hả dạ hơn khi thấy Đức cũng tròn xoe mắt lên nhìn, Đức cũng vỗ tay, cả người con gái ngồi bên Đức cũng vỗ tay. Yến nghĩ thầm :

— Ủ, tại sao không lợi dụng ngay anh « thánh thượng chán đời » này trên Đức, có phải... tiện việc sổ sách không.

Nghĩ vậy Yến rắp tâm sau đây nàng sẽ lợi dụng anh chàng này để trên Đức.

Bản « bộp » vừa dứt, tiếng vỗ tay lại vang lên âm âm. Mọi người yêu cầu tiếp tục, nhưng Yến đã làm bộ chóng mặt, mệt mỏi, ôm choàng lấy « thánh thượng chán đời ». Tiếng Yến ầu yếm :

— Anh .. tuyệt quá.

Trong khi đó gã chán đời đang giơ tay vẫy vẫy vái vái mọi người. Gã cúi xuống định tiếp tục theo lời yêu cầu, Yến nũng nịu

— Em mệt quá rồi.

Những tiếng hò hét đòi tiếp tục vang lên. Gã « thánh thượng chán đời » liền giơ một tay lên tuyên bố vang vang :

— Thánh thề hôm nay bắt an. Cóc nhảy được nữa.

Rồi gã diu Yến trở lại chỗ cũ, bỏ mặc những tiếng la hét đòi hỏi ồn ào ở phía sau. Gã mang một vẻ lì lợm bướng bỉnh, tỉnh táo như một tài tử màn bạc. Gã ngồi xuống, tìm ly rượu, ngửa cổ uống một hơi nữa.

Yến biết mọi người đang chú ý tới mình, nàng làm bộ mệt mỏi ngồi dựa lưng vào ngực « thánh thượng chán đời » mà thở hổn hển. Thánh thượng chán đời lười biếng, lơ đãng vuốt tóc Yến như một ông vua ngồi bên một trong vài ngàn cô cung nữ. Yến ngược mắt, giả vờ đắm đuối :

— Em nhây cũng được chứ, phải không anh ?

— Ừ, em nhây cũng khá lắm, tuy nhiên vẫn cần phải chỉ bảo thêm.

Hôn lại chúi người vào vai thánh thượng chán đời cười hình hích.

Giữa lúc đó gã «Phọc-năng-đen» mập và lùn lại tiến tới phía Yến. Gã ngồi bệt xuống bên cạnh nàng và nhìn «thánh thượng chán đời» cười hi hi

— Đáng lẽ Cléopâtre phải nhảy với tao bản «bộ» vừa rồi. Nhưng thấy mày cần biểu diễn để kiếm ăn, tao tha cho đó.

Gã thánh thượng chán đời cũng cười hi hi :

— Bây giờ mày muốn gì ?

— Muốn cướp lại Cléopâtre.

— Dẫn qua xác tao.

— Đùa giai ! Cần gì dẫn qua xác mày ! Những thằng như mày chỉ cần cầm một tay lẳng ra ngoài cửa sổ cho yên chuyện.

— Thử coi.

Gã «Phọc-năng-đen» vẫn không nhúc nhích gã quay sang Yến:

— Thế nào, em chịu thằng này rồi đấy à ?

Yến gật đầu như máy :

— Chịu gấp.

Gã Phọc-năng-đen cười như điên, gã ghé vào tai nàng nói nhỏ :

— Đừng có tưởng bở. Em chịu nó, nó sẽ nói với em mấy câu yêu đương rằng « ngày mai em mang năm trăm đến nhà, anh sẽ dạy em nhót », bởi chính nó là thầy dạy nhót. Chẳng tin anh, em lột mặt nạ nó ra coi.

Yến nhìn sững vào chiếc mặt nạ của anh chàng «thánh thượng chán đời», Yến bỗng thấy một nỗi ngượng ngập thoáng qua. Tuy vậy, để tỏ ra rằng mình là tay sành

sỏi, Yến bủi môi nhìn gã «Phọc-năng-đen» cười dài :

— Bộ anh tưởng tôi ngu lắm sao !

— Thế ra em biết mà vẫn chịu nó ?

Yến trả lời lững lơ :

— Biết từ khuya.

Gã Phọc-năng-đen bèn đứng dậy bỏ đi tức khắc. Yến cũng đứng dậy và bây giờ tự nàng đi chọn lấy một... kẻ tâm sự. Nàng đi vòng vòng nhìn mặt nạ và nhìn lối ăn vận, đáng dấp một vài gã con trai đang đứng xung quang tường. Nàng chú ý đến gã bạn quần xám nhạt, áo puy-lô đen đầu hơi bù, đeo chiếc mặt nạ mang khuôn mặt Marlon Brando. Nàng dừng lại trước mặt gã Marlon Brando, vẩy vẩy tay cho gã đứng lên. Gã con trai ngoan ngoãn như một con vật, nó đứng lên, chống hai tay vào mạng sườn. Yến gạt đầu :

— Biết nhảy chứ ?

— Biết.

— Còn đợi gì nữa ?

— Đợi phú-lít đến bắt nhảy...

Rồi gã cười, tiếng cười rất lừng khừng. Gã thông thả vòng tay vào người Yến. Nhạc tango, nhưng gã nhảy si-lô. Yến im lặng, gã cũng im lặng. Gã ra cái điều không thiết tán chứ không phải không biết tán.

Một lát, Yến lên tiếng trước

— Sao buồn vậy ?

— Thất tình.

May cho tôi quá, lại gặp đúng một cậu con trai thất tình !

Gã Marlon Brando đầu bù, có giọng hỏi ngô nghê như trẻ con

— Sao lại may ?

— Vì đỡ mắt công nghe tán.

— À, ra thế.

Rồi sau đó gã lại yên lặng. Gã nhất định không chịu đi, cứ quanh quẩn dẫu Yến đứng một chỗ trong một cái khung vô hình không đầy một thước vuông. Người gọi chuyện vẫn là Yến :

— Vì sao mà thất tình ?

Vì người yêu đi lấy chồng.

— Người yêu làm gì ?

— Vũ nữ.

Yến cười khanh khách. Gã Marlon Brando tỏ vẻ cau có khó chịu vì tiếng cười ấy, gã hỏi dần giọng :

— Gì mà cười dữ vậy ?

— Tại buồn cười.

— Có gì đáng cười đâu.

Yến ngửa cổ lại phía sau :

— Sao lại không. Buồn cười quá ấy chứ lý. Người yêu là vũ nữ, vũ nữ đi lấy chồng, thế mà không buồn cười thì còn buồn cười cái gì.

— Cô có điên không ? Cười trên sự đau khổ của người khác.

— Không điên nhưng hơi « tức kê » một tí.

Gã Marlon Brando lau nhàu :

— Tức nặng !

— Quau ghê thế !

— Ờ, tính tôi vẫn vậy.

— Tính gì mà kỳ cục, cần phải sửa chữa.

Tiếng cười hưng hức của gã Marlon Brando như một sự thách thức :

— Sửa hoài mà không được. Không một ai, không một cái gì có thể sửa chữa được.

Yến cũng tủm tủm cười

— Anh đổ tôi sửa đùm không ?

— Hân hạnh lắm. Sửa bằng cách nào ?

Yến nửa đùa nửa thật

— Một hai cái tát toé đom đóm mắt thì sửa được ngay chứ gì. Có gì là lạ đâu

Gã Marlon Brando ngậy mặt ra, đẩy Yến xa hơn một chút rồi nhìn nàng dăm dăm. Cái nhìn có ý muốn nói « con nhỏ này là cái thống chế gì mà ăn nói ngang ngược vậy ? » Yến cũng vênh mặt—nhưng dĩ nhiên là vênh chiếc mặt nạ Cléopâtre — để gián tiếp tuyên bố một cách hùng dũng rằng « Có tôi đây, tôi nói như vậy đó ».

Gã Marlon Brando gật gù

— Được lắm, câu nói nghe trữ tình như một bài thơ tự do lung củng nhất thế giới. Kêu đom đốp...

Yến bật cười thành tiếng bởi câu trả lời mang một vẻ nhường nhịn chịu thua đó và còn cả cái ý nhỉnh dăm đó của gã con trai xa lạ.

Bỗng những tiếng la nhỏ nhỏ từ phía Đực vọng tới. Yến quay lại nhìn Đực đang đùa nghịch một cách lỗ mãng với người con gái mà cách đây mười lăm phút Yến

đã nhìn thấy. Người con gái nằm dài theo chân tường, một tay chống lên, Đức nằm sấp bên cạnh đang choài tay vòng lấy cổ người con gái kéo lại. Cô con gái làm điệu kêu oai oái, nhưng rồi... nhưng rồi nàng cũng nhích lại với Đức và hai mái tóc chụm lại với nhau. Tự nhiên Yến thấy đau nhói, tim nàng như muốn ngừng đập, nàng muốn đứng sừng lại, bước chân nàng đi theo gã Marlon Brando như không hồn.

Sau đó Yến cúi đầu vào vai gã Marlon Brando và trong một trạng thái hoảng hốt, nàng vòng tay/ghì chặt gã Marlon Brando không một ý nghĩ. Tức khắc vòng tay gã con trai xa lạ kia cũng khép chặt.

Cử chỉ này khiến Yến giật mình tỉnh dậy. Yến muốn đẩy gã ra song một tiếng nói thâm vút loé lên

— Tại sao mình không lợi dụng gã con trai này để trả thù, để trêu Đức ?

Và Yến cố lấy lại bình tĩnh, nàng liếc nhanh về phía Đức rồi ngửa mặt nói với gã con trai :

— Anh nịnh đầm được lắm.

Gã con trai cười nhẹ :

— Em rất xứng đáng được tất cả những người con trai trên thế giới này quỳ mọp dưới chân em.

— Anh nói dóc.

— Thiết đó, nếu em ra lệnh, anh quỳ ngay xuống đây, ngay giờ phút này...

Yến buông gã con trai ra, hất hàm :

— Anh làm thử coi.

Như một con vật ngoan ngoãn, đói khát, gã con trai quỳ xuống, đưa hai tay lên, tiếng gã bị thiết :

— Anh đã làm theo lời em.

Yến mỉm cười, song thật ra nàng đang hoang mang không biết có nên kéo dài cái trò đùa này hay không. Nàng nhìn trước nhìn sau, vẫn không ai thêm chú ý đến nàng, hình như nàng vừa kịp nhìn thấy Đức ngóc đầu lên, có lẽ Đức đang muốn theo rồi nàng. Sự việc đó như một sự kích thích, Yến liêu lĩnh đưa hai tay ra và nàng bị kéo giật xuống ngã gọn trong cánh tay gã Marlon Brando. Yến nhắm mắt... mùi men rượu cay nồng từ miệng gã con trai phả vào mặt nàng. Mối Yến mím chặt, nàng mơ màng cảm thấy hình như có cái gì đẩy môi nàng lên, song Yến cố chống cự bằng cách mím chặt hơn nữa. Gã con trai nói như mê man

— Kia ! Cléopâtre ! Làm vậy kỳ qua.

Và gã lại tiếp tục, đối với Yến thái độ này gần như một sự hành hung, một sự cưỡng bức. Hai chân nàng bỗng giãy mạnh, nàng quăn người, đẩy gã con trai ra. Vòng tay gã cứng như sắt. Nửa phút sau Yến mới đẩy ra được, Gã con trai nằm kênh ra sàn nhà cười hà hà ra vẻ thích thú lắm, tiếng gã thô bỉ

— Khoái thật, cô em này điệu lắm.

Yến đứng dựa lưng vào một chiếc cột, nhìn cái dáng điệu khôi hài của gã con trai đó, Yến cũng cười. Nhưng một người con trai khác đã tiến đến trước mặt nàng. Yến sững sờ, nhìn cái dáng điệu quen thuộc của người con trai này. Gã nắm lấy tay nàng, giọng gã hân hộc :

— Em làm gì vậy ?

Yến nhận ra ngay tiếng Bảo. Trong một giây ngắn ngủi, Yến thẳng thốt tưởng như nàng và Bảo còn yêu

nhau và Bảo đã bắt gặp quả tang nàng đang sàm sỡ với người con trai khác. Người Yến lạnh toát, nàng trân trối nhìn Bảo. Nhưng vài giây ngay sau đó thì Yến lấy ngay lại bình tĩnh. Nàng bỗng mỉm cười, nàng khẽ hỏi lại:

— Anh làm gì vậy?

Có lẽ Bảo cũng nhận ra ngay rằng chàng đã quá lỗ trong cái cử chỉ ghen tương vô lối đó nên chàng ngập ngừng một chút rồi cúi thấp đầu xuống:

— Anh xin lỗi. Anh muốn nói là em không nên làm như vậy khi có anh ở đây.

Nghe cái giọng «xuống nước nhỏ» đó của Bảo, Yến cũng động lòng, nàng cũng trở nên hiền lành hơn

— Em đâu biết anh có đây.

Bảo ngược lên nhìn Yến — tất nhiên là Bảo chỉ có thể nhìn thấy cái bộ mặt nạ của một Cléopâtre — chàng cũng hy vọng là Yến đã thành thật khi nói câu đó. Chàng nói nhỏ:

— Anh muốn nói chuyện riêng với em một chút thôi, được không?

Yến ngần ngại rồi nàng quay sang liếc nhìn Đức. Lúc đó Đức cũng vẫn còn đang gục đầu trong mái tóc người con gái khác.

Tiếng Bảo mỉm mai kèm một chút đau đớn:

— Em sợ à?

Yến cười

— Sợ gì?

— Sợ người đi với em.

— Nó không có quyền hành gì hết. Nhưng... em

nghĩ là chúng mình không còn chuyện gì nói nữa cả.

Bảo tháo chiếc mặt nạ, ném xuống đất. Khuôn mặt chàng thiếu nữ, đau đến vô cùng. Tiếng chàng thở dài vắng vắng :

— Anh vẫn có chuyện cần nói. Trừ khi em không thích nghe nữa thì thôi.

— Lúc nào em cũng trọn quyền muốn làm gì thì làm, không ai ngăn giữ được em.

Bảo chặn ngang :

— Nhưng em không muốn nghe nữa chứ gì ?

Yến đứng lặng im một vài giây rồi thở ra nhẹ nhẹ :

— Anh đừng nghĩ như vậy. Em nhân lời.

Nụ cười của Bảo nở trên môi, khuôn mặt chàng rạng rỡ hẳn lên. Bảo nắm lấy cánh tay Yến định đưa nàng ra cửa. Nhưng gã con trai vừa nhảy vọt với Yến và vừa được hôn Yến đã lưng chừng tiến tới, gã xot hai tay vào túi quần, hất hàm nói với Bảo và Yến :

— Làm cái thể thống gì mà tâm sự ầm ưong ở đây ? Đây không phải là chỗ để mấy người nói chuyện ái tình làm ly. Muốn nói chuyện làm ly thì vào ... hang đá, vào tiệm phốt.

Nói rồi gã cười, quay sang Bảo :

— Còn anh, bộ anh tưởng anh đẹp trai hơn Grégory Peck, hay Marlon Brando hay sao mà tháo cái mặt nạ ấy ra ? Anh là cái cóc gì ?

Yến sôi ruột, nàng cúi xuống tụt ngay một chiếc giày ra :

— Anh bước đi cho khuất mắt tôi.

Gã con trai xa lạ xoay người nhìn Yến, gã nghiêng đầu, giọng lại trở nên lịch sự kiêu cách :

— Xin Cléopâtre hiểu cho, đây là một buổi **khieu** vũ trá hình. Luật lệ không cho phép tháo mặt nạ, dù người có đẹp trai tới đâu, chẳng nữa. Huống hồ ông bạn tôi đây hi hi... cũng không được đẹp gì cho lắm.

Tiếng Yến nghiêm nghị :

— Dù sao tôi cũng không muốn anh dấy vào chuyện riêng của chúng tôi.

Gã con trai van cười

— Tôi được anh em bầu cho là trưởng ban an ninh, dù cô có muốn hay không tôi cũng vẫn phải dấy vào, xin cô niệm tình thứ lỗi cho.

Sau đó gã kéo một chút mặt nạ xuống rồi quay sang Bảo :

— Anh nhìn rõ tôi rồi chứ «Mạc-Xen» Hảo đây, anh nên nghe tôi đeo mặt nạ vào rồi sau đó muốn làm gì thì làm. Mong anh đừng đề tôi yêu cầu đến lần thứ ba. Tôi chưa từng nói với ai đến lần thứ hai cả, nhưng vì có người đẹp ở đây nên tôi đã cố gang nhẹn nhục nói với anh lần thứ hai rồi đó.

Bảo đứng im nhìn «Mạc-Xen», chàng đã biết tiếng thằng này từ lâu và chàng cũng đã từng chứng kiến một vài vụ đánh lộn của «Mạc-Xen», chàng đã định cúi xuống nhặt chiếc mặt nạ, bởi chàng nghĩ rằng mục đích của chàng đến với Yến là vì Yến chứ không phải vì chuyện đánh lộn này, miễn làm sao đạt tới mục đích rồi thì thôi, mọi chuyện nên bỏ qua.

Nhưng Bảo vừa lom khom định cúi xuống thì Yến đã giữ tay chàng lại, Yến nhìn «Mạc-Xen» rồi từ từ tháo

mặt nạ vút xuống đất :

— Chúng mình đi chỗ khác, không cần chơi ở đây.

Và, Yến kéo Bảo đi thẳng ra cửa bỏ mặc «Mạc Xen» với khuôn mặt giận dữ đang găm giữ hất hàm cho một hai tên đàn em đuổi theo. Nhưng ngay lúc đó có Đức đã tới can thiệp. «Mạc-Xen» lại vẫy tay cho hai tên đàn em trở lại chỗ cũ.

Trong khi đó thì Yến không biết gì cả, Yến đi với Bảo ra thẳng ngoài công hai người dừng lại trong bóng tối một chòm cây. Yến khẽ hỏi Bảo :

— Anh vẫn thường chứ ?

— Cám ơn Yến, anh vẫn vậy. Có điều... buồn hơn nhiều.

Yến cười nhẹ

— Yến không tin là anh buồn.

Bảo cũng cười gượng :

— Tại sao Yến nghĩ vậy ?

— Tại... Yến đã từng nhìn thấy anh có hạnh phúc.

— Yến vẫn không tin những gì anh đã nói với Yến sao ? Yến tưởng là anh nói dối à ?

Yến đứng im. Nàng nhìn khuôn mặt Bảo mờ mờ trong bóng tối. Yến không biết có nên tin rằng khuôn mặt đó biểu hiện cho sự đau đớn thật tình hay chỉ là sự giả tạo mà một số lớn người con trai thường làm. Nàng giữ một thái độ gần như thế thủ; dè dặt đối với Bảo. Nàng chờ đợi Bảo giải thích, nhưng Bảo lại hỏi một câu khác :

— Em tới đây với ai ?

— Em đi với anh Đức.

Tiếng Bảo ngập ngừng :

— Độ này em có về hay đi với Đức lắm phải không .
Chuyện của em và Đức đi tới đâu rồi ?

Yến cười :

— Không đi tới đâu cả. Hay nói là... chưa đi tới đâu cả thì đúng hơn.

Câu trả lời của Yến làm Bảo nhói đau, chàng thậm hiểu Yến nói như vậy có nghĩa là Yến đã bắt đầu thích Đức và nàng chỉ còn chờ đợi tình yêu đến. Chàng nhìn Yến dăm dăm, nỗi đau đôn mắt mát hiện đến như đao cắt. Chàng cười gượng

— Đức xứng đáng với em lắm.

Yến chỉ lắc đầu mỉm cười. Yến cũng cảm thông với những đau đớn của Bảo, nhưng nàng không biết nên nói câu gì để an ủi Bảo lúc này.

Nàng nghĩ ngợi một chút rồi lảng chuyện :

— Tuyết hồi này ra sao ?

Bảo làm một vẻ ngạc nhiên :

— Sao em lại hỏi anh về Tuyết ?

— Không hỏi anh thì hỏi ai ?

Bảo nhún vai :

— Không còn gì cả.

— Còn đứa con ?

Tiếng Bảo hần học :

— Chết yểu.

Đôi mắt Yến tròn lên trong bóng tối :

— Chị ấy phá...

Yến chợt ngưng lại ở đó, nàng biết không nên hỏi thêm và chính nàng cũng bỗng thấy rùng mình ghê sợ cái hình ảnh đó. Yến không thể nào bình dung nổi cái khung cảnh đó ra sao.

Bảo gạt đầu bừa :

— Thôi đừng nhắc tới chuyện ấy nữa.

Yến cúi đầu :

— Em xin lỗi.

Dù nói vậy song vì tò mò, vì một sự thúc đẩy thầm kín nào khác, Yến cố tưởng tượng, cố hình dung ra Tuyết khi quyết định giết chết một đứa bé sắp thành hình. Nàng nhắm mắt run sợ, ghê tởm cái hình ảnh hãi hùng ấy.

Tiếng Bảo thoát lên như một sự cố gắng vùng vẫy thoát khỏi vùng sương mù :

— Anh xa Tuyết từ hồi đó.

Bỗng dưng Yến thở dài, nàng không còn nghe rõ tiếng Bảo vừa nói. Nàng nhìn Bảo và không hiểu tại sao nàng thấy khuôn mặt Bảo cũng đáng ghét, cũng có tội. Nàng không muốn nhìn thấy Bảo nữa, tình yêu trong thời khắc này, hình như đã hết hạn. Nàng khẽ nói với Bảo :

— Thôi anh về đi.

Bảo sững người, một vài giây sau, Bảo khẽ hỏi Yến :

— Em đi đâu bây giờ ?

— Em trở vào với Đức.

Yến xoay người định bước đi nhưng Bảo đã giữ cánh tay Yến lại. Chàng nhìn nàng, cái nhìn đầy van xin, tiếng chàng ngập ngừng :

— Thôi, đừng trở vào đó nữa. Nơi đó không phải là

nơi của em. Nếu Đức yêu em thật tình nó không đưa em vào đó.

Người Yến co lại, nàng sợ cả từ cái nắm tay của Bảo, nàng gằn giọng :

— Em không cần.

— Dù sao em cũng không nên liều lĩnh như vậy.

— Em không liều, em thích đi chơi thì em đi thế thôi.

Bảo nằn nì

— Anh còn nhiều chuyện cần nói với em. Rất cần Em cho anh buổi tối hôm nay đi.

Yến lắc đầu

— Không được. Hôm nay em đi với anh Đức bỏ rơi anh ấy sao tiện. Anh đề hôm khác.

Bảo chưa chịu thua, bàn tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay Yến

— Tối hôm nay hay là không bao giờ anh gặp em nữa. Em lựa chọn đi.

Yến đứng lại, nàng, biết đã tới lúc Bảo bắt nàng phải lựa chọn dứt khoát. Nhưng thật tâm ngay lúc này Yến không hề muốn lựa chọn gì hết. Với Bảo thì mọi chuyện đã một lần dang dở, Yến không biết có thể chịu nổi được cái hình bóng Tuyết và một cái bào thai bị giết chết âm ảnh hay không. Mặc dầu bây giờ Yến tin rằng giữa Bảo và Tuyết đã không còn gì nữa cả. Còn với Đức, Yến cũng chỉ thấy một tình trạng mù mờ, không có gì rõ rệt, không có gì đảm thắm. Đức là thứ con trai hình như sinh ra không phải chỉ để yêu một người. Vì vậy Yến không đặt tin tưởng vào ai hết, Yến trả lời thẳng băng :

— Tùy ý anh, muốn nghĩ thế nào cũng được. Nhưng tối nay thì không thể được. Ngày mai, ngày mốt, lúc nào anh muốn gặp Yến thì tới.

Nói rồi Yến phăng phăng đi vào con đường tối nhỏ. Bảo muốn gào lên tên Yến, nhưng cô họng chàng nghẹn tắc, không nói được một lời nào. Bảo biết mình đã mất Yến, không còn hy vọng gì cứu vãn. Bởi ngay chính ở chàng, chàng đã tự hứa với mình « Hôm nay hay là không bao giờ gặp Yến nữa ». Chàng lững lờ quay ra cổng, nỗi ân hận, buồn tủi dâng ngập. Bảo thêm một ly rượu, một tiếng đập phá...

Trong khi đó Yến dừng lại ở một góc tối đầu nhà, nàng nhìn theo bóng Bảo khuất sau cánh cổng. Nàng biết Bảo buồn khổ lắm và nàng thương Bảo, nhưng Yến cố nghĩ rằng đó là một hình phạt đã dành sẵn cho Bảo ngay từ khi Bảo mang ý định phản bội nàng. Yến cũng lủi thủi trở vào với nỗi buồn hoang trống rỗng. Nàng gõ nhẹ lên cánh cửa và nàng đã dùng đúng những mật hiệu của Đức. Cánh cổng mở ra, Yến vào buồng, nàng chọn một chiếc mặt nạ mang hình thù thật xấu xí rồi trở vào phòng ngủ. Nàng ngồi gọn trong một góc nhà. Ở đây nàng có thể nhìn được tất cả song ít người chú ý tới nàng. Nàng cố tìm Đức. Nhưng tìm mãi, Yến không thấy Đức đâu hết. Gã « Mạc-Xen » lững lờ tiến lại chỗ nàng. Gã ngồi xuống bên nàng một cách mệt mỏi. Tiếng gã vọng lên :

— Sao lại trở vào một mình ?

Yến nhìn gã, nàng hiểu là nàng đã bị theo rồi ngay từ lúc trở vào, cũng có thể là ngay từ lúc ra đi. Nàng nhún vai :

— Tại thích trở vào một mình.

— Thằng bạn làm sở Mỹ đâu rồi ?

— Về rồi.

Gã Mạc-Xen cười hà hà :

— Thằng đó hiền lành, nhưng nó không biết luật lệ ở đây, suýt bị ăn đòn.

Yến bấu môi :

— Dễ thế.

— Tôi nói thật. Nếu không có người can thiệp nó đã bị một trận đòn thừa sống thiếu chết rồi. Đó là nhiệm vụ của tôi phải duy trì kỷ luật. Nếu không có kỷ luật, mình còn chơi về lâu về dài sao được !

Yến nhìn gã Mạc-Xen và nàng tò mò muốn biết rõ hơn về cuộc sinh hoạt thầm kín của căn nhà này. Nàng khẽ hỏi :

— Bộ ở đây ngày nào cũng có sao ?

— Không ! Lâu lâu một lần thôi. Đôi khi, tuần lễ một lần.

— Ai tổ chức ?

Mạc-Xen cười

— Thằng chủ nhà chứ còn ai vào đây ?

— Chủ nhà là ai vậy ?

— Biết làm gì. Nó là một thằng... làm đủ mọi nghề, làm đủ mọi trò. Nhà này không phải của nó, nguyên là của một anh «bự» chuồn đi tây, giao cho ông già nó làm quản gia. Nó cần tiền đi chơi thì tổ chức chơi lấy tiền. Thế thôi.

Yến cười, Mạc-Xen cũng cười. Những lúc này trông gã có vẻ hiền lành dễ thương vô cùng. Trông cái dễ thương ấy, Yến vẫn thấy cái ngớ ngẩn của một tên du đảng trước một người con gái đẹp. Yến hỏi tiếp :

— Mua «cạc» à ?

— Ừ, mua «cạc». Mỗi cái năm trăm. Rượu 'uống thả cửa. Lát nữa lại còn có thể có bánh mì jambon, san-uých.

— Chu đáo nhỉ.

Mạc-Xen có vẻ khoái chí

— Sẽ chơi tới sáng. Như vậy «bò» quá rồi còn gì.

Yến cũng gật đầu phụ họa

— Ờ, kẻ chơi thiế này cũng' tuyệt lắm.

Một bản Rumba nổi lên, gã Mạc Xen quay hỏi Yến

— Uống gì không ?

Yến lắc đầu :

— Thôi, cảm ơn, đủ rồi.

— Ăn gì không ? Nên nhớ ở đây chỉ một mình Mạc Xen được phép lấy đồ ăn bất cứ lúc nào cũng được.

Gã «Mạc-Xen» hêu hêu tự đắc vì cái quyền đặc biệt này của gã. Nhìn gã, Yến có cảm tưởng là nhìn thấy một nhà quê thất học mua được một chức sắc, hoặc gặp thời buổi nhố nhăng «thằng nhảy lên ông, con đi đánh bông nhảy lên bà lớn» vớ được một chân có quyền hành lên mặt với bà con lối xóm. Yến tủm tỉm cười lắc đầu

— Cảm ơn, tôi không đói.

— Nhảy nhé.

Yến đã định từ chối, song nàng thấy từ chối nhiều quá cũng chẳng chứng tỏ được gì, nhảy với «Mạc-Xen» một hai bản cũng không chết nên Yến gật đầu nhẹ nhẹ :

— Cũng được.

Gã Mạc Xen cũng là một người nhảy hay, một dân

nhảy có thể nói là « có bằng nhảy đầm ». Gã cũng có vẻ muốn biểu diễn mấy đường hay múa để đối địch lại với anh thầy dạy nhảy mà gã đã từng chứng kiến mới nhảy với Yến lúc chập tối. Yến nghĩ thầm « Anh chàng này cũng lại muốn được thiên hạ vỗ tay hoan nghênh hay sao đây » và nàng mỉm cười một mình.

Một phút sau, Yến tỏ vẻ mỗi mệ, nàng kéo « Mạc Xen » lại làm bộ muốn nhảy « du dương » sau đó nàng lựa lời khẽ hỏi

— Anh có biết anh Đức không ?

Mạc-Xen cười

— Biết chứ. Bạn mà.

— Thân không ?

— Thân lắm. Đi chơi với nhau hoài.

Yến cười đưa đà

— Lúc nãy anh Đức ngồi với cô nào đó, cô ấy có vẻ đẹp phải không anh ?

Mặc dầu trong giọng nói, Yến đã cố làm ra vẻ hết sức tự nhiên, nhưng Mạc-Xen cũng thừa đoán được tại sao Yến lại hỏi dò như vậy, Mạc Xen cười hì hì :

— Bộ ghen sao mà hỏi vậy ?

Yến đẩy Mạc Xen ra một chút

— Tôi với anh Đức thì có quyền gì mà ghen. Anh ấy với tôi là bạn.

Mạc-Xen nhìn Yến nghi ngờ :

— Bạn à ? Bạn thế nào ?

Yến nhún vai :

— Ở thì cũng quen biết lằng nhằng như anh với tôi

vậy. Có gì đâu.

Mạc-Xen gật gờng và hần nghĩ có thể tin được cô bé này. Tuy nhiên... cái gì cũng nên ăn chắc là hơn. Mạc Xen nói ngay

— Cô đó là bồ của Đức từ lâu rồi. Con nhỏ yêu Đức lắm. Nghe đâu hai đứa đã có với nhau một đứa con.

Yến tròn xoe mắt lên kinh ngạc :

— Tên cô ta là gì ?

— Diễm-Lệ.

— Chắc là đẹp lắm ?

— Đẹp thì không đến nỗi có thể kêu là đẹp lắm song có thể nói là đẹp và có duyên. Nhất là... cái đức quyến rũ và đa tình thì đứng hàng đầu.

Nói rồi Mạc-Xen cười hô hố. Hần cho là hần đã đắc thắng. Hần quyết hạ khéo Đức phen này để đoạt lấy Yến. Hần đã nhìn rõ mặt Yến. Con bé khá khỉnh ngây thơ vô tội lắm, để lọt vào tay người khác thật unction.

Tiếng Yến lại vọng lên

— Cô ấy làm gì ?

— Bán «Bar». Hồi này nó ra làm ăn nện lắm. Chủ «bar» đang hoang.

— Thế kia à ?

— Chứ sao.

Nói rồi Mạc-Xen lại cười thú vị. Yến hơi bực dọc về tiếng cười đó của Mạc-Xen, Yến đã định mắng cho Mạc-Xen mấy câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại Yến lại thôi. Một phần vì Yến sợ cái đức tính du côn của Mạc-Xen, một phần vì Yến thấy cần phải... khai thác thêm Mạc-Xen

một vài điều nữa nên nàng nhin.

Bỗng Mạc-Xen ghé sát vào tai Yến khẽ hỏi :

— Em có vẻ thích đảng Đức lắm phải không ?

Yến làm bộ suy nghĩ một chút rồi kiểm một câu trả lời ra vẻ rất thành thật

— Nói là thích lắm thì không đúng. Em nể Đức thì đúng hơn. Lối chơi của Đức cũng... được lắm, anh có vẻ đang hoang.

Mạc-Xen lừng khừng

—Ừ, thằng ấy được cái cũng... đang hoang lúc đầu, nhất là với những người mới quen. Hi hi tôi biết tính nó lắm.

Yến hiểu là Mạc-Xen muốn nói gì, song nàng vẫn cứ hỏi tới

— Còn quen lâu rồi thì sao ?

Mạc Xen vẫn cười

— Cái đó... cứ quen rồi sẽ biết. Sẽ có nhiều chuyện ly kỳ đáng nói lắm. Tôi không bao giờ thích nói xấu người vắng mặt.

Yến muốn nói bốp vào mặt Mạc-Xen rằng « Như vậy cũng là một cách nói xấu ». Nhưng nghĩ đi nghĩ lại Yến lại thôi. Yến thấy mình cần phải khai thác Mạc-Xen thêm một chuyện nữa nên nàng đành nhin. Nàng lựa lời nói tiếp

— Họ đâu rồi anh ?

Mạc Xen ngây ngô :

—Họ là ai ?

—Diễm Lệ và Đức.

Nụ cười của Mạc-Xen vừa thú vị vừa nham hiểm. Gã nói phăng phăng làm như vô tình không hề biết rằng Yến đang ghen

— Chắc thằng Đức lại đưa con nhỏ về một cái « động » nào đó chứ gì . Chắc là « động » của thằng Mai.

Bộ mặt Yến hơi ngớ ngẩn một chút , nàng chưa kịp hiểu nghĩa danh từ « cái động » mà Mạc-Xen vừa diễn tả. Nàng tính hỏi Mạc-Xen, nhưng nàng cố gắng nghĩ ngợi một chút nàng đã hiểu ra ngay danh từ đó ám chỉ một cái phòng nào đó, một cái « Gạc-xon-ni-e » nào đó. Yến cảm thấy một chút bần thiêu trong danh từ đó. Tuy nhiên nàng vẫn cố làm bộ thản nhiên cười cợt dò hỏi :

— Mai là ai hả anh.

— Mai là thằng lùn lùn, nó vừa ở đây. Chỉ có ba đứa biến mất là thằng Đức, Diễm Lệ và thằng Mai. Vậy thì nó chỉ về thằng Mai chứ còn về đâu nữa.

Sự suy đoán đó của Mạc-Xen khiến lòng Yến đại đi. Yến thấy Đức đáng ghét vô cùng, đáng khinh vô cùng. Nhưng Yến vẫn muốn nhìn rõ thấy sự thực ấy để khinh ghét Đức thật sự, để biết chắc là Đức đã có hành động đáng khinh ghét đó. Nàng sợ khinh ghét oan cho Đức.,

Vì vậy, im lặng một lúc Yến khẽ hỏi :

— Nhà anh Mai ở đâu ?

Mạc-Xen vẫn cười hì hì, hắn không trả lời Yến mà hỏi lại một câu tai ác

— Em hỏi làm gì vậy ?

Câu hỏi ngược đó khiến Yến bối rối, nàng cười lùng khùng :

— Hỏi cho biết vậy mà.

Bổng Mạc-Xen cười phá lên

— Em tính dụ dỗ anh để khai địa chỉ thằng Đức cho em tới đánh ghen phải không ? Hề hề... anh dần có ngày thơ quá vậy.

Yến mặc cỡ quá ,chừng, song nàng cố làm ra vẻ thật thà :

— Em thề với anh là em và anh Đức chưa hề có chuyện gì cả mà ghen tuông nỗi gì ! Em tò mò hỏi chơi, anh chỉ thì chỉ mà không chỉ thì thôi.

Giữa lúc đó nhạc Rumba tắt, một bản mambo nổi lên thật nhanh, thật loạn. Mạc-Xen ghì Yến lại nhảy, nhưng Yến từ chối :

— Em hơi mệt.

Và Yến đã định bỏ đi, nhưng Mạc-Xen đã nắm lấy tay Yến :

— Mình vào góc kia tâm sự vun một hồi vậy. Rồi em có muốn biết nhà thằng Mai anh chỉ cho. Anh có thằng bạn ở bên cạnh phòng nó mà.

Yến nhìn gã Mạc-Xen cười nhẹ tỏ vẻ ưng thuận. Vào đến một góc tối, Yến ngồi bệt ngay xuống mặt sàn gạch. Mạc-Xen vớ ly rượu nốc một hơi rồi nhìn Yến lắc đầu

— Anh nói thật với em nếu em tính đánh ghen với con Diễm Lệ, thì em «hố» rồi. Nó không phải là đứa vừa đâu. Nó đã từng có thành tích về đánh lộn rồi đó. Một mình nó đánh vắng hai ba em vũ nữ. Em đừng dưng tới nó trong cái giờ phút long trọng này. Thằng Đức cũng còn nể nó. Tốt hơn hết em nên đợi sáng mai thằng Đức về rồi hành tội một mình thằng Đức là thượng sách.

Yến cười hi hi, nàng bật ngửa người ra phía sau,

dầu va vào tường làm bộ chán nản

— Em không thềm ghen với ai hết, đến thằng người yêu của em đi với đứa khác em còn mặc xác nó, em đi tìm người khác nữa là... Khi người con trai đã đi yêu người khác thì không cộn xứng đáng với mình nữa. Tội gì mà ghen. Em có xấu đâu, thiếu gì người ở xung quanh mà em phải làm lộn, xộn cho mất công.

Mạc-Xen gật gù ra vẻ chịu cái ý kiến mới mẻ đó của Yến lắm. Nó ca tụng :

— A ! Sừng lắm ! Xây dựng lắm. Chỉ những người con gái đẹp mới biết chân giá trị của mình như vậy mà thôi. Làm con gái đẹp phải hách thế mới được. Cứ ghen tuông lắm cầm mấy thằng con trai sừng quá nó làm phách.

— Đúng vậy.

— Như thế thì anh tin em.

Ngay lúc đó một gã con trai đi qua. Mạc-Xen vẫy nó lại rồi giới thiệu với Yến :

— Phăng-Xoa. Nhà văn. Nó ở bên cạnh phòng thẳng Mai.

Yến xoè tay bắt tay Phăng Xoa :

— Hàn hạnh.

Phăng Xoa cũng ngồi ngay xuống bên Mạc-Xen.

Phăng-Xoa có vẻ ngỡ vì sự giới thiệu này. Nó đợi Mạc-Xen giới thiệu về Yến, nhưng Mạc-Xen lại quên mất điều đó. Mạc-Xen hỏi Phăng-Xoa :

— Mày mới đến à ?

— Ừ. Vừa phải đi làm về.

Yến bắt chuyện ngay :

— Sao làm tối vậy ?

— Tôi làm không có giờ giấc gì cả. Gặp anh chủ báo đói rách hà tiện người, làm học cơm. Chuyện gì cũng đến tay mình.

Tiếng Yến reo lên có vẻ hân hạnh lắm :

— A, anh làm báo à ?

Mạc-Xen chen vào

— Tôi đã nói nó là nhà văn.

Yến cười :

— Nhà văn mà lại lấy tên là Phăng-Xoa ?

Phăng-Xoa lắc đầu

— Đó là cái tên gọi ở đây, Mạc-Xen nó đặt cho tôi để gọi nhau cho tiện. Thật ra tên tôi là Từ Nguyên Bích Hữu.

Yến nghĩ thầm « cái tên hơi thối đấy », nhưng ngoài mặt nàng khen bừa và nói dối :

— A ! Cái tên nghe quen lắm, đẹp lắm. Hình như tôi đã đọc của anh nhiều rồi.

Phăng-Xoa ra cái điều khoái chí và tự kiêu hơn bao giờ hết :

— Thế ạ. Hân`hạnh lắm. Đề hôm nào tiểu thuyết của tôi xuất bản rồi tôi xin đem đến tặng cô.

— Hân hạnh.

Mạc-Xen thấy Yến bắt chuyện với Phăng-Xoa một cách dễ dàng nên hẳn cũng có vẻ cai cú, hẳn nửa đùa nửa thật nói với Yến

— Đừng có hân hạnh vội, em đợi sách của nó xuất bản thì em có bốn năm con rồi. Sách nó chưa viết mà làm sao xuất bản.

Phăng-Xoa cãi như điên :

— Mày nói vậy, sách tao đang viết mà. Một nhà văn chân chính không phải là nhà văn viết nhiều. Chỉ cần một cuốn sách cũng đủ rồi.

Giữa lúc câu chuyện về văn chương nghệ thuật đang hào hứng thì một tên đàn em vào ghé tai nói nhỏ với Mạc-Xen mấy tiếng, Mạc-Xen đứng vụt ngay dậy lầu nhàu

— Lại có mấy thằng thuộc phái « Hắc y » đến phá. Phải cho chúng nó một trận mới được. Xin lỗi cô em nhé, tôi trở vào ngay.

Nói rồi Mạc Xen khệnh khạng ra đi như một vị anh hùng xuất trận. Phăng-Xoa nhìn theo rồi gật gù :

— Trông nó cũng xứng đáng là một tay anh chị lắm đấy chứ !

Yến biết rằng Phăng-Xoa đã trả thù Mạc-Xen với cái vỗ Mạc-Xen lật tẩy nó chưa viết sách đã dọa xuất bản. Nàng cười hì hì rồi trở lại câu chuyện cũ

— Yến tưởng là anh ở tòa báo thì phải viết văn chứ. Vậy anh làm gì ở tòa báo ?

Phăng Xoa cười như một triết gia

— Tôi cũng có viết văn nhưng là văn chương tin tức, tả lại cảnh đầm máu của hai chiếc xe đâm nhau hoặc là một vụ lưu huyết vì tình. Còn mấy truyện tiểu thuyết lắm cầm ở trang trong thì tôi không viết, cái đó để mấy thằng nhà văn đói rách kinh niên làm-ăn, bây

giờ lại thêm mấy anh kiếm hiệp ba tàu cạnh tranh. Tôi đợi khi nào làng báo Việt Nam sáng sủa, sạch sẽ mới thêm viết văn đăng báo. Bây giờ bận lắm. Yến có thấy không ?

Yến gật văng mạng

— Thấy rõ lắm.

Phăng-Xoa thích chí cười hà hà

— O' hay sao may mắn cho tôi hôm nay tôi lại gặp được người tri kỷ như thế này nhỉ. Chúng mình nhẩy với nhau bản si-lô này đi em, giao duyên bằng một bản si-lô là nhất.

Yến nhìn Phăng-Xoa rồi mỉm cười lắc đầu

— Chơi mãi ở đây ngọt nhạt quá rồi.

Phăng Xoa bám ngay lấy cơ hội :

— Vậy mình đi chỗ khác chơi nhé ?

— Nên lắm.

Phăng-Xoa đứng phắt ngay lên

— Đi thôi kéo hết đêm rồi. Chơi ở đây mãi chán thật đấy. Phải thay đổi không khí đi một tí chứ

— Đi thì đi.

Nói rồi Yến uể oải đứng dậy. Nàng khẽ hỏi Phăng Xoa

— Anh tính đi đâu ?

— Bất cứ đi đâu mà em muốn. Hôm nay vừa lãnh lương xong, có quyền ăn chơi rả rích. Miễn là em đừng bắt chước mấy anh tư bản ngổ vào tiệm nhẩy khui champagne thì chết cha anh thôi.

Yến cười hi hi

— Yên tâm, em chỉ biết uống nước trà đá.

— A ! Nền như thế lắm. Em có quyền đi ăn rồi hãy đi nhót cũng được.

Phăng-Xoa kéo tay Yến ra cửa. Nhưng gã dừng lại sau bức tường cao, gã thì thào

— Cởi mặt nạ trả nó đã. Tôi ra trước, tôi đợi Yến ở đầu đường. Có ai hỏi Yến nói là một nền về, nhất là thằng Mạc-Xen.

Yến gạt gù ra vẻ hiểu biết, nàng cho rằng Phăng-Xoa sợ Mạc-Xen ghen, Mạc-Xen sẽ nghĩ Phăng-Xoa «bắt đào tay trên» của mình. Yến nháy mắt

— Em sẽ cố tránh không gặp nó.

— Vậy anh ra trước nhé.

— Anh đi xe gì ?

— Anh có mỗi cái Rumi thôi.

— Được lắm. Em thích cái xe đó.

Yến tháo mặt nạ quàng vào trong buồng. Gã Phăng-Xoa nhìn Yến sửng sờ. Gã không thể nào ngờ Yến lại có thể đẹp được đến như vậy. Thật ra, Phăng-Xoa chỉ đam hy vọng rằng con bé này coi cũng được qua cái giọng nói, cái dáng người. Chính bởi sự... dễ dãi của Yến mà Phăng-Xoa không dám tin rằng Yến đẹp. Phăng-Xoa nói như bị thôi miên :

— Em đẹp quá.

Câu khen ngợi trần tráo nhưng lại mang một vẻ ngây ngô dễ thương đó của Phăng-Xoa khiến Yến tủm tủm cười. Nàng vênh mặt hỏi lại như một sự ngạo mạn

— Thế à.

Phăng-Xoa gật như máy

Ừ ! Nói thật đó. Em đẹp đến nỗi khiến anh...
kinh ngạc.

Yến cười khanh khách đẩy vai Phăng-Xoa về phía trước :

— Thôi đi đi kéo bọn họ kéo vào bây giờ.

Phăng Xoa nhanh nhẹn xoay người lại. Hắn nhảy lên bám lấy thành tường rồi quăng người lên tường nhào sang phía bên kia. Hắn làm tắt cả những cử chỉ đó bằng một vẻ thành thạo.

Giữa khi đó, một vài tiếng ồn ào trên con đường sỏi từ cổng vào trong nhà khiến Yến giật mình : Nàng chạy nhanh vào dưới bóng tối của một gốc cây me. Nàng đứng im nghe những tiếng chân mỗi lúc một gần. Rồi những tiếng chửi thề hục hặc rõ mồn một.

Yến ngồi thụp xuống dưới bóng tối của góc cây. Tim nàng đập loạn xạ, nàng có cảm tưởng đang chơi một trò chơi ú tím, nhưng là trò chơi ú tím kiểu... phim trình thám gián điệp.

Một giọng nói vang lên khiến Yến giật nảy người lên :

— Đứa nào làm gì ở đó ?

Yến ngoảnh lên nhìn, nàng thấy hai ba người con trai đang chăm chú hướng về phía mình, nàng biết đã bị lộ hình tích nên làm bộ tự nhiên lên tiếng :

— Tội đây.

— Làm gì ngồi ở đó ?

Yến ngáp ngừng một chút rồi nói bừa :

— Pi-pi...

Một giọng cười sảng sặc vang lên làm Yến mắc cỡ đến tái người. Nhưng cũng may cho nàng, một tên trong

bọn đã kéo hai tên kia trở vào trong nhà và nói vọng lại.

— Cô em «pi pi» bậy rồi nhé. Lần sau thì vào trong toilette phía trong biết không.

Yến im lặng. Nàng mỉm cười một mình. Đợi cho ba tên đi khuất, Yến chạy như bị ma đuổi ra phía cổng. Nhưng gần tới cổng, Yến dùng núp vào sau một đóng gạch, nàng nhìn rõ Mạc-Xen đang hăm hở đi vào. Nàng nghĩ thầm có lẽ Mạc-Xen đi nhanh để vào kiểm nàng. Ý nghĩ đó khiến Yến thoáng thấy một chút thú vị. Nhưng thú vị không đánh tan được sự lo lắng. Nàng nghĩ tới chuyện bây giờ Mạc-Xen bắt được nàng núp ở đây, Mạc-Xen dám... làm bậy lắm. Yến thấy chân mình run ra, nàng hối hận vì đã tới đây, đã dám chơi cat-tro đùa với hổ này.

Vì vậy, khi thấy Mạc-Xen vừa đi khuất sau bức tường Yến phòng như tên ra cổng. Nàng chạy thật nhanh dưới ánh chớp choạng cửa những cành cây thưa lá. Chạy một đoạn khá xa nàng mới thấy Phăng-Xoa ngồi chờ giữa một ngã ba. Chiếc xe Rumi sẵn sàng nổ máy. Yến nhào lên nệm cương quit dục

Dọt đi anh.

Chỉ cần nói như vậy, chiếc xe Rumi đã chồm lên, lao vun vút tới con đường trước mặt. Phăng-Xoa lái xe thật tài tình, gã lách tránh hai chiếc xe hơi cùng vọt tới ngã ba. Cả hai chiếc xe hơi cùng phải thắng lại, mấy người tài xế thò đầu ra cửa xe chữa rửa, nhưng Phăng-Xoa vẫn coi như không, gã cười khảnh khách:

— Máy thắng đó chứ mình em

Yến cũng cười, tay nàng ôm ngang lưng Phăng-Xoa, nàng khen:

— Anh lái xe được lắm.

Phăng-Xoa hưng chí vắn ga cho xe chạy nhanh hơn. Chiếc xe lao vù vù giữa con đường đêm rộng mát.

Yến đang ngồi tính toán để Phăng Xoa đưa mình về phòng nó để nàng có thể bắt gặp quả tang Đức đang ở căn phòng bên cạnh với người tình cũ. Nàng phải tính cách nào cho Phăng Xoa đừng có ý nghĩ nào đen tối.

Chiếc xe chạy được một đoạn đường khá dài rồi Yến mới lên tiếng

Anh có chỗ nào cho tôi rửa mặt mũi, chải lại đầu tóc một chút không?

Phăng-Xoa cho xe chạy chậm lại, ngam nghĩ một chút, Phăng-Xoa trả lời

Mình vào Givral uống cái gì rồi Yến vào toilette sửa soạn.

Ý kiến của Phăng-Xoa nêu ra có vẻ hợp lý nếu ở vào một trường hợp khác, chắc chắn Phăng-Xoa được các cô chấp thuận ngay, hơn thế nữa các cô còn nghĩ rằng Phăng-Xoa tử tế đứng đắn không hề có một chút tư tưởng lợi dụng. Mà thật ra, với Yến, Phăng Xoa bỗng thấy nể nang thật tình, nể nang từ khi thấy khuôn mặt Yến vừa dễ thương, vừa đẹp, vừa mang đầy chất... vị thanh niên nên Phăng Xoa mới có ý kiến xây dựng mà những người trẻ tuổi bây giờ thường cho là cao đẹp ấy.

Có lẽ Yến cũng hiểu ý kiến xây dựng của Phăng Xoa là một ý kiến cao đẹp nên càng mỉm cười thoảng một chút thú vị. Nàng thầm nghĩ Phăng Xoa cũng là một cậu con trai nhút nhát chứ không «cao bồi» xược gì cho lắm. Nhìn cái bề bề ngoài thì Phăng Xoa ghê gớm thế mà... dụng vào việc là y nhút nhát. Yến bỗng học được bài học kinh nghiệm là đối với con trai, người con gái nhút nhát bao nhiêu con trai trở nên bạo dạn và bướng bỉnh bấy

nhiều; còn người con gái bạo dạn và bướng bỉnh, con trai sẽ trở nên nhút nhát. Yển muốn bám lấy cái kinh nghiệm ấy để thực hành trong trường hợp này.

Nghĩ ngợi vài phút rồi Yển nói:

— Thôi đừng vào những tiệm nước đó.

— Sao vậy? Vào ướp lạnh một chút cho đã...

Yển gạt ngang:

— Yển không thích vào những nơi đó đông người, có tính cách biểu diễn, chịu không nổi.

Phăng-Xoa cười hề hề:

— Khi đàn bà không muốn là trời không muốn. Vậy đi đâu bây giờ?

Ngập ngừng một chút rồi Yển nói tỉnh:

— Anh không có nhà sao?

— Có chứ, nhưng...

Yển cười châm chọc:

— Nhưng sao? Sợ ông bỏ bà bỏ, sợ vợ hay là sợ bỏ đấy?

— Ông bỏ bà bỏ ngẫm từ lâu rồi. Vợ con chưa có, bỏ bịch cũng không. Có mỗi đứa bạn gái quen bỏ đi lấy chồng tháng trước.

Yển cười khảnh khách:

— Làm gì mà tả khổ ghê thế! Nếu không có gì trở ngại, tại sao anh không đưa tôi về nhà để chán chỉnh lại sắc đẹp một tí?

Phăng-Xoa thẳng xe từ từ rẽ vào một con đường, đầy bóng tối của những cành cây cổ thụ rồi gạt gù:

— Được rồi, về thì về. Tôi chỉ ngại em cho tôi là

một thằng... thiếu tư cách thôi, lỡ ra em vu oan cho tôi dụ dỗ em về phòng thì sao ?

Yến làm bộ ngạc nhiên :

— Vậy anh ở phòng à ?

— Ừ, ở trên buyn-đinh.

— Buyn-đinh nào ?

— Buyn-đinh Hoa Mai.

— Anh ở một mình ?

— Trước có một thằng bạn ở chung nhưng bây giờ nó đi chỗ khác cưới vợ rồi.

— Như vậy càng tiện.

Câu trả lời rất坦然 nhiên của Yến khiến Phăng-Xoa ngây người không thể hiểu nổi xem ý Yến muốn nói gì ? Tiện gì ? Trong đầu óc Phăng-Xoa thoáng nghĩ đến một chuyện bậy bạ, nhưng nó xua đuổi ngay ý nghĩ đó đi. Nó không thể nào tin rằng Yến lại nghĩ đến chuyện ấy được. Nó dò hỏi bằng một câu khá ngây ngô :

Yến muốn nói tiện cái gì ?

Yến trả lời phăng phăng :

— Tiện cho tôi lên đó sửa soạn sắc đẹp, đỡ mất công giao thiệp với một người khác.

Phăng-Xoa cười :

— Lúc này tôi không muốn đưa Yến về phòng vì sợ Yến hiểu lầm, phần vì sợ thiên hạ hiểu lầm.

— Ồi chà ! Đề ý đến thiên hạ làm gì, Họ hiểu thế nào mặc họ. Không ăn nhậu gì tới mình hết. Miễn là mình biết mình trong sạch là đủ rồi. Tôi thù ghét « thiên hạ ».

— A, nếu vậy thì tuyệt lắm. Tôi cũng vậy, cóc coi

thiên hạ ra cái thống chế gì hết. Minh có chết, thiên hạ vẫn nhần rằng cười, có đũa nào khóc mình được một tiếng dàu. Họ chẳng nhìn thấy đám ma, họ hỏi nhau «đám ma của ai mà... nghèo nàn quá vậy».

Cái lý luận vớ vẩn đó của Phăng-Xoa làm Yến phì cười, nhưng nàng gật bừa :

— Đúng vậy. Ý kiến hay lắm. Có thể viết thành sách cho thiên hạ đọc và học thuộc lòng được. Sau này tôi sẽ dạy con tôi bài học đó đầu tiên.

Phăng-Xoa vừa cất tiếng cười khanh khách vừa dừng xe lại dưới mái hiên tối trước một tòa nhà cao.

Yến khẽ hỏi :

— Building này đây à ?

Phăng Xoa ngược lên tầng lầu trên :

— Ừ, tôi ở phòng số 17, tầng lầu hai.

Nói rồi, Phăng-Xoa đưa Yến đi qua một khu sân hẹp tối om, tiến vào hành lang và đi lên lầu.

Lên tới lầu thứ nhì, Phăng-Xoa phải đi sát vào với Yến bởi hành lang tối om. Tiếng giày của Yến kêu lách cách. Một vài cánh cửa hé ra như đã nằm chờ tiếng giày ấy từ lâu. Phăng-Xoa hơi ngượng, chàng nói với Yến :

— Máy thang già mất dịch đó kỳ lắm.

Yến mặc-cở vô cùng song nàng cười nhẹ :

— Mặc họ.

Nàng cúi đầu đi nhanh bỏ mặc những con mắt như mắt cáo ở hai bên lối đi. Bỗng một giọng cười hi hi và một giọng nói ồm ồm vang lên :

— Gớm chưa, ông nhà báo hôm nay cũng lại bắt

được một «con bò lạc». Hách thật.

Và một giọng khác phụ họa

— Con nhà lành của người ta đấy.

Yến giận tái người, hai chân nàng riu lại, bước không muốn nổi vì những tiếng châm chọc ấy. Nàng bỗng thấy hối hận về cử chỉ ngông cuồng của mình, về cái trò chơi quá bạo dạn này. Nhưng đã lên tới đây rồi chẳng lẽ lại quay xuống nên nàng đành cố gắng chịu đựng.

Phăng-Xoa sợ Yến giận, chàng quay lại học hặc tính gây sự với mấy tên hàn xóm lắm điều, nhưng chàng đã bị Yến kéo phăng đi :

— Thôi mặc họ, họ hiểu thế nào thì hiểu. Đã lên đây với anh, Yến không sợ. Miễn là mình hiểu mình là đủ.

Phăng-Xoa đành hậm hực :

— Được rồi, để nó đấy. Ngày mai rồi chúng nó biết mặt tôi.

Sau đó, Phăng-Xoa mở cửa phòng cho Yến bước vào. Cánh cửa đóng ập ngay lại. Yến nhận ngay thấy sự bừa bãi quá đáng của căn phòng này. Nào áo quần, nào sách vở, nào ly tách, giấy tờ, tàn thuốc bừa bãi trên giường trên sàn nhà, Phăng-Xoa vội vàng thu dọn mấy chiếc quần áo dơ trên mặt bàn rồi kéo chiếc ghế gỗ duy nhất trong phòng mời Yến, Yến vừa ngồi xuống, Phăng Xoa đã nói :

— Để tôi thu dọn toilette cho Yến vào sửa soạn nhe.

Nói rồi Phăng-Xoa trở lại toilette. Ngồi một mình, Yến còn chưa hết hồi hộp và hối hận. Nàng nghĩ đến căn phòng bên cạnh. Có lẽ giờ này, Đức và người tình cũ đang ở trong đó. Ý nghĩ làm Yến nóng bừng cả mặt. Nàng đứng dậy đẩy tung cánh cửa sổ khép hờ. Nàng nhào

người nhìn ra ngoài khung cửa. Một cành lá me vàng ửng che khuất căn nhà tôn trước mặt. Đường đêm vắng lạnh. Yến liếc nhanh sang cửa sổ những căn phòng bên cạnh. Nàng đoán rằng phòng của Mai, trong đó Đức đang ở là căn phòng phía tay mặt nàng, bởi căn phòng đó có một chút ánh sáng đèn ngủ. Nàng cố lắng tai nghe xem có tiếng động nào không.

Nhưng một phút sau, Phăng-Xoa đã ra

— Xong rồi đó.

Yến lùng khùng quay vào. Nàng nhìn chiếc khăn mặt vàng khè giắt trên thành chậu sứ rửa mặt mà nhăn mặt lại. Nàng vuốt qua lại mái tóc, nhìn nét mặt mình trong gương, nàng bỗng thấy khuôn mặt mình trở trên lạ lùng. Nàng có cảm tưởng là mặt nàng xấu đi nhiều sau những giờ phút mệt mỏi. Nàng vặn nước rửa mặt, dùng tay áo thấm nhẹ cho hết nước và sửa lại quần áo.

Vài phút sau, Yến trở ra. Phăng Xoa ngồi trên thành cửa sổ đăm đăm nhìn Yến. Cái nhìn có vẻ thích thú kèm theo một lời ca ngợi. Yến hiểu rõ như vậy, nàng cũng mỉm cười một cách vô nghĩa. Nàng nói cho có chuyện :

— Anh nhiều sách báo đấy nhỉ.

Phăng-Xoa gật gù có vẻ tự phụ

— Mỗi tháng bán báo kì lô một lần đấy. Nếu đề nguyên cả thì chất hết cái buiding này cũng không đủ chỗ chứa.

Yến lại cười, nàng ngồi xuống ghế, dựa dài người ra một cách tự nhiên, kêu lên :

— Mệt quá.

Phăng-Xoa nhảy xuống sàn gạch sạn xắn ;

— Uống nước không ?

Yến gật nhẹ, Phăng-Xoa nói ngay :

— Chỉ có nước lọc thôi đấy nhé.

— Cũng được, đỡ mất công ra tiệm.

Phăng-Xoa xách lại một chai nước lọc và một cái ly rót cho Yến.

Yến nâng ly nước lên miệng, nhưng đến khi ngửi thấy mùi la-de còn lại, Yến nhăn mặt lắc đầu :

— Anh làm ơn rửa sạch ly hộ một chút.

Phăng-Xoa không ngượng trái lại còn có vẻ thích thú vì sự tự nhiên đó của Yến. Gã ngoan ngoãn rửa ly rồi lại rót nước mời Yến. Yến ngửi một chút rồi uống một hơi cạn nửa ly. Thật ra Yến vẫn cảm thấy ghê ghê bởi chiếc ly cái ghét vừa được rửa sạch. Tuy vậy nàng cũng nhắm mắt uống cho đỡ khát. Uống xong, nàng đưa chiếc ly cho Phăng-Xoa

— Cảm ơn.

Phăng Xoa cười, ngửa cổ uống nốt một hơi chỗ nước còn lại. Yến có cảm tưởng như môi anh chàng xa lạ này vừa đụng vào môi mình, nàng vội vàng quay đi rồi lững thững tiến ra cửa sổ. Tiếng nàng vọng lại :

— Ở đây mát quá nhỉ.

— Ờ, cũng tạm được.

Và Yến tiếp tục gọi chuyện :

— Những người ở building là những người độc thân cả hay sao hả anh ?

Tiếng Phăng-Xoa cười hực lên

— Không cần phải là độc thân mới ở building. Ở đây có nhiều loại. Có những gia đình đông đủ mẹ già vợ đại

con thơ. Có những anh già hơn hèm chưa vợ. Có những ánh tây thuộc loại dúi rách lưu vong. Có những cô vũ nữ không chồng nhưng suốt đời có đàn ông ở trong phòng. Có những căn phòng suốt ngày đóng cửa im ỉm của những anh nhà giàu thuê làm « gác-xon-ni-e ». Và có những căn phòng suốt ngày nhộn nhạo như căn phòng của bọn tôi, rất nhiều bạn đến chơi.

Yến cười, tà tà đi vào ý định

— Bọn anh là những ai ?

— Tôi, thằng Phú, thằng Mai ...

Yến nắm ngay lấy cơ hội, cắt ngang

— Mai nào nhỉ.

— Mai Con hay Mai Hắc Lào cũng vậy

— A, cái tên nghe quen lắm, Hình như lúc nãy anh ấy có mặt trong « bum » phải không ?

— Đúng. Em quen nó sao ?

Yến cười

— Quen-sơ-sơ thôi.

Phăng-Xoa nhìn Yến, chàng muốn dò xét xem sự quen thuộc giữa Yến và Mai là sự quen biết như thế nào. Bởi Phăng-Xoa vẫn phục Mai là một tay đi chinh phục rất tài tình.

Mai có cái bóng dáng nhỏ thó trắng trẻo như sinh viên, ăn nói lại diễm đạm, có chiếc simca sport, tuy cũ song cái mẽ ngoài cũng còn coi được nên thường-thường Mai đi chinh phục con gái một cách khá dễ-dàng. Biết đâu Yến lại chẳng từng là một con mồi ngon của Mai. Ý nghĩ này khiến Phăng-Xoa thoáng một chút đau đớn và tiếc hận. Chàng nhìn khuôn mặt Yến, bộ ngực Yến căng

đầy rồi nửa đùa nửa thật :

— Em quen Mai trong trường hợp nào? Có... gay cấn không hay là cũng đại khái?

Yến hiểu thấu thía câu hỏi ấy của Phăng-Xoa, nàng trả lời đốp chát ngay:

— Cũng thường thường như quen anh vậy.

— Thế à?

Yến gật nhẹ:

— Chứ anh còn muốn quen biết theo kiểu nào nữa. Anh tưởng rằng anh Mai cũng đã từng đưa tôi lên đây phải không? Đâu có dễ-dàng như vậy được. Anh nên nhớ là tôi bước chân lên đây lần thứ nhất và cũng là lần đầu tiên tôi biết building là gì.

Nghe giọng nói quyết liệt thoảng một chút giận dỗi của Yến. Phăng-Xoa dịu ngay giọng xuống:

— Xin lỗi Yến, tôi nói đùa.

Yến cười ngay được:

— Tôi không giận anh đâu, nói cho anh hiểu tôi, thế thôi.

Ngừng lại một chút, Yến lại nói:

— Nhưng không biết đích xác có đúng là anh Mai này không.

— Có lẽ đúng rồi đó. Lúc nãy nó có mặt ở «bum», nhưng một lát sau không thấy nó đâu nữa.

— Phòng anh ấy đâu?

Phăng-Xoa hất hàm sang phía tay mặt:

— Ngay sát cạnh phòng này.

Yến làm bộ vui đùa:

— Anh kêu anh ấy sang trình diện coi có đúng không.

Phăng-Xoa lừng-khùng :

— Chắc nó chưa về đâu. Giờ này còn sớm. Vả lại không thấy xe nó ở dưới nhà.

— Yển thấy phòng bên cạnh có ánh đèn mà.

— Đôi khi nó để đèn cả mấy ngày mấy đêm, có lần nó còn để nước chảy chan hòa mà đi biệt-biệt không thèm về. Đèn nước ở building của chủ chứ của gì mình mà tiếc.

Yển tùm tùm cười. Nàng nghiêng người ra ngoài cửa sổ lắng tai nghe một vài phút rồi quay vào vẫy Phăng-Xoa ra bên mình :

— Yển thấy có tiếng xì xào bên trong.

Phăng-xoa cũng lắng tai nghe, tiếng cười hích hích, của một người đàn bà vọng ra. Phăng-xoa tùm tùm cười :

— Chắc một thằng khác chứ không phải thằng Mai đâu.

Đã hồi hộp, Yển lại càng hồi hộp hơn, tim nàng như muốn ngừng đập, má nàng nóng bừng, nàng hình dung ra khung cảnh người đàn bà mang cái tên là Diễm-Lệ đang ở bên cạnh Đức giờ này trong phòng bên cạnh. Nàng đã đinh ninh là Đức chứ không còn ai vào đấy nữa được. Tuy vậy, nàng muốn nhìn tận mắt Đức, nghe rõ tiếng Đức nói. Nàng suy nghĩ một chút rồi làm như vừa nghĩ được một sáng kiến mới, nàng reo lên :

— A ! Em đề nghị với anh chuyện này.

Phăng-Xoa quay lại :

— Chuyện gì ?

— Phá thằng cha nào đó ở bên cạnh chơi. Mình đập cửa kêu anh Mai xem anh chị nào trong đó.

Phăng Xoa cười :

— Thôi kệ nó, phá làm gì. Để cho chúng nó mồ yên mả đẹp. Mình không muốn ai phá mình thì mình cũng đừng nên phá ai cả.

Yến cười

— Anh nhất thấy mồ đi.

Phăng-Xoa cãi :

— Không phải là nhất...

Yến cắt ngang :

— Vậy để em phá chơi. Em giả vờ làm con bồ của anh Mai, đập cửa xem chúng nó làm gì em.

Nụ cười gượng gạo nở trên môi Phăng-Xoa nhưng dù không muốn tí nào Phăng-Xoa cũng có hồn phận chiều ý người đẹp. Hắn gật bừa :

— Được lắm, nếu em thích.

Yến cười hì hì, nàng bỗng thấy tim mình đập mạnh. Nàng trù trù mở then cửa :

— Nhé ! Em đùa giai anh chị này một tí.

— Khe khẽ chứ kéo mầy anh già ở phòng bên cạnh thức dậy chửi nguyền lên bây giờ.

Yến gật đầu, nàng vặn chốt cửa, thò đầu ra ngoài. Hành lang tối và im lặng hoàn toàn. Yến nhẹ nhàng bước ra, nàng còn quay lại thì thào :

— Đề cửa cho em lấy lối em chạy.

Phăng Xoa nháy mắt mở rộng cánh cửa và đứng giữ cho Yến hành động được yên tâm hơn. Yến bước tới một bước, nàng dừng lại trước cánh cửa gỗ màu xám. Tim nàng đập mạnh hơn. Tiếng xì xào nghe rất nhỏ. Nàng chuẩn bị thể chạy rồi gõ nhẹ vào cánh cửa. Tiếng gõ

vang lên rõ mồn một trong đêm tối.

Mặc dầu không hề có một phản ứng nào trong phòng, nhưng Yến cũng co giò chạy biến về phòng, nàng kêu rối rít :

— Đóng cửa lại.

Nhưng Phăng Xoa vẫn đứng im trước cửa mỉm cười :

— Chúng nó mới nghi ngờ là có người gõ cửa phòng mình thôi chứ chưa chịu tỉnh giấc Vu-Sơn đột trở dậy ra mở cửa ngay đâu.

Yến ôm lấy ngực thở hổn hển. Cái trò chơi này nhột nhật và nhức tim lạy lũng. Nàng lại từ từ tiến tới bên Phăng-Xoa đứng nghe ngóng. Quả đúng như lời Phăng Xoa nói, căn phòng bên cạnh vẫn đóng cửa im ỉm, im lặng hoàn toàn. Phăng-Xoa nói khẽ :

— Nếu muốn chọc chúng nó, em đập cửa lần nữa và kêu tên Mai, xưng danh là Bích Hồng, bởi Bích Hồng là bồ của thằng Mai, đứa nào cũng biết.

Yến có vẻ hơi khộp vì cái trò đùa này rồi. Nàng đùn cho Phăng Xoa :

— Thôi, bây giờ tới lượt anh.

Phăng-Xoa suy nghĩ một chút rồi nhận lời :

— Em khôn lắm.

Yến cười hửng hức đưa đà, trong khi đó Phăng-Xoa xốc lại cổ áo tiến tới cửa phòng bên cạnh. Yến cố bịt miệng hồi hộp đứng nhìn theo. Cho tới khi Phăng-Xoa đưa tay lên gõ cửa, một tiếng hồi vọng ra đồng-đạc :

— Ai đó ?

Yến giật thóp người lên thật nhanh vào trong phòng

và trong một thái độ luống cuống, Yến đóng sập ngay cánh cửa buồng lại. Phăng-Xoa lúng túng ở bên ngoài. Cánh cửa phòng bên cạnh mở ra rồi Yến vội nhón đến việc Phăng-Xoa phải trốn về buồng. Nàng hồi hộp đứng sát vào cửa nghe ngóng. Nàng nghe rõ tiếng Đức cầu nhậu :

— Gì đó ?

Tiếng Phăng-Xoa cười hi hi :

— Ờ hóa ra anh ở trong đó à ? Tôi thấy đèn còn sáng lại cứ tưởng thằng Mai. Muốn kiếm nó... hỏi cái này một chút.

— Tôi mượn phòng nó...

Tiếng Phăng-Xoa thì thào

— Có mục nào hay sao ?

— Ừ. Một cố nhân.

— Ai vậy ?

— Diễm-Lệ.

Phăng Xoa đứng ngẩng ra một giây rồi bỗng reo lên như bắt được vàng :

— A, bà chủ Diễm-Lệ ! Tôi biết. Hồi này trẻ đẹp và thơm như mùi mít. Hôm nọ lén phéng đi ở Catinat mà không nhận ra, suýt nữa thì tán lăm. Mãi tôi thằng Mai-Hắc-Lào nói lại mới nhớ vội vàng phủ lĩnh ngay. Biết là người nhà hi hi...

Im lặng một lát rồi Phăng-Xoa lại cười :

— Thôi, vô đi, không nên để người đẹp gọi. Xin lỗi tôi làm phiền người bạn.

Đức cũng cười hi hi. Có lẽ họ bắt tay nhau. Nhưng trước khi trở vào, Phăng-Xoa còn khoe :

— Moa cũng có người đợi.

— Thế à. Ai đó ?

— Một con bé lạ mặt, cậu không biết đâu. Vừa bắt được trong « bunn ».

Có lẽ Đức không nghi ngờ gì hết nên Đức im lặng quay vào. Đứng trong buồng, Yến thót tim lên, nàng bỗng sợ Phăng-Xoa khai phăng tên nàng ra với Đức thì không còn ra làm sao nữa cả. Cũng may nàng nghe tiếng Phăng-Xoa gõ cửa. Nàng đợi tiếng lách cách khóa cửa buồng ở bên cạnh xong rồi mới chịu mở cửa ra. Phăng-Xoa vừa lọt vào đã ba hoa ngay :

Biết ngay là không phải thằng Mai ma.

Yến làm bộ ấm ở

— Ai vậy anh ?

— Một thằng bạn mượn phòng với lại con bồ cũ của nó. Số thằng đó có phúc thật, -vờ được một bà chủ hiệu sửa sắc đẹp vừa thơm vừa lành.

Lòng Yến đại đi, mồ hôi bắt đầu toát ra ướt đầm. Bây giờ nàng lại muốn làm bất cứ một cử chỉ nào, bất cứ một thái độ nào miễn là cho Đức biết người con gái về đây với Phăng-Xoa chính là nàng.

Yến muốn đập, phá, gào lên cho người ta xô tới đây nhìn mặt Đức, nhìn rõ mặt con bồ của Đức.

Bỗng Yến quay sang khẽ hỏi Phăng-Xoa

— Cô ấy có chồng chưa ?

Phăng-Xoa gật đầu :

— Rồi ! Lấy lẽ một anh nhà giàu và «bự» về mọi phương diện. Nhưng... chồng ít đi về, lâu lâu người đàn

bà có quyền đi ngang với bồ cũ. Đó là cái luật... thông thường.

Nói rồi Phăng-Xoa cười hì hì. YẾN cũng cố gắng mỉm cười. Sau đó YẾN bóp trán kêu lên :

— Mệt quá, mấy giờ rồi anh ?

— Gần hai giờ.

— YẾN phải về.

Phăng-Xoa cười nham nhở

— O' hay, sao em nói là sửa soạn sắc đẹp xong chúng mình đi chơi với nhau ? Sửa soạn sắc đẹp rồi về đi ngủ thì vô lý quá.

YẾN vẫn ôm lấy đầu

— Lên đây rồi YẾN cảm thấy choáng váng. Có lẽ tại uống một chút rượu.

Phăng-Xoa xăn xắn, nó tiến tới bên YẾN :

— Ngồi xuống đây một chút là hết mệt ngay, để anh vặn quạt máy.

Và Phăng-Xoa đi kiểm chiếc quạt máy ở gầm bàn, chiếc quạt Marelli vừa dùng bằng các bàn tay, nó loay hoay cắm điện. Chiếc quạt quay tit kêu òng ọc mà không đủ mát một cái đùi. YẾN tùm tùm cười thương hại sự... đôi rách đỏ của Phăng-Xoa. Bất đắc dĩ nàng phải ngồi xuống chiếc giường trải nệm trắng đã biến thành màu cháo lòng. Ngồi trên chiếc giường này bỗng dưng YẾN cảm thấy rờn rợn như có mùi tanh. YẾN thu gọn người lại, hai tay để trên lòng.

Phăng-Xoa mon men lại gần bên YẾN, nó lừng khừng ngồi xuống giường nó nhìn YẾN. Thật ra trong lòng Phăng Xoa lúc này đang có sự giằng co mãnh liệt. Nó không hiểu

người con gái ngồi bên cạnh nó thuộc loại nào. Một cô gái ngây thơ thì tại sao có thể bạo dạn như thế này được? Qua từng câu nói, từng dáng điệu chứng tỏ người con gái này không ngây thơ đến độ ngờ ngẩn mò lên buồng bưng với một người con trai giữa ban đêm đâu. Nhưng Phăng-Xoa cũng không dám quả quyết rằng YẾN là một loại con gái dễ dãi, con nhà nghèo, thích ăn chơi kiểu lolita rẻ tiền. Nó nhận thấy YẾN tự nhiên lắm, lối tự nhiên của người con gái có học.

Trước mắt nó, YẾN bỗng trở thành khó hiểu vô cùng. Nó tự nhủ «Người con gái nào, dù ở giai cấp nào, trình độ nào cũng có những thèm muốn như nhau. Biết đâu...»

Ý nghĩ đó như một ngọn lửa vừa bùng lên mãnh liệt trong lòng người con trai. Nhất là hình ảnh Đức ở phòng bên cạnh và bóng tối ngoài cửa sổ như những động cơ thúc đẩy hiệu quả nhất. Phăng-Xoa định ninh rằng mình phải liều, phải thử... Rồi vận xem sao. Vì thế Phăng-Xoa nhòai người ra, ôm lấy bàn tay YẾN.

Cứ chỉ bộp chớp đó của Phăng-Xoa khiến YẾN giật mình, nàng vội co phắt ngay tay lại.

Nàng quắc mắt nhìn Phăng-Xoa.

Bộ mặt Phăng-Xoa hơi tái đi vì phản-ứng đó của YẾN, nhưng... rất nhanh, Phăng-Xoa định ngay được một thái độ mới. Nó tím-tím cười lấp lấp

— Bàn tay YẾN đẹp quá.

YẾN cũng dành mỉm cười cho qua chuyện, nàng vội vàng đứng dậy và cất giọng nghiêm trang

— Rất tiếc hôm nay không đi chơi thêm với anh được nữa. YẾN mệt quá rồi.

Phăng-Xoa im lặng, nó nhìn Yến và nó biết Yến tỏ thái độ phản đối quyết liệt. Bây giờ thì nó lại tin rằng Yến là thứ con gái mang nặng giòng máu «tốc kê» trong người hay nói một cách khác là Yến có máu đông bóng trong huyết quản. Bỗng dưng rủ con trai đi chơi, bỗng dưng đòi lên phòng lúc nửa đêm rồi bỗng dưng đòi về. Và kinh nghiệm đã cho Phăng-Xoa biết rằng phạm những người con gái bốc đồng đều khó trị, khó tán tỉnh cho nên Phăng-Xoa đành đứng lên theo, tuy nhiên nó vẫn lừng khừng hỏi Yến

— Nhất định về thật đấy à ?

Yến nhìn Phăng-Xoa, và nàng thầm hiểu rằng gã con trai này cũng không dám làm hờn nên nàng dịu giọng :

— Yến xin lỗi anh, hôm nay Yến mệt thật. Anh để khi khác Yến sẽ dành hẳn một buổi tối đi chơi với anh.

Phăng-Xoa tìm chùm chìa khóa xe

— Bao giờ ?

Suy nghĩ một chút, Yến đáp

— Trong tuần này.

— Thật nhé,

— Thật.

— Yến thề đi.

Yến cười

— Anh muốn thế gì đó cũng được. Anh nói trước đi rồi Yến nói theo.

— Yến nói dối xe cán chết nhé.

— Ủ, xe ô-tô mười bánh...

Phăng-Xoa cười ha hả một cách thích thú, nó xoay

xoay chùm chìa khóa trên tay rồi đẩy vai Yển

— Vậy tôi đưa Yển về.

Yển theo đà tay Phăng-Xoa ra cửa. Nhưng ngay lúc đó có tiếng giày chạy huỳnh huých lên thang Phăng-Xoa đứng ngẩng người, bởi nó đoán được tiếng giày đó là của ai.

Nó lại kéo giật vai Yển lại :

— Đi vào, Yển !

Yển giật mình, nàng không hiểu tại sao bộ mặt Phăng-Xoa lại tái đi như vậy, nàng còn đang trù trù đứng dừng lại trước cửa xem chuyện gì có thể xảy ra thì tiếng giày lên hết những bậc thang.

Phăng-Xoa kéo giật vai Yển trở lại một lần nữa và hoảng hốt kêu lên :

— Thằng Mạc-Xen đó.

Yển cũng trở nên hoảng hốt, nàng định lùi vào, nhưng có lẽ đã trễ rồi. Cánh cửa buồng chưa kịp đóng hẳn lại thì Mạc-Xen đã kêu lên :

- Phăng-Xoa ! Phăng-Xoa !

Cánh cửa đóng ập hẳn lại, Phăng-Xoa đứng lặng nhìn Yển, mặt nó tái đi. Tiếng Mạc-Xen đập cửa nhẹ nhẹ :

— Mở cửa ra cho tao Phăng-Xoa ! Muốn sống thì mở ngay !

Giọng nói của Mạc-Xen đầy đe dọa, Phăng-Xoa nói nhỏ với Yển

— Nó biết mình có đây rồi.

Yển trấn tĩnh tinh thần, nàng đẩy Phăng-Xoa qua một bên, giọng nàng bướng bỉnh :

— Anh để Yển đối phó với nó.

Phăng-Xoa giữ tay Yến lại :

— Đừng đùa, thằng này không vừa đâu.

Yên tri, anh cứ để Yến.

Yến mở cửa, nàng đứng chặn ngay trước cửa không để một khe hở, nàng hất hàm hỏi Mạc-Xen

Có chuyện gì nữa anh ?

Mạc-Xen quắc mắt nhìn Yến

Thằng Phang-Xoa đâu ?

Anh ấy đang thay đồ.

Cò bảo nó ra cho tôi gặp.

— Yến nhờ anh ấy đưa đi có chút việc bây giờ. Anh để sáng mai tôi đi.

Mạc-Xen bương bình

Không ! Tôi vẫn gặp nó bây giờ. Nhất định tôi phải gặp nó.

Yến bồng tummy cười

— Anh không biết lịch sự tí nào cả, để sáng mai có được không. Anh thừa biết là hiện giờ anh Phăng-Xoa kẹt rồi, có nói chuyện cũng bằng vô ích mà thôi. Anh chịu khó một chút đi, sáng mai trở lại.

Dôi mắt Mạc-Xen nhìn Yến toé lửa như muốn ăn tươi nuốt sống ngay Yến cho hả. Nhưng thấy Yến ăn nói dịu dàng nên Mạc-Xen cũng thấy lòng dịu lại.

Yến lại mỉm cười và tiếp luôn

— Thôi, chỗ quen biết cả mà, Yến nhờ anh ấy đưa tôi tiệm nhầy tim... người quen. Yến biết không đời nào anh đưa Yến đi nên Yến phải nhờ Phăng-Xoa. Yến xin anh,

đừng phá Yến nữa.

Trước những câu nói ngọt ngào như vậy của Yến, Mạc-Xen cũng bỗng cảm thấy sự tức giận xẹp lẹp ngay xuống, nhất là nụ cười của Yến luôn luôn cởi mở, vui vẻ. Mạc-Xen thầm nghĩ rằng: cái điệu này chắc chắn thằng Phăng-Xoa đưa con nhỏ lên đây nhưng chưa có hành động nào khỗ dĩ xâm phạm tới... thuần phong mỹ tục cả. Mạc-Xen có vẻ bằng lòng về nhận xét của mình, gãi gật gù rồi đứng dựa lưng vào tường

— Em nhất định đi tìm thằng Đức phải không ?

Yến cười, lắc đầu :

— Không ! Đi tìm Đức làm gì. Nếu muốn tìm Đức thì tôi đã tìm thấy rồi. Anh ấy đang ở phòng bên cạnh với bồ, việc gì phải đi tìm ở đâu. Anh Phăng-Xoa vừa gọi cửa kiểm anh Mai, nhưng anh Đức lại ló đầu ra.

— Vậy em đi kiểm ai ?

Nụ cười của Yến càng thêm bí mật :

— Kiểm người quen.

— Ai vậy ? Bồ của em hả ? Bồ của em là đứa nào mà có phúc quá vậy ? Hi hi... em nói với anh đi, có cần giết nó anh cũng giết.

Câu nói nửa đùa cợt, nửa thật thà đó của Mạc-Xen khiến Yến lúng túng, nàng vẫn cười và giữ nguyên vẻ bí mật như... không có chuyện gì hết, nghĩa là sự bí mật của một sự việc không hề có, nàng nói bừa ?

— Không phải kiểm bồ.

— Vậy kiểm ai ?

Yến đành phịa đại một chuyện :

Kiểm bà chị.

— Chị ruột của em hả?

— Không! Chị họ.

— Việc gì phải đi kiểm, mà sao lại kiểm ở tiệm này? Bộ bà ấy làm ca nhe sao?

— Không. Bà ấy đi chơi.

Mạc-Xen ngẫm nghĩ một chút, những lúc ngẫm nghĩ như vậy bộ mặt Mạc-Xen trông thật khôi hài, thật ngớ ngẩn. Cái hình dáng cục mịch và bộ mặt hăm hăm như thế mà ra cái điều suy tư thì không còn gì đáng buồn cười hơn. Rồi sau đó bỗng dưng mặt Mạc-Xen sáng rực và nó reo lên:

— A, thôi, tôi biết rồi, khờ lắm! Biết rồi.

Yến chặn ngang

— Anh biết cái gì?

Mạc-Xen ra cái điều thành thạo:

— Có phải em đi kiểm bà chị họ có chồng có con đang hoàng rồi, chồng đi làm xa, ở nhà lén phéng đi chơi với kếp phải không? Lẽm được gia đình nhà chồng cô đó giao cho cái nhiệm vụ chân chính là đem mặt báo viên phải không? Chuyện giản dị như thế mà cứ ám ở mãi.

Yến toét miệng ra cười vì nàng bỗng thấy câu chuyện đó có vẻ hay hay, có những tình tiết thật éo le gay cấn nên nàng gật bừa, nàng khen

— Anh thông minh lắm.

Mạc-Xen khoái chí cười hưng hức. Có lẽ lâu lắm rồi, Mạc-Xen không hề được một người nào khen là thông minh, kể cả đàn bà và đàn ông. Mạc-Xen chỉ bị những con bồ vô học suốt ngày chửi mình là đồ ngu dốt. Bỗng nhiên

hôm nay được Yến khen là thông minh. Mạc-Xen như người tỉnh ngộ nhận chân được giá trị của mình. Nó tự nhủ : « Kể ra mình cũng thông minh thật chứ không phải chuyện đùa. Tại lâu lắm rồi mình không có dịp nào để chứng tỏ sự thông minh đó mà thôi ». Đó là cái ý nghĩ thầm kín, chân thật nhất của Mạc-Xen hiện tại. Nó đứng im một lúc thật lâu với cái ý nghĩ xây dựng rằng Yến chính là người con gái hiểu nó hơn ai hết. Cảm động vì sự hiểu biết đó, Mạc-Xen nghĩ rằng mình cũng phải tỏ ra là một người hiểu biết, cho nên nó nói bằng một giọng thành khẩn

— Nếu em muốn đi tìm bà chị em, anh sẽ đưa em đi. Anh sẽ ra lệnh cho tất cả bọn đàn em khắp chốn ăn chơi của cái thành phố Sài Gòn này báo cáo cho anh rõ tự sự đầu đuôi mỗi khi người chị em đặt chân tới. Em chỉ cần tả qua hình dáng người đàn bà đó là mọi việc sẽ được thu xếp ổn thỏa ngay.

Yến gật đầu

— Được rồi, nếu vậy Yến sẽ nhờ anh. Chuyện đó không gấp gáp gì cho lắm đề bao giờ cũng được. Hôm nay trễ rồi, Yến phải về kéo ông bà bà trông.

Mạc-Xen ngáy mắt

— O' hay, sao em bảo là nhờ thằng Phăng Xoa đưa đi các nơi kiếm bà chị ? Hay là em không muốn đi với anh ? Em chê anh xí giai hơn thằng Phăng Xoa hay sao hay là không tự cách bằng nó ? Hề hề... em nghĩ như vậy là lầm rồi. Đã có một trăm hai mươi tám người kể cả con trai, con gái, già, trẻ, lớn, bé công nhận anh đẹp trai, bệ thế hơn thằng Phăng Xoa nhiều. Còn về vấn đề tự cách thì em lại có quyền yên trí hơn. Em nên nhớ một điều, anh công nhận anh không tự cách lắm, nhưng với

tuy từng người thôi, Với những đứa mất dạy, với những đứa con gái không ra gì, anh đều lắm. Anh mất dạy lắm. Nhưng khi cần hoặc khi đối với một người con gái tư cách như em, anh tư cách hơn cả những nhà tư cách có thể so sánh với các chính khách quốc tế.

Nói tới đây Mạc-Xen ngừng lại để nhìn Yến đề những lời tâm sự về cách xử thế quý báu của mình thấm vào từng vi-ti huyết quản người nghe, rồi nó đi tới một kết luận đầy tính triết lý

Lẽ sống ở cái cõi đời nì là như vậy mà, mình chỉ tử tế những người tử tế, tư cách hơn cả những người tư cách nhưng khi cần mình phải xử sự cho đích đáng với những kẻ mất dạy, những tên lưu manh, những người dân bần con gái không chung thủy.

Yến nói đùa dà

-- Ý kiến của anh đúng lắm.

Mạc-Xen sững tỉnh cả người ra. Vừa rồi thì Yến khen là mình thông minh, đến bây giờ Yến lại chịu ý kiến của mình đúng. Như vậy là nhất rồi còn gì. Từ xưa tới nay Mạc-Xen van sợ những người con gái chê mình là dốt nát với những hạng này, Mạc-Xen không cần phải giữ gìn gì hết, dẫu nào cũng bị chê là dốt nát, dẫu còn du kê rồi có giữ gìn cách mấy cũng là vô ích. Thà sang cứ bừa phứa đi, dốt phải giữ gìn mất công. Còn đối với người con gái đã khen mình là thông minh, đã cho mình là loại con trai... biết suy nghĩ, có nhiều ý kiến cao đẹp, lẽ tự nhiên Mạc-Xen phải giữ gìn, phải bảo vệ sự ca ngợi đó của người đẹp. Chính vì vậy mà Mạc-Xen quý trọng Yến hơn lên, Mạc-Xen bỗng cảm thấy mình hiền lành trước Yến và cần phải có những cử chỉ mã thượng để giữ mãi những cảm tình tốt đẹp mà Yến đã dành cho nó. Nó lừng khừng mọc

thuốc lá ra hút. Tiếng lịch kịch từ trong toilette phòng bên cạnh giọng ra khiến Yến khó chịu. Nàng đứng lùi lại, đẩy rộng cánh cửa :

— Anh vào chơi, bộ đứng đó hoài sao.

Mạc-Xen ngoan ngoãn như một con nai tơ, nó lừng khừng bước vào. Trong khi đó Phăng-Xoa nằm lìm trên giường giả dờ ngái pho pho. Yến tìm tìm cười nhìn Mạc-Xen. Mạc-Xen cũng cười nó sột gù đi ta bên giường Phăng-Xoa.

— Thằng này mà nó ngủ được thì tôi chết.

Rồi nó lay đầu Phăng-Xoa

— Dậy đi mày, khách tới nhể ai lại nằm tròn ra như vậy. Có ngủ thì cũng đợi khách về chứ, tôi không lịch sự tí nào cả.

Phăng-Xoa giả vờ ậm ọe đui mắt, ngáp rồi mới ngừng lên nhìn, giọng nói làm ra vẻ ngái ngủ

— Mạc-Xen đấy à ? Mày đến hồi nào ?

Nhưng bộ mặt Phăng-Xoa ngô nghê quá rồi, ra vẻ nó đóng trò cho nên Mạc-Xen cười hộc lên nắm cổ Phăng-Xoa lôi dậy :

— Thôi đi ông, ông tưởng tôi tôi đây hành hung ông hay sao. Nếu tôi hành hung thì ông không có thì giờ giả vờ ngủ pho pho như thế này đâu. Kể ra ông cũng đều, ông tính phồng tay trên người đẹp của anh em, tội của ông cũng đáng đánh lắm. Nhưng cũng mai phúc cho ông, tôi lại gặp người đẹp của chúng ta đây trước, bầu máu nóng của tôi liền dịu lại. Vậy ông làm ơn dậy đi, rửa mặt rửa mũi cho sạch sẽ một tí kẻo tôi lại nổi nóng lên bây giờ, hành hung ông mất công quá.

Phăng-Xoa liền bỏ ngỏm ngay dậy, cười hì hì nó ca tụng Mạc-Xen một cách khôn khéo :

— Không qua mặt được mày cái gì cả.

Mạc-Xen có vẻ khoái chí ra mặt :

— Tao thế này mà để mày qua mặt thì còn gì là uy danh Mạc-Xen nữa. Lần này tao tha bổng cho mày mặc dầu tao bắt quả tang, tao có thừa lý do để buộc tội. Nhưng lần sau thì thôi nhé.

Phăng-Xoa nhìn Yến cái phăng phăng :

— Lỗi không phải tại tao.

— Lỗi tại ai cũng vậy. Đáng lẽ là mày có bốn phen phải từ chối, dù Yến có năn nỉ mày cách mấy đi nữa...

Yến xen vào :

— Lỗi tại Yến tất cả, Yến yêu cầu và anh ấy đã từ chối, nhưng lúc đó anh bận nên Yến phải năn nỉ mãi anh Phăng-Xoa mới chịu đưa đi.

Phăng-Xoa tiếp ngay :

— Tao lấy danh dự mà thề với mày rằng tao không hề có ý định đưa Yến lên đây. Tao mời Yến vào Givral uống nước rồi sửa soạn lại sắc đẹp trước khi đưa Yến đi kiểm... hà chi ở mấy chốn ăn chơi, nhưng Yến không muốn vào Givral sợ thiên hạ nó thổi mồm, nó dòm ngó, nên buộc lòng tao phải đưa Yến lên đây.

Mạc-Xen nhìn Yến như một vị quan tòa đầy đủ uy quyền hỏi chứng nhân

— Có đúng vậy không Yến ?

— Hoàn toàn đúng.

Mạc-Xen gật đầu phê phán :

— Vậy thì ít ra mày cũng còn tốt, còn chơi được. Tao đã từng thề nhiều lần là trong số anh em đưa nào

xấu, tao hạ cho bằng được, chỉ có người lạ mặt mới có quyền chơi xấu với tụi mình mà thôi.

Phăng-Xoa gật gù chêm vào

— Tao cũng vậy.

Yến chỉ tùm tùm cười :

— Thôi bỏ qua chuyện đó đi ăn thua gì, mình là bạn với nhau cả.

Mạc-Xen gật gượng :

— Đồng ý. Nể lời người đẹp mình bỏ qua chuyện đó. Bây giờ tính tới chuyện khác. Thế nào người đẹp nhất định bỏ hai thằng này mồ côi, ra về hay sao đây ?

Yến làm vẻ băn khoăn :

— Yến phải về thật đó. Đi thế này cũng là quá lắm rồi. Đề hôm nào có thể được Yến sẽ đi chơi với mấy anh lâu hơn. Yến cũng muốn đi lắm bộ anh tưởng Yến muốn về sao.

Trước những câu nói đầy... tình chất thành thật đó của Yến, Mạc-Xen và Phăng-Xoa nhìn nhau cùng có ý dò hỏi xem nên đối phó ra sao. Mạc-Xen cúi đầu ngẫm nghĩ một chút rồi ngược lên ra cái điều đứng đắn nói với Phăng-Xoa :

— Nếu Yến cần về thì đưa Yến về, dành đợi một dịp khác... đẹp trời hơn vậy.

Phăng-Xoa cười :

— Vậy bây giờ ai lãnh trách nhiệm đưa Yến về đây ?

Yến sợ Mạc-Xen trả lời nên nàng vội nói ngay :

— Cả hai anh đưa Yến về.

Phăng-Xoa lắc đầu .

— Đâu có được ! Có mỗi cái xe Rumi, chỉ có thể đi hai người được thôi.

Yến hát hàm :

— Đi ba người sợ phú-lít phạt à ?

— Sợ thì không sợ phú-lít mà sợ chiếc xe không chịu đi.

Mạc-Xen đứng dậy nói bừa

— Xe của mày tao chở cả bốn đứa chứ ba à ? Nếu mày không dám lái để tao lái cho.

— Ô-kê. Mày lái đi.

Cả ba người cùng vui vẻ đứng dậy. Nhưng ngay lúc đó phòng bên cạnh có tiếng khóa mở lách cách rồi tiếng giày lạo xạo đi ra ngoài hành lang. Yến giơ tay làm hiệu cho mọi người im lặng rồi giơ tay tắt đèn. Nàng đứng nép vào kết cửa nhìn ra. Đức đang ôm ngang lưng một người đàn bà đi trong hành lang tối. Người đàn bà hơi cao, đôi mắt to tròn lấp lư theo nhịp bước. Bỗng nhiên Yến nghĩ rằng người đàn bà đẹp, nhưng không bao giờ, không thể nào thuộc loại những người con gái tử tế được và đi xa hơn chút nữa, Yến cho rằng người đàn bà đó cuồng nhiệt, cần đàn ông hơn là tình yêu. Ý nghĩ ấy thoáng vút trong đầu óc Yến, hơn bao giờ hết Yến có cảm tưởng như chính Đức cũng bần thủ, bần lầy, rác rưởi. Nàng rùng mình...

Đức và người đàn bà đi xuống thang lầu rồi Yến mới chịu bật đèn. Nàng nhìn bộ mặt Mạc-Xen và Phăng-Xoa ngấm ngổ đang nhìn nàng. Bất đắc dĩ Yến phải cười và phải lên tiếng một câu khác hẳn điều mình nghĩ :

— Suýt nữa thì anh Đức bắt gặp mình ở đây.

Mạc-Xen cười hi hi

— Em có vẻ sợ thằng Đức lắm ? Em với nó là thế nào ? Nếu cần em có thể diễn tả luôn xem đứa nào mê đứa nào ? Mình là bạn...

Yến lắc đầu

— Anh đừng nói bậy. Giữa em với anh Đức không hề có chuyện gì hết.

Phăng-Xoa chen vào

— Vậy tại sao em sợ nó ?

Yến lại phải kiếm cách nói dối

— Tại anh ấy quen với anh Yến, anh ấy biết rất rõ gia đình Yến. Lơ mơ anh ấy mách ông bà bà thì ốm đòn ngay.

Mạc-Xen và Phăng-Xoa cùng cùng người trước sự giải thích đó của Yến, họ nhìn nhau rồi cùng gật gù ra ý bằng lòng với lời giải thích đó. Mạc-Xen nói lảng :

— Nói đùa vậy thôi, chuyện ai người ấy lo ăn nhậu gì tới mình. « Xuống đường » thôi chứ ?

Yến bước ra ngoài hành lang tối, Phăng-Xoa đập mạnh cánh cửa lại. Ba người vui vẻ đi bên nhau xuống thang. Tiếng Yến lâu riu khiến một vài khuôn mặt lại thò ra đây... ần ý bên những cánh cửa tối vội vàng thụt lại.

Mạc-Xen lôi chiếc xe Rumi của Phăng-Xoa lên, nó đập máy năm bảy cái, tiếng máy kêu ầm ầm như phi cơ phản lực siêu lướt kiếm, nó ngồi nhích lên phía trên một chút cho Yến ngồi ngay sau nó rồi tới Phăng-Xoa. Những vòng tay ôm ngang lưng như những sợi giây xích. Quả thật chiếc Rumi của Phăng-Xoa đã già cũ, long lay như ông lão tám mươi, phải nặng nề lắm những vòng bánh

mới quay được trên mặt đường nhựa. Tiếng cười nói ồn ào của ba người vang lên trên mặt đường vắng.



Thao thức mãi không tài nào Yến nhắm mắt ngủ được. Nàng nghĩ mãi về những sự việc đã xảy ra trong buổi tối hôm nay. Một buổi tối đã khiến Yến rung mình ghê sợ. Nàng không thể nào ngờ được, không thể nào tưởng tượng được nàng lại đủ can đảm dễ dãi mình vào trong những cuộc vui kinh hoàng đó. Từ phút đầu gặp Đức rồi hồn nhiên đi với Đức vào căn phòng «khiêu vũ hóa trang». Yến chấp nhận dễ dàng mọi chuyện ở xung quanh để chứng tỏ một điều duy nhất «Mình khôn lớn rồi, mình không sợ, mình không nhà quê ». Đó là lý do khiến Yến hồn nhiên hòa mình vào với những thứ xa lạ ngỡ ngàng ở xung quanh.

Tiếng thở dài của Yến nhẹ nhẹ vang lên. Nàng lại tiếp tục tưởng nhớ tới những khuôn mặt quỷ quái, những điệu bộ dị hợm, những ngôn ngữ là lạ của tất cả những người có mặt trong đêm vui.

Tất cả những khuôn mặt kỳ quái đó đã hợp thành một xã hội không lẽ luật, một xã hội mà những người con trai và con gái đã cố tạo ra để thỏa mãn những thèm khát, những tự do cá nhân tuyệt đối mà hàng ngày họ bị kềm chế, bị dằn xé giữa nền đạo đức cổ truyền với những du nhập ồ ạt của văn minh và hư hỏng Âu Mỹ.

Thật ra cho đến lúc này, tuy Yến có sợ hãi vì sự bạo dạn quá đáng của mình song nàng không hiểu được rằng họ đã sống đúng hay sai. Hư hỏng, tất nhiên là có, song sự hư hỏng có nguyên do, nếu cần có thể kết luận là một nguyên do chính đáng. Yến tự nhủ thầm :

— Cũng may mà mình chưa có gì hư hỏng cả. Mình có làm gì đâu !

Thật vậy, Yến không làm gì cả hay nói cho đúng hơn Yến chưa dám làm gì cả, nàng mới chỉ chứng kiến mà chưa dám hòa hẳn toàn thể tâm hồn mình vào cái không khí bừa bãi đó. Đời Yến còn là một người con gái trong sạch. Bản năng chống đối của người con gái chưa hề đại đột một lần trong đời đã ghi chân Yến lại.

Nhưng cho đến bây giờ nằm trong bóng đêm, Yến mới thấy giạt mình lo sợ, hoảng hốt, bởi thấy rõ mình đã đi trên miệng hố sâu mà chưa trượt chân lao xuống. Rồi sự liễu lĩnh của nàng còn biểu lộ rõ rệt hơn bao giờ hết khi nàng theo Phăng-xoa lên phòng, làm bạn với Mạc-xen. Hình ảnh căn phòng của Phăng-xoa còn hiện lên rất rõ rệt trong đầu óc nàng. Từ cái nhìn đến cái nắm tay của Phăng-Xoa, đến lúc này nghĩ tới, Yến còn thấy toát mồ hôi. Yến không ngờ mình lại liễu lĩnh đến như vậy. Nàng hình dung tới căn phòng Mai bên cạnh mà Đức và Diễm-Lệ đã tới... Tất cả những sự việc đó quay cuồng trong đầu óc Yến, hỗn loạn và kinh hoàng đến tột độ. Sự sợ hãi và sự ghê tởm hòa lẫn như một liều thuốc độc khiến người Yến cong lên, nàng ghi chặt lấy chiếc gối ôm, đầu óc choáng váng, hơi thở muốn nghẹn lại. Yến tự hứa với mình từ nay sẽ không bao giờ liễu lĩnh như vậy nữa.



Bảng đi hai ngày, Yến khép mình trong căn phòng, vùi đầu vào đóng sách học và tiểu thuyết, nàng không muốn bước chân ra khỏi cửa. Sự hối hận chân thành đã giam Yến lại.

Sang tới buổi tối ngày thứ ba. Yến có hẹn với chị

Mai lên nhà ăn cơm rồi đi ciné với anh chị Mai. Bấy giờ Yến mới cầm ví đi ra khỏi nhà. Nàng đi bộ ra đầu phố để đón xe. Nhưng tới ngã tư, Yến đã gặp ngay Mạc-Xen đứng dưới gốc cây, Yến đứng sững lại. Mạc-Xen nhìn Yến, nụ cười rục rỏ :

— Yến đi đâu vậy ?

Không biết làm sao hơn, Yến đành lên tiếng :

— Chào anh, Yến đến nhà bà chị.

Mạc-Xen tiến tới

— Yến cho phép tôi đưa Yến đi.

— Thôi, cảm ơn anh, Yến đi taxi được rồi. Anh đi đâu mà lại đứng đây ?

Mạc-Xen vẫn cười, nụ cười ngượng ngập. Nó lùng khùng nhìn Yến rồi cúi đầu, hai tay thọc sâu vào túi quần, giọng nó dịu xuống :

— Tôi đứng chờ Yến.

Yến cho là Mạc-Xen nói đùa, nàng cười thật hồn nhiên

— Sao anh biết Yến ra mà anh chờ ? Chắc là anh có công chuyện gì đi qua đây hử thôi.

Mạc-Xen lắc đầu

— Không, tôi chẳng có việc gì qua đây hết, vậy mà từ hai hôm nay, chiều nào tôi cũng đứng đây từ bảy giờ cho đến chín mười giờ. Tôi chờ Yến ! Máy hôm nay Yến không đi đâu hết sao ?

Câu nói đầy vẻ thành thật đó của Mạc-Xen khiến Yến ngây người ra, nàng chú ý nhìn Mạc-Xen. Lúc này Mạc-Xen có đôi mắt buồn như van lơn, có khuôn mặt dễ

thương, có nụ cười ngượng ngập. Mạc-Xen hôm nay khác hẳn với Mạc-Xen mấy hôm trước mà Yến thoát gặp trong « bum ». Yến nhìn Mạc-Xen từ đầu tới chân, ngay cả cách ăn vận của Mạc-Xen cũng có phần đổi khác. Nó mặc chiếc áo chemise dài tay trắng bốp, chiếc quần tọc-gan màu nâu sẫm, tóc tai chải gọn gàng, giầy bóng lộn, Yến bắt đầu hiểu rằng anh chàng Mạc-Xen đã si-mê nàng thật tình chứ không còn là chuyện đùa giỡn nữa, Yến bỗng mỉm cười hỏi lại :

— Anh chờ Yến thật sao ?

Mạc-Xen gật đầu nhẹ nhẹ

— Tôi nói dối Yến làm gì. Hai hôm nay rồi, hôm nào tôi cũng đứng đây. Để tôi nói Yến nghe, sau buổi tối đưa Yến về, chiều hôm sau tôi thấy nhớ Yến, tôi tìm đến đây. Đi qua nhà Yến mấy lần, một lần thấy Yến đi ra ngoài ban-công, vừa đi vừa coi sách. Hôm đó Yến mặc bộ pyjama trắng có những đốm xanh, cổ áo tõe ra như cổ áo đầm. Đúng vậy không ?

Yến phi cười về lối diễn tả ngày thơ đó của Mạc-Xen, nàng gật đầu :

— Đúng. Còn hôm qua ?

Mạc-Xen có vẻ thú vị, mặt nó tươi tỉnh khai luôn :

— Hôm qua, Yến mặc bộ pyjama màu hồng, viền màu nâu hay đen gì đó tôi trông không rõ, nhưng tôi đoán chắc là viền màu nâu. Yến ngồi trên chiếc ghế xích đu, xoay lưng vào phía cửa, Yến cũng đọc sách.

— Hay lắm, sao anh không gọi.

Mạc-Xen cúi đầu :

— Tôi không dám. Sợ làm phiền Yến... Sợ Yến không bằng lòng thì sao...

Nói tới đây, Mạc-Xen ngừng lại một chút rồi diễn tả bằng một giọng có vẻ thương tâm :

— Vả lại được nhìn thấy Yến cũng đủ rồi.

Giọng nói chân thật đến ngây ngô đó của Mạc-Xen khiến Yến cảm động, nhưng nàng làm bộ tỉnh mím cười để biến câu đó thành một câu khôi hài :

— Thôi mà, đùa làm gì.

— Nói thật đó, tôi không đùa đâu. Có lẽ Yến cười tôi nhưng dù sao tôi cũng phải thú thật với Yến là từ khi khôn lớn tới giờ tôi chưa từng gặp ai như Yến.

— Thiếu gì các cô gái ngoài đời giống Yến.

Mạc-Xen lại cười ngượng ngập, có lẽ nó định diễn tả một cái ý nào đó nhưng không diễn tả nổi nên nó lúng túng và nó làm một cử chỉ hết sức trẻ con là đưa tay lên gãi gáy. Yến cũng ngượng lây vì cái cử chỉ ấy nàng quay đi, bước đi vài bước trên hè phố, Mạc-Xen lững thững đi theo. Nó cố gắng diễn tả ý nó :

— Thật ra... tôi... muốn nói...

Yến cắt ngang

— Muốn nói sao ?

— Là... là... tôi chưa từng đối với một người nào như Yến. Vừa gặp đã... mến ngay rồi sau đó là... là .. sự quý trọng. Từ trước tới nay nếu tôi quý mến người nào hay nói cho đúng nếu tôi say mê người nào, không bao giờ tôi chịu đứng dưới đường nhìn lên đầu.

Yến nửa đùa nửa thật :

— Vậy anh làm gì ? Anh xông tới à ?

Mạc-Xen thản nhiên gật đầu :

— Chứ còn gì nữa.

Yến liếc nhìn Mạc-Xen thật nhanh, nàng nghĩ đến những người con gái mà Mạc-Xen đã yêu, những người đã ngã vào đôi cánh tay gân guốc của Mạc-Xen. Hẳn là những người con gái đó không thể nào giống như Yến, có thể là họ tử tế, họ là những đàn bà sang trọng song khát tình, những cô gái bán bar, những nàng vũ nữ, những «dolita» thềm chơi... với họ, họ có thể cho phép Mạc-Xen xông tới. Yến chỉ cười. Nàng cảm thấy nói chuyện với Mạc-Xen như vậy cũng đã là quá đủ vả lại cũng đã trễ giờ hẹn nên nàng muốn bỏ rơi Mạc-Xen ở đây, nàng giơ tay xem đồng hồ rồi khẽ hỏi

— Bây giờ anh đi đâu ?

Mạc-Xen lừng khừng :

— Không đi đâu cả.

Yến lạnh lùng

— Yến lại đằng nhà bà chị có chút việc bây giờ, trễ mất mười lăm phút rồi.

— Để tôi đưa Yến đi.

Vẻ mặt Yến dễ lộ vẻ băn khoăn :

— Sợ không tiện.

Mạc-Xen sốt sắng cầu khẩn :

— Có gì mà không tiện ! Tôi đưa Yến tới đầu phố cũng được rồi tôi về, có ai thấy đâu mà sợ. Yến cho phép tôi đưa đi.

Nghĩ ngợi một chút, Yến cảm thấy thương hại Mạc-Xen, nàng gật đầu :

— Cũng được.

Bộ mặt Mạc-Xen hớn hở hẳn ra như bắt được vàng, nó tươi cười :

— Ít ra thì cũng... phải vậy chứ.

— Phải vậy nghĩa là thế nào ?

— Nghĩa là Yến không chê tôi quá...

Yến lắc đầu

— Tôi chê anh hồi nào đâu, anh chỉ vu oan. Thôi, gọi xe đi chứ. Kia taxi tới kia !

Mạc-Xen giờ tay vẫy một chiếc taxi đang chạy tới. Nó mở cửa xe một cách rất trịnh trọng giờ tay mời Yến rồi nó leo lên sau. Cửa chỉ của Mạc-Xen cũng có vẻ đáng hoàng chừng chặc lắm.

Chiếc taxi rời lề đường, Mạc-Xen liếc nhìn Yến thật nhanh, nó mang cái cảm giác đã gần với tới được một cành cây cao nhất mà đã từ lâu nó mơ ước, nó tự bằng lòng nó và mãn nguyện về mọi việc đã xảy ra. Buổi chiều hôm nay thật có nghĩa, đẹp vô cùng. Một vài phút sau, nó hỏi Yến :

— Yến tới nhà bà chị làm gì ?

Yến trả lời thật lạnh :

— Tôi đi ăn với anh chị Yến.

— À, ăn tiệc hả ?

Yến gật bừa, Mạc-Xen lại tiếp

— Hèn nào hôm nay Yến ăn vận đẹp quá. Yến có «gu» lắm.

— Thật sao ?

Câu hỏi làm Mạc-Xen cut hứng, tuy nhiên nó cũng cố gắng mím một nụ cười nói luôn cho bớt ngượng :

— Bây giờ tôi thấy nhiều cô ăn vận lố lằng mà họ cứ tưởng họ ăn vận đúng mốt, hợp thời trang lắm.

Yến phụ họa đề làm vui lòng Mạc-Xen :

— Các cô cho như vậy là văn minh.

— Văn minh kiểu... tàu !

Tiếng cười của Yến thoát ra, song vẫn là tiếng cười giả tạo đầy cố gắng. Một phút sau, Mạc-Xen lại hỏi

— Yến dùng nước hoa gì vậy ?

Yến cười nhẹ

— Đố anh biết !

— Crêpe de Chine ?

Yến lắc đầu

— Không đúng.

— Intimate ?

— Cũng không đúng nốt.

Mạc-Xen ngáy mặt ra một chút rồi cười hi hi, thú nhận một cách rất ngây thơ vô tội

— Tôi dốt về nước hoa lắm.

— Chứng tỏ là anh không biết nịnh đầm, tôi cũng thích những người như vậy. Tôi chê loại đàn ông chịu chuồng đàn bà quá đáng, nịnh đầm quá đáng, có vẻ... đàn bà và công tử bột thế nào ấy, chịu không được.

Mạc-Xen có vẻ thú vị sau câu nói ấy của Yến, nó có cảm tưởng là chính nó được ca tụng nhiệt liệt và nó bỗng nghĩ đến việc mua tặng Yến một chai nước hoa. Bằng mọi cách, nó sẽ kiếm mua bằng được tặng vật này. Vì vậy nên nó sốt sắng hỏi Yến

— Vậy loại nước hoa của Yến tên gì ?

— Robe d'un soir.

— A cái tên nghe hay lắm nhưng hơi lạ. Tôi ít thấy người con gái nào dùng loại này.

— Tại... hơi khó kiếm.

Thật ra Yến muốn nói là « tại hơi đắt tiền » nhưng nàng nhận thấy câu nói ấy có vẻ phách lối nên nàng phải nói chệch ra như vậy. Mạc Xen buột miệng nói ngay :

— Dù khó tới đâu tôi kiếm cũng phải ra.

— Chi vậy ?

Mạc-Xen ngập ngừng, Yến tiếp luôn :

— Đề cho bồ của anh phải không ?

— Không !

Tiếng Yến cười trong như pha lê :

— Thôi mà, cứ giấu hoài.

— Thật, tôi thề không nói dối Yến đâu, tôi mà nói dối Yến tôi không làm người.

Yến thấy trong giọng nói ấy của Mạc Xen có một vẻ gì như trẻ thơ. Sự trẻ thơ của một tay anh chị quả là hiếm có và quả là dễ thương vô cùng. Yến muốn tò mò tìm hiểu tâm trạng Mạc Xen nên nàng hỏi bằng một vẻ hóm hỉnh

— Vậy anh không có bồ sao ?

Câu trả lời của Mạc Xen lúng túng

— Bây giờ thì không.

— Nhưng trước đây mấy ngày thì có.

Mạc-Xen thú nhận một cách khờ khạo ;

— Sao Yến biết ?

Yến nói bừa :

— Tôi nghe người ta nói như vậy.

— Ai ? Lại thằng Phăng-Xoa phải không, hay là thằng Đức ?

— Miễn nói tên.

Mạc-Xen tịt luôn. Yến hỏi tiếp

— Bỏ anh làm gì ?

— Vũ nữ.

Yến chum môi

— Ủy trời ! Chắc đẹp lắm ?

— Cũng thường thôi.

— Cô ta làm ở đâu ?

— Chợ-lớn.

Yến ngồi im, gật gù. Nàng nghĩ đến những cô vũ nữ mà trong đầu óc nàng vẫn hình dung ra họ là những thứ người có nanh vuốt. Nàng hơi rụt cổ lại :

— Chắc là cô ta dữ lắm phải không ?

Mạc-Xen cười hì hì nói dóc :

— Ừ, nó dữ lắm, nhưng tùy từng người thôi chứ đâu phải đối với ai nó cũng dữ như vậy được.

— Đối với anh thì sao ?

— Nó sợ tôi một phép.

— Vậy tại sao anh lại bỏ cô ta ?

Ngẫm nghĩ một chút, Mạc-Xen tâm sự :

— Nó yêu tôi lắm, nhưng tôi lại lông bông, nay ở

mai đi nên cứ lửng cửng hoài. Cách đây vài hôm, nó lấy một anh chồng giàu. Bao nhiêu đồ đạc nó để lại cho tôi hết rồi cuốn áo quần đi. Tôi biết nó không thương yêu gì anh chàng kia hết, song nó vẫn lấy vì nó muốn yên thân, nó muốn... làm lại cuộc đời. Tôi nghĩ là cũng nên để cho nó đi.

Yến lại cười khanh khách :

— Không để cho cô ấy đi thì anh làm gì nổi cô ấy ?

Mac-Xen khuỳnh tay ra

— Cô tưởng thế đấy. .Đâu tôi có để cho nó đi dễ dàng như vậy nếu tôi còn yêu nó. Tôi sẽ tìm bằng được và sẽ kiếm mọi cách bắt nó về. Sống trong cái xã hội lem nhem phức tạp ấy, mình hiền là mình thua chúng nó ngay, chúng nó ngồi lên đầu lên cổ mình liền.

— Anh có đánh cô ấy bao giờ không ?

— Không đánh thì làm sao trị được nó.

Yến rùng mình

— Nghe anh nói ghê quá.

Mac-Xen biết là Yến sợ và khi Yến đã sợ thì... Mac-Xen sẽ « mất điểm » cho nên nó vội bào chữa :

— Cô đừng tưởng chúng nó hiền đâu. Nó đã từng cào tôi rách mặt và xách dao rượt tôi chạy vòng vòng mấy đường phố, suýt nữa nó đâm chết tôi đó.

Đôi mắt Yến tròn xoe lên

— Ghê thế cơ à ?

— Chứ sao. Cô tính như vậy mà không đánh thì chịu đời gì thấu nó.

— Tại sao cô ta lại đánh anh ?

Mạc-Xen nhún vai

— Thì cũng ghen tương vớ vẩn. Tôi đi với đứa khác, nó bắt được xách dao rượt tôi bởi.

Tiếng cười trong trẻo của Yến lại vang lên, nàng nhìn Mạc-Xen rồi hình dung tới lúc Mạc-Xen bị một cô vũ nữ xách con dao nhọn sáng quắc rượt đuổi. Cái mã người kèn càng, bộ mặt ngang bướng thế kia mà co giò chạy vòng vòng trên mấy đường phố vì một người đàn bà thì kẻ cũng khôi hài thật. Yến gật đầu hỏi tiếp :

— Anh sợ cô ấy lắm sao ?

— Sợ thì không sợ, nhưng... trong trường hợp đó thì mình phải chạy chứ còn biết làm sao bây giờ !

Yến lại cười vang

— Những vị anh hùng thường hay sợ vợ. Có lẽ người ta nói như vậy là đúng, phải không anh ?

— Có thể lắm.

Yến kêu xe vòng vào con đường phía tay mặt. Mạc-Xen sợ rằng con đường sẽ ngắn hơn, nó khẽ hỏi

— Sắp tới chưa ?

— Tới đây rồi. Stop đi bác !

Chiếc xe từ từ ghé sát lại lề đường. Nhưng trước khi chiếc xe ngừng hẳn lại, Mạc-Xen đã hỏi

— Bao giờ Yến về ?

— Có lẽ còn lâu lắm, đi ăn rồi Yến còn đi ciné.

Mạc-Xen lừng khừng một chút rồi nó làm ra vẻ buồn rầu, hỏi tiếp

— Bao giờ tôi có thể gặp Yến được ?

Yến cúi đầu rồi lại liếc nhìn Mạc-Xen

— Để bữa nào rảnh, Yến đi kiếm anh,

— Yển biết tôi ở đâu mà kiếm ?

— Lên phòng anh Phăng-Xoa, được không ?

Ngần ngừ vài giây. Mặc-Xen gật đầu :

— Cũng được. Nếu có lên đó, Yển bắt thằng Phăng-Xoa đi kiếm tôi ngay. Đi đâu tôi sẽ bảo nó.

Yển mỉm cười, gật nhẹ. Nàng đẩy cửa xe bước xuống :

— Cảm ơn anh nhé.

Mặc-Xen cũng bước xuống theo. Khi Yển vừa xoay người bước đi thì Mặc-Xen đã gọi giật lại :

-- Yển !

Bước chân Yển dừng lại, nàng thoáng thấy một chút khó chịu, nàng xoay người, nghiêm nghị nhìn Mặc-Xen không nói một câu.

Mặc-Xen lừng khừng đi tới, giọng nói ngập ngừng :

— Tôi mang nước hoa tới nhà Yển được không ?

Yển lắc đầu quày quảy

— Ý chết ! Không được đâu. Ba má Yển khó lắm, anh mang tới là chết Yển đó.

— Vậy làm sao tôi gặp Yển được !

Vừa trán Yển hơi cau lại, nàng muốn trả lời trôi xuôi để đi cho yên chuyện.

— Anh cứ gửi trên buồng anh Phăng-Xoa đi. Bữa nào rảnh Yển lên lấy. Thôi, Yển đi'nhé.

Nói rồi Yển xoay người bước đi thật nhanh. Mặc-Xen đứng lặng nhìn theo bóng Yển thấp thoáng trên vỉa hè loang lổ ánh đèn đêm. Cho tới khi Yển rẽ vào một căn nhà cửa xanh. Mặc-Xen mới chịu lên xe trở về. Nó còn kêu bác tài

xế taxi chạy ngang căn nhà Yến vừa bước vào để nhìn Yến một lần nữa, nhưng lần này nó không nhìn thấy Yến đâu cả, có lẽ nàng đứng ở một góc khuất sau tường.

Mạc-Xen nằm dài người trên nệm xe, mùi nước hoa của Yến còn phảng phất đâu đây. Mạc-Xen muốn hít đầy lồng ngực mùi dư hương đó. Một phút sau nó nghĩ tới chuyện phải đi kiếm một chai nước hoa cho Yến như lời đã hứa. Bây giờ sự lo lắng mới ập đến cùng với sự tính toán. Trong túi nó còn đúng một trăm hai mươi đồng. Chỗ tiền lẻ để trả tiền xe taxi, một trăm để đi ăn và đi lang thang buổi tối. Ngày mai biết chạy đâu ra tiền đi xe chứ đừng nói đến chuyện mua nước hoa. Tuy nhiên, dù sao cũng phải làm cho bằng được, không làm được thì... thà chết còn hơn.

Nhưng nghĩ vậy mà Mạc-Xen chưa biết làm cách nào. Nó ngồi im như phỗng một lát rồi nó kêu taxi trở lại phòng Phăng-Xoa. Nó trả hết gần bốn mươi đồng tiền xe rồi phăng phăng chạy lên lầu. Nó gõ cửa buồng Phăng-Xoa ầm ầm, Phăng-Xoa thò đầu ra, Mạc-Xen đẩy mạnh cánh cửa :

— Tao vừa đi với em về.

— Em nào vậy ?

— Yến !

Câu trả lời cụt lủn của Mạc-Xen khiến Phăng-Xoa tròn mắt lên :

— Mà không nói đùa đấy chứ ?

— Nói đùa với mày làm gì. Hôm nay em đẹp lắm. Mày ngửi áo tao xem, còn nguyên mùi nước hoa của em đây này.

Ngây thơ như đứa con nít mới lớn, Phăng-xoa hít hít

trên áo Mặc-xen ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng. Nó ngây mặt :

— Ờ nhỉ.

Mặc-Xen cười nói lẩn kèn ra chiếc giường nệm mút nó lảm nhảm diễn tả :

— Tối tân ! Đúng là một buổi chiều thần tiên. Trong đời tao chưa có buổi chiều nào đẹp hơn buổi chiều hôm nay. Tao mê Yến thật rồi mày ạ.

Phăng-Xoa có vẻ... vừa đau vừa tò mò :

— Mày đi với em từ chiều tới giờ đó à ?

— Chứ sao.

— Sao lại thả nó về sớm thế !

Mặc-Xen vênh mặt :

— Người ta là con nhà lành chứ bộ ấm ở hội tề như người yêu rách nát của chúng mày đấy hả. Lâu lâu mới đi du dương được một lần thôi chứ !

Phăng-Xoa bỗng cười hì hì :

— Xin phép, lành hay rách còn phải xem lại.

— Mày đừng nói láo. Nhưng dù sao mày cũng phải công nhận Yến hay chứ, ngoan chứ, phải không ?

— Ừ. Được lắm. Mày tán được tao phục mày đấy. Mày hẹn hò bao giờ vậy ?

Mặc-Xen bịa chuyện :

— Hẹn hôm qua. Chiều này tao đón em đi chơi suốt từ bốn giờ tới bây giờ. Dung dăng dung dẻ ghê quá. Em ngoan lắm, hiền lắm, thơm lắm, Trong đời tao, tao chưa hề yêu ai như yêu em. Yêu đương thế này tao đành phải tính chuyện xây dựng đảng hoàng.

Một lần nữa Phăng-Xoa lại tròn xoe mắt lên, nó lừng khờng hất hàm

— Mày nói cái gì ? Xây dựng à ?

— Chứ sao ! Bộ mày tưởng tao không đủ khả năng xây dựng với một người con gái tao yêu hay sao.

Phăng-Xoa nhún vai

— Tao không tưởng gì hết, tao chỉ hỏi mày cho chắc ăn thế thôi.

Thật ra, trong bụng Phăng-Xoa, nó cho là Mạc-Xen đang tính tới một dự định điên rồ, xuẩn ngốc. Một dự định không thể nào thực hiện được. Có thể là Mạc-Xen tán tỉnh được Yến vì một lý do giản dị là Yến ngây thơ, Yến có thể thích cái « tip » cao bồi của Mạc-Xen, Yến có thể thích nghe Mạc-Xen ba hoa bịp láo về nghề nghiệp của mình, nhưng nếu Mạc-Xen thò mặt vào gia đình của Yến tức khắc nó sẽ bị đuổi ra khỏi cửa ngay. Bởi Phăng-Xoa cũng đã biết sơ qua về gia-đình Yến và Yến cũng là loại gia đình tử tế đàng hoàng chứ không phải như những gia đình táp nham khác.

Nghĩ vậy nhưng Phăng-Xoa không nói ra. Nó im lặng nhìn Mạc-Xen nằm dài trên giường, bộ mặt Mạc-Xen lúc này coi thỏa mãn lắm, những bộ mặt đàn ông thỏa mãn bao giờ cũng dễ ghét. Phăng-Xoa mỉm một nụ cười đầy vẻ khinh bỉ, buông xuôi hai tay rồi giơ lên, nhún vai đi vào toilette. Nó kiểm chiếc áo « puy lô », đỏ, chiếc quần ca-rô màu xám nhạt mặc vào trở ra đi giày, Mạc-Xen ngóc cổ dậy :

— Mày đi đâu đó ?

— Đi ăn.

— Tao đi với.

Rồi Mạc-Xen vụt dậy nhanh như chớp. Nó tuyên bố ngay :

— Tao còn có mấy chục.

Phăng-Xoa cười tủm

— Đi chơi với một em đẹp vừa thơm và lành như vậy mà trong túi có mấy chục thôi à ?

Mạc-Xen cười hì hì ra cái điệu sành sỏi :

— Đi với con nhà lành đỡ tốn lắm. Các em chỉ biết uống « bia lầy », cùng lắm là một ly kem thôi. Cho nên còn mấy chục cũng vinh vang như thường.

Hồi này tao còn hơn một trăm, nhưng mày cũng phải cho phép tao đi taxi về đây tâm sự với mày nữa chứ.

Nói rồi, Mạc-Xen lại cười hà hà, thân mật vỗ vai Phăng-Xoa

— Cho ăn cái gì đây ?

Phăng-Xoa nhún vai :

— Ăn cái gì cũng được, miễn là đừng quá hai trăm.

— Hách lắm rồi còn gì ! Hai trăm ở cái xứ Sè Goòng này ăn cái gì cũng được.

Hai đứa dắt nhau xuống thang, đèo nhau trên chiếc Rumi cũ ạch ạch của thằng Phăng-Xoa. Mạc-Xen bỗng nảy ra một ý kiến

— Thôi, hai đứa vào chợ An-Đông ăn cơm gà vừa ngon vừa rẻ. Sau đó, chúng mình còn có quyền đi một cái « xi-nê-ma péc-mà-năng ».

— Ý kiến hay đấy.

Thế là chiếc Rumi thẳng đường đông một mạch vào

An-Đông. Mạc-Xen lại loay hoay tính đến chuyện mua một chai nước hoa cho Yến. Từ nãy tới giờ, Mạc-Xen vẫn đinh ninh rằng thế nào nó cũng phải có một chai nước hoa tặng Yến như lời hứa rất hào hoa của nó. Đó là một lời hứa danh dự, một món nợ thiêng liêng cần phải trả, nếu không trả được thì thà là chết còn hơn. Tuy nhiên, thật tình lúc này Mạc-Xen không biết rằng nó sẽ phải trả món nợ danh dự đó bằng cách nào bây giờ. Nó mang ý kiến đó « vẫn kể » Phăng-Xoa :

— Tao hứa tặng Yến một chai nước hoa.

Phăng-Xoa vừa nhai thịt gà vừa đáp một cách hết sức thờ ơ :

— Được lắm.

Mạc-Xen cười nhăn nhở

— Được gì ! Nguy hiểm chết người.

— Nguy gì ?

— Không có tiền mua.

Phăng-Xoa chọc giận

— Thì ra tiệm mua nửa lít « ô đờ cô-lôn » thứ tốt mang về kiếm một cái chai cũ mang đến.

— Đừng đùa !

— Tao nói thật đó.

Mạc-Xen biết rằng thằng Phăng-Xoa chú bụng phá ngang nên nó yên lặng. Nó bình thản ăn hết ba tô cơm gà rồi ngồi phượt ra suy tính.

Nhìn bộ mặt Mạc-Xen ngây ra, Phăng-Xoa hiểu rằng Mạc-Xen đang lúng túng nên nó bỗng thấy động lòng trắc ẩn, nó hỏi :

— Nước hoa gì ?

— Robe d'un soir.

Phăng-Xoa trợn ngược mắt lên :

— Hừ ! Robe d'un soir ? Mà nói đùa đấy à ? Mua thứ đó thì vỡ mặt.

— Sao ?

— Thứ đó đắt tiền lắm, nó gồm có ba loại, nhưng Robe d'un Soir là đắt hơn, tốt hơn.

Mạc-Xen cũng cảm thấy một chút lo nghĩ nhưng nó vẫn nói cứng :

— Dù sao cũng phải mua bằng được.

— Chưa chắc ở các tiệm Saigon đã có bán. Bây giờ mấy thứ đó hiếm lắm.

— Thế thì bỏ mẹ rồi.

Phăng-Xoa bật cười vì câu thần thở đó của Mạc-Xen, nó cười vang lên rồi nói bô bô :

— Anh hùng làm gì một tí cho mệt.

Bộ mặt Mạc-Xen càng ngây ngô ra tuy nó không trả lời nhưng nó thầm công nhận ý kiến của Phăng-Xoa rất đúng làm anh hùng một tí mà mất công lộ ược mồ hôi trán. Nó vốn dốt về các thứ trang điểm của đàn bà nên nó không hề biết thứ nước hoa nào khó kiếm, thứ nước hoa nào đắt tiền. Đại đa số những thằng con trai mang giòng máu đảng tử trong người đều dốt như vậy cả. Ngoại trừ một số rất ít những thằng còn trai đảng tử, những «ép phê mi-nê» thì lại rất giỏi về các khoa này để chinh phục. Mạc-Xen không hề ngượng ngáp vì sự dốt nát này của mình, trái lại, nó rất thú vị, nhưng bây giờ thì nó lo lắng, nó hơi ân hận về cử chỉ hào hoa phong nhã của nó đã

trót tuyên bố một câu rất hùng dũng rồi ngồi lặng người đi không biết phải chứng tỏ cái cử chỉ hào hùng của mình bằng cách nào. Nó lại thở dài thườn thượt. Trong khi đó thằng Phăng-Xoa ăn uống rất ngon lành. Ngoài ba bốn tô cơm gà nó còn ăn thêm hai miếng đu đủ, một xâu mã thầy, uống một ly nước mía lớn.

Ăn xong đâu đấy, Phăng-Xoa rút ví trả tiền rồi hồn nhiên đứng dậy :

— Thế nào, Khổng Minh đã nghĩ được cách nào kiếm ra chai nước hoa cho người đẹp chưa ? Nếu chưa thì mình đi ciné rồi đêm nay tính nốt.

Mạc-Xen lững thững đứng dậy, lắc đầu quầy quây :

— Chuyến này thì vỡ nợ. Hứa rồi mà không thực hiện nổi chỉ có nước... đi tu.

Hai đứa lôi nhau ra xe. Phăng-Xoa đạp máy nhưng ngay lúc đó một chiếc xe hơi lộng lẫy đã ghé sát lề đường. Một người con gái đẩy cửa xe bước xuống mà Phăng-Xoa nhận ra ngay là em Bích Mập. Phăng-Xoa liền hát hàm cho Mạc-Xen

— Mày thấy chưa, em Bích hồi này hách quá.

Mạc-Xen ngược lên nhìn rồi cười :

— Nó lấy một thằng Tàu to bụng nhưng giàu lắm.

Mạc-Xen vừa dứt lời thì từ trên xe bước xuống một anh Tàu trán hói, bụng bự. Phăng-Xoa và Mạc-Xen nhìn nhau tùm tùm cười. Mùi nước hoa thoang thoảng hắt vào mũi Mạc-Xen nó hít hít mấy cái để phân biệt xem có phải mùi Robe d'un soir hay không, nhưng hít hoài mà nó cũng không thể nào phân biệt được. Phăng-Xoa lại rờ máy cho xe chạy. Bỗng dưng Mạc-Xen sững người ra, cái hình ảnh em Bích Mập và mùi nước hoa khiến nó liên tưởng tới

một hình ảnh khác. Nó bỗng vỗ vào mạn sườn Phăng-Xoa bồm bộp khiến thằng Phăng-Xoa kêu giầy lên ôi ối.

Nhưng Mạc-Xen không để ý đến cử chỉ đó của Phăng-Xoa nó reo lên tỉnh bơ :

— Hay quá, hay quá. Tao nghĩ ra rồi.

Phăng-Xoa lém bém chửi tục mấy câu rồi xoay người lại

— Mày nghĩ ra mặc xác mày, thui ông đau quá.

Mạc-Xen vẫn nói tỉnh :

— Đưa tao về Tân Định, lẹ lên.

— Về Tân-Định làm gì ?

— Cứ đưa tao về Tân-Định, tao nghĩ ra rồi, hay quá. Không trách mày kêu tao là Khổng Minh cũng là phải. Tao ga-răng-ti với mày là tao không chịu thua bao giờ cả.

Nói rồi Mạc-Xen cười hưng hức, Phăng-Xoa biết rằng Mạc-Xen đã kiếm được cách xoay sở rồi, nó ngoan ngoãn hướng xe về Tân Định, nhưng nó vẫn thắc mắc không hiểu Phăng-Xoa định giở trò về gì ở đó. Nó khẽ hỏi móc

— Mày kiếm nước hoa Robe d'un soir ở chợ Tân Định à ?

— Chứ sao ! đối với tao bây giờ, chỉ có Tân Định mới là nơi lý tưởng, kiếm cái gì cũng ra.

Câu trả lời úp úp mở mở đó của Mạc-Xen càng khiến Phăng-Xoa thắc mắc hơn. Nhưng lần này nó im lặng, cười nhạt tỏ vẻ không tin và nó bắt đầu suy nghĩ về Mạc-Xen và sự liên lạc với Tân Định. Không cần nghĩ ngợi lâu, Phăng-Xoa đã đoán được ra ngay, nó bỗng cười

vang lên, cất cao giọng hỏi Mạc-Xen

— Bộ mày tỉnh về nhà bà đầm già Mỹ-Phương của mày đề «mỏi» à ?

Mạc-Xen trả lời hồn nhiên :

— Sao lại không.

Phăng-Xoa bấu môi

— Mày thò mặt về nó đánh mày vỡ mặt, nát người ra với nó chứ mày tưởng chuyện trò đùa hay sao. Mày quên rằng mày đã bỏ nó đi với mấy em lẳng nhăng, nó đã xách dao rượt mày chạy như điên trong Chợ-lớn à ? Mày bỏ nó mấy tháng rồi.

Ngâm nghĩ một chút. Mạc-Xen trả lời :

— Mới có gần một tháng.

— Thế mà nó không đâm mày, tao chết Ạ. Dù sao tao cũng mang tất cả tình bạn thiêng liêng ra khuyên mày không nên mò về đấy.

Mạc-Xen cười rồi trả lời tỉnh không :

— Yên tâm, nó mê tao lắm. Có thể là tao thò mặt về sẽ bị nó quăng cho vài cái chai, nhưng sau đó... mọi sự sẽ lại êm ru bà rù hết. Tao với nó xảy ra tình trạng này hoài. Ngày mai gặp tao, có thể mày sẽ thấy tao băng trán, mình mẩy thâm tím, những... đòn yêu đương, có nghĩa lý gì. Tối mai tao sẽ đến kiếm mày đi ăn đi chơi.

Phăng-Xoa tin là Mạc-Xen nói đúng, nó cũng phục cái sự gan góc của Mạc-Xen, tuy vậy nó vẫn nói :

— Cho tao xin hai chữ bình an đi.

— Tao nói thật đó, tối mai mày chờ tao đúng tám giờ. Có thể là có cả Mỹ-Phương cùng đi.

Phăng-Xoa thấy có mục ăn chơi, nó có vẻ chịu lắm rồi nhưng nó vẫn nói « móc » :

— Điều đó thì tao chưa dám tin hẳn ạ.

Mạc-Xen cười tự phụ :

— Mà cứ đợi đó rồi coi.

Khi Phăng-Xoa quẹo xe vào một con đường nhỏ, Mạc-Xen cũng bắt đầu thấy hồi hộp. Khu phố quen thuộc này ngày xưa gần như không đêm nào là Mạc-Xen không tới. Căn lầu có cánh cửa sổ màu xanh của Mỹ-Phương hiện ra ánh đèn néon sáng choang hắt qua khung cửa. Tim Mạc-Xen đập mạnh như trống làng. Phăng-Xoa thắng xe lại, Mạc-Xen nhẩy xuống và reo lên :

— May quá, nó có nhà.

Tuy reo lên như vậy, song thật ra Mạc-Xen bỗng thấy do dự không biết có nên phăng phăng bước lên như mọi lần vẫn đi về hay không. Hình dung đến khuôn mặt giận dữ của Mỹ-Phương, Mạc-Xen bỗng dâm ra lo ngại. Sau trận bắt ghen sôi nổi, Mạc-Xen không dám vác mặt về đây nữa. Mạc-Xen vẫn còn nhớ những trận đòn ghen kinh khủng mà Mỹ-Phương đã đôi ba lần dành cho nó.

Có lần Mỹ-Phương đã quật cả một cái vỏ chai vào mặt Mạc-Xen, nhưng may mắn Mạc-Xen đã đỡ được tuy vậy tay nó vẫn còn bị một vết xẹo dài kỷ niệm... kinh hoàng đó đến bây giờ còn hiện lên rõ rệt. Vì vậy nên Mạc-Xen trở nên lùng khùng, nó khẽ hỏi Phăng-Xoa :

— Mà có lên chơi một tí không ?

Phăng-Xoa buông tay lái, chắp hai tay vào nhau :

— Thôi ông ! ông định hại tôi hay sao đó ! Lên đấy để tôi ăn đòn chia lời với ông à.

Mạc-Xen bủi môi

— Có mày, nó đâu dám hành hung.

— Sao lại không! Có tao sợ nó còn hành hung dữ hơn nữa ă. Đầu không phải, phải tai thì vỡ nợ. Tao cóc chơi cái kiêu đó.

Trù trừ một chút rồi Mạc-Xen quyết định, nó đập mạnh vào vai Phăng-Xoa

— Thôi mày vọt đi. Tối nay chắc tao kẹt rồi, tối mai nhớ đợi tao.

Phăng-Xoa rồ máy lao xe đi. Mạc-Xen xốc lại cổ áo, lấy một tư thế rất hiên ngang sửa soạn bước lên trên lầu. Nó đứng im nhìn hai bên đường không thấy một chiếc xe lạ nào, nó yên trí rằng trong nhà Mỹ-Phương không có một kếp si tình áo lá nào «cận mũi» ở trên đó, nó thở ra một hơi dài để suy nghĩ. Bây giờ nó lại ước mong rằng bắt gặp một kếp si tình áo lá ở đó để nó về, nó giả vờ đánh ghen phủ đầu trước cho nó tiện việc, cho khỏi bị đánh ghen, Mạc-Xen lại đâm ra trù trừ không muốn bước thêm một bước nào nữa. Nó có cảm tưởng bước thêm một bước là tự dẫn thân vào chuồng cọp đói.

Cứ lăm lăm dẫn đo như thế, Mạc-Xen đứng lúi vào trong bóng tối của máy hiên. Nhưng khi nghĩ đến một khoản tiền, một chai dầu thơm phải mang đến «trả món nợ danh dự» cho Yếp, Mạc-Xen nhất định liều. Nó lại xốc cổ áo và phăm phăm tiến tới. Qua một cái ngõ hẹp, Mạc-Xen lách mình vào một cái cầu thang vừa chật chội, vừa ọp ẹp, vừa tối tăm. Nhưng con đường này đã quen thuộc với Mạc-Xen lắm rồi. Nó bước những bước nhẹ nhàng, chui đầu lên khỏi khuôn cầu thang. Tiếng đưa bé, con không cha của Mỹ-Phương đang khóc oa oa bên chị người làm ngồi trong ánh đèn tranh tối tranh

sáng ở trước cửa bếp.

Chị người làm đang tắm cho thằng bé tồng ngồng nghe tiếng động ngừng lên nhìn. Khi nhận ra là Mạc-Xen chị ta hằm hằm cúi xuống. Bởi một lẽ giản dị là Mạc-Xen ăn dằm ở đây trong nhà này nhưng chưa bao giờ cho chị ta lấy mười đồng bạc. Ngoài ra, Mạc-Xen lại còn mắng mỏ, sai bảo rất kỹ nên chị người làm ghét cay ghét đắng bộ mặt của Mạc-Xen.

Mạc-Xen nhận ra ngay cử chỉ hằm hằm của chị người làm nên nó nhún nhử cười rồi liếc thật nhanh vào trong nhà. Không thấy Mỹ-Phương đâu, Mạc-Xen liền tiến lại bên chị người làm. Lần thứ nhứt nó làm một cử chỉ nghĩa hiệp, móc túi lấy tờ giấy năm đồng dúm cho chị người làm rồi cười hi hi

— Lâu lắm bạn làm ăn không lại được.

Chị người làm ngược lên và lấy làm ngạc nhiên về cử chỉ nghĩa hiệp đó tuy thật ra chị ta cũng không lấy gì làm bằng lòng lắm vì nhận ra tờ giấy bạc chỉ là tờ giấy năm đồng, nhưng chị ta cũng tỏ một thái độ cảm tình :

— O' cậu, thế mà cháu không nhận ra, thằng bé mắc dịch này khóc ghê quá !

Mạc-Xen vẫn quen trợn mắt quát nạt thằng nhóc mỗi lần mẹ nó đi vắng. Mạc-Xen đang ngủ bị nó khóc lè nhè phá đám nên lần này Mạc-Xen lại trợn mắt :

— Có im đi không. Đá một cú bây giờ.

Quả nhiên thằng bé nín thít, ngoan ngoãn ngồi gọn thộn lỏn vào trong chậu nước.

Chị người làm lấy làm khoái chí, tùm tùm cười. Mạc-Xen cũng tùm tùm cười rồi nhân cơ hội đó nó liền khề hợi :

— Cô đâu ?

— Dạ thưa cậu cô chưa về.

— Đi đâu mà chưa về.

— Dạ đi phố.

— Đi phố mà tới giờ này chưa về !

Mạc-Xen đã lên giọng ông chủ hờ ngay, nó đứng dậy, hăm hăm tiến vào trong nhà. Căn nhà này vẫn vậy, không có gì thay đổi cả. Vẫn chiếc giường nệm trắng chiều rộng gần bằng chiều dài, vẫn chiếc bàn phấn mặt mi-ka màu trắng. Mất nó dừng lại trên những chai lọ ngồn ngang. Nó thường không bao giờ để ý tới những món đồ trang điểm này của Mỹ-Phương.

Nó thường ví bàn phấn này như một cửa tiệm tạp hóa, nhiều thứ lặt vặt và lĩnh kinh quá, đôi khi nó không thể phân biệt được thứ nào vào với thứ nào và để làm gì nữa. Nó nhào tới bên bàn phấn dỡ tất cả nhãn hiệu lên coi, nó lăm băm đọc từng tên, nhưng nó kiểm mãi mà không thấy một nhãn hiệu nào mang hàng chữ Robe d'un Soir cả. Nó lục cả ngăn bàn ngăn tủ, xem tất cả những món quà kỷ niệm của những khách hào hoa dâng tặng Mỹ-Phương cũng không thấy một hiệu nào giống như vậy cả. Cuối cùng Mạc-Xen vuốt mồ hôi trán lăn quay ra giường nằm thở dài.

Thằng lỏi con Mỹ-Phương vừa tắm xong, chị người làm xách cổ thằng bé đặt nó trên chiếc ghế, lau khô mình rồi vắn quần áo cho nó. Thằng lỏi thấy mẹ đi vắng, lại có sự hiện diện của Mạc-Xen trên giường nên nó cảm như thóc. Nó biết rằng khi mẹ nó ở nhà, nó là ông hoàng, nhưng trong hoàn cảnh này nó... không có cái thờ gì cả. Mấy thằng lỏi con những con me Tây, me Mỹ, gái bán bar, và vũ nữ không có bố, không có bà nội ngoại thường đều

khôn rất sớm. Đó là cái thiên phú, trời đã tạo cho nó để tự vệ, để đương đầu với cuộc sống khó khăn hiện tại và sau này của nó.

Được thay đồ xong, thằng lỏi được giải thoát bằng cách vút bịch xuống dưới đất. Tức khắc thằng lỏi chui ngay vào gầm bàn kiểm hòn bi và đồng bạc cắc của nó ở trong đó.

Mạc-Xen đang nằm suy tính vấn vợ, nhất là nó nghĩ tới trận lỏi đình của Mỹ-Phương sắp dành cho nó. Nó bỗng nhìn thẳng lỏi và nó nghĩ ngay ra một cách tốt nhất để làm giảm trận lỏi đình sắp xảy tới. Mạc-Xen bỗng tùm tùm cười, nó vụt ngồi dậy nhìn thẳng lỏi đang lẳng hòn bi vào vũng nước nhỏ trên sàn nhà. Mạc-Xen đợi hòn bi lăn đi, nó thò chân chặn lại. Thằng bé đang định chạy tới bỗng đứng khựng ra, tròn hai mắt lên nhìn Mạc-Xen, không hiểu Mạc-Xen định giở cái trò gì đây nữa.

Mạc-Xen cố nấn một nụ cười thật hiền lành, thật dễ thương, vẫy tay gọi

— Lại đây, lại đây lấy bi, cưng !

Thằng bé vẫn đứng im không nhúc nhích, Mạc-Xen lại cười hì hì

— Lại đây cưng, chóng ngoan, bố yêu !

Kể ra cuộc đời thằng bé này từ lúc sinh ra cũng có khá nhiều bố. Toàn những ông bố hờ. Những người đàn ông đã đến, đã yêu đương, đã sống với mẹ nó một thời gian như vợ chồng nó đều được phép kêu bằng bố. Và, trong thời gian đầu, nó được cưng chiều, nhưng một thời gian, những ông bố hờ đó quên cả sự hiện diện của nó, ngoại trừ những lần nó khóc.

Thậm chí có những ông bố quên cả tên nó. Ông bố

đó chính là ông Mạc-Xen, ngay trong cái giờ phút mưu toan đóng một vở kịch yêu thương nó đây. Mạc-Xen đang nghĩ tên thằng lỏi. Nó vỗ trán mấy cái rồi mới nhớ ra : « A thằng Thái ». Nó gọi lớn :

— Thái ! Lại đây con ! Bố cưng.

Thằng lỏi con nghe giọng nói có vẻ được lắm, nó nhếch môi cười, tuy nhiên nó vẫn đề phòng chưa chịu bước lại, Mạc-Xen dỗ dành :

— Lại đây rồi bố bế xuống đường mua kẹo cho.

Thằng bé bước rất chậm lại bên Mạc-Xen, nó cười, giọng nói ngọt lịu :

— Mua kẹo nha, bố.

Mạc-Xen ôm lấy thằng bé, cái thằng bé vừa tắm xong nên cũng thơm tho. Mạc-Xen vói tay lấy chiếc lược trên bàn phấn chải đầu cho nó, bơm cho nó một ít eau de cologne. Thằng bé khoái chí cười hưng hức, nhưng nó vẫn không tin lời hứa của Mạc-Xen nên nó giục :

— Xuống mua kẹo đi, bố ! Kẹo đi !

Mạc-Xen bế bổng nó lên rồi bước xuống thang trước con mắt ngạc nhiên của chị người làm. Thật ra chị này không còn xa lạ gì với những trò yêu thương vờ vịt của mấy anh bố hờ đối với thằng lỏi này thì kể như quá hiếm, cho nên chị ta nhìn tròng tròng. Mạc-Xen cũng hiểu cái nhìn đó có nghĩa gì song nó vẫn tỉnh bơ bế thằng lỏi xuống thang.

Vừa đi, Mạc-Xen vừa hỏi :

— Mà có nhớ không ?

Thằng lỏi ngây thơ lắc đầu :

— Không.

Mạc-Xen bẹo nhẹ vào má thằng lỗi :

— Màỵ không nhớ bố, bố không mua kẹo cho màỵ nữa. Đồ mắc dịch.

Thằng lỗi vội cải chính ngay

— Có! Có!

Mạc-Xen cười hề hề, hỏi lại :

— Màỵ có nhớ bố không?

-- Có.

— Được lắm, lát nữa mẹ màỵ về, tao hỏi màỵ như thế, màỵ phải nói là có nghe không. Màỵ nói không... màỵ chết ạ.

Thằng lỗi gật như máy

— Dạ. Bố mua kẹo đi.

— Ừ, tao mua thật nhiều kẹo cho.

Mạc-Xen bế thằng bé xuống đường, đặt nó xuống rồi dắt nó ra đầu phố vừa để mua kẹo và cũng vừa để đón Mỹ-Phương về. Mạc-Xen yên chí với cái « lá chắn » này, nó... ầu yếm mua cho thằng bé hẳn năm đồng bạc kẹo vừa bánh. Thằng lỗi khoái chí cười nói huyền thuyên.

Một lát sau, trong khi Mạc-Xen đang bế thằng lỗi trên tay « thử lại bài toán có nhớ bố không » thì một chiếc taxi đậu lại giữa cửa, Mạc-Xen nhận ngay ra là Mỹ-Phương. Nó phăng phăng tiến tới định làm một cái cử chỉ hào hoa nữa là trả tiền và mở cửa xe taxi, nhưng Mỹ-Phương vừa nhìn thấy Mạc-Xen đã hàm hàm nét mặt đẩy cửa xe bước xuống và đi thẳng lên lầu.

Thằng bé gọi loạn lên « Má! Má! » nhưng Mỹ-Phương vẫn tĩnh bơ,

Mac-Xen biết rằng trận chiến thứ nhất đã mở màn và nó không thể tránh khỏi một cuộc... chiến đấu gay go, nó đã định tốt hơn hết là thầy thằng lỏi này xuống đất chạy một mạch để kiếm hai chữ bằng an, nhưng nghĩ đến chai nước hoa, nó lại cố gắng lấy hết can đảm bẻ thằng bé con lên thang. Vừa leo lên thang nó vừa giả vờ đùa nghịch với thằng bé :

— Cái gì đây ?

— Chim.

— Của ai ?

— Của mẹ.

— Của ai nữa ?

— Của bố.

— Bố đâu ?

Thằng lỏi vỗ vào trán Mac-Xen

— Nè ! Bố nè !

Mac-Xen cố cất giọng cười hồn nhiên, nó nói lớn cốt ý cho Mỹ-Phương nghe rõ

— Thằng chó này, nhớ mày quá, ngoan quá, cưng mày quá !

Rồi Mac-Xen bẻ thằng bé con đứng giữa cửa biểu diễn lại cái trò mà nó đã « tu luyện » cho thằng bé con suốt từ lúc về tới giờ. Nó hỏi lớn

— Mày nhớ ai ?

— Nhớ bố.

— Bố tên gì ?

— Mac-Xen !

— Mày nhớ bố Mac-Xen thật không ?

— Nhớ.

— Nhiều không ?

— Nhiều.

Thằng bé thông minh đó trả lời như một cái máy khiến Mỹ-Phương đang thay áo sau tấm rideau cũng phải thò đầu ra nhìn. Có lẽ Mỹ-Phương không ngờ rằng con mình lại có thể ngoan ngoãn thông minh được đến như vậy. Điều đó quả là có tác dụng khiến Mỹ-Phương bớt thịnh nộ khi nhìn thấy bộ mặt nhăn nhó của Mạc-Xen trở về đây. Tuy nhiên khi thay quần áo xong, Mỹ-Phương cố giữ một vẻ mặt hằm hằm giận dữ trở ra bàn ăn.

Mạc-Xen vẫn bế thẳng lối trên tay như giữ bùa hộ mệnh, nó tiến vào bên Mỹ-Phương cất giọng làm lạnh :

— Em đi đâu về đó ?

Tiếng Mỹ-Phương lạnh như đá, chua như chanh :

— Đi chơi, anh hỏi làm gì.

Mạc-Xen cười hì hì :

— Hỏi cho biết vậy mà.

— Anh còn vác mặt về đây làm gì. Tôi tưởng anh đi luôn rồi chứ.

— Tại anh nhớ em, nhớ cạp.

Mỹ-Phương cười hực lên

— Vợ con anh đấy mà anh nhớ ! Rõ vớ vẩn. Ai mượn anh nhớ kia chứ. Vợ thiên hạ, còn thiên hạ mà anh nhớ được thì kẻ cũng lạ.

— Sao em lại nói thế, tội nghiệp. Anh sợ em giận,

anh không dám về, chứ bao giờ cũng nhớ em, nhớ thằng bé này. Em cứ hỏi nó coi, nó còn biết nhớ anh nữa là...

Mời Mỹ-Phương bủ dãi ra :

— Không nhớ nhưng gì hết, anh bỏ nó xuống và bước ra khỏi đây ngay. Nghĩ đến hôm tôi thấy anh ngồi du dương với mấy con quỉ cái trong Chợ-Lớn tôi còn lộn ruột đây này. Anh không bước ngay, anh chết với tôi bây giờ.

Tuy nói vậy, song Mỹ-Phương cũng không nhúc nhích. Mạc-Xen biết rằng câu chuyện đã có thể êm đẹp nên nó làm ra vẻ thăm thiết rất cái lương. Nó phanh ngực áo ra :

— Đây, ngực anh đây, em đâm anh chết đi, anh biết anh có tội, em cứ việc đâm cho anh một nhát cho anh chết đi.

Trước cái trò thách thức đầy bi thảm đó của Mạc-Xen, Mỹ-Phương liếc mắt lên nhìn bộ ngực căng đầy nhựa sống của Mạc-Xen rồi lại quay đi. Mạc-Xen biết rằng mình đã thắng nên nó buông thẳng bé xuống đất, tiến lên một bước, ưỡn ngực ra :

— Em giết anh đi, thà là anh chết ở đây, anh chết bên em còn hơn là anh chết ở chỗ khác. Anh đã về đây, anh biết rằng không xa được em, không bao giờ anh xa em nữa. Anh không đi đâu hết. Anh ở đây.

Giọng nói hường bình đầy tính chất yêu đương bi thảm đó của Mạc-Xen khiến Mỹ-Phương cũng trở nên ngần ngại. Nàng không biết có nên quạt cho thằng nhỏ này một mách nữa không hay là cứ... quên đi, tha bổng cho nó cái vụ trốn biệt tông tích cả tháng trời.

Nhưng kinh nghiệm xương máu đã dạy cho Mỹ Phương biết rằng không bao giờ nên ăn hiên ở lãnh với những tên như Mạc-Xen. Bởi lẽ nó làm được một lần nó sẽ làm tới nữa.

Vi lý do duy nhất đó mà Mỹ Phương thấy cần thiết phải ra oai cho lần sau Mạc-Xen chừa cái thói lông bông đi. Mỹ Phương liền quay phắt ngay lại, đứng vụt dậy rồi chỉ vào mặt Mạc-Xen :

— Cái thứ anh không đáng để tôi đâm.

Mạc-Xen cười hi hi :

— Anh biết mà, em đâu có dám đâm anh. Anh chết em khóc hết nước mắt, lại mất công ma chay, mua một cái quan tài. Em nên nhớ bây giờ tình thế lộn xộn, gỗ đắt lắm.

Mỹ-Phương biết rằng Mạc-Xen đang cố pha trò chọc cho nàng cười để xử huê. Nhưng đâu có thể dễ dàng như vậy được. Mỹ-Phương nhún vai bĩu môi ra :

— Cái trò ấy của anh nhạt lắm.

— Nhạt thì cho muối, mấy hồi ! Chị sen ời, lấy cho cô đĩa muối tiêu.

Mỹ-Phương vẫn tĩnh bơ, nàng nghĩ rằng lâu lâu cũng nên trêu tức Mạc-Xen, cho Mạc-Xen ghen tương lắm cảm một tí, nên nàng cố nói bằng một giọng hết sức nghiêm trang :

— Anh nên ra khỏi nhà này ngay kẻo chút nữa có người tới đây họ lại tưởng tôi còn lẳng nhăng gì với anh. phiền cho tôi ra.

— Ai vậy ? Ai dám tới đây !

— Người ta tới từ lâu rồi, ngay từ buổi tối anh đi.

— Đưa nào mà hỗn vậy ? Anh giết nó, anh xé xác nó

ra làm trăm ngàn mảnh.

Mỹ-Phương bủ môi :

— Chỉ sợ anh không dám thôi.

— Nó là ai mà anh không dám ! Dù nó có là ông trời con, dù nó có to lớn như con bò, anh cũng quyết ăn thịt nó. Em đừng tưởng anh sợ. Nó cứ tới đây rồi coi, anh moi tìm nó.

Mỹ-Phương nhặt một điều thuốc lá Salem bật quẹt châm lửa hút, nằng thong dong đi ra cửa sổ nhìn xuống đường, Mạc-Xen hậm hực đi theo Mỹ-Phương, nó mạnh bạo giật áo Mỹ-Phương lại

— Em cho thẳng nào về đây ?

Đôi mắt Mỹ-Phương cũng tròn xoe lên

— Nhà này là nhà tôi, tôi cho ai về mặc tôi, anh không có quyền hành gì hết cả. Anh bỏ đi cho khuất mắt tôi. Anh bỏ đi cả tháng rồi về đây anh còn hậm hực gì nữa !

Giữa lúc đó chị người làm bưng lên đĩa muối tiêu thật. Mặt mũi chị ta ngờ ngẩn

— Thưa cô muối tiêu.

Mỹ-Phương quát lên

— Muối tiêu để sát vào mắt chị à ?? Khỉ.

Mạc-Xen khoái chí cười hình hích. Mỹ-Phương liền giật lấy đĩa muối tiêu ném phốc vào ngực Mạc-Xen. Một chút muối tiêu văng lên mắt, Mạc-Xen ôm mắt kêu ầm lên :

— Chết tôi rồi, mù mắt tôi rồi.

Và, sau đó Mạc-Xen lăn quay ra đất ôm mặt lăn lộn. Cử chỉ ấy của Mạc-Xen khiến Mỹ-Phương hơi hoảng,

nàng đánh rơi chiếc thuốc lá rồi lấy chân di di lên. Nàng đứng đợi một chút xem tình hình của Mạc-Xen có đến nỗi nguy ngập không.

Chị người làm mặt mũi đã ngây ngô càng ngây ngô hơn nữa, chị ta đứng chờ người ra trước cái phản ứng quyết liệt đó của Mỹ-Phương.

Đợi một lát, thấy tình trạng của Mạc-Xen có phần nguy ngập nên Mỹ-Phương quên cả tự ái, nàng quay lại quát chị người làm

— Đi lấy cái khăn mặt ướt mang lên đây, đừng đực mặt ra đấy à ?

Chị người làm giật thót người lên, chị ta long tong đi lấy khăn mặt. Mỹ-Phương cúi xuống lay khẽ vai Mạc-Xen. Được thể Mạc-Xen càng làm già, nó quần người giấy giấy lên mấy cái tỏ vẻ đau đớn vô cùng. Mỹ-Phương lên tiếng :

— Có sao không anh ?

Mạc-Xen nhăn nhó

— Mù mắt anh rồi.

Mỹ-Phương linh quỳnh :

— Đề em lau mắt cho anh là khỏi ngay, anh nằm lui ra đây cho sáng.

Nói rồi chính tay Mỹ-Phương lôi Mạc-Xen ra vùng ánh sáng; nàng lau mắt cho Mạc-Xen, nàng kêu chị người làm bê cả thau nước ra rửa mặt cho Mạc-Xen.

Một lát sau, nàng khẽ hỏi

— Khỏi chưa anh ?

Mạc-Xen chớp chớp mắt mấy cái rồi đứng dậy, nước mắt nước mũi chảy lèm nhèm, nó gật gật nhẹ nhẹ :

— Khỏi rồi.

Bất giác Mỹ-Phương cười hề hề

— May cho anh đó.

— May cái gì ?

— Không mù mắt, không sứt đầu xẻ tai là may rồi. Đáng lẽ anh phải vỡ đầu sứt tai mới phải. Tội của anh đáng chết lắm, anh có biết không !

Mac-Xen vừa choàng lấy vai Mỹ-Phương vừa trả lời tỉnh bơ :

— Biết.

— Cái mặt anh dễ ghét quá.

— Đánh anh đi.

Tiếng cười của hai người hòa vào nhau hưng hức. Một phút sau, trong khi vòng tay của Mac-Xen đang quấn lấy vai Mỹ-Phương như một đôi rắn khổng lồ thì có tiếng xe hơi gầm gừ đậu lại trước cửa. Mỹ-Phương vội đẩy tay Mac-Xen, nằng hoảng hốt gọi

— Chị Hai.

Tức khắc chị người làm chạy lên, Mỹ-Phương đưa tay tắt ngọn đèn néon rồi nói nhỏ :

— Chị xuống cầu thang chờ ông già có rìa cá chốt nói là cô tôi đi vắng. Cứ biểu là tôi đau bụng vào nhà thương rồi, tôi dặn xin lỗi ông ta và mời ông lên tiệm, nếu tôi khỏi, tôi sẽ cố tới.

Chị người làm tuy hơi ngu nhưng được cái công việc này đã quá quen nên chị ta tỏ ra thành thạo, tùm tùm cười, gật như máy và phoong phoong chạy xuống thang.

Mỹ-Phương chạy vào nhà, đóng cửa lại, mặc kệ thằng lỏi còn đang ngồi ở một góc bếp nhai kẹo. Căn nhà chỉ có ánh sáng lơ mờ của ngọn đèn dưới bếp hắt lên qua những khe cửa sổ.

Giọng nói của Mạc-Xen. hần hộc, nhưng rất thấp

— Làm cái gì mà em sợ thằng khốn nạn ấy thế không biết. Nó cho em bạc triệu à ?

Mỹ-Phương vuốt ngực áo Mạc-Xen

— Đừng có ghen bậy.

— Mặt mũi anh thế này mà thêm ghen với thằng cha già khốn khổ khốn nạn ấy à.

Tiếng Mỹ-Phương cười nhè nhẹ trong bóng tối :

— Ừ thì thôi, anh không ghen để em nói anh nghe, hôm nay em có hẹn với thằng mắc dịch này đi chơi. Nó hứa nó mua cho em cái đồng hồ rô-lếch. Nó là chủ tiệm đồng hồ, có lẽ nó mang theo cho em đó. Em đã phải đuổi nó về rồi còn gì.

Trước cái cử chỉ nghĩa hiệp « khinh đồng hồ rô-lếch trọng nghĩa tình yêu » của Mỹ-Phương, Mạc-Xen cũng lấy làm hả dạ lắm, mặc dù thực tình không hiểu thằng cha già nào đó có đúng là chủ tiệm đồng hồ hay không, có đúng là đêm nay mang « tặng suông » cho Mỹ-Phương một cái đồng hồ rô-lếch trị giá mười sáu mười bảy ngàn hay không.

Tuy nhiên, Mạc-Xen cũng không thể tươi cười ngay được vì một lý do giản dị là làm thế sẽ mất giá trị của mình đi. Mạc-Xen hậm hực

— Em có đồng hồ rồi còn lấy làm gì !

— O' kìa, anh lắm cảm nhỉ. Có rồi lấy thêm một cái

đồng hồ rô-lếch nữa có chết thằng tây đen nào đâu. Mình có quyền đeo vài bữa biểu diễn rồi phát mại đi không được sao.

Mạc-Xen ầm ức lùi vào giường, nó thở dài thườn thượt. Trong khi đó Mỹ-Phương dè nặng cả khối thịt lên người nó, giọng dõ dành

— Anh cũng chưa có đồng hồ tốt. Để rồi em bán cái rô-lếch đó đi, em mua cho anh một cái đồng hồ khác, một cái đồng hồ thật hách.

Mạc-Xen làm bộ từ chối :

— Anh cóc cần.

Tiếng cười của Mỹ-Phương dịu dàng, bàn tay nàng mơn trớn trên cổ Mạc-Xen

— Anh cóc cần em cũng cứ mua coi xem anh làm gì được em không nào.

— Em bướng vừa chứ, anh đánh bây giờ.

— Đánh đi.

— Đánh chứ sợ gì.

Mạc-Xen tát nhẹ vào má Mỹ-Phương khiến Mỹ-Phương kêu lên nho nhỏ...

Nửa giờ đồng hồ sau, ánh đèn néon lại được bật lên. Lẽ tất nhiên khách si tình áo lá mang danh hiệu « anh già rìa cá chốt » đã lái xe đi rồi và chị người làm cũng đã bế thằng lỏi con lém phéng xuống đường, Mỹ-Phương vùng dậy âu yếm khẽ hỏi Mạc-Xen

— Anh đói không anh ?

— Đói.

— Mệt không ?

— Mệt.

— Dậy đi tắm rồi đi ăn cơm, em còn đi làm.

Mạc-Xen lùng khùng trở dậy, Mỹ-Phương vút cho nó bộ pyjama, nó ra phòng tắm.

Vừa đi nó vừa nghĩ thầm « Có mỗi câu hỏi đáng hỏi nhất thì nó không hỏi Cần tiền không ? — Cần ! » Biết đến bao giờ nó mới hỏi mình câu đó cho mình yên tâm ở đây với nó vài bữa. Mạc-Xen có vẻ giận đời vì cái tình trạng nhột nhột này lắm. Nó lại nhớ tới Yến. Yến là tượng trưng cho một cái gì trong sạch, thơm mát và cao đẹp vô ngần. Nhất là những lúc này, ở bên Mỹ-Phương nó mới thấy sự cách biệt rõ rệt giữa nó và Yến. Nó đang ngập ngụa ở trong bùn và Yến ở tít trên tận một đỉnh cao. Nhưng dù biết vậy mà nó vẫn say mê Yến, say mê như trong đời nó chưa từng biết say mê bao giờ. Cuộc chinh phục Yến, Mạc-Xen biết rõ là rất khó nhưng càng khó như càng có một sức mạnh ma quái quyến rũ.

Mạc-Xen đứng lặng trong vòi nước lạnh, nó hình dung ra tất cả cuộc gặp gỡ với Yến. Thật ra, Mạc-Xen thấy rõ Yến tuy ở một đỉnh cao nhưng Yến vẫn ngảu thơ cúi thấp xuống để bắt tay với nó. Sự hồn nhiên và bản chất vô tư của Yến đã khiến Mạc-Xen cảm thấy Yến gần gũi với nó vô cùng và do đó, sự say mê càng gia tăng. Hơn lúc nào hết, Mạc-Xen nhớ Yến vô cùng, nó lâng lâng với sự say mê đó. Nó cũng biết rõ những cử chỉ, những hành động của nó là con nít, là điên rồ, là xuẩn ngốc, nhưng nó không cần. Nó loay hoay tính cách làm thế nào để có thể có một chai nước hoa « Robe d'un Soir », càng sớm càng tốt.

Nước lạnh khiến Mạc-Xen tỉnh táo. Chỉ trong mười phút, Mạc-Xen đã tỉnh ngay được một cách khá công hiệu. Nó mừng như điên huyết sáo một bài ca cải cách rồi

được ra khỏi phòng tắm. Nó vui vẻ ngồi vào bàn ăn và sau đó nó phây phây nằm dài trên giường đọc một tờ tuần báo. Nó hát hăm hời Mỹ-Phương

Tôi giờ đi làm chưa ?

Mỹ Phương ngồi xuống bên Mạc-Xen :

— Em đi muộn một chút cũng được.

Mạc-Xen dang rộng cánh tay cho Mỹ Phương ngã người xuống gối đầu tay, nó vẫn không rời mắt khỏi một cái tranh khôi hài.

Mỹ Phương kéo mặt Mạc-Xen lại :

— Em đi làm anh phải ở nhà nhé.

Mạc-Xen gật như máy :

— Ừ, anh ở nhà.

Mỹ Phương lại dúi một ngón tay vào ngực áo Mạc-Xen đe dọa

— Anh mà đi chơi lén phéng lần này nữa anh chết với em.

— Không, anh thề là không đi đâu hết.

— Anh ngoan lắm.

Hai đứa cười rút rich. Một lát sau Mỹ-Phương đứng dậy ngồi vào bàn trang điểm. Mạc-Xen có thói quen thích nhìn người đàn bà làm dáng, nhất là người đó lại là một vũ nữ tuy hơi già, nhưng vẫn còn duyên dáng.

Gần mười một giờ Mỹ Phương mới đi làm.

Nàng kêu chị người làm cho thẳng bề con đi ngủ, dọn dẹp xong mọi thứ rồi mới chịu bước xuống thang, Mạc-Xen nằm lại một một mình, nó lại tính toán đến cái mưu mô của nó. Nó cười thầm một mình. Đợi cho tiếng xe

taxi của Mỹ Phương khuất ra cuối phố, Mạc-Xen liền nhòm dậy mặc quần áo thật lẹ rồi phóng ra cửa. Nó dặn chị người làm

— Tôi đi chút xíu về ngay. Để cửa cho tôi.

Sau đó Mạc-Xen chạy như bị ma đuổi xuống thang. Nó chạy một lèo ra đầu phố vẫy taxi kêu chạy về hướng Gia-Định. Đến đường Chi Lăng nó kêu rẽ vào rạp hát Đại Đồng. Trả tiền xe rồi Mạc-Xen băng vào ngõ hẹp. Nó lại cầm đầu chạy như biến đến trước một quán nước nhỏ, nó nhìn ngơ ngác một chút xíu rồi tươi cười chạy đến vỗ vai một tên đang ngồi lai rai uống la de :

— Thế nào Tư ?

Tư quay lại và khi nhận ra Mạc-Xen, nó reo lên .

— A ! Anh Hai, lâu lắm mới lại thấy. Ngồi đây nhậu vài sợi chơi .

Mạc-Xen dĩnh đạc ngồi xuống ghế, Tư kêu lấy thêm ly, thêm đá rồi quay sang giới thiệu với một người đang ngồi đối diện

— Đây là anh Hai của tao. Anh Mạc-Xen đó. Tao vẫn nhắc tới anh ấy luôn, Tháng rồi nếu không có anh ấy uèp tay, tụi bọn xe lục tỉnh đánh tao chết ngủm ở ga xe lửa rồi còn đâu.

Sau đó Tư quay lại phía Mạc-Xen :

— Đàn em vẫn tính đề gặp lại anh Hai, mời anh Hai đi ăn nhậu mà có ý kiếm mấy lần không gặp. Không ngờ hôm nay anh Hai lại tới đây, thật quý hóa quá. Nào mời anh Hai.

Bất đắc dĩ Mạc-Xen đành phải nâng ly la-de lên môi. Đợi nói vài câu chuyện lảng nhảng rồi Mạc-Xen ghé tay Tư nói nhỏ :

— Tôi có một việc nhờ cậu.

Tur sốt sắng đáp ngay :

— Chuyện gì đó anh Hai, anh em đã biết nhau, anh Hai nhờ bất cứ chuyện gì đó cũng được, dù có phải vào sinh ra tử cũng không từ nan, anh Hai cứ nói.

Mạc-Xen vốn ghét cái tính dài dòng lê thê của Tur nên nó đi thẳng vào đề

— Chuyện quan hệ lắm. Cậu đưa tôi về nhà ngay bây giờ tôi không có nhiều thì giờ lắm đâu.

Tur đứng phắt ngay lên, tuy vậy nó cũng còn quay lại nói đôi ba câu dài dòng với người bạn rồi mới chịu dẫn Mạc-Xen đi.

Nhà Tur ở phía sau quán nước của xóm này chừng vài chục thước. Đó là một căn nhà gỗ, mái tôn vừa chật hẹp vừa hơi hám. Trên giường mấy đứa trẻ đang ngủ trong một chiếc mùng đen xì, vá chằng vá đụp. Mạc-Xen nhìn qua gian nhà rồi khẽ hỏi

— Vợ cậu có nhà chứ ?

— Dạ có.

— Chị ấy khoẻ mạnh không ?

— Dạ, cảm ơn anh Hai, nó cứ béo tròn như con heo nái. Lấy nhau hai năm, hai đứa con. Tôi biếu nó thôi để đi nó không chịu, lại có mang nữa có chết cha tôi không. Trong nhà mỗi mình tôi lo đầu tắt mặt tối, mỗi ngày một gầy đi. Thời buổi này kiếm ăn khó quá.

Nói rồi Tur lại gọi vợ ra chào Mạc-Xen và lại ba hoa một chập nữa. Trong khi đó Mạc-Xen nhìn kỹ lại chị Tur một lần nữa rồi gật gù nghĩ thầm trong bụng : « Được lắm ! »

Buổi sáng hôm sau, một buổi sáng đẹp trời, cơn mưa từ nửa đêm về sáng vẫn còn tiếp tục. Mạc-Xen vừa tỉnh dậy, nhìn theo đồng hồ trên bàn phấn của Mỹ-Phương đã chín giờ rưỡi. Nó nằm lười biếng trên giường, ngoảnh sang nhìn Mỹ-Phương ngủ lản ngủ lóc. Nhìn Mỹ-Phương lúc này mới thấy tất cả sự già nua. Mạc-Xen lấy làm chán quá. Nếu không có chuyện gì, có lẽ nó đã được ra khỏi giường kiếm cách đi cho rảnh. Nhưng nghĩ tới cái hẹn của Tờ. Cái mưu mô sắp thực hiện: nó lại nằm im. Nó ngược mắt nhìn một lần nữa cái đồng hồ Rô-Lếch mà Mỹ-Phương mới đem về tối hôm qua đang nằm... một cách ngu ngốc và ngon lành trên bàn phấn.

Cái đồng hồ này bán rẻ cũng được mười lăm ngàn. Mạc-Xen đánh giá rồi nó chửi thầm: « Sao trên đời này lại có những thằng ngu ngốc được đến như vậy. Vợ con xin từng chục, tình từng đồng mà đem cho một con gái già cả mấy chục ngàn không một chút suy tính. Quả là những thằng điên ! Nó chỉ cần phát cho mình ' một cái «rô-mông-toa» cũng đủ tiêu được bao nhiêu thứ ».

Suy nghĩ lắm cảm như thế rồi Mạc-Xen lại nhìn khuôn mặt nhợt nhạt không phấn son của Mỹ-Phương. Mỗi ngày một già, mỗi ngày một xấu, chỉ được mỗi cái yêu đương là mỗi ngày một kinh khủng hơn, đó là tất cả những đặc điểm của Mỹ-Phương, những đặc điểm mà Mạc-Xen đã chán, đã ngấy quá chừng tưởng như không còn đủ sức chịu đựng nổi người đàn bà này thêm một giờ một phút nào nữa. Tuy nhiên, Mạc-Xen vẫn nằm im. Trong khi chờ đợi giờ thực hiện « mưu thần chước quỷ » của nó, nó cho đầu óc đi làm một cuộc phiêu lưu ngắn hạn. Nó cố tưởng tượng rằng người nằm bên cạnh nó là Yến. Hai người yêu nhau nhất trần gian đang đi du lịch vòng quanh thế giới và hiện tại hai đứa đang ở Paris vào một buổi sáng rất đẹp

trời, một buổi sáng hạnh phúc như giòng suối...

Chỉ cần nghĩ ngợi vớ vẩn như vậy thôi mà Mạc-Xen cũng đã thấy tâm hồn bồn loạn lên rồi. Nó xoay người, vòng tay ôm choàng lấy vai Mỹ-Phương để cố tưởng tượng rằng da thịt đó là da thịt Yến. Nhưng tiếng kêu hự hự của Mỹ-Phương đã lôi nó về thực tại, vòng tay Mỹ-Phương cũng đã lôi nó về thực tại, vòng tay Mỹ-Phương cũng lại quấn lấy nó, tiếng nàng ngai ngái nhưa nhưa :

— Anh ! anh !

Mạc-Xen cũng đành nhắm mắt giả vờ ngay ngủ ậm oẹ mấy tiếng cho được việc.

Năm phút sau, Mạc-Xen lại mở mắt thao láo nó nhẹ nhàng gỡ tay Mỹ-Phương, nằm xịch ra xa một chút rồi ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Nó lại nghĩ tới Yến. Không hiểu tại sao nó lại có thể yêu Yến một cách kỳ quái như vậy, đó cũng chính là điều bí ẩn nhất mà Mạc-Xen không khám phá ra.

Một lát sau, Mạc-Xen bỗng nghe thấy tiếng gõ nhẹ vào đầu cầu thang lầu. Rồi tiếp theo đó là giọng chị người làm hách dịch vọng tên :

— Chị hỏi ai ?

Tiếng một người đàn bà rụt rè nho nhỏ :

— Thưa chị, chị làm ơn cho tôi hỏi đây có phải là nhà cô Mỹ-Phương không ?

— Phải, chị hỏi gì ?

— Thưa chị, em hỏi...cậu Mạc-Xen.

— Cậu Mạc-Xen nào ?

— Cậu chồng cô Mỹ-Phương đó.

Im lặng một lát, Mạc-Xen đoán rằng chị người làm

đang nhìn người đàn bà lạ mặt kia từ đầu đến chân bằng một cặp mắt rất trịch thượng. Sau đó, tiếng chị người làm đồng đánh

— Cậu ấy còn ngủ.

— Chị gọi dùm em.

— Không được, muốn hỏi gì lát nữa trở lại.

Người đàn bà lạ mặt xuống giọng năn nỉ:

— Chị gọi cậu ấy dùm em, em từ nhà quê lên có việc cần lắm, chị giúp dùm em.

Chị người làm xẵng giọng:

— Dân có được, người ta là người tỉnh thành, ngủ đến gần trưa mới dậy chứ có như người nhà quê các chị đâu mà bảnh mắt ra đã dậy. Thôi chị đi đâu thì đi đi, trưa trở lại.

— Thôi mà chị, chị giúp dùm em đi, em từ nhà quê lên đây, em là người nhà cậu Mạc-Xen đây. Bà cụ cậu Mạc-Xen ốm gần chết, bố cậu ấy bắt em lên kiểm cậu ấy về ngay nội nhật trong ngày hôm nay. Chị kêu dùm em kéo lữ chuyển xe.

Chị người làm nghe chừng đã nguôi nguôi nên chị ta hạ giọng khẽ hỏi:

— Quê chị ở đâu lận?

— Dạ ở Bạc Liêu.

— Chị là người làm nhà cậu Mạc-Xen à?

— Dạ, em ở cho nhà cậu ấy từ bé. Nhà cậu ấy lớn lắm, giàu lắm. Có cả mấy trăm mẫu ruộng, mấy chục con trâu.

Chị người làm im lặng một chút rồi nói như đề nói một mình :

— Nhà cậu ấy giàu, sao cậu ấy rách thế.

— Dạ, cậu ấy ăn mặc rách hả chị ? Tội nghiệp, cậu ấy cứ bỏ nhà đi lông tồng lại chưa có vợ con gì nên không ai may vá cho cậu ấy cả.

Chị người làm cười «hự» lên một tiếng và biết rằng chị nhà quê này không hiểu được cái tiếng «rách» của người văn minh thành thị nên bỏ qua luôn. Chị ta lại hỏi tiếp.

— Sao chị biết cậu ấy ở đây mà kiếm,

— Dạ, cậu Mạc-Xen khi về quê có dặn vợ chồng em nếu có chuyện gì cần thiết lắm thì mới được lên kiếm mà có kiếm thì kiếm ở đây. Cậu ấy dặn rõ ràng lắm, chồng em có ghi địa chỉ cho em đây.

— Chồng chị làm gì ?

— Dạ làm lính dân-vệ nên bận giữ đồn không đi được.

Chị người làm vẫn tiếp tục cuộc thăm vấn

— Hời này dưới đó lộn xộn lắm hả ?

— Dạ lộn xộn, nhưng ở vùng em thì yên. Miệt sâu trong kia mới lộn xộn dữ.

— Chị đợi đó để tôi vào coi.

— Dạ nhờ chị giúp em.

Tiếng chân của chị người làm lệt xệt đi vào trong nhà. Mạc-Xen vội nhắm nghiền ngay mắt lại làm như ngủ say lắm, có súng bắn cũng không dậy. Từ nãy nó vẫn phục thăm tài đóng kịch của vợ anh Tư. Chị ta đóng kịch thật

khéo, từ giọng trả lời quệ kệch đến câu trả lời xuôi chảy thật thà. Mạc-Xen yên trí nằm im không cựa cựa.

Chị người làm tiến lại bên giường cô chủ, chị ta lay lay khẽ vai Mỹ Phương. Mãi một lát sau, Mỹ-Phương mới ú ớ trở mình và vừa mở mắt là Mỹ-Phương cầu nhàu ngay

— Cái gì vậy, con khi.

Chị người làm thì thào

— Thưa cô có người tới kiểm cậu Mạc-Xen.

— Ai vậy ?

— Dạ, một người đàn bà.

Mỹ Phương vụt nhồm ngay dậy :

— Đâu ? Đứa nào vậy ? Đứa nào mà liều vậy ? Dám đưa thân vào hang hùm.

Chị người làm liền toe toét cười :

— Thưa cô không phải đâu, chị này là chị người làm nhà cậu Mạc-Xen từ nhà quê lên kiểm, mẹ cậu Mạc-Xen đau nặng, gần chết thì phải.

— Vậy hả.

Nói rồi Mỹ Phương lồm cồm bò dậy, nàng nhìn Mạc-Xen đang ngủ say rồi rón rén tìm đôi dép đi ra ngoài, Mạc-Xen lại hé mắt nhìn, nó thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Cuộc thăm vấn giữa Mỹ-Phương và chị Tư lại bắt đầu. Đại khái cuộc thăm vấn đó cũng gần giống như cuộc thăm vấn của chị người làm đã thăm vấn chị Tư. Một lần nữa chị Tư lại chứng tỏ tài đóng kịch vô cùng khéo léo của mình. Chị ta trả lời rất quệ kệch nhưng vô cùng khôn ngoan, kể cả những câu hỏi máy móc của Mỹ Phương. Tài đóng kịch của chị Tư đã khiến Mỹ-Phương không một chút nghi ngờ

Cuối cùng Mỹ-Phương hỏi chị Tư như giọng hỏi của một nàng dâu ngoan ngoãn nhất hỏi về bà mẹ chồng của mình :

— Bà cụ đau thế nào ?

Chị Tư trả lời dứt khoát

— Dạ, thưa cô, cụ cháu đau từ lâu rồi, cụ cháu bị tê liệt cả năm nay cứ nằm ý một chỗ. Có lẽ bây giờ chỉ là bệnh già đấy thôi. Lần này cụ cháu yếu mệt lắm, có lẽ... cụ quí tiên mất. Cụ ông nhà cháu biểu chồng cháu lên đây kêu cậu Mạc-Xen về gấp, nội nhật trong ngày hôm nay.

— Ờ được rồi, chị ngồi đó để tôi vào kêu cậu ấy dậy cho.

Tiếng dép của Mỹ-Phương lại lệt xệt đi vào buồng. Mạc-Xen lại nhắm mắt ngủ. Lần này nó cố tình giả vờ ngủ say hơn. Mỹ-Phương lay mãi Mạc-Xen mới chịu ú ớ trở mình :

— Để im cho anh ngủ.

— Dậy đi anh, có người nhà tới kiểm đó.

Mạc-Xen vẫn tỉnh bơ :

— Một thấy mẹ, đưa nào tới thầy kê nó. Đuổi nó về đi.

— Ông hô anh biểu nó đi kiểm.

Mạc-Xen lại xoay mặt vào tường :

— Biểu nó anh đi vắng.

Nhưng Mỹ Phương nhất định lay Mạc-Xen dậy :

— Bà cụ nhà anh sắp tới đến nơi rồi, chị người làm anh tới kiểm kia ! Dậy đi anh. Bà cụ anh sắp chết rồi đó.

Mãi đến tận lúc này Mạc-Xen mới chịu dụi mắt trở dậy, cầm tay Mỹ-Phương :

— Em nói sao ?

— Bà cụ anh sắp chết.

— Má anh ý hả ?

— Chứ còn ai vào đó nữa !

Mạc-Xen làm bộ giật mình :

— Thật hả, đứa nào tới kiếm vậy ?

Vợ thằng Tư người làm nhà anh ở dưới tỉnh đó.

— Nó đâu ?

— Nó ngồi ngoài kia.

Mạc-Xen lồm cồm bò dậy, nó vừa cài lại khuy áo pyjama, thò chân xuống giường kiểm đôi dép rồi kêu lớn :

— Tư ơi !

— Dạ.

Chị Tư thò mặt vào, chị cúi rạp mình xuống chào Mạc-Xen

— Lay cậu ạ.

— Ủ, mày đi đâu đó. Bà làm sao ?

— Thưa cậu bà yếu lắm, lần này có lẽ bà... nguy mất, bà chỉ còn chờ cậu...

Nói tới đây, chị meo máo, chị quệt tay lên mắt, tức khắc nước mắt chảy ròng ròng như các cô đào thương vẫn quen quệt dầu nhĩ thiên đường lên mắt kêu gọi nước mắt chảy ra khi cần tới. Mạc-Xen lấy làm phục chị Tư này quá. Nó ngồi ngáy ra một chút rồi chửi nặng lên :

— Khóc cái con khỉ tầu gì. Rồi tao về. Bây giờ bà còn tỉnh không ?

Chị Tư vẫn mếu máo :

— Thừa cậu, khi con đi, bà còn kêu tên cậu. Bà thương cậu lắm, bà nói để cho cậu cái nhà máy xay lúa, cô Ba cái nhà dưới làng, còn cậu Út được trăm mẫu ruộng.

Mạc-Xen làm ra vẻ quân tử :

— Tao cóc cần cái nhà máy xay lúa, để ông ấy trông coi, tao bán hết ra Saigon lập nghiệp. Tao đã nói mãi ông ấy không chịu nghe tao, bây giờ tao không cần nữa. Tao sống ở đây mãi rồi, mày xem, tao có chết đâu.

Chị Tư khuyên can

— Con biết cậu giận ông, cậu bỏ đi. Nhưng lần này chắc ông sẽ chiều theo ý cậu.

— Tao đã nói là tao cóc cần.

Mỹ-Phương vội xen vào

— Ấy, sao anh lại nghĩ vậy thế. Của bố mẹ cho thì mình có bồn phận phải nhận chứ. Anh cứ về dưới đó đi coi bà cụ ra sao rồi sau đó nếu bà cụ có mệnh hệ nào, ma chay xong, ông cụ có cho cái nhà máy xay lúa, anh cứ nhận rồi mình tính sau đừng làm phiền lòng ông cụ, mang tiếng chết.

Mạc-Xen vẫn làm ra cái điều hậm hực

— Ối ! hơi đâu mà đụng tới ông ấy. Anh đã thề là dù có chết anh cũng không bước chân về tới cái nhà đó nữa, không thêm xin của ông ấy một đồng cắc nào nữa.

Trong khi đó chị Tư vẫn rầm rức khóc, Mỹ-Phương lại ra công dỗ dành Mạc-Xen.

— Anh không nên nghĩ vậy. Dù sao thì anh cũng

phải về coi xem bà má anh ra sao. Anh vẫn nói là má anh thương anh lắm cơ mà. Anh phải về chứ. Nếu ông bố anh có cho anh cái gì, anh phải nhận, nếu anh không nhận, ông ấy giận, ông ấy cho thằng khác mất là đi toi, anh còn có gì nữa đâu. Sao anh đại thế. Anh phải nghe em mới được. Anh không nghe em, anh đi ở đâu thì ở, em không chịu để anh ở đây đâu.

Nói rồi Mỹ-Phương quay lại bảo với chị Tư :

— Thôi, chị xuống nhà dưới với chị sen đi, để rồi tôi nói cậu Hai nhà chị về.

Chị Tư xụt xịt đứng dậy :

— Nhờ cô khuyên bảo hộ cậu cháu. Ông bà cháu đang mong cậu ấy từng giờ.

— Được rồi xuống dưới nhà đi. Nè, tôi cho mười đồng đấy, ra đầu phố mà ăn phở.

Chị Tư rón rén cầm tờ giấy mười đồng, lúng búng mấy câu cảm ơn rồi lui xuống dưới nhà. Chị ta còn lăm lăm hỏi chị người làm xem đầu phố là chỗ nào để cho chị ta mua bánh mì ăn tạm cho đỡ đói vì từ sáng sớm ở tỉnh đi chuyến xe đò sớm nhất lên đây chị ta chưa ăn uống gì. Mạc-Xen chưa từng thấy một người đàn bà nào đóng kịch hay như vậy. Quả là một vở kịch hoàn toàn, một vai kịch tuyệt sắc nhất. Vì vậy Mạc-Xen càng cố tỏ tài đóng kịch để khỏi uổng công chị Tư đã dày công phu nghiên cứu.

Mỹ-Phương vuốt nhẹ nhẹ mái tóc và khuôn mặt Mạc-Xen rồi... bỏ tức lại hồ sơ thẩm vấn :

— Bà cụ ốm lâu chưa anh ?

— Lâu rồi.

— Bà cụ mắc bệnh gì vậy ?

Mạc-Xen trả lời trùng phóc những lời khai của chị Tư vừa khai với Mỹ-Phương.

- Ối chà bệnh của bà ấy là bịnh già. Suýt chết mấy lần rồi đó. Vì vậy anh có dẫn vợ chồng thằng Tư hồi tháng trước là có chuyện gì cần lắm thì mới được tới đây kiểm anh.

Mỹ-Phương tin tưởng hoàn toàn ở những lời khai đó. Trước đây khi mới yêu nàng, mới sống chung với nàng. Mạc-Xen cũng đã từng tuyên bố rằng Mạc-Xen là con nhà giàu, giận bố mẹ không chịu phát tiền nên quyết chí lên Saigon lập thân. Mỹ-Phương nửa tin nửa ngờ, nhưng rồi sau đó thấy Mạc-Xen lông bông quá, chữ nghĩa lại có phần ít ỏi quá nên nàng không tin.

Song với Mỹ-Phương, chuyện Mạc-Xen có là con nhà giàu thật hay không, không có gì là quan hệ cả. Nàng vẫn cho là Mạc-Xen nói dóc và nàng quên biến ngay chuyện đó đi.

Đến bây giờ, nhân có cái dịp... may mắn nhất đời này, Mỹ-Phương tin rằng Mạc-Xen là con nhà giàu thật và Mạc-Xen... sắp được chia gia tài đến nơi, Mỹ-Phương nghĩ rằng cuộc đời mình cũng nên chấm dứt những ngày giang hồ ở đây, vì vậy nên nàng cố gắng đóng vai một người vợ hiền khuyên chồng nên trở về với gia đình với mục đích là bắt một khoảng tiền lên Saigon lập nghiệp. Mỹ-Phương liền tìm hết lời khuyên răn Mạc-Xen

— Dầu sao anh cũng nên cố gắng về nhà cho ông bà ấy vui lòng.

Mạc-Xen giả vờ đóng vai ghen tuông vờ vờ

— Em xúi anh về dưới tỉnh để em ở đây đi với

thằng khác hay sao mà xúi lỉnh thế. Anh cóc đi đâu hết, anh ở đây.

Mỹ-Phương cười, dựa đầu vào vai Mạc-Xen, thật tình nàng sung sướng vô cùng bởi sự ghen tuông vớ vẩn đó của Mạc-Xen. Nàng lắc đầu :

— Anh đừng nghĩ vậy. Bao giờ em cũng yêu anh. Trong những ngày anh về dưới tỉnh, em sẽ không đi đâu hết, em ở nhà. Nếu cần, em ở nhà luôn, không đi làm. Anh bằng lòng không ?

Trước những lời lẽ chân thật đó của Mỹ-Phương, Mạc-Xen đành ngồi ngây mặt ra. Nó thở dài thườn thượt rồi nhượng bộ :

— Được, nếu vậy thì anh về.

Mỹ-Phương hí hửng cười tươi như hoa :

— Anh về vài ngày rồi lên với em nhé. Em tin ở anh. Xong việc rồi lên ngay với em, em chờ. Em sẽ không đi đâu hết, em ở nhà chờ anh. Nhớ lên ngay với em.

Mạc-Xen làm bộ rùng động choàng nhẹ vai Mỹ-Phương :

— Anh sẽ lên ngay, anh sẽ báo tin cho em biết. Chưa biết chừng chuyến này lên anh sẽ lái một cái xe Huê-Kỳ mới toanh.

Mỹ-Phương cười hí hí, nhưng nàng lại nói bằng một giọng vô cùng trang nghiêm

— Anh có cái xe Huê-Kỳ đi kể cũng sướng thật, nhưng nói thật với anh, em chỉ cần anh về thăm gia đình cho tròn đạo còn thôi chứ ngoài ra em cũng chẳng thiết gì. Anh coi đó, bao nhiêu ngày em sống với anh, em có cần gì đâu.

Mạc-Xen gật như may :

— Anh biết, anh biết em là người đàn bà trọng nghĩa khinh tài, anh biết em là người đàn bà cần tình yêu hơn hết cả mọi thứ trên đời này. Việc gì em phải nói nhiều. Anh không hiểu em thì còn ai hiểu em trên cái cõi đời này nữa !

Sau đó hai người im lặng. Mỗi người đuổi theo một ý nghĩ riêng biệt. Mỹ Phương thì đang nghĩ tới một ngày gần đây, Mạc-Xen sẽ có tiền, nàng không phải đi làm nữa, nàng ở nhà, sống cuộc đời làm vợ, làm mẹ như tất cả những người đàn bà khác trên thế gian này. Nàng sẽ giàu, sẽ là một bà chủ của một cái nhà máy xay lúa, sẽ là một thứ mệnh phụ phu nhân, có nhà lầu, có xe hơi, có tài xế... Ôi cuộc đời nhung gấm, trưởng giả, sang trọng, vẽ ra trước nàng như một bức tranh lụa. Mỹ-Phương muốn đắm mình vào trong giấc mơ vàng son kỳ diệu ấy.

Còn Mạc-Xen thì khác, nó thực tế hơn, nghĩ đến một chuyện rất gần gũi là làm thế nào có một tí tiền để đi ăn chơi và mua một cái tặng phẩm gửi cho người yêu. Đó là ý nghĩa chân thật nhất của nó và nó đã sắp đặt tới mục đích.

Ngồi một lát Mạc-Xen bèn thở dài. Mỹ Phương giật mình quay lại khẽ hỏi :

— Anh có điều chi buồn vậy ?

Mạc-Xen trả lời ngay :

— Tại phải xa em mấy ngày nên anh buồn.

— Thật không ?

— Thật. Bây giờ anh muốn ở luôn đây với em không đi đâu hết.

Mỹ-Phương kéo đầu Mạc-Xen xuống hôn như mưa.

5 phút sau đó. Mạc-Xen mới ấp úng đi thẳng vào vấn đề :

— Chút nữa anh về dưới đó, anh mắc cỡ lắm. Anh không muốn về đâu.

Đôi mắt Mỹ-Phương tròn lên :

— Sao vậy ?

— Tại... tại vì...

Nói đến đây, Mạc-Xen hổ hững, nó nằm vật xuống giường thở dài thườn thượt, đôi mắt nhìn thẳng lên trần nhà, bắt đầu tả oán :

— Tại vì anh tuyên bố rằng anh đi lên Saigon lập nghiệp mà cóc lập được cái công nghiệp nào cho vĩ đại cả. Anh vẫn đói vẫn rách. Anh trở về không có một đồng cắc dính túi, ngay cả tiền xe đò cũng phải ngửa tay ra xin ông cụ. Như vậy nhục lắm, thà chết thì thôi chứ, anh không về đâu.

Mỹ-Phương hiểu ngay Mạc-Xen muốn nói gì trong cái tâm sự bi thiết đó. Nàng liền cười hì hì rồi vỗ vai Mạc-Xen

— Anh yên trí, đừng lo gì hết. Anh không có tiền thì em có tiền. Anh lấy bao nhiêu cũng được. Anh cần bao nhiêu, anh nói đi.

Mạc-Xen lại làm bộ rầu rĩ :

— Không, anh không lấy tiền của em đâu, anh lấy của em... cũng khá nhiều rồi, làm vậy kỳ lắm.

— Cái gì mà kỳ, tiền của em cũng như tiền của anh, có gì mà kỳ. Anh kỳ thì có ấy. Vả lại em cho anh mượn, ít nữa anh sắp giàu rồi, anh trả lại em, lo gì. Em với anh mà.

Nhưng...

— Nhưng sao ? Không « những » gì hết. Anh không lấy, em giận.

— Làm thế... ạnh...

— Thôi, đừng có làm cầm nữa. Anh đứng dậy mặc quần áo vào rồi em lấy tiền cho, còn về chờ kẻo trưa rồi đây này.

Mạc-Xen vẫn nằm l ra giường, nó làm cầm nhắc lại một lời yêu đương cũ rích :

— Anh nhớ em quá.

— Thôi cố đi vài ngày, xong việc rồi về ngay với em anh nhé.

Nói rồi Mỹ-Phương lôi cổ Mạc-Xen trở dậy, bắt mặc quần áo rồi phăng phăng ra mở tủ, nàng quay lại hỏi :

— Anh cần bao nhiêu ?

Mạc-Xen làm ra vẻ ngượng ngùng :

— Bao nhiêu cũng được.

Tuy nói vậy, song Mạc-Xen hơi run, chàng chỉ sợ « người vợ hiền » này lại chỉ cho năm trăm bạc thì không làm ăn gì được hết. Nó liếc mắt nhìn thật nhanh về phía Mỹ-Phương bằng một thái độ vừa thản nhiên vừa chờ đợi.

Mỹ-Phương vừa lùi húi đếm tiền. Nàng lầm bầm tính toán một hồi rồi ngậy mặt ra. Có lẽ nàng cho rằng bị mất tiền. Thái độ đó làm Mạc-Xen thất vọng. Nhưng một lát sau bỗng Mỹ-Phương gật gật mấy cái rồi nói như để nói với chính mình

— Đúng rồi. Em cho con Hồng mượn hai ngàn mà em quên khuấy đi mất.

Mạc-Xen nở từng khúc ruột, nó cười hi hi tiến lại

tác vào má Mỹ-Phương. Mỹ-Phương đón nhận cái cử chỉ ân ái một cách thờ ơ, nàng nói :

— Anh cầm tạm năm ngàn nhé.

Mạc-Xen giật mình, tưởng mình rằng nghề lộn. Mục đích tối cao của nó chỉ cần hai ngàn đồng. Không thể nào ngờ được rằng Mỹ-Phương lại có thể đưa cho nó năm ngàn đồng một cách ngon lành như vậy. Nó đứng ngây mặt ra, nụ cười không thành hình rõ rệt. Nó ôm vai Mỹ-Phương «hự hự» mấy cái rồi lại gãi tai. Mỹ-Phương nhướn miệng cười :

— Hay là anh cần thêm.

— Không, không phải thế. Cầm tiền của em anh ân hận quá. Em cũng phải làm khó nhọc.

— Thôi, anh đừng nói như vậy nữa cầm lấy đi. Em biết anh sẽ giàu, anh trả lại em sau. Ngại gì. Cầm lấy đi anh không em giận bây giờ.

Phải thú thật rằng từ bé tới giờ chưa khi nào Mạc-Xen cần tiền lại có người cho nó số tiền nhiều hơn là nó cần, chưa khi nào Mạc-Xen lại «bị» cần tiền như thế này cả. Mạc-Xen cảm động lắm, nghĩ đến sự lừa dối của nó, nó ân hận thật tình. Tuy nhiên nó vẫn đứng im cho Mỹ-Phương nhét tiền vào túi quần. Khi đã biết chắc số tiền nằm gọn trong đáy túi, Mạc-Xen lại ôm chầm lấy Mỹ-Phương ca lại bài ca cũ rích :

— Anh nhớ em.

Mỹ-Phương cũng dụi đầu vào vai Mạc-Xen hự hự :

— Em cũng nhớ anh.

— Anh đi nhé.

— Ừ, xong việc rồi về ngay với em.

Hai người ghì chặt nhau một lần nữa rồi mới chịu buông nhau ra. Mạc-Xen sửa lại quần áo, chải lại mái tóc rồi phăng phăng bước ra ngoài. Nó lớn tiếng gọi Tư:

— Đi, Tư!

Chị Tư cấp nón đứng dậy, vái chào Mỹ-Phương rất cẩn thận, chào cả chị người làm rồi mới chịu bước xuống thang theo Mạc-Xen.

Ra tới đầu đường, Mạc-Xen vẫy một chiếc taxi. Vừa leo lên xe, nó nhìn chị Tư cười hì hì:

— Tôi phục chị quá, không thể ngờ được chị đóng kịch hay đến thế đấy nhé. Hay quá, tuyệt tác!

Chị Tư cũng cười nửa đùa nửa thật:

— Hồi xưa tôi đã từng phục vụ trong đoàn cải lương mà anh.

Hai người lại nhìn nhau cười. Mạc-Xen móc túi lôi xấp tiền ra, đếm đủ năm trăm

— Chị cầm tạm.

Mắt chị Tư sáng lên, nhưng chị lại đóng kịch, chị đẩy tay Mạc-Xen lại:

— Thôi mà anh.

Mạc-Xen thừa hiểu chị Tư muốn giật phắt lấy số tiền đó đút vào túi nhưng còn làm điệu một chút cho phải phép đó thôi. Nó cũng đành đóng kịch

— Ở kia, chỗ anh em chị em mình, tôi có tiền thì chị xài, chị đừng làm thế tôi buồn.

— Thôi mà anh, anh làm thế này kỳ quá. Anh Tư nhà tôi anh ấy biết tôi cầm tiền của anh, anh ấy chửi chết, anh đừng làm vậy.

Mạc-Xen dúi khoản tiền vào tay chị Tư mà trong

bụng nghĩ thầm : « Điều mãi ông lại rút túi bây giờ, mất lại mò đi ». Nhưng mồm nó lại nói câu khác :

-- Chị cầm đi cho tôi vui lòng tôi không nói lại với anh ấy đâu. Vả lại anh chị em mình chia vui với nhau chút xíu chứ có gì đâu mà ngại.

Chị Tư im lặng chờ Mạc-Xen rút tiền vào túi. Chị ta gián tiếp nhận số tiền đó bằng cách nói lảng sang chuyện khác

— Bây giờ anh đi đâu ?

Mạc-Xen cười nói đùa :

— Đáng lẽ ra hẳn xe đò về lục tỉnh, nhưng xin phép chị cho tôi xuống đây.

Nói rồi Mạc-Xen kêu taxi tấp lại. Nó đẩy cửa, chào chị Tư rồi bước xuống. Nó đi bộ một quãng tới phòng thẳng Phăng-Xoa. Lúc đó Phăng-Xoa còn đi làm chưa về, Mạc-Xen dùng chìa khóa riêng mở cửa chui vào.

Bỗng có tiếng một người đàn bà la lên ôi ối.

— Đi đâu đó ? Ở kia ! đứng đó đã.

Mạc-Xen khựng người, đứng dừng lại giữa nhà. Nó nhìn thoáng thấy nước da trắng trẻo của một người đàn bà trong phòng rửa mặt, Mạc-Xen lại vội lùi ra, khép cánh cửa lại. Nó không hiểu chị đàn bà này ở đâu lại phây phây ở trong căn phòng này.

Hai phút sau, chị đàn bà bước ra. Chị ta nhìn Mạc-Xen rồi rụt rè khẽ hỏi

— Thưa ông, ông hỏi ai ?

— Tôi là bạn Phăng-Xoa.

Rồi Mạc-Xen lữ lữ bước vào, nó xoay người lại hỏi :

— Phăng-Xoa đâu ?

— Anh ấy đi mua bánh mì, sắp về bây giờ.

— Cô là... ại mà lại... ở đây ?

Chị đàn bà cười tủm tỉm, ngượng ngập :

— Em ở Ninh-Hòa vô kiếm bà con.

Mạc-Xen nhìn người đàn bà từ đầu tới chân. Chị ta ăn mặc đúng kiểu nhà quê áo cánh trắng, quần đen. Nhưng chị ta có khuôn mặt tròn tròn như chiếc bánh dày, nước da trắng, đôi mắt hơi nhỏ, ướt và đa tình vô cùng. Thân hình chị ta cũng... tròn tròn như khuôn mặt, có vẻ chắc da chắc thịt. Cặp đùi không dài song khỏe mạnh lắm.

Trong đầu óc Mạc-Xen bỗng phát họa ngay ra một cảnh Phăng-Xoa đi chiếc xe Rumi lang thang trong đêm tối rồi vô tình gặp một người đàn bà từ « quê nhà » ra kiếm bà con ngoài tỉnh liền ghé xe lại kiếm đôi ba lời an ủi. Sau đó Phăng-Xoa đưa người đàn bà đó về cho ở nhờ vài hôm cứ như một người đàn ông nhiều lương tâm nhất. Nghĩ vậy Mạc-Xen lại tủm tỉm cười :

— Chị về đây hồi nào ?

— Dạ đêm qua.

— Chị gặp Phăng-Xoa ở đâu ?

— Dạ, dưới đường. Em đi kiếm nhà bà con.

— Bà con chị làm gì ?

— Dạ làm thư ký ở số 1218 đường này, nhưng em tới đó thì lại là cái ga ra xe hơi. Lúc đó họ cũng đóng cửa rồi. Em đi mua khúc bánh mì ăn, đi qua đây thì gặp anh Phăng-Xoa,

Một lần nữa Mạc-Xen cười tủm, nó lại nhìn người đàn bà lạ mặt từ đầu tới chân rồi hỏi khẽ :

— Nó nói gì với chị ?

— Anh ấy biểu tôi lên xe anh ấy chở đi kiếm giúp. Em với anh ấy đi kiếm suốt một buổi tối không được. Anh ấy đưa em đi ăn rồi...

Mạc-Xen cắt ngang :

— Nó biểu chị về đây nó cho ngủ nhờ phải không ?

— Dạ, anh ấy biểu đúng như vậy.

Câu trả lời rất ngây thơ đó của người đàn bà lạ mặt khiến Mạc-Xen thích thú. Nó lừ lừ ra đóng kín cánh cửa phòng lại, phẩy phẩy cời giầy, leo lên giường. Nó nhìn tấm drap mới chắt vừa được người đàn bà này thay và trải lại phẳng phiu, nó lại lên tiếng :

— Đêm qua chị ngủ trên giường này à ?

— Dạ.

— Còn thằng Phăng-Xoa ?

Chị đàn bà ấp úng :

— Dạ. anh ấy... anh ấy nằm dưới đất.

Tiếng cười của Mạc-Xen vang lên

— Lạnh thấy mẹ.

Chị đàn bà đỏ mặt quay ngoắt ngay vào phòng tắm, Mạc-Xen kéo cái gối kê lên đầu. Nó nằm lim dim nghĩ đến khoản tiền còn dứt kỹ trong túi. Nó tính toán rất cẩn thận. Mua món quà chừng hơn một ngàn. Một ngàn nữa để mời Yến đi ăn đi chơi còn bao nhiêu để dành phòng khi đói. Vài ngày sau nó sẽ trở về nhà Mỹ-Phương, mua cho vài trăm bạc quà bánh vợ vẫn và tuyên bố đang sang

tên cái nhà máy xay lúa. Nó yên trí với cái kế hoạch đó, nhắm mắt lim dim ngủ.

Nhưng tiếng dép lẹp xẹp của người đàn bà trong phòng lại khiến Mạc-Xen mở mắt ra. Nó nhìn thân hình của người đàn bà nhà quê đó di chuyển trong phòng, nó lại ngốc cổ dậy :

— Tên chị là gì nhỉ ?

— Dạ tên em là Út.

— Chắc ở nhà chị là con út ?

Chị đàn bà ngỏn ngoẻn cười

— Ông cụ và bà cụ em tư tưởng em là út, nhưng không ngờ lại để thêm đến ba đứa nữa.

— Vậy lấy tên đâu mà đặt ?

— Dạ, đặt là út một, út hai, út ba.

— Chị có chồng chưa ?

— Thừa chưa. Nhưng... em cũng sắp có chồng rồi. Em vô đây kiếm người đó.

Mạc-Xen bỗng cười hưng hức. Nó nghĩ tới một anh con trai có tí chữ nghĩa ở một thành phố nhà quê hứa hẹn với một chị con gái nhan sắc đề rồi... quất ngựa truy phong. Bây giờ chị con gái nhà quê lên tỉnh kiếm chữa biết chừng là để bắt đền một vụ xâm phạm nào đó có hậu quả tai hại. Mạc-Xen lại chăm chú nhìn chị Út từ đầu tới chân, nhưng lần này nó chú ý nhiều hơn tới một chỗ khác, Mạc-Xen bỗng thấy động lòng thương hại người con gái nhẹ dạ này. Nó hỏi một câu trắng trợn.

— Giữa chị và anh thư ký đó đã có... chuyện gì với nhau chưa ?

Mặt Út đỏ bừng lên

— Dạ... thưa chưa.

— Thiệt không đó ?

— Dạ thiệt.

— Khó tin quá.

Út mạnh dạn hỏi lại

— Anh nói khó tin cái chi ?

Mạc-Xen cười láu lỉnh, nó ngồi dậy, đôi mắt nó nhìn chị Út như thôi miên, rồi nó lắc đầu:-

— Không.

Nhưng sau đó vài giây, Mạc-Xen lại nói

— Tôi hỏi thiệt chị đừng giấu. Có phải chị ra kiếm anh thư ký để bàn tính chuyện hôn nhân phải không ? Vì bây giờ... tình thế không cho phép chị ở nhà quê nữa. Có đúng vậy không ?

Chị Út thấy Mạc-Xen nói trúng phong phúc thì tròn mắt lên, chị không trả lời, nhưng nguyên cái cử chỉ đó cũng đủ là một câu trả lời rồi. Mạc-Xen cười hì hì :

Chị mà kiếm được thằng đó ở cái đất này tôi phục chị đấy.

Sao vậy thầy ?

— Bây giờ nó xa chạy cao bay rồi, chưa biết chừng nó sang tới cái đất Lèo, Cao-miên cũng nên.

Chị Út ngây mặt ra làm bầm

— Anh Phăng-Xoa cũng nói đúng như thầy.

— Đừng kêu tôi bằng thầy. Cứ kêu tôi là anh đi, tôi là bạn Phăng-Xoa. Có phải chị đã thú thật hết với Phăng-Xoa rồi phải không ?

— Dạ.

Tiếng cười của Mạc-Xen lộ liễu hơn

— Nó có bảo chị cứ yên tâm ở đây với nó ít bữa rồi mọi chuyện sẽ tính sau không ?

— Dạ có.

— Tôi biết ngay mà !

— Anh Phăng-Xoa tử tế lắm.

— Ừ, nó tử tế lắm, nó nổi danh về tử tế, tội cũng biết nó tử tế. Đàn bà con gái lỡ đường như chị mà gặp nó thì phúc quá rồi. Thế nào nó cũng nuôi ăn, cho ở ít nhất một vài ngày.

Nói đến đây, Mạc-Xen ngưng lại và cười hừng hực khi chị Út không hiểu ra đầu đuôi gì hết trơn, chị ta đứng ngơ ngẩn cả người ra, có lẽ chị ta chờ Mạc-Xen giải thích tiếp, nhưng Mạc-Xen đã yên lặng lẩn kèn xuống giường.

Giữa lúc đó thì Phăng-Xoa hừng hực đẩy cửa bước vào, tay nó cầm một gói gồm có hai ổ bánh mì, nó vừa toét miệng ra cười thì đã gặp ngay cái thân hình Mạc-Xen nằm chềnh ềnh ra đó. Nó khựng lại một chút rồi đặt hai ổ bánh mì xuống mặt bàn :

— Thế nào mày, có ăn đòn không ?

Mạc-Xen trả lời rất tỉnh

— Đã không ăn đòn lại có tiền tiêu là đằng khác. Nhiều tiền nữa...

Phăng-Xoa có vẻ không tin, nó ngồi xuống cởi giày, cởi áo, trong khi đó Mạc-Xen móc túi ném ra giữa giường món tiền còn lại. Phăng-Xoa tròn xoe mắt lên :

— Nhiều vậy cơ à ?

— Tao không muốn lấy thêm đó.

— Làm thế nào mày có thể lấy được một số tiền lớn như thế này ! Bao nhiêu đây ?

— Năm ngàn, cho người cộng-sự-viên năm trăm còn bốn ngàn rưỡi.

Phăng-Xoa không nghi ngờ, song nó vẫn cầm xấp tiền đếm lại một lượt rất cẩn thận. Sau đó nó ngáy mặt ra

— Bộ con Mỹ-Phương mời trúng xổ số chắc.

— Tao trúng chứ không phải nó.

Phăng-Xoa cười hề hã

— Thế này thì anh em mình tiêu bằng thích rồi. Tối hôm nay chúng mình lại có quyền đi du hí.

Mạc-Xen lại lặng lẽ cầm số tiền đút vào túi, nó xoay mặt vào tường :

— Để tao ngủ một lát rồi chút nữa chúng mình đi ăn với nhau.

Phăng-Xoa âu yếm

— Ừ, ngủ đi.

Sau đó, Phăng-Xoa quay ra chia cho thị Út một ổ bánh mì, nó cầm một ổ ăn một cách ngon lành. Thị Út khen bánh mì ngon. Phăng-Xoa vẫy thị vào phòng tắm. Năm phút sau nó vứt cho thị một cái khăn bông lớn chỉ buồng tắm cho thị Út chui vào đó. Nó trở lại thì thảo với Mạc-Xen

— Mày thấy con bé này thế nào ?

— Nhà quê, nhưng... thơm lắm. Có lời ca ngợi mày đó. Tuy nhiên, cẩn thận kẻo nó ở lì ra đây thì mày mất mạng.

Phăng-Xoa cười hì hì

— Vài hôm nữa tao đưa nó đi kiếm anh thư-ký nhà nó rồi... cho nó ở lại một cái chợ nào đó như chợ Saigon, sợ gì.

Mạc-Xen gật gù

— Vậy vài hôm nữa để tao đưa nó đi kiếm anh thư ký cho. Tao lại mang nó xuống gửi gắm cho vợ chồng thằng Tư ở xóm lao động.

— Ở đời muôn sự của chung mà !

Hai đứa lại nhìn nhau cười hưng hức. Mạc-Xen liền kể cho Phăng-Xoa nghe mưu thần chước quỷ mà nó đã áp dụng để trở về với Mỹ-Phương và mục đích chính là để có một số tiền này. Mạc-Xen lại hoạch định một chương trình chi tiết về các mục tiêu pha. Lẽ tự nhiên Phăng-Xoa đồng ý từ đầu đến cuối. Chừng mười lăm phút sau, thị Út đã tắm xong, xách khăn tắm và xà bông đi vào. Người đàn bà nào khi tắm xong cũng dễ thương và là tượng trưng cho sự tươi mát như một trái chín đỏ trong « phi di đê ». Phăng-Xoa nhìn thị Út rồi đứng dậy mặc quần áo. Thị Út liền lên tiếng

— Anh đi đâu đó ?

Phăng-Xoa cài nút áo sơ-mi :

— Anh đi làm. Em ở nhà với anh Mạc-Xen, trưa đi ăn với anh ấy, chiều anh về.

Nói rồi, Phăng-Xoa đi thẳng ra ngoài, nó còn cẩn thận với tay khép kín cánh cửa.



« Khi có tiền mua tiên cũng được ». Đó là cái ý nghĩ chân chính nhất của Mạc-Xen khi nó đã mua được ve nước hoa Robe d'un soir dút trong túi áo. Nó gọi taxi đi tới nhà Yến. Nó xuống đầu đường, đứng chờ và đứng giờ mà nó đã gặp Yến hôm trước. Nó lừng khừng đi bộ trên vỉa hè thành phố như một công tử nhan du vào buổi chiều xe hơi bị... dút thẳng phải nằm « ga-ra », công tử bèn đi bộ ngao du trên vỉa hè thành phố Saigon.

Vẫn những khung cảnh cũ, không có gì đổi khác, vẫn những chùm cây xanh lá van những buổi chiều chập choạng giữa bóng tối và ánh sáng còn thoi thóp rớt lại. Vẫn hàng rào gỗ xanh nhà Yến nổi bật bên hè phố. Mạc-Xen đi sang hè phố bên kia, nó đi rất chậm và đưa mắt nhìn lên balcon trên lầu. Nhưng hôm nay không có đèn và cũng không có bóng dáng Yến đâu hết. Mạc-Xen chỉ thấy ánh đèn neon ở nhà dưới sáng choang, cánh cửa sổ được rèm kéo kín nên nó chỉ nhìn thấy loáng thoáng bóng người di chuyển trong nhà.

Vừa đi, vừa ngoái cổ lại nhìn khiến suýt chút nữa Mạc-Xen đâm sầm vào một góc cây. Nó giật bắn người lên, đứng khựng lại rồi tùm tùm cười một mình. Nó sờ tay xuống túi quần, chai nước hoa vẫn còn nằm yên trong đó.

— Suýt nữa vỡ chai nước hoa này thì đúng là trời hại mình.

Lầm bầm như vậy rồi Mạc-Xen vòng lại phía sau gốc cây đứng nhìn vào phía cửa sổ nhà dưới. Một vài bóng người thấp thoáng phía sau tấm màn treo, đôi mắt Mạc-Xen căng lên, nhưng nó không nhận được những bóng người đó là ai. Mạc-Xen lại đành phải sang phía bên này đường, tiến tới gần cửa nhà Yến thêm chút nữa để nhìn vào.

Trước mắt Mạc-Xen hiện ra một khung cảnh vô cùng ấm cúng. Dưới ánh đèn mờ của một chiếc đèn đứng trong một góc nhà, Yến và hai người con trai nữa đang ngồi nói chuyện thân mật với nhau. Cả hai người này đều cắt tóc ngắn, da mặt cháy nắng đen sạm, có vẻ là dân nhà binh. Bỗng dưng ruột gan Mạc-Xen sôi lên sùng sục. Nó giận Yến vô cùng và thù ghét hai người con trai kia vô hạn. Nếu bây giờ có quyền gì, nó đập cửa căn nhà này tung ra, nó sẽ xông vào, nắm cổ hai người con trai kia, đá cho mỗi đứa vài đá, tổng cổ chúng ra ngoài.

Với ý nghĩ căm thù cao độ như vậy, Mạc-Xen cứ đứng ngẩn ngơ cả người ra bên hàng rào gỗ. Nó không cần chú ý tới mọi sự xung quanh.

Bỗng nó giật mình quay lại vì nó vừa linh cảm thấy có một người đang ở bên nó, đang nhìn nó, quả nhiên linh cảm của nó không sai. Một chị người mập mập mặt tròn như hai cái bánh dày bận chiếc áo cánh trắng có đàng ten (như kiểu áo của các tiểu thư thả ra cho người làm gọi là một chút tinh cảm chân thật). Chị ta cầm một cái giỏ đựng nước đá. Chị ta thấy Mạc-Xen quay lại nhìn, đôi mắt chị ta vẫn giương lên nhìn lại như muốn khiêu khích.

Trước thái độ cứng rắn đó của chị này, Mạc-Xen vẫn đứng ngẩn ngơ quan sát và nó đoán rằng chắc chị này thuộc thành phần đi ở, người làm của nhà Yến. Vì vậy Mạc-Xen cố tạo một nụ cười cảm tình. Nhưng mặt chị này vẫn càng càng lên, chị ta hất hàm hỏi Mạc-Xen

— Cậu hỏi gì vậy ?

Mạc-Xen gật gù ra dấu một lời chào hỏi thân thiện rồi lại mỉm cười :

— Tôi tình hỏi cô Yến có chút việc...

Chị người làm nhìn Mạc-Xen từ đầu đến chân. Khi nhìn thấy đôi giày « cao bồi » hơi rách một chút, chị ta không tin rằng Mạc-Xen lại có thể là bạn của cô chủ nhà mình, nhất là cái bản mặt Mạc-Xen coi cũng không ra cái điều tử tế lắm. Chị ta liền làm bộ ngập ngừng hỏi một câu rất hồn

— Ai nhờ cậu tới đây hay là tự ý cậu tới ?

Mạc-Xen biết rằng con mẹ người làm này xỏ lá, nói xỏ nói xiêng mình, nhưng Mạc-Xen vẫn phải làm bộ tỉnh như không hề hay biết đến cái thâm ý đó. Nó vẫn nhăn nhó

— Tôi tới chứ còn ai biểu nữa. Đợi... lính đưa tôi nữa hay sao đây.

Nói rồi Mạc-Xen lại cười hì hì. Nhưng bộ mặt căng căng của chị người làm vẫn không dịu bớt được chút xiu nào, chị ta vẫn làm vẻ tỉnh và lạnh lùng hỏi

— Cậu là gì của cô Yến ?

— Tôi hả ?

— Chứ còn ai nữa.

Ngập ngừng một chút, Mạc-Xen trả lời

— Tôi là bạn.

— Bạn thế nào ?

— Quen biết mà.

— Quen biết thế nào ?

Mạc-Xen có cảm tưởng mình là một tội nhân đang bị thẩm vấn ráo riết. Nhưng Mạc-Xen không bực mình, trái lại nó còn thấy thích thú. Nó lừng khừng móc túi lấy bao thuốc lá Lucky mới mua rồi trả lời

— Quen biết sơ sơ.

Chị người làm hơi bức mình vì câu trả lời ảm ờ mang một chút kiêu ngạo đó của Mạc-Xen. Chị ta tìm một câu hỏi móc :

— Sao cậu không vô chơi mà lại đứng đây ?

— Tại... tại... không tiện. Ai ngồi trong đó vậy ?

— Cậu Bích và cậu Quỳnh.

Mạc-Xen nheo mắt chằm thuốc lá hút. Nó lại tò mò hỏi tiếp

— Hai người đó là gì

Chị người làm ghét cái bộ gió của Mạc-Xen nên vênh vào trả lời ngay

— Cậu Bích là anh cô Yến, còn cậu Quỳnh là... nhân tình của cô Yến. Người ta sắp lấy nhau rồi đó.

Bộ mặt Mạc-Xen tái đi, khung trời trước mặt nó như muốn sụp xuống. Mắt nó căng lên nhìn qua khuôn cửa sổ vào trong nhà. Lúc đó Yến đang bật người ra ghế cười khanh khách. Mạc-Xen hỏi một câu không suy nghĩ

— Quỳnh là người nào đâu ?

Chị người làm cũng ngheên cổ nhìn vào

— Cậu ngồi ngoài đó, cậu ngồi trước mặt cô Yến đó. Cậu... đẹp trai đang giờ tay chỉ chỉ đó...

Mạc-Xen chú ý nhìn Quỳnh một lát rồi quay lại bửu môi như muốn gây sự với chị người làm

— Mặt mũi nhà quê thế kia mà chị khen là đẹp trai được thì lạ thật. Đẹp trai ở chỗ nào đâu ! Có đẹp trai với chị thì có.

Chị người làm thừa biết rằng Mạc-Xen cay cú lắm

nên mới nói như vậy, chị ta lại làm ra cái vẻ tử tế, biết phục thiện mà kể rằng

— Ủ, kể cậu Quỳnh không đẹp trai, nhưng cậu ta tử tế lắm, Cậu ta là con nhà giàu, lại đậu ba bốn cái bằng cử nhân, cậu ta giỏi lắm. Người như vậy ai mà chẳng mê. Cậu ta được lòng mọi người trong nhà này. Có lần cậu ta cho cháu những một trăm lạng.

Mạc-Xen đau buốt đến tận ruột, nó có cảm tưởng như nó vừa trèo lên tường cao bị ai đánh cho một cái trúng giữa mặt, lăn bịch xuống đất nằm chết giắc. Tuy nhiên nó vẫn cố làm bộ tĩnh, nó nhăn nhó cười quạt lại chị người làm một câu

— Vì cậu ta cho chị một trăm nên chị khen cậu ta tử tế chứ gì, phải không ?

Rồi Mạc-Xen bủi môi, vỗ túi đồm độp

— Nếu chị... biết điều, tôi có thể cho chị hai trăm là phở. Có thể phát cho chị như phát lương tháng, chứ không phải lâu lâu mới cho một lần như cậu Quỳnh nhà quê kia của chị đâu.

Chị người làm nhìn kỹ lại Mạc-Xen một lần nữa, chị không ngờ câu chuyện nói giỡn chơi cho vui thế mà mang lại kết quả không ngờ. Chị ta điệu giọng hỏi Mạc-Xen :

— Vậy, cháu có thể giúp cậu được cái gì ?

— Thiếu gì chuyện giúp. Hi hi...

Và, để chứng tỏ mình là một cậu công tử ăn chơi, hào hoa hơn cả cậu Quỳnh mà y thị người làm vừa hết lời ca ngợi, Mạc-Xen móc túi lôi ra một xấp giấy bạc đếm loạn lên, đoạn...đau đớn mà rút hai tờ, đau đớn mà vẫn phải cười :

— Đây, chị cầm tạm, giúp tôi việc này.

Chị người làm vội rút ngay tay lại như sợ người ta dúi tiền vào tay mình

— Ấy chết, sao cậu lại làm như thế. Cháu mới được ân hạnh quen cậu mà cậu làm thế thì thật là mất cả cái lịch sự đi.

Cầu vãn chương đó, chị người làm đã nói tron tuần tuốt chứng tỏ chị ta cũng một tay cừ khôi trong hàng ngũ những khản giả cái lương thích ca mấy câu giọng cò bi thảm. Chị ta lại có vẻ hãnh diện, có vẻ cho mình là một người văn minh nên bộ mặt chị ta cứ đưa cả ra phía trước.

Mạc-Xen vẫn cười hì hì

Thôi mà, chị cầm lấy đi cho tôi vui lòng.

Chị người làm đã trót tỏ ra mình là người văn minh mà lại nhận tiền dút lốt một cách...nhanh nhẹn quá c có điều không đẹp mắt tí nào nên chị ta lại lắc đầu một lần nữa :

— Không, cháu chưa nhận tiền của cậu được. Cháu đã giúp cậu được việc gì đâu.

Mạc-Xen làm bộ kẻ cả

— Cần gì, giúp được thì giúp mà chẳng được thì thôi, Bộ tôi không đưa cho chị vài trăm tiêu được hay sao ! nè, cầm lấy đi.

Trước những lời lẽ quá thắm thiết như vậy của Mạc-Xen, chị người làm đành thò tay ra cho Mạc-Xen dúi tiền vào tay, nhưng để cho cái sự va chạm với đồng tiền tự nhiên hơn, chị người làm nói ngay :

— Cậu cần gì, cháu xin gắng sức giúp.

Mạc-Xen liền móc túi lấy chai nước hoa ra, nó giờ

lên cho chị người làm trông rõ rồi gật gương nói bằng một giọng khá bi đát :

— Tôi có món quà muốn tặng cho Yến, nhưng... làm cách nào để được gặp Yến bây giờ !

Chị người làm tròn xoe mắt lên, chị ta không ngờ thời buổi bây giờ mua quà tặng cho người con gái mà cũng gặp khó khăn đến thế. Chị ta cười

— Điều đó dễ ợt. Cậu muốn vô nhà chơi để cháu mời cậu vô.

Mạc-Xen xua tay :

Đâu có được !

— Nhà dễ lắm mà, cậu cứ vô đại đi.

— Thôi, không nên.

Chị người làm nói khích

— Cậu sợ à ?

— Sợ gì !

— Sợ mấy cậu ngồi trong đó.

— Tôi mà biết sợ mấy thằng mắc dịch đó ! Tôi chấp cả hai đũa, tôi đâm hộc máu mồm chúng nó ra bằng cú «đia-réc» tay trái cho chị coi.

Chị người làm không hề biết cú đâm «đia-réc» tay trái của Mạc-Xen ra sao, nhưng cứ nhìn cái tư thế hùng dũng của Mạc-Xen chị ta cũng có vẻ tin tưởng lắm, chị ta gật gật loạn lên

— Vậy tại sao cậu không vô ?

Mạc-Xen ấp úng

— Tại...tại...tôi không hẹn trước. Chạm trán nhau

với thằng nhà quê này mất công lắm, sợ tôi nổi nóng lên tôi đánh nó mất.

Thật ra Mạc-Xen nói như vậy chỉ là một cái cớ cho sự nhút nhát của mình mà thôi. Nó sợ Yến không bằng lòng và như vậy mọi chuyện sẽ hỏng hết, công trình nó xoay tiền mướt mồ hôi để đi mua chai nước hoa trở nên vô ích. Nó muốn có một cuộc gặp gỡ đàng hoàng hơn và long trọng một tí cho nó bỏ cái công trình vất vả. Vì vậy nó nói tiếp :

— Bây giờ chị làm cách nào cho tôi gặp cô Yến ở ngoài này được không ?

Chị người làm nhẵn mặt

— Thế thì hơi khó đấy,

Mạc-Xen thất giọng ra mặt :

— Bởi vậy tôi nhờ đến chị. Chị phải nói khéo khéo một chút mới được.

Chị người làm ngẩng mặt ra suy tính một hồi rồi gật gù

— Cậu để cháu cố xem sao.

Mạc-Xen cười hề hả :

— Chị cố chắc thế nào cũng được. Dù sao chị cũng nên nói khéo một chút để cô ấy đừng giận.

Chị người làm lùng khùng một chút rồi hạ thấp giọng :

— Được rồi, cậu cứ đứng đây nhé, để cháu vào kiểm chuyện nói với cô Yến.

— Tôi tin ở chị. Tôi đứng chờ ở đầu đường.

Nói rồi, Mạc-Xen bước đi. Chị người làm nhìn theo

cái dáng kệnh càng của gã còn trai đó rồi tùm tùm cười bước vào trong nhà. Lúc thoát thấy Mạc-Xen đứng lém phém ở trước cửa, chị người làm vẫn định ninh thằng này là một thằng du côn đầy gian ý cho nên chị ta mới có cái giọng hách dịch, khinh khỉnh ấy.

Bấy giờ, sau khi đã nhận hai trăm, chị ta thấy Mạc-Xen tuy có cái bề ngoài mang đầy tính chất... du côn, nhưng cư xử thật đáng hoàng ra vẻ người tử tế lương thiện. Có điều chị ta chỉ buồn cười về cái vẻ ngô nghê mê gái của Mạc-Xen. Chị ta không thể ngờ được trông mặt mũi Mạc-Xen như vậy mà khi mê gái lại có thể ngổ đến thế được. Làm thân con gái đẹp kể cũng sướng cái đời con gái. Chị ta lại tủi cho thân phận chị ta. Mấy thằng ăm ớ đến tán tỉnh rồi đông mất tiêu luôn. Chị ta thở dài nhẹ nhẹ.

Sau khi đã sửa soạn xong những ly có nước đá, chị người làm bưng chiếc khay ra bàn nhà ngoài. Chị ta liếc nhìn Yến rồi nhìn Quỳnh thật nhanh. Kể lời Mạc-Xen nói cũng không ngoa : Quỳnh hơi nhà quê một tí thật. Chị người làm nghĩ rằng một cô gái như Yến không thể nào yêu được một anh con trai như Quỳnh. Chị ta nhìn Yến một lần nữa, nhưng thấy Yến không chú ý đến mình nên chị ta lại lui xuống nhà dưới. Chị ta loay hoay tính cách nói chuyện với Yến. Nhưng nghĩ mãi chị ta không kiếm được cách nào, chị ta đành ngồi chờ chực ở cửa phòng lối xuống nhà dưới. Nhưng chờ mãi mà không thấy Yến xuống, Yến cứ nói chuyện toàn cung mây, toàn những chuyện vớ vẩn, dứt mãi không ra.

Nghĩ đến sự chờ đợi của Mạc-Xen ngoài kia, chính chị người làm còn thấy sốt ruột. Lương tâm của chị nổi lên cắn rứt, chị người làm chỉ muốn tổng cổ Quỳnh về, Chị ta nghĩ thầm

— Chắc giờ này cu cậu ngồi chờ dài ngoẵng cả cái cần cõ ra.

Chị ta bỗng thấy thương hại Mạc-Xen vô kể. Giá chị ta có thể làm cách nào cho Mạc-Xen đừng buồn, chị ta sẵn lòng làm ngay. Chị ta lại vọt ra ngoài đường, thấy Mạc-Xen vẫn còn lẩn thẩn đứng dưới gốc cây me như một thi sĩ thất tình chính hiệu, chị người làm lại quay vào. Chị ta đành liều nghĩ được một cách làm bừa cho xong chuyện. Chị ta tiến ra phòng khách, mạnh dạn tiến lại bên Yến, cúi xuống thì thào :

— Cô vô trong buồng, cháu nói cái này.

Yến lại hỏi lớn :

— Gì vậy ?

Chị người làm giật mình, nhưng đã thoát lỗ rồi, chị ta nói luôn :

— Cô vô trong đi, cháu có chuyện nói.

Yến ngờ ngác nhìn chị người làm mà không thể đoán được là chuyện gì. Chị người làm đã đi tuốt vô trong buồng. Yến nói với Quỳnh vài câu rồi đi theo chị người làm. Vừa vào tới nơi Yến đã... khùng bố tinh thần chị ta ngay :

— Cái gì mà chị ra thì thào với tôi vậy ?

Chị người làm nhăn nhăn nở nở cười :

— Có chuyện này hay lắm đề cháu nói cô nghe. Từ chập tối tới giờ, cháu thấy một cậu cứ đi đi lại lại qua cửa nhà ta đứng ở ngoài hàng rào ngó vào rồi lại tới cuối đường đứng lơ vờ ở đó. Cứ như vậy, cậu ta đứng rồi lại đi hoài. Thoạt tiên cháu nghi là quân gian phi, cháu ra coi nhưng thấy mặt mũi cậu ta tử tế, lại có phần đẹp

trai nữa nên cháu tin là cậu ta muốn gặp cô. Không biết có đúng vậy không ?

Chỉ cần nói một hai câu, diễn tả qua cái sự đi đi lại lại của người con trai đó là Yến đoán được trùng phóc người đó là Mạc-Xen rồi. Yến đứng ngây ra một chút rồi hỏi :

— Người hơi mập, đen và tóc xoăn xoăn phải không?

Chị người làm trả lời ngon ơ :

— Dạ, tóc xoăn như tóc tây.

Và, chị ta đã biết rằng nói trùng tử nên chị ta tổ thêm một câu nữa

— Cậu ấy quen cô hả ?

— Ừ, quen.

— Cháu tính hỏi lại cô xem có quen không, nếu không quen cháu đi kêu phứt lít liền.

Nói rồi chị người làm cười hề hề. Yến hơi khó chịu về nụ cười ấy, nàng nhún vai

— Mặc xác nó.

Nói xong, Yến đã định quay đi, nhưng chị người làm đã kéo Yến lại bằng câu

— Ơ kìa, cậu ấy chờ cô lâu lắm rồi, trông tội nghiệp lắm. Cô thử ra một tí cho cậu ấy vui lòng, những người con trai như thế đáng thương lắm cô ạ.

Suy nghĩ một chút rồi Yến lắc đầu :

— Không, mặc kệ cậu ấy. Chị ra nói hộ là tôi ốm, nhà có khách không ra được. Bảo cậu ấy về đi.

Chị người làm vẫn đứng ý ra đó, nhất định không chịu nhúc nhích, chị ta có vẻ suy nghĩ điều gì.

Đứng một phút đồng hồ sau, chị ta mới lại nói bằng một giọng... đầy lương tâm nghề nghiệp :

— Cô bảo cháu đi sang tây, làm bất cứ cái gì cháu cũng làm, nhưng cô bảo cháu ra nói với cậu ấy như vậy, cháu thấy tàn nhẫn quá, cháu không dám làm đâu. Trông cậu ấy chờ đợi suốt từ bảy giờ tối tới giờ, đi đi lại lại như nhờn nhùng lắm, thương yêu lắm, bây giờ cháu ra trả lời như cô dạy thì... đau khổ cho cậu ấy quá. Thà rằng cô ra cho cậu ấy gặp mặt một tí rồi nói gì thì nói, như vậy có vẻ biết điều với cậu ấy hơn.

Yến hơi ngạc nhiên vì thái độ thiết tha này của chị người làm, tuy nhiên nàng cũng nhận rằng chị ta có lý. Nàng cao mày suy nghĩ một chút rồi tắc lưỡi :

— Được để tôi ra coi xem sao.

Chị người làm toét miệng cười :

— Cô nghĩ vậy là phải lắm.

Yến lăm li bỏ đi, nàng trở lên lầu thay chiếc áo cho kín đáo hơn rồi bước ra cửa. Vừa bước xuống lễ đường nàng đã thấy bóng Mạc-Xen đứng ở đầu phố. Bỗng dừng Yến mỉm cười. Cái bóng đáng ấy kẻ cũng tội nghiệp thật. Nàng đi thật nhanh dưới bóng cây để tiến tới chỗ Mạc-Xen. Yến nhận rõ thấy đôi mắt Mạc-Xen sáng lên, chàng toe toét cười, trong nụ cười ấy thoáng một chút ngượng ngập.

Yến hỏi ngay:

— Anh tới lâu chưa ?

— Lâu rồi. Có tới hơn một giờ đồng hồ.

Yến cười xã giao :

— Sao anh không vô nhà chơi ?

Câu xã giao đó của Yến quả là hiệu nghiệm vô cùng, nó khiến cho Mạc-Xen ngây người ra, Mạc-Xen không thể ngờ được Yến lại có thể xem nó thân mật đến như thế. Nó ngập ngừng trong niềm thích thú, trả lời một câu quá thật thà :

— Tôi cũng muốn vào lắm, nhưng sợ không tiện. Có mấy người nào ngồi trong đó ?

— Toàn những người nhà cả.

Mạc-Xen cười, nó nhìn Yến thật nhanh rồi khẽ hỏi :

— Người nhà thật không ?

— Thật chứ. Sao anh lại hỏi vậy ?

— Tôi nghi quá.

— Nghi gì ? Anh ruột Yến và bạn anh ấy mà !

Mạc-Xen nửa đùa nửa thật :

— Tôi xin phép được nghi ngờ thiện chí của những ông bạn của các ông anh đến thăm em gái, nhất là... cô em gái đó lại đẹp.

Yến cười khanh khách, nàng biết là Mạc-Xen đang dò dẫm để đi một bài ghen tương lắm lắm. Nàng lắc đầu :

— Anh đa nghi quá, không có gì đâu.

Được thế, Mạc-Xen nói luôn

— Làm sao biết được là không có gì ! Tôi thù ông bạn của anh Yến ngồi nói chuyện với Yến ở trong đó. Tôi thấy Yến cười hoài mà.

Đôi mắt Yến tròn lên nghịch ngợm :

— Bộ anh cấm Yến cười nữa sao đây ?

— Nếu tôi được quyền cấm, nhứt định là tôi cấm. Cấm ngặt nữa là đằng khác.

Tiếng cười trong trẻo của Yến lại vang lên. Nhưng sau đó vài giây, Yến bỗng ngưng cười. Nàng nói đề Mạc-Xen đừng thắc mắc và nhứt là đừng có cái giọng ghen tuông lắm cảm ấy nữa, có thể khiến nàng nổi sùng lên thì chẳng còn đẹp dễ gì. Nàng hạ thấp giọng :

— Giữa anh ấy với Yến như «anh em trong nhà» không có chuyện gì khác đâu. Và lại nếu anh ấy có ý định gì khác chẳng nữa, Yến cũng không thể nào chấp nhận được.

— Sao vậy ?

Tiếng Yến nhí nhảnh

— Bởi anh ấy... nhà quê quá, chịu không nổi.

Câu phê bình ấy của Yến là một lời đĩnh chính hùng hồn nhất khiến Mạc-Xen vừa ý quá chừng. Ruột gan Mạc-Xen nở ra, nó cười hì hì đầy thoải mái.

— Vậy hả. Sao nghe nói anh ta là...

Yến gạt ngang ngay :

— Họ nói vậy.

Rồi Yến hỏi lảng sang chuyện khác

— Mấy hôm nay anh có đi chơi đâu không ?

— Không. Tôi ở nhà, không muốn đi đâu hết. Mãi tới chiều này mới đi.

Nói xong, móc túi lấy lọ nước hoa mới mua được gói ghém cẩn thận trong một tấm giấy màu rồi giọng nó bỗng trở nên long trọng :

— Tôi có món quà này tặng Yến.

Đôi mắt Yến tròn lên thoáng một chút sợ hãi nàng không ngờ rằng Mạc-Xen lại làm như vậy. Yến bỗng ân hận. Nàng thương hại Mạc-Xen một phần và phần khác Yến phân vân không biết có nên nhận món quà này hay không. Thật tâm Yến không muốn nhận tí tẹo nào, nhưng chẳng lẽ Mạc-Xen đã có công mang tới đây mà không nhận thì... bẽ bàng cho anh ta quá. Yến hơi nhúc nhích cánh tay, nhưng nàng chưa chịu nhận, nàng còn hỏi:

— Gì vậy anh ?

Mạc-Xen cười thú vị :

— Món quà mà tôi đã hứa với Yến hôm qua. Chút quà mọn ăy mà.

— A ! Nước hoa phải không anh ?

— Đựng hiệu nước hoa mà Yến dùng. Phải đi kiếm mãi mới được đấy.

Bất đắc dĩ Yến phải đưa tay ra nhận chai nước hoa vậy. Nàng cố nói bằng một giọng chân thành :

— Cảm ơn anh, nhưng lần sau anh đừng làm vậy nữa nhé. Lỡ ông bà bỏ hiết thì nguy lắm. Anh... khiến Yến cảm động vô cùng...

Yến ngừng một chút để nhìn Mạc-Xen, lúc đó khuôn mặt Mạc-Xen ngáy ra với một chút mẫn nguyện. Nó hỏi lại một câu cũng không kém phần ngây thơ

— Bộ ông ấy không bằng lòng sao ? Có gì đâu...

Yến cười

— Đành là không có gì, song ba má Yến vẫn không chịu. Minh quen nhau thế này là đủ rồi.

Nói xong, Yến liếc mắt nhìn Mạc-Xen bằng cái nhìn hóm hỉnh. Mạc-Xen biết là mình đang bị trêu chọc, nó

ngượng ngập xỏ hai tay vào túi quần rồi lại lôi hai tay ra. Một chiếc xe hơi chạy ngang, ánh đèn loé sáng khiến Yến chớp mau mắt quay mặt đi. Nàng đứng lùi vào trong bóng tối sát thân cây me. Mạc-Xen cùng lùi vào theo nàng. Cả hai người cùng yên lặng. Thật tâm Mạc-Xen muốn lợi dụng cơ hội này để thổ lộ với Yến tình yêu của mình. Nó lắm cảm nghĩ tới cách phải thổ lộ như thế nào cho đúng, cho ra vẻ... vẫn mình một tí, chứ chẳng lẽ lại cứ «em ơi, em có biết là anh yêu em không» thì chán quá, có thể làm cho Yến khinh nó là đẳng khác. Nó cố moi óc nghĩ một câu tỏ tình nào... kha khá một chút.

Nhưng nghĩ mãi, Mạc-Xen không hề thấy câu nào khá cả. Ngay những cuốn tiểu thuyết bán sòn ở lề đường. Mạc-Xen cũng chưa học được một cách tỏ tình nào văn minh hơn.

Từ xưa đến nay, Mạc-Xen vốn nổi danh về khoa nói chuyện với người đẹp, nhưng là những người đẹp thuộc loại bình dân hoặc loại người đẹp mỗi tối phải nghe cả trăm lời tán tỉnh, mấy chục câu yêu đương đủ các kiểu của bọn đàn ông. Với những người đẹp này, quả nhiên là Mạc-Xen dễ dàng thành công bởi nó có thể nói hết được những gì nó muốn nói, những gì nó biết và kể cả những gì nó không biết nhưng nghe lỏm được.

Còn với những người đẹp như Yến trước mắt Mạc-Xen là tượng trưng của những gì thơ ngây, thanh cao, tinh khiết, học thức, trong sáng, nó cần phải có những lời lẽ tương tự như vậy. Mà những lời lẽ như vậy thì... hiếm quá nó ít khi chịu xài những danh từ có tính cách xa hoa phi phạm này. Vì vậy nó cứ đứng ngay đơ ra rất lâu.

Một lát sau. Yến đã có vẻ sốt ruột về thái độ lừng khừng này của Mạc-Xen. Nàng nghĩ thầm: «Anh nói gì thì

nói phứt rồi bước đi cho được việc, bộ anh bắt tôi đứng đây tâm sự với anh dưới góc me già này mãi sao ! Ấm ở quá ». Tuy nghĩ vậy, song Yến không nói... nguyên văn câu nói đó.

Nàng chọn một câu khác cũng gần tượng tự mang đầy đủ những ý nghĩ chân thực của nàng :

— Thôi, Yến vào nhé, đừng vậy...bất tiện quá. Vả lại trong nhà cũng lại đang có khách. Hôm khác anh tới chơi.

Dù ngu ngốc tới đâu Mạc-Xen cũng nghĩ rằng sau khi đã nhận món quà nhỏ mọn làm vật kỷ niệm người đẹp muốn mời nó đi về cho được việc. Mạc-Xen có vẻ buồn rầu ra mặt, nó đứng im nhìn Yến đăm đăm một phút rồi mới cất giọng :

— Yến đuổi anh về à ? Anh biết đi đâu bây giờ !

Yến giả vờ giầy lên :

— Ấy chết, sao anh lại nghĩ thế. Tại đứng đây bất tiện, người ta trông thấy kỳ quá chứ có phải tại Yến... muốn anh về đâu !

Tuy nói vậy song thật tâm Yến lại nghĩ khác. Yến muốn trả lời

— «Ừ anh về đi cho tôi nhờ. Anh đi thì đi, có ăn nhậu gì tới tôi đâu »,

Mạc-Xen thì không hiểu được sự khó chịu và sự sốt ruột của Yến, nó nghe Yến nói, lại cứ tưởng bở, nó hỏi :

— Thật không ? Có thật Yến không muốn anh về không ?

— Thật.

Mạc-Xen lại toét miệng ra cười. Sự thích thú đó của

Mạc-Xen khiến Yến có cảm tưởng như đứng trước một đứa con nít chứ không phải là một anh con trai sừng sỏ mà nàng gặp lần thứ nhất trong buổi khiêu vũ trá hình nữa.

Đã sốt ruột Yến lại càng sốt ruột hơn.

Nàng ân hận ngay vì đã nhận món quà hiện nàng đang có trên tay.

Nàng ngược nhìn Mạc-Xen một lần nữa, nàng vẫn thấy anh chàng này đứng lăm lăm cầm không chịu nhúc nhích.

Nàng liếc nhìn quanh những người qua đường và hơn lúc nào hết nàng bỗng nhận thấy cái cảnh đứng dưới góc me là...bình dân quá đáng.

Nàng làm một cử chỉ thật tự nhiên bằng cách xoay mình bước tới rồi chào Mạc-Xen :

— Thôi, Yến về nhé, cảm ơn anh.

Mạc-Xen hoảng hốt

— Về à ?

— Dạ, Yến về kéo nhà có khách.

Mạc-Xen đứng khựng ra trong khi Yến bước đi vài bước, Mạc-Xen bỗng cảm thấy tiếc cho cả một cái công trình vĩ đại của mình, sửa soạn rất kỹ lưỡng để rồi chỉ được gặp mặt Yến có mỗi tí không bỏ thương nhớ. Nó gọi giật Yến lại :

— Này, Yến ơi ! Yến !

Người con gái đứng sững lại trông một vùng tranh tối tranh sáng, nàng thở dài nhẹ nhẹ, thoáng nhẵn mặt lại vì bức bối. Nàng khẽ hỏi bằng một giọng lạnh lùng :

— Gì nữa đó...anh ?

Thật ra Yến đã định chỉ hỏi «gì nữa đó» thôi, nhưng

thấy câu đó có vẻ tàn nhẫn quá nên thêm tiếng «anh» cho dịu bớt.

Mạc-Xen lại lừng khừng tiến lại bên Yến. Thật ra nó cũng chưa biết gọi Yến lại để làm gì. Vì tiếc sự gặp gỡ nên nó gọi Yến thế thôi. Cho nên vừa đi nó vừa nghĩ câu nó nên nói tức là tìm cái lý do chính đáng cho sự kêu gọi giật giọng vừa rồi. Nó ấp úng:

— Anh... anh muốn... mời Yến đi chơi.

Yến không ngạc nhiên về sự mời mọc đó của Mạc-Xen, bởi ngay từ phút đầu, Yến đã đoán được ý định của Mạc-Xen rồi. Nàng cố tránh song vẫn không thoát. Nàng nhường cao lòng mày nhìn Mạc-Xen rồi lại chớp đôi mắt ra cái điều bối rối lắm. Nàng làm bộ suy nghĩ một chút, giọng nàng ấp úng:

— Hôm nay thì không được rồi, Yến bạn. Anh cho khi khác đi.

Bộ mặt Mạc-Xen lại xịu xuống. Nó nghĩ đến anh chàng thanh niên đang ngồi trong nhà Yến. Mặc dầu là Yến đã chê là anh chàng đó có vẻ nhà quê, nhưng Mạc-Xen thấy rõ là Yến vẫn còn sợ sệt, vẫn còn bị anh ta chi phối nhiều. Do đó, Mạc-Xen có cái giọng ghen tương:

— Bạn gì ? Vì anh chàng nhà quê đó hả.

Yến cười, nàng muốn nói: « Anh thối lắm », Nhưng nàng lại nói một câu khác:

— Dù sao thì anh ấy cũng là bạn thân của anh Yến và được ông bà bố Yến quý mến. Vả lại anh ấy cũng... hiền lành và tử tế lắm.

Trước những lời ca ngợi thành thực như vậy của Yến, Mạc-Xen càng đau tim ruột. Nó hậm hực muốn trả

lời rằng « Bộ tôi không tử tế hay sao », nhưng nhận thấy câu ấy có vẻ... làm cảm con nít quá nên nó lại thôi. Nó đứng ý ra một chút rồi mới chịu nói :

— Nếu thế thì để mai vậy nhé.

Yến vẫn làm bộ bắn khoăn, thật tình nàng không muốn nhận lời ti nào, nàng lại từ chối :

— Mai Yến có việc mất rồi.

— Việc gì ?

Yến nói bừa

— Yến có hẹn với bà chị.

Mạc-Xen lụng bụng :

— Lúc nào cũng bà chị.

Yến muốn nói « Anh lại thôi rồi, chuyện của tôi thì mặc tôi ăn nhậu gì tới anh. Cứ làm ngay như là nhân tình của người ta không bằng ấy thôi ». Nhưng vì thương hại Mạc-Xen, Yến không nói gì cả. Nàng đứng im để tỏ một thái độ phản đối sự xông xông đi vào đời tư của người ta như vậy.

Mạc-Xen có lẽ cũng biết mình hơi lỗ trong câu lụng bụng ấy và mặc dầu nó vẫn còn cay song nó cố gắng mỉm một nụ cười :

— Vậy ngày mốt có được không ?

Trước cái cử chỉ cố tình không cần biết đến sự không bằng lòng của người được mời, hờn thế nữa Yến cũng không muốn để cho anh chàng si tình này lãng nhăng mất công. Yến nhận lời bừa :

— Được. Tuy nhiên không chắc chắn lắm. Anh cứ hẹn đi xem sao.

— Bốn giờ chiều tôi tới đây đón Yến.

— Ý ! Không được đâu, giờ đó Yến còn đi học.

— Vậy mấy giờ.

Yến tính toán một chút :

— Chừng tám chín giờ.

— Tám giờ nhé.

— Được. Anh đón Yến ở ngã tư đằng kia.

Lẽ dĩ nhiên Mạc-Xen chỉ còn biết gật đầu như một cái máy. Nó lấy làm hề hả lắm. Bao nhiêu giận hờn, ghen tuông lắm cảm của nó lại tiêu tan hết cả. Chính Mạc-Xen cũng phải công nhận rằng lúc này nó có vẻ con nít hơn cả con nít.

Nhưng trước khi quay đi, Yến lại làm những hy vọng của Mạc-Xen mờ đi đôi chút, nàng nói nửa đùa nửa thật :

— Hôm đó anh cứ chờ, nếu quá mười lăm hai mươi phút mà không thấy Yến tới thì anh cứ coi như Yến « mắc kẹt », không đi được.

— Có chuyện gì mà «mắc kẹt» dữ vậy ?

Yến tủm tỉm cười :

— Còn phải xin phép nữa chứ. Bộ anh tưởng Yến muốn đi là phẩy phẩy xách áo ra đi như những cô con gái khác hay sao.

Câu giải thích đó của Yến hợp lý quá, tuy nhiên Mạc-Xen cũng không thể hết băn khoăn nó nài nỉ thêm :

— Dù sao Yến cũng cố nhé.

— Dạ, Yến sẽ cố.

Nói rồi Yến xoay người bước đi :

— Anh về nhé. Chúc anh ngủ ngon.

Cánh tay Mạc-Xen giờ lên vẫy nhẹ, nó đứng khựng nhìn bóng người con gái thoăn thoắt bước đi trên vỉa hè thành phố. Nó bắt đầu hồi hộp ngay từ bây giờ : « Không biết hôm đó Yến có đi được không » và hàng ngàn những câu hỏi, những băn khoăn nổi lên dần vạt nó.



Yến trở vào trong nhà, nàng cũng đã thoáng nghĩ đến những băn khoăn đó của Mạc-Xen. Sự thương hại Mạc-Xen cũng khiến nàng ân hận. Ân hận vì sự quen biết và... có lẽ khá dễ dãi, quá tự nhiên với Mạc-Xen để rồi bây giờ lúng túng không biết phải giải quyết bằng cách nào lại khổ cho Mạc-Xen đi lại trông ngóng chờ đợi. Nàng thở ra một hơi dài vừa cảm thấy nhẹ nhõm vì đã... thoát được « cuộc tâm tình vật dưới gốc me » với Mạc-Xen, vừa cảm thấy thương xót người con trai đó đã tỏ ra hết lòng vì mình.

Nàng đẩy rộng cánh cửa, tay vẫn cầm chai nước hoa. Quỳnh vẫn ngồi nói chuyện với Bích ở salon. Nàng dấu chai nước hoa sang tay bên kia, đi thẳng vào trong nhà rồi mới trở ra.

Bích ngược tên khẽ hỏi

— Em đi đâu mà lâu vậy ?

Yến trả lời thật gọn :

— Có một con bạn đi xa về đem đến cho món quà, nhưng thấy các anh ngồi trong này nên nó không dám vào.

Bích nhìn Yến, chàng cũng hơi nghi ngờ, tuy nhiên

trước mặt Quỳnh, Bích không để lộ vẻ nghi ngờ đó, chàng cười làm như không có chuyện gì xảy ra. Chàng nói đùa :

— Sợ người ta ăn thịt hay sao mà không dám vào.

Yến nghiêm mặt nói thêm cho Bích tin hẳn :

— Biết đâu ! Em xin tố cáo với các anh rằng con bạn này của em đẹp lắm, đẹp như tài tử màn ảnh vậy. Gặp nó các anh không mê, cứ chặt đầu em đi.

Mắt Bích tròn xoe lên

— Thiệt không đó ?

— Em đâu dám giỡn với anh !

Bích nhìn Quỳnh nháy mắt

— Yến nói có vẻ «suya» đấy. Nhưng có gặp mới biết.

Từ nãy Quỳnh vẫn ngồi im tùm tùm cười. Với bản chất thật thà của Quỳnh, chàng tin rằng Yến đã nói thật. Bây giờ nghe Bích nói, Quỳnh mới lên tiếng :

— Có muốn gặp thì nhờ cô Yến giới thiệu cho, còn về với nói xa nói gần làm gì.

Bích và Yến cùng cười khanh khách. Yến có vẻ khoái chí hơn, nàng nhìn Bích nịnh khéo một câu :

— Phải đấy, để hôm nào anh về em kéo nó lại đây chơi. Phải là tài ăn nói của anh mới địch được với nó.

Bích ngáy mặt :

— Ghê gớm vậy sao ?

Yến cười hì hì

— Ghê hơn là các anh tưởng nhiều.

Quỳnh hỏi vặn

— Ghê gớm mà không dám vào đây.

Biết là mình vừa lỡ lời, Yến bào chữa ngay :

— Em muốn nói về phương diện khác. Con nhỏ đó nhút nhát lắm, bề ngoài thì tưởng là hiền lành, không biết gì hết, nhưng bề trong, chuyện gì nó cũng biết, chuyện gì nó cũng có thể nói với các anh được hết. Các anh vừa có ý định... ầm ờ là nó đớp chát liền.

Quỳnh ngậy mặt rồi triết lý vặt :

— Con gái thường như vậy cả. Thích làm cho người khác nhìn cái bề ngoài để mà... làm. Cô nào cũng khôn như nhau, cũng biết mọi chuyện có điều có dám nói hay không mà thôi.

Bích thú vị cười ha hả, nhưng rồi Bích xoay ngay câu chuyện trở lại vấn đề cũ mà Yến đã nói tới :

— Đúng vậy. Bao giờ cô cho tôi gặp «con người ghê gớm » ấy đây.

Yến thản nhiên

— Bất cứ lúc nào anh muốn.

— Ngày mai được không ?

— Làm gì mà sốt dẻo thế.

—Ồ, bây giờ bọn này ít thì giờ lắm. Còn hai tháng nữa ở trong trường. Vừa lo học vừa lo thi. Sau đó đeo được cái lon Chuẩn úy trên cổ áo, ra trường rồi không biết đi tới đâu, sống chết ngày nào chưa biết. Trái thời loạn mà ! Thi giờ là vàng bạc.

Trong khi Bích tán tỉnh, Yến ngồi yên suy nghĩ xem trong những con bạn ở trường có đứa nào giống như mẫu người nàng vừa tả cho ông anh nghe không. Nàng thấy rõ ba điều kiện tiên quyết đã đặt ra ;

1 — Phải đẹp như tài tử màn bạc.

2 — Phải hiền hay ít ra cũng có cái bề ngoài hiền lành như Audrey Hepburn.

3 — Phải khôn ngoan tế nhị và chưa từng lại đây bao giờ.

Ba điều kiện đó kể ra thì cũng hơi khó. Con Hồng thì đẹp nhưng là cái đẹp ngồ ngáo. Vừa nhìn thấy nó đã thấy ngồ ngáo ngay. Con Danh thật hiền, nhưng lại không được đẹp lắm. Con Tư thì có duyên, đẹp, nhưng hơi đen. Con Hảo thì xinh đẹp, hiền thực nhưng cạy răng không nói một câu. Yến phân vân, không biết nên chọn đứa nào.

Tuy nhiên, Yến vẫn nhận lời hứa bởi ít ra nàng cũng còn từ giờ tới mai để suy nghĩ, chọn lựa :

— Được lắm, anh muốn ngay ngày mai em cũng sẽ cố gắng.

Quỳnh hứa thêm :

— Nếu có, Yến nên «trình diện người đẹp ghê gớm» ấy vào buổi sáng hoặc buổi trưa, bởi vì bây giờ chiều mai chúng tôi đã phải vào trường rồi.

Bích nói đùa :

— Ờ hay, vậy ra cậu cũng tính «ăn ké» nữa hay sao.

Quỳnh nhìn Yến, giơ hai tay :

— Không, nghe giới thiệu qua loa thế là tôi sợ rồi. Nếu có tôi chỉ xin làm một «si-péc-ta-tura» theo dõi cuộc «giao thiệp» đó thôi.

— Không được. Yến muốn các anh phải trở tài. Thay vì đánh nhau bằng chân tay thì đánh nhau bằng mồm. Ai được người ấy ăn. Bông hoa đó chưa hẳn là của ai mà việc gì phải nhường. Đúng vậy không anh Bích ?

Bị dồn cái thế không đồng ý không được nên Bích đành gật đầu :

— Đúng. Ai được người ấy ăn. Bắt thằng Quỳnh xông trận xem sao.

— Tôi chịu thua từ bây giờ.

Yến lắc đầu quây quây :

— Không được. Nếu vậy Yến không giới thiệu nữa. Nhất định phải có anh Quỳnh tham dự, Yến mới chịu.

Bích nhìn Quỳnh :

— Thôi nhận lời đi mầy. Sợ gì !

Câu nói khích của Bích khiến Quỳnh suy nghĩ. Thật ra nếu Quỳnh tham dự, chàng không có hại gì cả mà chỉ có lợi. Với một người con gái không yêu, Quỳnh ăn nói dễ dàng hơn và như vậy ít ra cũng tỏ cho Yến biết rằng chàng không đến nỗi... nhà quê lắm đâu.

Nhân dịp này, Quỳnh cũng muốn chứng tỏ cái khả năng khá phong phú của mình trong những dịp tiếp xúc với con gái. Bằng cứ là với những người con gái khác, Quỳnh cũng không chịu thua Bích. Có thể Bích lâu lĩnh hơn chàng, song lâu lĩnh chưa chắc đã là yếu tố chính để con gái thích. Quỳnh cũng muốn chứng minh với Yến rằng : « Với em thì anh hiền lành bởi em kính trọng anh, nhưng với những người khác, anh không hiền lắm đâu ».

Bởi sự suy xét đó, Quỳnh gật đầu

— Được rồi, tôi nhận cuộc « giao đấu » này.

Yến khoái cười hinh hích. Bích cũng cười và chàng tin rằng dù thế nào chăng nữa Quỳnh cũng sẽ nhường nhịn mình bởi hai lý do : một là có mặt Yến. Quỳnh sẽ

không dám tán người đẹp khác, như vậy sẽ mất Yến : hai là có thật tình muốn « giao đấu » Quỳnh cũng sẽ thua, khó mà ăn được, chàng Bích vẫn thường coi Quỳnh là một thứ con trai hiền lành. Quỳnh hiểu nghĩa nụ cười đó, song dù có thua chàng cũng không ngượng, bởi người ta sẽ nghĩ là chàng nhường nhịn Bích mà lý do chính là vì Yến.



Yến đến nhà Hồng vào buổi sáng. Yến muốn kéo Hồng đến nhà mình ngay, nhưng Hồng mắc bận không đi được, Yến hẹn buổi chiều. Hồng nhận lời, nhưng Hồng nghi ngờ nên hỏi lại :

— Có chuyện gì mà cần đến sự có mặt của mình dữ vậy ?

Yến chối :

— Không, chẳng có chuyện gì cả, muốn kéo Hồng lại chơi cho vui thế thôi.

Nhìn mặt Yến, Hồng tinh ranh biết ngay là Yến nói dối, nàng « tố » ngay :

— Ờ nếu chỉ có vậy thì để chiều mai mình đến. Chiều nay mình cũng lại có hẹn đưa mấy đứa em đi ciné.

Quả nhiên Yến bối rối ra mặt, sau cùng Yến đành phải nói thật :

— Chiều hôm qua đang ngồi với ông anh thì một cậu si tình áo lá đến thăm. Cậu ta mang đồ đến tặng, nhưng lại không dám vào, cứ đứng lén phéng ở ngoài cửa. Tới lúc chị người làm vào nói mình mời chạy ra. Anh chàng đem đến tặng một chai Robe d'un Soir.

Hồng cười :

— Thế kia à ? Lớn hay nhỏ ?

— Dĩ nhiên là lớn.

— Rồi sao nữa ?

-- Rồi tới khi vào, ông anh hỏi, mình bèn nói dóc là có một con bạn tới thăm, nhưng thấy các anh ngồi trong này hơi đông nên nó không dám vào.

Tiếng Hồng cười lớn hơn, nàng gật gù ra ý hiểu Yến sắp nói gì, nàng giơ tay chặn không cho Yến nói tiếp rồi nói bằng một giọng hóm hỉnh

— Ông anh liền hỏi là «con nhỏ» đó có đẹp không và mày liền khai là con nhỏ rất đẹp. Bởi vậy nên hôm nay muốn tao thay thế vào chỗ «con nhỏ» đó chứ gì ?

Yến gật gù :

— Mày thông minh lắm.

— Chuyện dễ hiểu quá mà. Cần gì phải vận dụng đến óc thông minh. Vậy bây giờ mày bằng lòng chia cho tao một nửa lọ nước hoa chưa ?

Biết là Hồng nói đùa, Yến gật như máy :

— Bằng lòng quá. Mày có thể lấy cả cũng được.

Hồng nheo một bên con mắt :

— Chắc là anh chàng nào đó giàu lắm hả ?

— Trái lại. Rất rách.

— Rách ? Vô lý ! Rách mà chơi sang thế ?

Yến cười :

—Ồ khi người ta mê thì người ta chơi sang là thường tình, người ta sống trong thế giới mộng tưởng mà.

—Sao mày biết anh chàng đó nghèo?

—Tao có tới nhà một thằng bạn của anh chàng...

Hồng lại liến thoắng hỏi sang chuyện khác:

—Anh chàng là gì? Sinh viên, sĩ quan hay công chức?

Yến nhún vai:

—Chẳng biết nữa.

Điều này, thật ra Yến đã nói dối. Nàng vẫn không hề tin rằng Mạc-Xen thuộc vào một trong ba thành phần nói trên, nàng cũng không thể đoán được Mạc-Xen làm cái nghề gì. Đó cũng là điều mà Yến chưa bao giờ nghĩ tới.

Một lát sau Hồng nói:

—Thôi, mày về đi, tao cũng phải đi bây giờ. Chiều tao đến và tao sẽ cố gắng ra cái điều là một người con gái nhút nhát đúng như mày đã tường trình.

Trước khi ra về, Yến còn dặn lại kỹ càng:

—Nhớ nhé, thế nào cũng tới.

Nói rồi Yến ra xe trở về nhà. Buổi trưa, Bích về Yến khai ngay:

—Anh nhớ sửa soạn đón người đẹp.

Bích vờ làm như quên:

—Người đẹp nào?

—Người đẹp hôm qua anh nói đó. Sáng nay em phải đi nắn nỉ mãi nó mới chịu tới. Nhưng nếu có tới thì

các anh phải ở trên lầu hết nghe không. Chờng nào... có lệnh mới được xuống. Con nhỏ nhất lắm.

Bích gật đầu ngay :

— Yên trí, bọn này sẽ đàng hoàng không sờ sảng đâu mà cô lo. Nhất là thằng Quỳnh sợ nó còn nhất hơn cô hặn em.

Yến tủm tủm cười :

— Vậy mà chưa chắc anh đã ăn nổi anh Quỳnh đâu.

— Cô lấy lý gì mà dám nói vậy ?

— Con gái chúng em lạ lắm. Chúng em thường đề ý tới những điểm đặc biệt của người con trai. Cứ làm lý như anh Quỳnh, mà biết đâu lại được.. đặc biệt chú ý đấy. Con gái, nhất là những đứa nhút nhát, thường sợ những người nói như cái máy hát.

Bích cười khanh khách :

— Nếu vậy chiều nay cô khuyên tôi nên ngồi lăm lăm lì lì để được đặc biệt chú ý à ? Tính tôi kỳ lắm, gặp con gái đẹp, ít khi tôi chịu ngồi yên lắm.

Yến giơ một ngón tay :

— Em chỉ nói thế thôi, còn tùy anh đối phó lấy. Như vậy cũng là bất công với anh Quỳnh rồi. Bây giờ chỉ đường đi nước bước cho anh mà anh Quỳnh không hề hay biết gì, có phải là thiệt thòi cho anh ấy không.

— Cô tưởng vậy đấy, thằng Quỳnh cũng không vừa gì đâu. Tôi đây nó hiền lành, ở chỗ khác, nó cũng gớm lắm.

Yến cười :

— Địch thủ phải xứng đáng mới thấy cuộc « chiến tranh » có ý nghĩa, nếu địch thủ yếu quá chắc cũng không hứng thú gì.

Bích cũng cười và chàng trở về phòng.

Buổi chiều, mới hơn ba giờ Quỳnh đã tới. Bích và Quỳnh nói chuyện với nhau trong phòng khách. Yến nằm học trên lầu. Hơn bốn giờ nàng mới xuống. Vừa nhìn thấy Quỳnh và Bích, Yến nói ngay :

— Hai địch thủ mà có thể thân mật với nhau như vậy được sao ?

Bích giơ tay nói đùa :

— Yên trí tình bạn cao đẹp mà. Chừng nào có người đẹp hiện diện hãy hay. Lúc ấy đánh nhau cũng chưa muộn.

Ba người ngồi nói chuyện một lát thì Hồng tới. Hồng gõ cửa nhẹ nhẹ, Yến nháy mắt cho Bích và Quỳnh rồi đứng dậy ra mở cửa. Hôm nay Hồng rất đẹp, nàng vận chiếc áo dài màu vàng, đeo chiếc kính đen lớn như kính của Audrey Hepburn trong phim Charade, đầu nàng búi cao Hồng hiện ra trước khung cửa, nàng nhìn Bích và Quỳnh rồi nghiêng đầu tỏ dấu chào hỏi. Bích và Quỳnh cũng đứng dậy một lượt và họ cũng ngẩn ngơ với đôi mắt tròn lên nhìn Hồng.

Yến nhìn cái thái độ đó của Quỳnh và Bích rồi vừa láu lỉnh cười vừa giới thiệu :

— Cô Hồng bạn em. Còn đây là hai ông anh. Anh Bích và anh Quỳnh.

Nói rồi Yến kéo vai Hồng vào ghế.

— Ngồi đây đi Hồng.

Hồng khép nép ngồi xuống, nàng cố gắng đóng vai kịch của một cô gái nhút nhát đúng như ý Yến muốn. Thật ra nàng không nhút nhát bao giờ cả, nàng vẫn được

bạn bè mệnh danh cho là một cô gái ngộ ngáo nhất trường bưng bình và ngang ngạnh, Hồng không sợ ai, kể cả bọn con trai thường theo nàng tán tỉnh. Nhưng bây giờ Hồng rút rè, nàng làm bộ không dám nhìn Quỳnh và Bích, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lại bối rối nhìn xuống mũi giày hoặc là nhìn Yến.

Tuy vậy với bản chất ngộ ngáo sẵn có trong huyết quản, Hồng vẫn liếc hai người con trai đó thật nhanh. Nàng thấy một người hơi đen có vẻ điềm tĩnh, chắc là anh họ của Yến. Còn một người to cao khá đẹp trai, khuôn mặt phang phác giống Yến, có lẽ là Bích, anh ruột của Yến. Anh chàng này nhìn Hồng đăm đăm như muốn ăn sống nuốt tươi ngay. Hồng bỗng cảm thấy thích thú bởi cái trò đùa này. Nàng muốn mọi người yên lặng một chút nữa để nàng chứng tỏ được vai kịch nhút nhát của mình.

Nhưng tiếng Bích lại mở đầu cuộc tấn công :

— Cô Hồng học cùng lớp với Yến ?

Hồng không ngược lên, nhỏ nhẹ trả lời :

— Dạ.

— Tôi không thấy cô tới đây chơi bao giờ.

— Dạ, có... nhưng...

Hồng ngập ngừng bỏ lửng câu nói ở đấy. Yến nói tiếp thay cho Hồng :

— Hôm qua Hồng có tới, nhưng không dám vào.

Quỳnh xen vào :

— Sao vậy, cô Hồng ?

Hồng ngược lên nhìn Quỳnh thật nhanh, nàng muốn trả lời quá, nhưng rồi nàng chỉ cười, quay mặt đi.

Đôi mắt Bích vẫn không rời Hồng ra một giây, chàng chú ý tới khuôn mặt, gò ngực cao và cái dáng người thon dài của Hồng, coi thật hấp dẫn. Ngắm nghĩ một chút rồi Bích gật gù

— Trông Hồng giống Sandra-Dee.

Câu tán tỉnh của Bích khiến Yến cười khanh khách, Yến nói ngay :

— Bạn em nói là Hồng có khuôn mặt Sandra-Dee còn vóc dáng của B. Bardot.

Bích thú vị vỗ tay cười :

— Đúng vậy.

Quỳnh chỉ mỉm mỉm cười. Hồng cũng vậy. Nàng đã quyết tâm là trong ba mươi phút đầu, nàng sẽ không nói một câu nào coi xem mấy ông anh này giở những trò gì.

Câu chuyện đó vừa ngưng. Bích đã lại kiểm ngay được một câu chuyện khác :

— Cô Hồng có hay đi ciné không ?

— Dạ, ít lắm.

— Tuần này cô đã coi phim nào chưa ?

Hồng làm ra vẻ bạo dạn thêm một chút :

— Dạ, rồi.

— Phim nào ? La Conquête de l'Ouest phải không ?

Hồng gật đầu nhẹ nhẹ. Bích tiếp luôn

— Toàn những tài tử trứ danh, phim được lắm đấy chứ, phải không cô Hồng ?

Hồng chỉ cười. Trong khi đó Yến chạy vào nhà trong lấy nước cho Hồng. Quỳnh xen vào :

— Tôi vừa đi xem phim đó về, cảm tưởng nóng hổi của tôi là phim đó có vẻ nặng nề quá. Biểu dương một lực lượng tài tử xà đạo diễn như vậy chưa đáng. Tôi tưởng là nhà sản xuất và đạo diễn phải làm một cái gì vĩ đại hơn thế nữa.

Ý kiến ấy của Quỳnh trúng phóc ngay ý kiến của Hồng. Nàng cũng mới đi xem phim chiều hôm qua và nàng cũng thấy có một cái gì chưa vừa ý lắm mà không tìm rõ, nguyên nhân tại sao. Bây giờ mới nghe Quỳnh nói hợp với ý mình. Nàng ngược nhìn Quỳnh thật nhanh.

Bây giờ Hồng không coi thường Quỳnh như lúc thoát mối gặp nữa. Quỳnh có một nét hiền lành, điềm đạm song ở đó mang một vẻ suy nghĩ chính chắn. Hồng tin là Quỳnh ít nói, nhưng những lời của Quỳnh sẽ vững vàng, không vô nghĩa, ít vô ích như những anh con trai khác.

Khi Yến trở ra, câu chuyện ciné đã có vẻ hấp dẫn. Bích hỏi Hồng :

— Cô thích nhất tài tử nào trong phim ?

Hồng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu

— Không có tài tử nào xuất sắc trong phim đó cả.

Quỳnh khôi hài :

— Có chứ ! Có đàn bò trong cảnh tàn sát.

Câu khôi hài của Quỳnh khiến Yến và Hồng cùng ngược nhìn chàng thật nhanh, Hồng cười nhẹ, nàng nói như nói riêng với Quỳnh

— Tôi cũng muốn nói vậy đó.

Bích phụ họa :

— Vậy là hai người đồng ý với nhau. Riêng tôi, tôi

cho rằng Carroll Baker hay nhất. Còn Gregory Peck không thể đóng được những vai như anh ta đã đóng trong phim.

Hồng không trả lời và không mấy chú ý lời phê bình đó của Bích. Nàng quay sang nói với Yến :

— Tuần này không có phim nào coi được nữa cả.

Ngồi nói chuyện một lát, Bích đề nghị :

— Bây giờ chúng tôi phải lên xe vào trường rồi, bây giờ chúng tôi mời cô Hồng đi phố một chút, ăn qua loa cái gì rồi chúng tôi về...các cô tự do.

Hồng còn đang phân vân thì Quỳnh nói thêm :

— Chẳng mấy khi có dịp gặp, Bích muốn kéo dài thì giờ vàng ngọc này, chắc cô Hồng không từ chối.

Hồng nhìn Quỳnh :

— Chắc vậy.

Mọi người vui vẻ cười, Bích đứng dậy xin phép vào thay đồ nhà binh. Yến cũng nói với Hồng :

— Ngồi chơi đây nhé, mình cũng phải đi sửa soạn.

Yến và Bích vào trong nhà rồi còn lại Hồng và Quỳnh ngồi ở nhà ngoài. Quỳnh có vẻ ngượng ngùng vì sự đối diện bất buộc này với một người đẹp. Chàng lần thần hỏi Hồng.

— Cô Hồng năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ.

— Dạ, Hồng mười chín.

— Năm nay có thi gì không ?

Hồng lắc đầu :

— Không, Hồng sẽ thi năm tới.

— Cô học chương trình Pháp ?

— Dạ.

Quỳnh chỉ hỏi được bằng ấy câu rồi lại ngồi ngây ra. Hồng nhìn cái cử chỉ ấy của Quỳnh với một chút thích thú. Tới lượt Hồng hỏi Quỳnh :

— Trước khi chưa được lệnh nhập ngũ anh làm công chức hay đi học ?

— Tôi làm tư chức.

— Ở đâu anh ?

— Một hãng dầu. Tôi có bằng chuyên môn...

Hồng nheo mắt suy nghĩ một chút rồi khẽ hỏi

— Chắc là bằng ở ngoại quốc ?

Quỳnh cố làm ra vẻ nhũn nhặn gật đầu...

— Dạ, ở Pháp.

Đôi mắt Hồng hơi sáng lên thoáng một chút vui mừng. Quả thật Hồng không thể ngờ được rằng trông Quỳnh lù đù thế mà lại từng du học ở Pháp. Nàng hỏi tiếp :

— Anh ở bên đó bao lâu ?

— Ba năm tám tháng mười sáu ngày.

— Sao anh lại về ?

Quỳnh cười nửa đùa nửa thật :

— Vì... nhớ nhà, vì ở bên đó thì đói, vì định ninh mình là người Việt Nam không thích và không dám lấy vợ đầm.

Tiếng Hồng cười ròn khanh khách :

— À, ra thế, anh về Việt Nam để lấy vợ nữa ! Như vậy tức là trước khi du học anh phải hứa hẹn với một người đẹp ở đây rồi.

Quỳnh lắc đầu quày quặt :

— Không ! Khi đi, tôi còn nhỏ tuổi, có thể nói là gần như không quen một thiếu nữ nào khác ngoài mấy cô em họ.

Câu trả lời thật thà pha chút ít diễm của Quỳnh khiến Hồng thích thú cười lớn hơn, Hồng đã để lộ chút ít bản chất tự nhiên, ngổ ngáo của mình. Tuy nhiên, Quỳnh không chú ý đến điều đó, chàng chỉ thấy nội chuyện với Hồng thật cởi mở, thú vị, chàng hứng nên nói năng rất lưu loát. Một vài giây sau, chàng nói thêm

— Ở bên Pháp gần bốn năm, tôi cũng ít bạn gái.

Hồng nhìn Quỳnh rồi gật đầu :

— Điều đó có thể tin được.

— Sao vậy ?

— Bởi theo một nhận xét của Hồng thì anh rất chăm học, ít giao thiệp và có lẽ cũng... nhút nhát với con gái lắm nhất là các cô con gái ngoại quốc.

Quỳnh cười, chàng không thể nào ngờ được mới quen nhau mà Hồng thẳng thắn như vậy. Hồng nói một cách thân mật tự nhiên, không một chút kiêu cách, đó là điều mà Hồng đã hơn hẳn Yến đối với chàng, Quỳnh nói đùa

— Hồng có làm thầy bói, bao giờ không mà nói trúng quá vậy ?

Vẻ mặt Hồng rạng rỡ :

— Trúng lắm phải không anh ?

Quỳnh gật đầu :

— Không sai chút xiu nào.

Hai người cùng cất tiếng cười vang. Một lát sau Hồng lại lên tiếng :

— Vậy về đến Việt-Nam anh đã kén chọn được cô nào vừa ý chưa ?

Hai bàn tay Quỳnh xoè ra :

— Kén chọn hoài, ai cũng vừa ý mình cả, nhưng có điều rất buồn là mình không vừa ý được cô nào hết. Bởi vậy nên bằng lòng rất nhiều mà tôi đâu cũng bị các cô chê. Nhất là bây giờ...

Quỳnh bỏ lửng câu nói ở đó và nhìn xuống bộ đồ kaki vàng đang mặc trên người. Hồng hiểu ý Quỳnh muốn nói gì, nàng lắc đầu cười :

— Sắp sửa thành Sĩ Quan, còn gì nữa. Văn võ toàn tài, các cô càng thích chứ sau lại không.

— Vậy mà vẫn cô đơn như thường.

Hai người nhìn nhau cười khúc khích. Sau đó Hồng nói bằng một giọng hóm hỉnh :

— Ông nào cũng kêu là cô đơn, nhưng thật ra chẳng ông nào chịu cô đơn hết. Việc đó cần phải xem lại.

Quỳnh cũng nói bằng một giọng hóm hỉnh hơn

— Cô tính điều tra hay sao đây ? Thật ra người ta chỉ làm ra vẻ cô đơn để ngụ ý với người khác là mình không cô đơn, chứ bọn tôi cô đơn... tuyệt cả.

— Đề hỏi lại Yến coi xem có đúng không ?

Quỳnh hơi nhột vì câu nói đó của Hồng. Nếu Hồng hỏi thẳng Yến về chuyện này, không hiểu Yến sẽ nghĩ sao. Yến sẽ nghĩ ngay là Quỳnh bắt đầu « mở máy » tán Hồng. Và, như vậy Yến có...giận mình không ? Quỳnh bỗng thấy ngượng ngùng. Tuy nhiên chàng vẫn nói cứng :

— Được rồi, Hồng cứ thử hỏi Yến coi.

Hồng cười nhẹ. Giữa lúc đó, Bích cũng đã mặc xong bộ đồ nhà binh chỉnh tề đi ra phòng khách. Bích nhìn Quỳnh rồi nhìn Hồng :

— Hai người nói chuyện gì mà vui quá vậy ? Tôi thoáng nghe hai chữ « cô đơn ». Vậy trong hai người, ai là kẻ cô đơn đây ?

Quỳnh vừa định trả lời « Lẽ tất nhiên là tôi » thì Hồng đã lên tiếng một cách láu lỉnh :

— Khi đã có hai người thì không cô đơn được. Như vậy, giữa hai người ở đây không ai cô đơn cả.

Bích tròn mắt vì câu trả lời bạo dạn đó của Hồng. Sự đùa cợt có thể coi là quá đáng đối với một người con gái mà Yến đã giới thiệu là nhút nhát. Vì vậy, Bích nghĩ ngay là Hồng muốn trêu Quỳnh chơi cho vui, chàng nháy mắt cho Hồng :

— Nếu vậy tôi xin là kẻ cô đơn vậy.

Hồng quay đi để tránh cái nháy mắt đồng lõa đó của Bích, nàng thản nhiên trả lời :

— Có lẽ như vậy đúng hơn, phải không anh Quỳnh ?

Quỳnh ậm ừ không đồng ý mà cũng không phản đối rõ rệt. Chàng cảm thấy mặt mũi hơi nóng lên, chàng giơ tay xem đồng hồ rồi nói lảng

— Yến sửa soạn hơi lâu đấy nhé.

Hồng tủm tỉm cười

— Anh có vẻ không quen chịu đựng trong việc ngồi chờ các cô sửa soạn ?

Quỳnh trả lời thẳng băng :

— Làm thế nào mà quen được ! Tôi có thằng bạn lấy vợ trên sáu năm rồi mà mỗi lần phải chờ đợi vợ nó trang điểm là mỗi lần nó thờ dài. Có khi vợ chồng nó cãi lộn về chuyện đó.

Bích ngồi xuống ghế, phê bình :

— Thằng đàn ông không biết chờ đợi là thằng đàn ông ích kỷ. Cần phải biết chờ đợi, nhất là chờ đợi đàn bà làm đẹp. Phải hiểu rằng đàn bà làm đẹp là làm cho mình.

Hồng nhìn Bích tỏ vẻ nghi ngờ

— Bây giờ thì anh nói vậy, nhưng sau này nếu anh có một người vợ hay nói cho rõ hơn là nếu người yêu đã trở thành vợ, không hiểu anh còn nói như vậy không.

— Tôi sẽ nói như vậy mãi mãi, suốt đời tôi.

— Cũng như người ta thường thề là sẽ yêu nhau mãi mãi, yêu nhau suốt đời ư rồi... tình yêu đội nón ra đi lúc nào không biết.

Câu khôi hài đầy ý nghĩa của Hồng khiến Quỳnh và Bích cùng cười hực lên. Quỳnh nhìn Hồng với một vẻ thân mật đặc biệt. Hồng tiếp

— Hồng cũng mặc cái tạt trang điểm đó lâu lắm, nhưng đó là lúc rảnh rỗi kia. Khi có người chờ Hồng chỉ sửa soạn trong năm hay mười phút. Hồng thường không muốn cho ai phải chờ đợi mình.

Bích nịnh ngay :

— Đẹp như Hồng cần gì trang điểm nữa !

Hồng tủm tỉm cười, nhưng thật tình nàng thấy cái lối tán tỉnh của Bích có vẻ... cũ quá rồi, nghe không còn thấy thích thú gì nữa,

Chừng năm phút sau, Yến xuống tới nơi, Yến mặc chiếc áo màu xanh có những cánh hoa màu trắng và tím bằng một thứ lụa đắt tiền. Trông Yến cũng xinh đẹp không kém gì Hồng, nhưng vẻ xinh đẹp đó ở cạnh Hồng, Yến mang một vẻ trẻ con hơn, thiếu cái hấp dẫn lôi cuốn của một người con gái đến tuổi dậy thì. Yến vừa cười vừa nói :

— Yến ít mặc áo dài, nhưng thấy Hồng mặc nên hôm nay Yến cũng mặc thử coi xem ra sao.

Hai người đàn ông không nói gì, Hồng khen :

— Yến mặc áo dài đẹp hơn nhiều.

Yến làm bộ bạo dạn :

— Thật à ?

— Minh cũng phải mê...

Những tiếng cười ròn rã vang lên. Bốn người kéo nhau ra ngoài phố. Họ đi bộ một quãng đường khá dài. Sắc phục của Bích và Quỳnh bên vẻ đẹp mơn mớn tươi vui của Yến và Hồng khiến nhiều người đi đường chú ý. Quỳnh và Bích cùng ngấm ngấm hãnh diện vì sự « biểu dương lực lượng » này. Họ nói cười luôn miệng như một đàn chim. Quỳnh có cảm tưởng hôm nay chàng trẻ lại bốn năm tuổi và chính vì vậy hôm nay chàng cũng cười nói nhiều hơn và có duyên lạ lùng. Điều đó khiến Quỳnh rất bằng lòng mình.

Họ kéo nhau vào một tiệm kem, cười nói như pháo nổ, bắt chước những con mắt tò mò ở xung quanh. Sau đó, Hồng và Yến tiễn hai người ra xe để về trường.

Thành phố đã hết ánh nắng, những sinh-viên sĩ-quan tụ tập kín một lề đường, bốn chiếc ô-tô-buýt đã sắp hàng dài chờ sẵn. Người ta nhìn Hồng và Yến một cách tò mò,

Một vài người bạn quen Bích và Quỳnh tiến tới bắt tay hai người đề... luôn tiện làm quen những người đẹp. Hồng và Yến đều biết rõ ràng những ý định ấy. Hai người con gái nhìn nhau tủm tỉm cười, họ trả lời nhát gừng những câu hỏi vớ vẩn không kém phần lảm càm của những người bạn Quỳnh và Bích.

Một tiếng còi ré lên, báo hiệu giờ khởi hành. Mọi người lục tục kéo nhau lên xe. Bích và Quỳnh lên sau cùng.

Giữa lúc đó, nhìn sang bên kia đường, trong một tiệm nước, Yến bỗng nhận ra Mạc-Xen ngồi một mình ở một chiếc bàn kê ngoài cùng, Mạc-Xen cũng đắm đắm nhìn về phía Yến. Có lẽ anh chàng ngồi từ lâu lắm rồi. Yến nghĩ vậy và nàng cúi xuống dấu một nụ cười. Nàng kéo cánh tay Hồng nói khẽ :

— Bình tĩnh nhé, mình báo cho biết chuyện này.

— Chuyện gì vậy ?

— Suyt đừng quay sang bên kia đường.

Hồng vội quay ngay lại, thắc mắc, nàng ghé sát vào tại Yến khẽ hỏi :

— Tại sao vậy ?

— Có một anh chàng đang ngồi phía tiệm nước bên kia chiếu tướng bọn mình ghê quá.

Vì theo thói quen, Hồng quay sang nhìn, Yến kêu lên :

— Đừng thềm nhìn, kệ nó.

Hồng nghiêng sang thì thào :

— Anh chàng nào vậy ?

— Anh chàng vận áo sơ mi đỏ tay ngắn ngồi bên cửa sổ ra vào đó. Thấy chưa ?

— Thấy rồi. Quen à ?

Yến gật nhẹ, mắt không rời đoàn xe buýt :

—Ừ, quen ! Anh chàng tặng nước hoa hôm qua đó.

Hồng cười khúc khích. Quỳnh trên xe nói vọng xuống :

— Buổi chiều thế này mà phải chui vào trại lính nằm, nguyên sự hy sinh đó cũng đáng giá ngàn vàng rồi.

Hồng nói đùa :

— Nhất các anh ở trong đó là phải. Để các anh lêu têu ngoài phố thêm chật đường ra, còn chỗ đâu cho chúng tôi đi bát nữa.

Yến cũng nói thêm mấy câu chờ giờ cho những chuyến xe đi. Một phút sau, chiếc xe thứ nhất đã chuyển bánh. Rồi lần lượt đến những chuyến xe sau. Những bàn tay vẫy vẫy gượng gạo không thấm thiết như một cuộc tiễn đưa thực thụ. Bởi cuộc tiễn đưa này còn hứa hẹn thứ bảy tuần sau và còn nhiều cuộc tiễn đưa như thế này nữa. Những xe đi hết, còn để lại trên hè phố những tà áo màu, những cô «người yêu của lính» đứng chờ vơ trên hè phố. Họ nhìn đoàn xe cho tới khi mất hút rồi ngơ ngẩn nhìn nhau. Vài phút sau, họ tản mác trên những hè phố.

Hồng và Yến quay trở lại, họ đi bộ thật chậm trên lề đường. Yến nhìn nhanh sang phía tiệm nước, nàng thấy Mạc-Xen cũng đứng dậy trả tiền. Yến níu tay Hồng nói khẽ :

— Anh chàng đi theo !

Hồng cười :

— Có nên dừng lại nói chuyện với anh chàng một chút không ?

Yến lắc đầu quày quạy :

— Không ! Mặc kệ anh chàng. Mình ghét...

Hồng nghiêng nghiêng nhìn Yến, chế riếu :

— Ghét à ? Nói dóc,

— Thật đó. Cái lối đi theo lằng nhằng, ghét quá đi mất. Ăn nhậu gì mà rình mò quá vậy !

— Tại người ta mê thì mình cũng phải rộng lượng cho phép người ta chứ. Rất tiếc là mình không được ai mê như thế cho.

Yến cười lớn nói đùa :

— Đấy, người ta nhường cho đấy.

Hồng bưng bình

— Thật nhé ?

— Thật, nói dóc làm gì.

— Vậy dừng lại đi... Giới thiệu thử coi anh chàng ra sao mà chịu khó theo đuổi theo đúng cả nghĩa đen nghĩa bóng quá vậy ? Dừng lại đi !

Nói rồi Hồng kéo giạt tay Yến lùi lại, nhưng Yến đã kéo Hồng đi

— Thôi đừng làm vậy. Nói chuyện giữa đường này thiên hạ người ta nhìn kỳ cục lắm.

— Việc gì mà kỳ !

Tuy nói vậy song Hồng cũng đành đi theo Yến, nhưng trước khi bước đi nàng còn nhìn nhanh lại phía sau, nàng vừa cười ròn vừa nói :

— Anh chàng đi theo thật.

Yến nhất định không chịu quay lại bởi nàng sợ quay lại nhìn thấy Mạc-Xen, anh chàng sẽ sẵn tới hoặc nàng không dừng lại chào hỏi thì cũng kỳ, cho nên nàng vừa đi tới vừa hỏi :

— Theo sát không ?

— Cách chừng mười thước.

— Mặc kệ, mình đi lẹ tới quăng ng? tư kia kêu xe taxi về.

— Mình còn vào hiệu sách mua cuốn truyện đã.

— Để lần khác hãy mua.

Hồng cười :

— Việc gì mà sợ, tiện đây thì mua đề tới về đọc.

Yến im lặng tỏ vẻ nhường nhịn rồi lại tiếp tục bước. Nàng nói lảng sang chuyện khác :

— Bây giờ xe buýt chắc tới xa lộ rồi. Lần đầu tiên kể từ khi anh Bích đi, hôm nay mình mới tiễn chân anh ấy đấy nhe.

Hồng bắt sang chuyện ngay :

— Các cô ra tiễn chân các ông ấy cũng nhiều đấy chứ. Có lẽ phần đông là người yêu.

— Sao biết ?

— Cứ nhìn các cô là biết ngay, việc gì phải điều tra lời thôi. Nói nói cười cười ngượng ngập, lâu lâu r.ởi lại dám đụng nhẹ vào vai nhau, không là người yêu thì là gì ?

Yến cười khúc khích bởi nhận xét giản dị đó của

của Hồng, tuy nhận xét giản dị, nhưng Yến nhận là có thể đúng tới bảy tám mươi phần trăm. Dù vậy Yến vẫn cãi :

— Có thể là vợ được chứ ?

— Nếu là vợ thì đúng là vợ chồng nhà quê hay là vợ chồng... nhưng chưa cưới.

Câu nói của Hồng khiến Yến ngây mặt ra, phải suy nghĩ vài phút nàng mới hiểu được Hồng muốn nói gì. « Vợ chồng chưa cưới », phải chăng Hồng muốn nói rằng những cặp trai gái có cuộc sống vợ chồng trước khi lấy nhau ? Ý nghĩ đó khiến Yến thoáng đỏ mặt. Nàng cười nhẹ rồi kéo Hồng vào một hiệu sách bên đường. Nàng thoáng nhìn nhanh lại phía sau. Trong khi đó Mạc-Xen vẫn lảng vảng cách không quá mười thước.

Hồng liếc mắt thật nhanh thấy cái cử chỉ ấy, nàng cười ghé sát vào vai Yến nói nhỏ

— Anh chàng chịu khó theo quá.

Yến làm bộ bực mình :

— Người đâu mà kỳ cục.

— Vui chứ. Trông vẻ mặt anh chàng tội nghiệp quá. Cứ lằm lằm lì lì đi theo không... có ý kiến gì hết.

Yến làm bộ chọn mấy cuốn sách trong khi Hồng chọn mua một cuốn tiểu thuyết và một cuốn báo điện ảnh ngoại ngữ.

Mua sách xong, bước ra đường, Hồng nói :

— Thôi, tao về. Mỗi đứa kêu một cái taxi cho tiện.

Yến giẫy lên :

— Không được, tao phải về với mày.

— Sao vậy. Mày đi ngược đường mà,

Yến hất đầu về phía Mạc-Xen :

— Tao sợ thằng cha đó làm phiền. Không có mày nó dám nhào tới yêu cầu đưa tao về lắm ă.

— Càng đỡ tốn tiền taxi chứ có gì đâu mà lo. Bộ mày sợ anh chàng si tình đã bắt cóc được mày sao. Mày nên nhớ kỹ một điều là luôn luôn mình phải tỏ ra rằng tôi tha bắt cóc anh là tốt, đừng có hòng đụng tới tôi. Như vậy các cậu con trai sẽ sợ ngay.

— Không phải tao sợ, tao không thích, thế thôi.

Hồng cười nhẹ rồi gật đầu :

— Cũng được.

Hai người lại tiếp tục đi tới cuối phố đón xe. Lẽ dĩ nhiên, Mạc-Xen cũng theo sau. Trong khi Hồng và Yến đứng chờ xe, Mạc-Xen gặp một người bạn, hai đứa bắt tay nhau. Mạc-Xen thì thăm vói thằng bạn vài câu rồi hai đứa đi ngược trở lại, chúng nó leo lên một chiếc hơi. Hồng nhìn theo và vỗ tay Yến :

— Chàng dũng sĩ bỏ cuộc rồi.

Yến hỏi khẽ :

— Nó đi rồi hả.

—Ừ, hai đứa lên xe rồi. Tại sao mày ghét thằng cha đó vậy ?

— Không phải ghét...

Hồng cắt ngang bằng một tiếng cười hóm hỉnh :

— Hay là làm bộ đấy ? Có mặt người ta thì làm vẻ ghét đồ-lắm mà sau lưng thì...

— Bậy. Tao thấy anh chàng xả ga như chạy xe đua nên tao hơi ngán, thế thôi.

— Nhưng mày có thấy là anh chàng mê mày chân thành hay không ?

Yến cười khanh khách :

— Thấy làm sao được, bởi thằng cha này coi cái mẽ cũng đã đủ thấy nó... ngu ngu thế nào ấy. Mày xem nó lảng nhảng theo mình một cách ngớ ngẩn như vậy, chịu gì nổi. Mỗi ngày ông ấy tới trước cửa nhà mình đi đi lại lại để... làm thơ tình. Sống thế nào được cơ chứ. Cái sự ngu ngu của nó che lấp mất sự chân thành rồi còn đâu.

Hồng lắc đầu :

— Ấy thế chưa biết chừng thành vợ thành chồng cũng nên.

— Còn lâu a !

— Tao nói thật đấy. Cứ cái điệu nó theo đuổi mãi như thế này, biết đâu có một ngày nào đó mày sẽ chẳng cảm động hoặc là gặp một ngày xấu trời mày thất tình chẳng hạn, cỡ thế nó sẽ được.

Yến nhún vai :

— Chờ tới ngày đó chắc tao già móm mém rồi, nếu nó cứ còn trẻ mãi được như ngày nay, lúc đó chắc tao sẽ nghĩ có lấy nó cũng chẳng sao.

Hồng cười :

— Ở đó rồi coi, tao đã có một người chị họ cũng ở trong trường hợp như mày. Bà ấy cũng chê một anh chàng rất nhà quê, rất «cù lằn», nhưng một năm sau bà ấy bắt tao gọi ông ấy là anh và bây giờ có tới sáu đứa con, đứa nào cũng thông minh ngộ nghĩnh cả.

Hồng vừa nói tới đó thì một chiếc xe Vauxhall đã

đậu lại trước mặt hai người. Mạc-xen đẩy cửa xe bước xuống nghiêng đầu chào Yến, nó tủm tỉm cười có vẻ hãnh diện lắm :

— Chiều chúa nhứt đón xe taxi ở đây khó lắm. Vả lại sắp mưa nữa. Yến và cô bạn cho phép chúng tôi đưa về.

Yến sửng ngời, net nhìn Mạc-Xen rồi lại nhìn Hồng, Yến đã định từ chối nhưng Hồng nửa muốn trêu Yến, nửa muốn thử xem mấy anh chàng này ra sao nên Hồng gật phăng ngay :

— O, nếu vậy thì tiện lắm. Ông cho chúng tôi về nhờ trong lúc này thật là quý.

Nói rồi, Hồng kéo mạnh tay Yến bước vào trong cánh cửa xe đã mở sẵn. Bất đắc dĩ Yến đành phải bước lên. Tuy nhiên, thật tình Yến chỉ làm bộ những nhắng thể thôi chứ nàng không giận Mạc-Xen lắm trong cái cử chỉ đưa đón mời mọc rất lễ độ này.

Bước vào xe rồi, Mạc-Xen đóng cửa cẩn thận, rất lịch sự như một anh tây con. Sau đó Mạc-Xen mới leo lên xe. Yến và Hồng ngồi băng dưới, Mạc-Xen và tên bạn của nó ngồi băng trên. Để mở đầu câu chuyện, Mạc-Xen giới thiệu ngay

— Đây là anh Vinh, bạn tôi. Anh ấy làm ở sở Mỹ. Kỹ sư vô tuyến điện.

Xem ý Mạc-Xen có vẻ hãnh diện vì tên bạn này lắm. Giới thiệu rồi nó cười hề hề, mặt mũi hơn hơn cứ làm ngay như chính nó là kỹ sư vô tuyến điện làm ở sở Mỹ — gián tiếp có nghĩa là vừa trí thức, vừa nhiều tiền — chứ không phải là bạn nó nữa.

Gã con trai vòng xe qua một khúc quanh rồi nghiêng

đầu chào Hồng và Yến. Yến đành phải giới thiệu Hồng với Vinh và Mạc-Xen. Sau đó nàng mới chú ý tới gã con trai Vinh, kỹ sư vô tuyến điện làm sở Mỹ, như lời Mạc-Xen vừa giới thiệu đó. Nàng có thể tin được những lời giới thiệu của Mạc-Xen là đúng. Bởi dù sao coi Vinh cũng sáng sủa, đẹp trai và lịch sự hơn Mạc-Xen nhiều. Hơn thế nữa chiếc xe hơi kiểu mới này cũng đủ bảo đảm phần nào cho địa vị của Vinh, có thể khiến cho người ta tin tưởng được.

Giữa lúc đó Mạc-Xen quay xuống vừa nhìn Yến một cách say đắm vừa nói nửa đùa, nửa muốn chứng tỏ cái sự bực bội của mình :

— Lúc này thấy Yến đi với mấy người đó, sốt ruột quá.

Yến trả lời hờ hững bình :

— Có gì mà sốt ruột !

Mạc-Xen tỉnh bơ, trả lời một câu táo bạo hơn :

— Đau lòng nữa là khác.

— Việc gì mà đau.

Câu trả lời lửng lơ thững thững đó của Yến khiến Hồng cười khanh khách, Yến thấy Vinh cũng tủm tỉm cười, Mạc-Xen thì ngượng ngập, nhưng cũng nhăn răng ra cười vì đã trót làm ra cái vẻ thân mật như giữa nó và Yến « đã có gì » với nhau rồi, nó đành ào tới tiếp theo :

— Lần sau không nên đi như vậy nữa.

Vừa ngượng vừa tức, Yến đã định « quạt » lại cho Mạc-Xen mấy câu cho nó im cái mồm lại nhưng Hồng đã lên tiếng trước :

— Lúc này bọn tôi thấy anh ngồi bên tiệm nước. Sao không sang ?

Mạc-Xen bị Hồng lật tẩy, nó ấp úng :

— Tôi đang tính sang thì... các cô đi.

— Vậy tại sao anh không đi theo ?

Bây giờ Vinh mời xen vào :

— Tại Mạc-Xen nó đi theo nên bây giờ chúng tôi mới được hân hạnh đưa các cô về đây chứ.

Câu trả lời của Vinh đã cứu Mạc-Xen thoát khỏi một câu hỏi khá hóc búa có tính cách «móc hòng» của Hồng, Yến nhận rõ thấy như vậy, nàng bỗng cất tiếng cười vang như chế riều, Mạc-Xen cũng nhăn nhó cười để cho cuộc gặp gỡ trở nên « vui vẻ cả làng ».

Một lát sau khi đã tới nhà Hồng, Yến cũng xuống luôn khiến Mạc-Xen ngây mặt ra :

— O' kìa ! Yến không về nhà sao ?

Yến lắc đầu :

— Không. Hôm nay Hồng mời Yến ăn cơm. Thôi «ô voa» các anh về nhé.

Mạc-Xen hạ thấp giọng nói với Yến nhưng thật ra nó cố tình cho Vinh và Hồng cùng nghe thấy :

— Mai nghe Yến ! Nhớ đúng giờ đấy.

Yến gật nhẹ rồi quay sang kéo tay Hồng đi vào cổng một biệt thự nhỏ. Khi đã vào trong cổng rồi, Yến mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm :

— May quá, thoát nạn.

Hồng cười chế riều.:

— Anh chị hẹn nhau ngày mai lại cứ cò vờ hoài. Tính dẫu người ta sao đây.

Yến nhún vai :

—Ồ, nó hện lắm cảm thế mình không đi thì thôi có chết ai đâu. Cho nó chờ toé đom đóm mắt ra rồi nó phải đi.

Một bên con mắt Hồng nheo lại tỏ vẻ không tin :

—Vậy hả.

Yến nói bằng một giọng quả quyết

—Nếu mày không tin, chiều mai tao đến đây với mày rồi hài đũa đi chơi.

Hồng vẫn trêu Yến :

—Ai lại làm thế.

Yến có vẻ hậm hực nhưng nàng không nói gì nữa. Vào đến nhà, Hồng kéo Yến lên thẳng phòng mình.

Căn phòng của Hồng nhỏ nhắn, xinh đẹp vô cùng. Một bên cửa sổ nhìn thẳng sang bên khu công viên bên kia đường với những cành cây cỏ thụ úm tùm. Hồng kê một chiếc bàn nhỏ dùng làm bàn học ở đây. Một bên cửa sổ nữa nhìn xuống vườn hoa bên cạnh nhà. Vườn hoa tuy không rộng nhưng được chăm sóc luôn nên rất vui mắt.

Hồng ném cho Yến một chiếc áo rồi giục Yến thay đồ. Yến muốn về nhưng thấy căn phòng của Hồng đẹp quá nên nàng cầm áo đi thay. Yến nhìn chiếc tủ kính, trong đó Hồng để những con vật nhỏ nhỏ và một con búp bê Nhật Bản. Ngăn dưới, Hồng có rất nhiều đồ chơi khác nữa, những thứ đồ chơi rất con gái nhưng mắc tiền.

Theo lời Hồng kể lại thì đó là những kỷ niệm của bạn trai mang đến cho nàng, đôi khi là của những người bà con ở xa về cho. Con búp bê Nhật Bản chính hiệu của Nhật do một ông sĩ quan có dịp đi ngoại quốc mua về tặng Hồng, nhưng bây giờ ông sĩ quan đó đã tử trận.

Yến rất thích tủ đồ chơi nhỏ nhắn này của Hồng, nàng dự định là về nhà sẽ xin tiền má sắm một chiếc tủ nhỏ để trưng bày những đồ chơi đó. Mặc dù, Yến có một vài thứ đồ chơi, hơi chán nàng đã vứt đi rồi, nhưng Yến tin rằng nếu nàng muốn có cũng không phải là khó khăn lắm, nàng cũng có bạn trai, có bà con, khi có tủ để trưng bày rồi, đồ chơi của nàng cũng không kém gì Hồng.

Yến có nhớ lần đi chơi với Quỳnh, Quỳnh đã hỏi nàng thích mua gì mà nàng từ chối. Quỳnh muốn mua tặng nàng một con búp bê nhỏ mà nàng cũng lắc đầu tuy rất thích. Rồi mấy dịp có bà con đi ngoại quốc, Yến cũng không biết chọn gì. Nếu Yến có tủ đồ chơi, chắc hẳn Yến sẽ đòi họ mua cho những thứ thật đẹp, thật lạ, chưa biết chừng còn đẹp và lạ hơn cả tủ đồ chơi của Hồng nữa.

Một lát sau, Hồng đã tắm và thay đồ xong. Hồng mặc bộ đồ ngủ màu xanh có những đốm tím và trắng. Hồng tươi mát, trẻ trung như một con búp bê bằng xứ men trắng. Tiếng Hồng vui đùa :

— Anh chàng Quỳnh có vẻ dễ thương hả Yến ?

— Ừ, dễ thương lắm. Anh chàng nhút nhát như con gái.

— Quỳnh là anh họ của Yến à ?

Đã trót nói dối, Yến đành gật đầu :

— Ừ, anh em bà con xa.

Nói rồi Yến ngược lên nhìn Hồng dò xét, nàng bắt gặp nụ cười ngượng ngáp của Hồng, giọng Yến trở nên nhí nhảnh :

— Coi bộ chịu ông Quỳnh rồi sao mà hỏi dò dữ vậy ?

Hồng nửa đùa nửa thật :

— Chưa biết là có chịu hay không, đề đêm nay mình

hỏi lại lòng mình xem sao. Nhưng bây giờ đã bắt đầu thấy nhớ buổi chiều và bắt đầu thấy thích nói chuyện với Quỳnh.

— Mày chế ông anh ruột tao à ?

— Không chê mà cũng không thích. Bởi ông anh mày không có gì đặc biệt cả, cũng vui tính, lịch sự và... dẫu hót ba hoa như những cậu con trai khác tao thường gặp.

Tiếng Yến cười khúc khích

— Còn anh Quỳnh còn hiền hơn, khôn hơn phải không ?

— Lúy có vẻ chân thành.

— Bắt đầu...khoái rồi đó.

Hai người con gái cùng cười ròn rã. Tuy vậy, tự trong thâm tâm, Yến bỗng cảm thấy một cái gì gờn gợn le lói không hẳn là nỗi buồn mà cũng không hẳn là sự nhớ tiếc. Nhưng Yến lại muốn xua đuổi ngay cái cảm giác kỳ lạ đó, nàng nói tiếp

— Nếu thích thì để tao tìm cách bắt liên lạc thường xuyên và liên tục cho.

— Cần gì ! Muốn thì tao lao tới chớ đâu có sợ.

Ngừng lại một chút, Hồng nheo một bên con mắt, hạ thấp giọng xuống như để tiết lộ một bí mật ghê gớm :

— Nói vậy chứ, người ta đã... hò hẹn với nhau rồi.

Đôi mắt Yến tròn xoe lên

— Hẹn nhau rồi ? Dóc ! Hồi nào đâu ?

Hồng cười một cách thú vị :

— Lúc ở tiệm kem bước ra, mày và Bích dừng lại coi tấm khung ảnh bên lề đường. Tao biết anh chàng

Quỳnh nhút nhát nên tao phăng ngay : « Thứ bảy tuần sau nhớ đến nhà chơi ».

Yến xen vào :

— Anh chàng trả lời thế nào ?

Tiếng của Hồng lại vẳng :

— Lẽ tự nhiên anh chàng chịu quá rồi. Minh cho địa chỉ và anh chàng nhăm thuộc lòng ngay. Trước khi lên xe, anh chàng còn lăm băm nhắc lại địa chỉ và hẹn 4 giờ chiều.

Giọng nói hơi có vẻ kiêu ngạo của Hồng khiến Yến khó chịu. Tuy nhiên nàng không muốn lộ vẻ khó chịu đó. Nàng nghĩ tới lúc Quỳnh bước lên xe buýt. Đúng rồi, Yến thấy Quỳnh nói nhỏ điều gì với Hồng, lúc ấy nàng không chú ý tưởng là họ nói rởn chơi, không ngờ đó lại là một cái hẹn. Yến gật gù

— Không ngờ anh Quỳnh mà cũng gớm thế đấy. Vậy mà cứ làm bộ nhút nhát hoài.

— Người ta nhút nhát tùy từng lúc thôi chứ. Chẳng lẽ có người đẹp hẹn mà cũng e ngại như hèn nữa sao !

Yến cười gượng, nàng nhìn ra ngoài khung cửa. Ánh đèn thành phố vàng vọt hắt lên những ngọn lá xanh. Nàng nghĩ tới Quỳnh giờ này đang nôn nao thích thú với một cái hẹn mới. Quỳnh vốn là người kín đáo, chắc chắn Quỳnh sẽ không nói gì với Bích, Quỳnh sẽ ngấm ngầm giữ niềm vui đó cho riêng mình. Bỗng dưng Yến thấy bây giờ Quỳnh không còn dễ thương như trước nữa. Nàng cố dằn một tiếng thở dài. Tâm lý con gái thường vậy, không yêu nhưng mất thì tiếc thì bực mình, nhất là trong khi chưa có người yêu. Một lát sau, Yến đòi về, Hồng giữ

Yến ở lại ăn cơm, Yến kiếm có là ở nhà chờ cơm. Hồng đành đưa Yến ra cổng vừa đi Hồng vừa dọa :

— Coi chừng kéo anh chàng Mạc-Xen của mày đứng ở đầu đường chờ cũng nên.

Yến cười :

— Dám lắm ạ.

Nàng dừng lại ở phía trong cổng sắt đẩy Hồng ra nhìn xem mấy người đó còn theo không và nhờ Hồng vẫy taxi hộ. Hồng tiến ra nhìn quanh nhìn quất một hồi rồi lắc đầu :

— Ra đây đi, không có ai hết.

Yến lò mò bước ra. Thật tình lúc này Yến sợ sự theo đuổi của Mạc-Xen, anh chàng lẳng nhăng trong khi trời tối như thế này quả là phiền hà không ít.

Tuy vậy nàng nghĩ rằng nếu Mạc-Xen cử anh chàng Vinh ở lại đây đón nàng bằng chiếc xe Vauxhall kiểu mới đó, nàng cũng sẽ không từ chối và không lấy thế làm bực mình lắm. Nàng mỉm cười một mình với ý nghĩ đó. Nhưng nàng không nói gì với Hồng cả. Một chiếc taxi trở tới, đậu sát lề đường. Yến bước lên xe, vẫy tay chào Hồng.

Chiếc xe chạy được một đoạn đường bỗng dừng Yến thở dài. Bây giờ sự mất mát mới hiện lên rõ rệt hơn bao giờ. Yến cảm thấy chán nản tất cả. Cuộc gặp gỡ hôm nay đã mất hết ý nghĩa. Buổi chiều vui bao nhiêu trong sự đùa cợt thì bây giờ buổi tối trở về buồn nản bấy nhiêu.



Buổi chiều hôm sau, Yến đã dự tính sẵn một chương trình nhất định trốn tránh, không đi với Mạc-Xen. Nàng sẽ đến Hồng chơi rồi ghé về nhà chị Mai ăn cơm, đi ciné. Nàng muốn đến Hồng để chứng tỏ là nàng đã nói thật.

Nhưng khoảng năm giờ chiều, Yến còn đang trang điểm thì chị người làm đưa tới cho nàng một tấm Carte de Visite mang tên họ và nghề nghiệp của Vinh — lễ tất nhiên bằng tiếng Ảng Lê — có số điện thoại đảng hoàng. Phía sau tấm danh thiếp của ông kỹ sư Việt-Nam nhưng ưa xài tiếng Huê-Kỳ đó, có ghi mấy giòng chữ như sau :

« Thừa cô Yến,

« Chẳng may Mạc-Xen bị đau nặng nên chiều nay không thể lời nơi hẹn được và vì không muốn để lỡ một chiều đẹp của cô nên Mạc-Xen đã nhờ tôi tới đón cô. Kề ra thì cũng đường đột lắm, song đã quen nhau, tôi hy vọng cô không từ chối. Vậy chừng 7 giờ tôi xin trở lại.

« VINH ».

Xem xong tấm danh thiếp, Yến tủm tỉm cười, nàng ngược mắt hỏi chị Hai

— Ai đưa cho chị tấm thiếp này ?

Chị Hai cũng tủm tỉm cười :

— Dạ thưa cô, cháu đang quét nhà thì thấy có một cậu cứ ngấp nghển nhìn vô cửa sổ, cháu vội chạy ra thì cậu ấy tự xưng là ông kỹ sư Vinh và nhờ cháu đưa lá thư này cho cô.

— Cậu ấy đâu rồi ?

— Sau đó, cậu ấy lên xe đi ngay. Cậu ấy lái chiếc xe Mỹ đẹp lắm.

— Thôi, được rồi.

Sau câu nói ấy, Yến tưởng chị người làm sẽ đi ngay nhưng chị ta không chịu đi chị ta lăm cằm đứng lại như còn muốn nói điều gì. Yến nhìn chị rồi hỏi :

— Còn gì nữa đây ?

Chị người làm cười hì hì :

— Thưa cô, có phải cậu này là bạn cậu Mạc-Xen không ?

Yến tròn mắt lên :

— Sao chị biết ?

Chị người làm có vẻ khoái nên chị ta lăm cằm :

— Dạ, cháu đọc thư thì cháu đoán thế.

Yến cười, nụ cười dễ dãi :

— Ừ, bạn cậu Mạc-Xen đó.

Chị người làm tán ngay :

— Các cậu quen cô toàn những người lịch sự. Cậu Mạc-Xen đã lịch sự, cậu này còn lịch sự hơn.

— Vậy hả.

— Dạ, cháu thấy cậu này đúng là con nhà giàu, tuổi trẻ lại tài cao, có phần hơn cậu Mạc-Xen nhiều.

Tiếng cười ròn rả của Yến vang lên, nhưng nàng không muốn kéo dài câu chuyện với chị người làm nên nàng đứng dậy đi xuống nhà dưới. Vừa đi Yến vừa nghĩ tới thái độ của chị người làm và một nghi ngờ thoáng loé lên trong đầu óc nàng: « Chưa biết chừng chị này lấy tiền của mấy người hay lui tới đây cũng nên. Hôm qua thì chị ta tán tụng cho Mạc-Xen, hôm nay thì tán tụng cho Vinh. Mấy người đó dám cho tiền chị này lắm ạ ». Nghĩ vậy, Yến đứng phắt ngay lại, nàng tính gọi chị người làm

tới « cạo một mách, mắng cho mấy mắng », Nhưng nghĩ đi nghĩ lại Yến lại thôi. Bởi thật ra nếu chị người làm có hưởng được chút tiền của những người đó, nàng cũng chẳng mất gì.

Hơn thế nữa, mọi chuyện của nàng còn được giữ bí mật nữa là đằng khác. Bây giờ gọi chị ta tới xài xể mấy câu thì được rồi, nhưng nếu chị ta khai âm hết mọi chuyện ra, ba má nàng biết thì cũng là một điều không nên. Do đó Yến đành yên lặng tuy cũng còn hậm hực một chút.

Một lát sau Yến trở lên lầu, nàng nghĩ đến Vinh, nàng xem lại những hàng chữ trên tấm danh thiếp và nàng cũng mỉm cười. Kề ra chàng Vinh này cũng lộn xộn thật, tuy nhiên cứ thế xem anh chàng còn lộn xộn tới đâu nữa. Ý nghĩ đó đưa Yến tới quyết định cứ thử đi chơi với Vinh một lần coi xem sao.

Đúng bây giờ, Yến vận đồ xong. Nàng mặc chiếc áo chemise xanh có những đường kẻ ô vuông, chiếc jupe serrée màu xám đậm, nàng cầm chiếc ví trắng. Nhìn qua khuôn cửa balcon, Yến đã thấy chiếc xe Vauxhall của Vinh lướt qua. Yến nghiêng người vào khuôn cửa sổ kín đáo theo dõi, Yến thấy chiếc xe đậu lại ở một góc đường, dưới một chòm lá me.

Yến quay vào, nàng nói một mình :

— Cho anh chàng đợi mười lăm phút.

Và Yến thầm thích thú mỉm cười. Nàng ra đứng trước gương, mặc dù nàng biết đã sửa soạn rất cẩn thận, không còn gì đáng phải soi gương lại nữa cả. Nàng cũng kéo lại mớ tóc mà nàng đã cố tình làm cho mớ tóc đó xỏa xuống vùng trán.

Bây giờ người ta thường thích trang điểm theo cái

kiểu xỏa rối... một cách chải chuốt của những cô đào chuyên đóng những vai trò khiêu gợi, man dại trên màn bạc. Yến rất bằng lòng mái tóc của mình và cách trang điểm của mình hôm nay.

Đúng bảy giờ mười, khi nàng đang sắp sửa đi xuống thì chị người làm lại thò mặt lên, chị ta nhìn Yến rồi nói bằng một giọng rụt rè :

— Thưa cô, cậu Vinh đã tới rồi đó.

Yến nhìn chị người làm bằng cặp mắt nghiêm nghị :

— Chuyện gì mà chị phải giục giã dữ vậy ?

Chị người làm ấp úng :

— Cháu sợ cô quên nên cháu chắc chừng.

Yến bĩu môi, nửa đùa nửa thật :

— Bộ cậu ấy cho tiền chị hay sao mà chị... kỳ cục vậy ? Hết tán tỉnh lại đến « nhắc chừng »...

Chị người làm nhột quá chối bay biến :

— Dạ thưa cô làm gì có chuyện đó.

Nói rồi chị ta quay lại, tụt nhanh xuống cầu thang mất hút. Yến lại tủm tỉm cười, xách ví đi xuống theo. Bây giờ là bảy giờ mười tám phút rồi, anh chàng đã đứng chờ mười tám phút. Yến tủm tỉm cười một mình. Nhưng thật ra Yến hơi sợ, nàng sợ Vinh sẽ bỏ đi mất.

Nàng đẩy cửa bước ra, đi quá lên một chút nữa nàng thấy Vinh mở một cánh cửa xe, bật đèn đọc báo rất ung dung. Yến đi gần tới nơi, Vinh mới giật mình nhảy ra khỏi xe, Vinh có nụ cười thật hồn nhiên, giọng Vinh vui vẻ :

— Tôi sợ Yến không ra kia đấy.

Yến mở rộng đôi mắt :

— Sao vậy ?

Vinh cúi xuống mở cửa xe cho Yến :

— Biết đâu Yến chẳng đi vắng hoặc là vì... một lý do nào đó. Yến không tới ?

Yến cười nhẹ, nàng nhận rõ rằng tuy Vinh nói vậy nhưng trên nét mặt Vinh đầy tin tưởng. Nàng cảm thấy cần phải «diệt trừ» ngay sự tin tưởng đó của Vinh, giọng nàng lạnh lùng :

— Có lẽ anh đoán đúng. Yến đã định không tới bởi một lý do giản dị là Yến đã nhận lời với anh đâu.

— Vậy tại sao Yến lại tới ?

— Bởi không có chuyện gì làm. Thay vì nằm ở nhà đọc báo, đi chơi với anh một vòng đâu có sao.

Giọng nói bướng bỉnh đó của Yến khiến Vinh tròn xoe đôi mắt lên nhìn Yến. Nhưng rồi sau đó Vinh mỉm cười, lặng lẽ mở máy. Chiếc xe lao vào trong ánh đèn nhợt nhạt của thành phố. Chạy được một đoạn, Vinh ghé sang hỏi Yến :

— Tôi mời Yến đi ăn nhé ?

Yến nhận lời thật giản dị :

— Nên lắm. Yến cũng đang đói.

— Tôi quý những người thành thật như vậy. Đói thì mình đi ăn chứ đâu có gì mà phải khách sáo.

— Tuy nhiên, con gái thì cũng nên để cho họ được phép làm điều một chút chứ. Sở dĩ Yến không thích làm điều với anh vì chúng mình là bạn. Anh quen Mạc-Xen và anh Mạc-Xen mê Yến, chẳng lẽ...

Câu nói của Yến bỏ lửng ở đấy, nàng liếc mắt dò xét thái độ của Vinh.

Vinh hiểu Yến muốn nói gì, bộ mặt chàng có vẻ không được vui lắm. Chàng nghĩ ngay đến cách phải chứng tỏ chàng và Mạc-Xen không thân thiết gì với nhau lắm để gián tiếp nói với Yến rằng mặc dù Mạc-Xen đã mê nàng, Vinh cũng có thể mê nàng. Và, như vậy, cách tốt nhất vẫn là cách hạ Mạc-Xen bằng độc thủ. Sự suy tính đó khiến Vinh sửa soạn những thái độ cần thiết. Chàng tạo ngay cơ hội đề vào đề :

— Yến có biết tại sao Mạc-Xen không tới được hôm nay không ?

Yến gật đầu

— Biết. Tại anh ấy bận như anh đã viết cho Yến đó.

Vinh lắc đầu quấy quấy

— Không phải lý do đó đâu.

— Vậy tại sao ?

— Câu chuyện ly kỳ lắm.

Nói tới đây Vinh có vẻ suy nghĩ như cố hình dung lại mạch lạc mọi chuyện ly kỳ đã xảy ra và cũng để lôi kéo sự chú ý của Yến cho câu chuyện thêm phần hào hứng. Hai phút sau, chàng mới lại lên tiếng :

— Yến có ngờ được rằng buổi chiều hôm qua, sau khi đưa Yến và Hồng về rồi, thằng Mạc-Xen bắt tôi đậu xe chờ Yến cả nửa giờ đồng hồ ở một góc tối ngoài ngã tư không.

Yến hú hồn thốt lên :

— Vậy hả.

— Đúng vậy, tôi thề là nếu tôi nói, dóc trời đánh chết cả họ nhà tôi.

— Yển tin, anh khỏi cần thề. Tính anh Mạc-Xen vẫn vậy và điều đó làm Yển khó chịu không ít.

Tiếng Vinh cười hề hề :

— Tôi biết Yển khó chịu ngay từ lúc bước lên xe. Chỉ cần qua vài câu trả lời, chỉ cần qua một cử chỉ lạnh lùng chia tay, tôi biết rõ ràng Yển không thích gì đến thằng Mạc-Xen cả.

— Anh thông minh lắm.

— Cần gì thông minh mới hiểu được chuyện đó. Chỉ cần tinh ý một chút là hiểu ngay. Nếu Yển thích thằng Mạc-Xen thì cuộc đưa đón buổi chiều hôm qua không lạnh nhạt ngăn ngừi như vậy. Mặc dầu thằng Mạc-Xen ba hoa với tôi rằng nó đã đi chơi với Yển rất nhiều lần và nó đã tuyên bố Yển yêu nó lắm, tôi cũng không thể nào tin được.

Đôi mắt Yển tròn lên, sự tức giận lộ rõ trên nét mặt thơ ngây, giọng nàng đành lại :

— Anh ấy nói với anh vậy à ?

Vinh gật đầu :

— Phải nó nói với tôi hôm qua.

— Anh ấy nói láo đó, anh ấy theo hoài, hện hoài mà Yển đâu có chịu. Anh ấy chỉ làm Yển khó chịu, đôi khi thương hại, chỉ có vậy. Đề lúc nào gặp anh ấy Yển hỏi thử coi xem sao. Láo đến thế là cùng.

— Thôi, hỏi làm gì lời qua tiếng lại làm gì cho mất công. Không ai tin được chuyện đó cả. Yển thế này mà lại đi yêu một thằng con trai như thằng Mạc-Xen thì còn

chuyện nào khôi hài hơn. Bộ trên đời này hết con trai tử tế rồi hay sao mà phải đi mê với ông « con trời gác cửa hộp đêm » đó.

Câu mặt sát của Vinh cũng làm Yến nóng mặt. Nàng không ngờ Mạc-Xen lại là thứ con trai quá tệ đến như vậy. Nàng rùng mình và hối hận vô cùng vì đã trót nhận chai nước hoa của Mạc-Xen đem tới tặng. Quả là một « gánh nặng » cho nàng. Sự giận hờn bỗng dung lại bốc lên ngàn ngút :

— Được rồi, để hôm nào gặp lại, Yến mắng vào mặt anh ấy cho mà xem. Chỉ bịa chuyện.

Vinh cười, chàng có vẻ hả hê lắm, chàng biết đã hạ được địch thủ một quả « nốc-ao ». Tuy nhiên chàng vẫn làm bộ thản nhiên can gián và bồi thêm cho địch thủ một đòn nữa :

— Thôi, gây với lấy làm gì ! Sự yên lặng và thái độ thờ ơ của cô cũng chứng tỏ rồi. Cô có thể mắng một thằng con trai khác lịch sự hơn, mắng thẳng Mạc-Xen tôi e có điều bất tiện, máu... du côn của nó nổi lên...

Yến gạt ngang :

— Thì anh ấy làm gì tôi ? Tôi khỏi có sợ đi.

Vinh vẫn ung dung cười :

— Đã đành là khỏi sợ nhưng nếu nó nói lại có phải là thiệt không. Tốt hơn hết là mình yên lặng, sự yên lặng chính là câu trả lời rồi.

Yến ngồi im, cơn giận vẫn bốc lên ngàn ngút. Giá lúc này mà Yến nắm được đầu Mạc-Xen, Yến nhất định sẽ làm một mách nên thân. Nàng không ngờ Mạc-Xen lại có thể đi nói tầm bậy tầm bạ như vậy được.

Vinh yên lặng lái xe vòng ra xa lộ :

— Mình đi chơi mát một vòng rồi tính chỗ ăn sau ?

Yến gật đầu đồng ý. Vinh lại trở lại câu chuyện bỏ dở lúc nãy :

— Yến đề tôi nói nốt câu chuyện hôm qua cho Yến nghe, chuyện còn ly kỳ hơn thế nhiều. Số là hôm qua thằng Mạc-Xen bắt tôi đón Yến ở đầu đường, nhưng tôi nghĩ làm như vậy không dàng hoàng chút nào, Yến có thể coi thường nên tôi vẽ chuyện nói là xe cần đồ xăng và tôi đói, tôi giục Mạc-Xen. Dừng dằng mãi một hồi lâu thằng Mạc-Xen mới chịu đi. Thế rồi chúng tôi ra bờ sông ngồi ăn, đang ăn thì gặp con bò của thằng Mạc-Xen tới.

Một lần nữa đôi mắt Yến tròn lên :

— Bò của anh Mạc-Xen à, ai vậy ?

Vinh vẫn tủm tỉm cười làm duyên, chàng nhìn Yến vì tưởng rằng Yến ghen. Nhưng rồi Vinh nhận thấy ngay đó chỉ là một cử chỉ rất tò mò của một người con gái ngây thơ thích biết đến chuyện tình yêu của người khác mà thôi.

Vinh làm ra vẻ quan trọng hơn :

— Một cô gái nhảy rất hung dữ. Nhưng đề tôi nói hết cho Yến nghe. Vừa gặp Mạc-Xen, con nhỏ đó nhào tới nắm ngực áo Mạc-Xen mà chửi ầm lên « anh đánh lừa tôi » rồi hạ xuống là « mày lừa dối tao, mày nói mày về quê mà mày không về, mày cứ nhõn nhơ ở Saigon. Mày đi với con nào ? » Trời ơi ! Tôi muốn độn thổ. Tôi bỏ đi ngay lúc đó. Thật ra tôi cũng không phải là bạn bè thân thuộc gì của thằng Mạc-Xen cả. Tôi hay đi chơi và Mạc-Xen là một thằng chuyên bắt địa ở các dancing, chuyên

nghề đánh mướn, nhưng là thứ đánh mướn có hạng chưa đến nỗi bệ rạc quá nên nhiều người hay lắm, cứ tưởng nó là một tay ăn chơi ghê gớm lắm.

Nói tới đây, Vinh ngừng lại để cho những lời tố khổ của mình thấm vào tâm can tì phế của kẻ ngồi nghe.

Quả nhiên những lời tố cáo của Mạc-Xen thấm thật. Thấm vào tâm can khiến Yến nổi da gà.

Nàng hình dung ra khuôn mặt đánh cá của cô bồ của Mạc-Xen mà bỗng thấy rùng mình. Suýt nữa thì nàng đại đột nhận lời Mạc-Xen để rồi vừa bị nhục vừa bị một trận đòn oan. Nàng thở dài nhẹ nhẹ :

— Yến không ngờ đấy nhé.

— Phải rồi, Yến ngờ thế nào được. Trông mặt mũi thằng Mạc-Xen cũng sáng sủa đấy chứ. Hà hà... nhiều người lầm là vậy đó.

Yến lại ngồi im suy nghĩ, vài phút sau, Yến bỗng ngược lên hỏi Vinh :

— Vậy tại sao anh biết là Mạc-Xen hẹn Yến ?

Vinh làm bộ giật mình reo lên

— Ý, suýt nữa tôi quên không nói hết. Sáng sớm nay trong khi tôi đang ngủ thì thằng Mạc-Xen lò dò lần đến. Hi hi... trông nó thảm thương lắm. Đầu nó quấn một miếng băng lòn, áo rách tả tơi. Nó nói là đêm qua về nó bị con bồ ụnh cho một trận tơi bời siêu oách. Sáng hôm nay nó phải trốn đi. Nó xin tôi một cái áo chemise và một đôi giày. Nó thú thật với tôi là có hẹn với Yến chiều nay, nhưng thân tàn ma dại thế này nó không dám đến. Nó nhờ tôi đến báo tin cho Yến.

Bỗng dưng Yến động lòng thương hại cho anh con

trai đã vì nàng mà rán chịu bao nhiêu thiệt thòi kinh khủng đó. Nàng cố dẫu một tiếng thở dài. Rồi sau đó nàng cố quên bằng cách ngược lên hỏi Vinh bằng một giọng đùa cợt :

— Vậy anh ấy có nhờ anh mời Yến đi chơi như thế này không ?

Vinh cười ngược ngáp :

— Lẽ tự nhiên là không, nhưng tôi tự cảm thấy có bổn phận phải mời Yến.

— Nghĩa là mời thế cho anh Mạc-Xen ?

— Không ! Tôi mời cho tôi chứ Mạc-Xen thì «nghĩa vụ» gì.

Nói rồi Vinh cười hề hề, Yến cũng cười. Tuy nhiên đầu óc nàng vẫn còn quanh quẩn nghĩ về chuyện Mạc-Xen và cô bồ của Mạc-Xen. Yến không thể hình dung nổi cô bồ của Mạc-Xen ra sao và «cuộc chiến tranh» đã xảy ra như thế nào đến nỗi Mạc-Xen phải băng đầu, chắc là anh chàng bị đập một cái chai hoặc bị đâm cũng nên. Càng nghĩ Yến càng thấy run sợ nổi da gà. Sau đó nàng nhìn Vinh, nàng không hiểu tại sao Vinh lại kể với nàng câu chuyện đó ? ! Vinh muốn chứng tỏ là Vinh thuộc về... một giai cấp khác không cùng một giai cấp với Mạc-Xen chẳng ? Vinh muốn nói cho Yến thấy rõ chàng không phải là bạn của Mạc-Xen chẳng ? Hay là Vinh muốn... dăm ngã ngay địch thủ từ phút đầu tiên bằng cú đâm hiểm độc nhất để hạ đối phương cho đỡ phiền phức ?

Ý nghĩ đó khiến Yến mỉm cười nàng hỏi Vinh một câu không suy nghĩ :

— Còn anh ?

Đôi mắt Vinh tròn lên ;

— Yến muốn hỏi gì ?

Nụ cười của Yến ranh mãnh :

— Đi với anh liệu có gặp... trở ngại như đi với Mạc-Xen không đây.

Vinh mỉm cười, chàng lắc đầu quầy quậy :

— Tôi khác và Mạc-Xen khác.

— Tất nhiên là khác rồi. Nếu có người túm ngực áo anh thì người đó tất nhiên phải là một người con gái hoặc là một người đàn bà khác chứ nhứt định không thể là cô bồ của Mạc-Xen được.

Câu nói hóm hỉnh đó của Yến khiến Vinh cất tiếng cười vui vẻ, chàng lắc đầu rồi nói :

— Tôi chịu tài nói chuyện của Yến, tuy nhiên tôi không còn biết nói gì hơn là thề với Yến không bao giờ có chuyện đó xảy ra.

— Nhưng nếu có ?

— Nếu có... tôi không làm người. Tôi dám lấy danh dự bảo đảm điều này. Yến đừng nghĩ rằng tôi cũng giống như Mạc-Xen.

Tất cả những lời thề thốt đó của Vinh làm Yến tin tưởng hoàn toàn, nàng ngược nhìn chàng, đổi giọng :

— Nói đùa vậy thôi, Yến không nghi ngờ gì anh đâu. Hơn thế nữa, nếu có chuyện đó Yến cũng đâu có sợ. Bởi một lẽ giản dị Yến và anh mới quen nhau, đâu có gì mà phải giấu giếm. Yến sẽ nói thẳng cho người nào đó biết.

— Người nào ?

— Giả tí như anh có một cô bồ như vậy.

Hai người nhìn nhau cười. Một lát sau, Vinh nhìn Yến, giọng chàng hạ thấp xuống dịu dàng :

— Mình ăn xong rồi đi chơi nhé ?

Yến gật nhẹ :

— Đi thì đi, nhưng Yến nói trước với anh rằng Yến phải về sớm đó.

— Sớm là mấy giờ ?

— Mười hai giờ là cùng.

Vinh im lặng vài giây rồi mới nhoẻn cười nói với Yến bằng một giọng tán tỉnh khá khôn ngoan :

— Tôi cũng chỉ dám mong có vậy thôi. Được hân hạnh đi với Yến đến mười hai giờ là đẹp quá rồi.



Buổi đi chơi với Vinh hôm đó đối với Yến hoàn toàn thoải mái. Vinh đã chứng tỏ chàng là một người biết chiều chuộng đàn bà, lịch sự và ăn chơi rộng rãi, phóng túng như không hề biết đến tiền tiêu ra là bao nhiêu. Tất cả mọi ý thích của Yến đều được chiều chuộng. Đúng mười hai giờ Vinh đã đưa Yến về tới nhà.

Lần thứ hai Yến hẹn Vinh đi ciné. Vẫn lịch sự và chiều chuộng Yến như thường lệ, Vinh đã làm tất cả những gì Yến muốn. Cuốn phim không hay, Yến tỏ vẻ không muốn coi, Vinh đưa Yến về. Yến muốn đi chơi một vòng xa lộ, Vinh ngoan ngoãn làm theo. Trên đường về thành phố, Vinh chỉ cho Yến phòng Vinh ở và Vinh ngỡ ý muốn mời Yến lên chơi, Vinh nói :

— Nếu không có gì trở ngại, tôi mời Yến ghé lên phòng chơi. Tôi mới vẽ một bức tranh cho Yến.

Đôi mắt Yến ngày thơ mở rộng :

— Anh vẽ Yến hay vẽ tranh cho Yến ?

— Vinh tủm tỉm cười :

— Cả hai.

— Nghĩa là anh vẽ Yến để cho Yến ?

Đúng vậy, nhưng chưa xong. Tôi đã vẽ bằng tưởng tượng. Yến có đôi mắt sáng quá, nên khó vẽ vô cùng. Tôi nói thật đó chứ không nịnh Yến đâu. Suốt một ngày hôm qua, tôi đã dành để vẽ đôi mắt mà vẫn không ưng ý.

Yến cười ngẩn ngại. Thật ra lên phòng Vinh là một việc Yến hơi ngại bởi nàng hình dung ra căn phòng của Phăng-Xoa và căn phòng bên cạnh mà một lần nàng đã chứng kiến những hoạt động về đêm không đẹp đẽ gì của nó. Tuy nhiên ở dưới xe này, nhìn lên căn phòng của Vinh ở một đường phố lớn rộng rãi, sáng sủa, Yến tin là căn phòng này không giống như căn phòng của Phăng-Xoa.

Hơn thế nữa, bức tranh mà Vinh vừa nói cũng có mãnh lực lôi cuốn sự tò mò của Yến. Bởi vậy nên Yến nhận lời, tuy thế giọng nàng cũng mang một vẻ miễn cưỡng :

— Cũng được !

Vinh cười, chàng vẫn ngồi yên trước volant :

— Nếu Yến thấy không tiện thì thôi.

Câu nói đó của Vinh có thể coi là một câu nói khích bởi thế, Yến đẩy cửa xuống nói bằng một giọng rất tỉnh :

— Lên thì lên chứ đâu có sao. Anh tưởng Yến sợ à ?

Nói xong Yến cười. Vinh đẩy cửa bước xuống đưa Yến lên những bậc thang. Căn phòng của Vinh ở ngay tầng lầu thứ nhất và ở ngay căn thờ hai nên việc đi lại

cũng dễ chịu, không bị những cặp mắt thiên hạ ở những chỗ như thế này, Yến cho rằng những cặp mắt đầy đen tối, trũng sâu đục vọng thấp hèn.

Phòng Vinh, có hai lớp cửa. Lớp ngoài là cánh cửa gỗ đánh vẹt ni bóng loáng. Lớp trong là cánh cửa lưới đề ngăn muỗi. Đây là một căn phòng khá rộng và lịch sự chứ không phải bê bối như những căn phòng buôn đình khác. Tiếng máy lạnh chạy xè xè. Căn phòng lạnh toát. Trên tường treo la liệt các bức tranh, có những bức đã được đóng khung thật mỹ thuật, nhưng có những bức mới chỉ được căng tạm trên mặt khung gỗ sơ sài. Yến chú ý đến một bức tranh đang vẽ dở còn đặt trên giá vẽ ở phía trong, nàng thấy căn phòng này đúng là một căn phòng lý tưởng của một nghệ sĩ — lẽ tự nhiên là một nghệ sĩ giàu — Nàng cười nói với Vinh một câu khen tặng :

— Phòng anh có vẽ nghệ sĩ quá.

Vinh cười nhún nhún :

— Tôi thích vẽ thì đi học vẽ, thế thôi.

Nói rồi Vinh tiến tới góc phòng kéo dây cho chiếc rideau bằng một thứ vải màu đỏ cuộn lại hai bên. Cánh cửa kính hiện ra cùng với khung cảnh của những nóc phố. Căn phòng sáng sủa hẳn lên. Yến nhìn cái khung cảnh này bằng một đôi mắt say mê, thích thú, nàng nói nho nhỏ :

— Ngồi ở đây mà vẽ thì tuyệt quá rồi.

Vinh trở lại bên Yến :

— Tuyệt thế nào bằng các phòng có bóng giai nhân.

Yến bấu môi cười, nửa đùa cợt nửa thật tình :

→ Anh làm như căn phòng này của anh không hề có bóng giai nhân bước tới bao giờ,

— Tôi nói thật với Yến là căn phòng này chưa hề có bóng dáng một giai nhân bước tới kể từ khi tôi ở đây.

Đôi mắt Yến hóm hỉnh

— Anh nói hơi khó tin rồi đó.

— Tôi xin thề.

— Làm thế nào mà tin được !

Vinh mời Yến ngồi xuống chiếc ghế salon bọc nệm đỏ, sau đó chàng giải thích :

— Cách đây nửa tháng, tôi còn ở một căn phòng ở gần đường Catinat, nhưng bị tội bạn bè phá đám quá, nhất là có một vài cô cũng hay lui tới. Nhưng rồi kinh nghiệm cho tôi biết rằng nếu kéo dài cuộc sống đó thì không bao giờ làm gì được hết. Thậm chí ngay cả trong giấc ngủ đôi khi cũng bị họ quấy rầy đến nỗi nói đến việc vẽ. Bởi vậy nên tôi đã bí mật dọn tới đây. Tôi có thể cam đoan với Yến rằng căn phòng này chưa ai khám phá ra. Mời chỉ có ba người biết đó là tôi, một người tài xế của gia đình tôi để thỉnh thoảng gia đình tôi có sai ai đi kiểm thì tới và người thứ ba là Yến.

Yến cười :

— Hân hạnh quá.

— Thật đó.

— Nếu vậy anh sẽ bị Yến quấy rầy.

— Đó cũng là một điều hân hạnh cho tôi. Chỉ sợ Yến không thêm quấy rầy thôi.

— Được rồi anh sẽ thấy.

Yến đã nói câu đó bằng một giọng đe dọa thân mật, Vinh đứng dậy lảng xảng hỏi Yến muốn dùng nước ngọt

nào hoặc hoa quả kẹo bánh đều có đủ. Yến cũng làm bộ tự nhiên đứng lên :

— Anh đề Yến làm lấy.

Rồi Yến nhanh nhẹn đi vào góc phòng mở frigidaire của Vinh. Có thể nói đây cũng là một cái tủ lạnh loại lớn rất... lý tưởng của tất cả những người con trai.

Phía trên tủ lạnh có một cái ngăn gỗ đóng vào tường để đủ các thứ rượu kè cả champagne. Mở tủ lạnh có đủ các thứ kẹo bánh, trái cây và đồ ăn nguội. Ngăn trên là những hộp bơ, pho mát súc xích, ô liu... Bên cạnh đó là hộp kẹo đủ các màu. Ngăn dưới là những trái táo non nà, một ký nho xanh, vài trái cam, vài trái soài, có cả mận Đalat. Ngăn tủ này rất thích hợp cho những người con trai đã đành, còn thích hợp luôn cho cả những người con gái như Yến. Vinh ngắt một chùm nho rồi nói với Yến :

— Yến ăn uống gì tùy ý.

Yến suy nghĩ một chút rồi chọn một trái táo, một phong kẹo cao su bạc hà. Nàng vừa ăn trái táo vừa nói với Vinh một cách hồn nhiên :

— Nếu Yến có căn phòng như thế này, Yến không cần đi đâu hết.

— Nói vậy chứ nhốt Yến ở đây một ngày là Yến chịu hết nổi rồi.

Hai người trở ra salon, nhưng Vinh đã đặt chùm nho xuống mặt bàn tiến lại giá vẽ :

— Yến cho tôi mười phút, được không ?

Mặc dầu Yến biết Vinh xin mười phút để làm gì rồi nhưng Yến vẫn hỏi :

— Chỉ vậy anh ?

Vinh cầm chiếc bút chì :

— Đề xin theo hình đôi mắt.

— Xấu lắm anh vẽ làm gì ?

Gần như Vinh không cần chú ý tới câu nói đó chàng cho câu nói như một phép xả giao thường thức, nên chàng nói ngay :

— Yển nhìn ra cửa đi nhe.

Ngoan ngoãn như một cô kiều mẫu chánh hiệu Yển ngồi xoay nghiêng người ; nàng vừa cắn trái táo vừa nhìn ra khung cửa kính để thấy những tòa Building cao chọc trời, những cành cây cổ thụ nhiều lá, những cụm mây vàng lơ lửng trên nền trời xanh. Ngồi được năm phút, Yển đã hỏi :

— Xong chưa anh ?

Vinh vừa tẩy xóa vừa lắc đầu :

— Chưa, cho xin thêm bảy phút nữa.

Giọng Yển nũng nịu :

— Lâu quá hà. Anh trả công một trái táo không bỏ đâu. Chút nữa Yển phải lấy về nhà một gói kẹo đấy nhé.

Cái giọng nói nũng nịu trẻ con ấy khiến Vinh thích thú, chàng gật như máy :

— Nếu Yển đủ sức, Yển khiêng cả cái tủ lạnh đó về ăn dần cũng được. Mười phút ngồi làm kiều mẫu của Yển đáng giá gấp trăm lần như vậy.

Yển cười khúc khích :

— Anh nịnh cũng tài lắm đấy chứ.

— Thật hả.

— Chưa gì nữa.

Trả lời rồi Yến liếc mắt nhìn vào bức tranh đang vẽ. Bức tranh không đẹp lắm nhưng mang những nét đáng của Yến trong buổi chiều đầu tiên Vinh gặp nàng. Vinh không phải là một họa sĩ tài hoa lắm, nhưng với « một nhà tri thức tài tử » như vậy cũng đã là tài lắm rồi. Yến thích những đường nét ấy lắm, song nàng lại làm bộ nũng nịu :

— Yến không thích ảnh vẽ Yến mặc áo dài đâu.

— Sao vậy ? Yến mặc áo dài đẹp lắm chứ.

— Không, Yến không thích. Cả năm Yến mới mặc áo dài một hai lần.

Vinh cười hiền lành :

— Như vậy lại càng quý.

— Anh vẽ Yến mặc áo chemise thế này, được không ?

— Lẽ tất nhiên là được.

— Anh sửa lại nhé.

Vinh lắc đầu bưng bình, nhưng là thứ bưng bình một cách dễ yêu :

— Không, để tôi vẽ một bức tranh khác. Bức này là một bức tranh kỷ niệm; không thể thay đổi được gì hết. Có trả tôi ngàn vàng cũng không thay đổi được.

Quả tình Yến sung sướng lắm, nhưng nàng lại làm bộ giận dỗi :

— Ghét anh quá.

Đôi môi Vinh hơi nhếch lên, chàng lại cầm cùi trên giá vẽ. Những đường nét của đôi mắt Yến hiện trên khung. Mặc dầu chỉ mới phát họa, bức hình có thêm đôi mắt trông thật linh động, thật giống Yến. Một cô Yến trong tranh được thần thánh hóa qua khối óc tưởng tượng của

một anh chàng trai trẻ si mê bao giờ cũng vẫn đẹp hơn là người thật, Yến buột miệng khen :

— Đẹp quá.

Vinh trêu Yến :

— Tại Yến đẹp.

— Ừ ừ... không phải, tại anh vẽ đẹp.

Nói rồi Yến giơ tay coi đồng hồ và mặc dầu không có việc gì bận rộn và Yến cũng muốn ngồi lại nói chuyện với Vinh một lát nữa, nhưng con gái thường vẫn hay « giữ giá » nên Yến làm bộ hốt hoảng :

— Thôi chết, Yến phải về.

— Ngồi chơi một chút nữa đã.

Yến lắc đầu quấy quấy làm bộ quan trọng :

— Không được, Yến phải về không có bà bồ la. Yến chỉ xin phép đi lại nhà bạn có một lúc thôi mà đã đi gần hai tiếng đồng hồ rồi. Anh cho Yến về.

Câu nói ngoan ngoãn đầy chân thật đó khiến Vinh hài lòng, chàng không dám giữ nữa mà chỉ cười tỏ vẻ ưng thuận. Yến đứng dậy, vươn hai tay vuốt lại mái tóc, nàng còn hỏi Vinh :

— Bao giờ xong bức tranh này ?

— Chưa biết.

Yến vừa bước ra tới cửa vội dừng lại, tròn mắt lên nhìn Vinh :

— Sao lại « chưa biết » là thế nào ?

Vinh mở rộng cánh cửa cho Yến :

— Tại vì vẽ theo thể hứng.

— Yến muốn anh vẽ càng sớm càng tốt để Yến tới khiêng về.

— Đâu có dễ thế được.

— Còn gì nữa ?

Dáng Vịnh lưng khùng :

— Còn nhiều chuyện lắm. Hôm nào vẽ xong bức tranh này mình phải đi ăn đi chơi một bữa khánh thành. Rồi khi nào tôi vẽ xong bức tranh thứ hai của Yến, Yến mới có quyền mang bức tranh này về.

Yến tủm tủm cười đầy thích thú, nàng nhìn Vinh bằng ánh mắt ấm dịu, thân mật như... đã quen nhau từ lâu, như...đã có gì với nhau rồi.

Nàng muốn nói một câu «Anh dễ thương quá». nhưng xét thấy câu nói đó có vẻ táo bạo nên nàng lại thôi. Nàng đi nhanh xuống cầu thang. Vinh đi theo nàng, giọng Vinh ngập ngừng cất lên :

— Bao giờ mình gặp nhau ?

Yến vừa đi vừa suy nghĩ, xuống tới lẽ. đường Yến dừng lại trong bóng rợp của mái hiên :

— Thử bảy nhé.

— Hôm nay là thứ mấy rồi ?

— Thứ Ba.

Vinh nhăn nhó :

— Trời ơi ! lâu quá. Từ nay tới thứ bảy xa như cả mấy triệu năm. Thứ năm được không ?

Kể ra thì thứ năm Yến cũng không có chuyện gì làm cả, tuy nhiên Yến vẫn làm điệu suy nghĩ một chút rồi mới ngược lên :

— Với một điều kiện.

— Bất cứ điều kiện gì.

Yến hóm hỉnh :

— Anh phải vẽ xong bức tranh.

— Nếu cần, ngày mai sẽ xong ngay.

Tiếng Yến cười ròn rã :

— Như vậy thì được.

— Chiều thứ năm, tôi chờ Yến ở đây hay tôi đi đón Yến tới ?

Lại một phút suy nghĩ rồi Yến nói :

— Thôi anh chờ Yến ở nhà đi.

Yến vẫy taxi, Vinh bắn khoăn

— Đề tôi đưa Yến về.

— Không cần, Yến còn lại nhà người bạn. Yến sợ làm mất cảm hứng của họa sĩ. Anh lên vẽ đi. Nhớ vẽ cho đẹp.

Nói rồi Yến bước lên taxi. Vinh đóng cửa xe cho Yến, chàng tần ngần đứng nhìn theo. Yến xoay người lại vừa cười vừa đưa tay lên vẫy nhẹ nhẹ. Yến thấy cái dáng Vinh đứng trong ánh nắng buổi chiều thật đẹp. Nàng bỗng thấy thích thú như vừa bắt được một cái gì. Bao nhiêu hình ảnh những chàng trai quen biết với Yến mờ nhạt hẳn đi để nhường chỗ cho Vinh rực rỡ trong ánh nắng. Lúc này Vinh đối với nàng như hình ảnh hoàn toàn nhất, không có gì có thể chê trách được.

Buổi chiều thứ năm, Yến sửa soạn rất kỹ, trang điểm thật đẹp để đến nơi hẹn với Vinh. Nàng buộc ngược mái tóc làm thành một chiếc đuôi, kiểu này có vẻ cũ, nhưng bởi có những mái tóc xỏa rối một cách cố tình lại trở nên vô cùng mới mẻ.

Nàng vận chiếc áo: chemise màu đỏ, đốm đen và có loáng thoáng một vài «đường nét Picasso» màu tím, chiếc jupe serrée màu hồng nhạt. Bộ đồ nàng mới may và mặc lần thứ nhất. Ngắm bóng mình trong gương, Yến tự bằng lòng mình, nàng thoáng mang cái cảm tưởng mình là một cô đào chiếu bóng Tây Phương.

Yến tới phòng trong khi Vinh ngồi chờ sẵn sàng ở salon. Chàng vận bộ pyjama màu nâu sẫm, viền xanh. Chàng mang đúng cái vẻ của một công tử con nhà giàu hay ít ra cũng là một công tử chức loại sang. Chàng nhìn nàng bằng đôi mắt rực lên những tiếng reo vui Yến có cảm tưởng nếu bây giờ chàng có sẵn tới, ghì lấy nàng trong vòng tay, Yến cũng sẽ... ngoan, ngoan đứng im. Và nếu chàng nói chàng yêu Yến và chàng hôn Yến, Yến cũng sẽ không có phản ứng gì hết. Có lẽ là Yến chỉ biết khép đôi mắt lại...

Nhưng chàng chỉ nhìn say đắm như vậy thôi, chàng vẫn lịch sự như bao giờ. Chàng đứng dậy và không hiểu vì thói quen lịch sự hay vì một lý do nào khác chàng xoè tay bắt tay Yến, giọng chàng trách móc :

— Yến đến muộn.

Yến chỉ cười, chàng nói tiếp :

— Làm gì mà bây giờ mới tới ?

— Em... bận một chút.

— Anh chờ em từ mười hai giờ trưa.

Đây là lần thứ nhất Vinh xưng hô «anh em» với Yến. Tiếng Yến cười ròn tan :

— Gì mà sớm vậy ?

— Tại em tới muộn nên cho là anh chờ sớm, nếu em đến từ mười hai giờ thì chờ đợi rất vừa, không có gì là sớm cả.

Yến bĩu môi cười, nàng cho là Vinh lý luận tuy ngang nhưng hay hay. Nàng để ý kiểm bức tranh hôm nọ vẽ dở dang, nhưng không thấy. Vinh hiểu ý Yến muốn tìm gì, nhưng chàng lờ đi, chàng hỏi Yến một câu khác :

— Em uống gì ?

— Đề ềm lấy.

Nói rồi Yến vào chỗ để tủ lạnh. Nàng chọn một hộp nước cam rồi trở ra. Vừa đưa hộp nước cam cho Vinh, Yến vừa nói :

— Anh mở hộ em đi,

Và trong khi Vinh lúi húi mở hộ cam thì Yến hỏi :

— Bức tranh của em đâu anh ?

Vinh ngược lên tùm tùm cười :

— Anh vẽ xấu quá nên vứt đi rồi.

Khuôn mặt Yến xịu ra :

— Thật hả.

Vinh vẫn chỉ cười dài :

— Nói vậy chứ có em tới đây còn phải treo bức tranh đó làm gì. Anh dẹp đi rồi, chừng nào em về anh mới treo và treo trên đầu giường ngủ.

Nụ cười của Yến lại nở ra tươi tắn tuy nhiên nàng vẫn lắc đầu nũng nịu :

— Không, em muốn coi. Chắc anh chưa vẽ xong nên anh nói vậy để gạt em chứ gì ? Anh không cho em coi, em đi về ngay bây giờ ạ.

Vinh mang ly nước lại đưa cho Yến rồi chàng nhìn nàng mỉm cười, chàng bắt nàng ngồi xuống ghế salon rồi nói bằng một giọng trịnh trọng :

— Được rồi, em muốn coi thì không khó khăn gì hết, nhưng phải tuân theo những điều kiện sau đây, em có dám hứa không ?

Yến dậm lì

— Gì mà không dám, anh nói đi.

— Em phải ở lại đây với anh tới chiều tối để ăn mừng ngày « khánh thành » bức tranh này, phải uống champagne với anh. Chịu không ?

Yến làm bộ sợ hãi, nàng tròn tròn mắt lên một cách duyên dáng :

— Chịu... nhưng... em chỉ có thể ở được tới sáu bảy giờ là nhiều.

— Phải tám chín giờ mới cho em về.

— Không được đâu.

Coi bộ Vinh cũng đã vừa ý bởi con gái bao giờ cũng đòi về sớm, nhưng nếu cố giữ, họ cũng có thể ở lại nửa giờ hoặc một giờ là nhiều. Đôi khi nếu họ thích họ sẽ cố tình làm như quên giờ là thường. Do đó Vinh nói lảng sang chuyện khác :

— Bây giờ em nhắm mắt lại.

Yến ngơ ngác :

— Chi vậy anh ?

— Anh nói em cứ việc nhắm mắt lại, một phép lạ sẽ hiện ra như cây đũa thần.

Yến ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nàng tính hé mắt nhìn coi xem Vinh làm gì cho biết nhưng Vinh kiểm soát rất kỹ. Bàn tay đóng chặt mắt Yến lại, giọng chàng trẻ trung như con nít :

— Không chơi hé mắt để nhìn đâu nghe.

Yến đành nhắm mắt thật chặt. Trong khi đó Vinh đi nhanh về phía góc nhà kéo tấm rideau cho hai cánh màn cửa sờ thu lại hai bên.

Sau đó chàng nói :

— Xong rồi.

Yến mở choàng mắt ra : trên khung kính Vinh đã trang hoàng thật khéo. Bức tranh vẽ hình Yến nằm chính giữa trong một chiếc khung tuyệt đẹp mà Yến chưa từng được trông thấy bao giờ. Xung quanh khung ảnh có những mảnh lụa đỏ kết hoa cổ kính như bức hình hoàng hậu. Rải rác trên mặt kính, Vinh vẽ những ngôi sao trên khung trời xanh. Quả thật trò chơi này Vinh đã phải làm rất công phu. Yến ngẩn ngơ một vài giây rồi suýt xoa khen :

— Đẹp quá.

Và nàng đứng dậy tiến tới bên bức hình. Trong một góc khung, có một tấm biển đỏ khắc trên một miếng lụa hàng chữ màu trắng « Dành tặng Yến — kỷ niệm ban đầu » Vinh đứng im, theo dõi từng cử chỉ của Yến. Tất cả, Yến mang một vẻ thơ ngây đến bé bỏng. Vinh tiến tới thật gần bên Yến.

Có thể nói đó là những bước dò dẫm, những bước tiến khôn ngoan của một con thú sắp vồ mồi. Yến đứng im không nhúc nhích, nàng vẫn nhìn lên bức tranh, nhìn lên khung kính, trong khi đó nàng biết rất rõ ràng Vinh

đang tiến tới bên nàng. Nhưng nàng không dám ngoảnh lại, nàng ở trong cái thế chờ đợi như một kẻ bị bao vây chỉ chờ mỗi cách cuối cùng tốt nhất là cách chờ đợi. Thật ra lúc này Yến không hề có một ý nghĩ nào rõ rệt, chấp thuận, hay không chấp thuận, đó là điều Yến không hề nghĩ tới nữa, nàng bỗng cho như vậy là thừa

Vinh đã tiến tới sát bên Yến. Mùi nước hoa của Yến lẫn lộn với mùi mái tóc, mùi thơm của da thịt con gái phả lên mặt chàng. Sự yên lặng của Yến như một sự khuyến khích.

Vinh đặt nhẹ bàn tay lên vai nàng, người con gái vẫn đứng im, đứng im trong một niềm hồi hộp nín thở. Hơi thở của Vinh mất cả nhịp điệu thường lệ, giọng chàng đại đi trong tiếng gọi :

— Yến ! Yến !

Người con gái quay lại rất từ từ, mái tóc ngã xuống vai Vinh. Vọng tay Vinh đan mê khếp lại. Nụ hôn thử nhút trao đổi nóng bỏng trong hơi thở. Người Yến mềm ra như một sợi bún. Yến gọi tên Vinh như từ trong giấc mơ. Tiếng nói yêu thương lúc này hoàn toàn vô nghĩa. Hai người ghì lấy nhau không muốn rời.

Mười phút sáu, Yến mới gỡ tay Vinh ra, tiếng nàng thì thầm

— Anh làm rối hết tóc em.

Vinh cười, lăn xả tội :

— Tóc em sẽ còn rối hơn thế nữa.

Yến sung sướng mỉm cười, nàng vuốt bàn tay trên mái tóc người yêu. Bây giờ những tiếng nói yêu thương mới bắt đầu.

Sau đó Vinh đứng lên :

— Anh phải mở champagne ăn mừng buổi thứ nhứt trong tình yêu này.

Yến kêu giầy lên :

— Em không uống được đâu.

— Không uống cũng phải uống, champagne này ngọt lắm, không say đâu mà sợ.

Vinh đi ngay tới tủ lạnh chọn một chai rượu đã được để sẵn trong một chiếc « sô » đựng đá. Tiếng nút chai champagne nổ ròn tan, Vinh mang tới chiếc ly đặt trên bàn rồi đi lấy thêm một hộp biscuit. Chai rượu rót ra hai chiếc ly trong vắt. Vinh nâng ly :

— Mừng em đẹp mãi và chúng mình...yêu nhau mãi..

— Mừng... bức tranh rất đẹp của anh.

Tiếng ly thủy tinh chạm nhau, Vinh uống một hơi trong khi Yến vẫn còn ngần ngại chưa dám uống, Vinh phải thúc giục đến lần thứ ba, Yến mới chịu uống. Đúng như lời Vinh nói, đó là một thứ rượu ngọt, thơm vô cùng Yến thấy bằng lòng với cái thú của những kẻ giàu sang này. Nàng nhón một chiếc bánh chấm với rượu, ăn một cách ngon lành. Yến tự cho là cuộc đời đã đầy đủ quá, cuộc đời đã chiều đãi mình quá, đôi mắt nàng long lanh nhìn Vinh, tiếng nàng thật ấm :

— Em yêu anh.

Rồi hai người lại quấn lấy nhau, những vòng tay khấn khít như không thể rời nhau được nữa. Hạnh phúc đến với Yến như một bầu trời nổi cơn dông ngoài kia. Yến muốn trời mưa thật lớn để nàng và Vinh được hưởng trọn vẹn hạnh phúc này. Và trời đã chiều Yến, cơn mưa ập xuống ngay.

Yến đã uống tới ly rượu thứ hai. Đúng là thứ rượu ngọt, không say. Người Yến chỉ hơi nóng lên một chút xiu thôi, mặt Yến có lẽ cũng chỉ hơi nặng, nhưng không sao. Yến vẫn còn tỉnh táo lắm. Nàng vừa nâng ly vừa cười đùa với Vinh :

— Bây giờ mừng cho cái gì ?

Vinh hôn lên cổ Yến

— Mừng cho trời mưa rất đẹp. Mừng cho loài người biết thú yêu đương.

Cái hôn lạ lùng khiến người Yến quẩn lên như bị điện giật, nàng rụt cổ lại, cười khanh khách. Hình như men rượu khiến Yến bạo dạn hơn ngay cả trong ý nghĩ, nàng nói bừa :

— Mừng cho căn phòng này của chúng mình.

Ly rượu thứ hai cũng đã hết, Vinh rót ly rượu thứ ba, nhưng Yến đã sua tay :

— Thôi, em không uống được nữa.

Và nàng cười cợt :

— Anh định đầu độc em hay sao đây ?

Vinh gạt đầu, vẻ bướng bỉnh, nhưng tất nhiên là thứ bướng bỉnh dễ thương :

— Không đầu độc em thì đầu độc ai ?

Yến lại cười khanh khách, tiếng cười trong như pha lê vỡ. Nàng nâng ly rượu thứ ba lên môi nhưng rồi nàng lại đặt xuống bàn

— Em muốn ăn một trái giẻ mát.

— Để anh lấy trái xá-lị cho em.

— Không, để tự em làm lấy.

Nói rồi Yến đứng dậy đi về phía tủ lạnh, nàng tìm một trái xá lị cắn ăn luôn cả vỏ nhồm nhoàm. Vinh thấy cái dáng điệu ấy một cách thích thú, chàng bỗng nhận ra rằng một người con gái cầm một trái chín ăn uống như vậy mang một vẻ quyến rũ đặc biệt như chính chàng đang được sống lại với thời... ăn lòng ở lỗ cổ xưa. Cái dáng điệu đó không khác nào người ta thấy rõ rệt cảnh người con gái trong trắng ăn trái cấm.

Yến vừa ngồi xuống chiếc giường trải niệm đồ vừa cười hất hàm hỏi Vinh :

— Anh ăn không ?

Lẽ tự nhiên là Vinh gật đầu dù chàng có muốn ăn hay không. Chàng tiến lại, ngồi xuống bên. Yến và chàng kéo tay nàng để trái xá lị vừa đúng tầm, chàng cắn một miếng nhai ngon lành. Yến nũng nịu đùa :

— Anh ăn tham quá hà.

Vinh cười, chàng vòng tay ôm ngang người Yến. Yến ngồi im, nàng vẫn ăn một cách hồn nhiên để mặc Vinh ghi lấy nàng, đôi môi Vinh hôn lên má lên cổ nàng khá táo bạo. Năm phút sau, Yến không chịu được nữa, nàng để trái xá lị còn lại đúng một nửa, lăn trên mặt nệm. Tiếng cười của nàng nhẹ nhẹ. Và Yến biết rõ hơi men rượu bắt đầu ngấm cộng với sự mơn trớn của Vinh từ đôi môi tới bàn tay khéo léo, Yến thấy rạo rức, máu chạy rần rật trong cơ thể.

Nàng muốn chống đối, nhưng không hiểu vì sao nàng không thể chống đối được. Vì nể Vinh hay vì chính nàng không muốn dứt ngang cái cảm giác kỳ diệu hiện tại, Yến không biết, nàng không cần biết gì nữa. Tự trong

lòng Yến bỗng nổi lên một ý nghĩ táo bạo, đó là sự chấp nhận, sự hưởng thụ, sự tò mò đến mình đi tới, đi tới nữa. Mỗi bước tiến tới, mỗi giây phút Yến càng thấy cảm giác đó mới thêm, lạ thêm, tuy từ trong sâu thẳm của ý nghĩ một cái gì như lương tâm, như lòng danh dự của người con gái vẫn nhắc nhở nàng rằng làm như vậy là không nên hãy dừng lại. Nhưng Yến bây giờ như người đổ dốc sâu trượt rồi, nàng không thể dừng lại được nữa.

Hơi thở của Vinh dồn dập, nóng bỏng bên tai Yến và tiếng chàng cất lên lạc lõng:

— Anh yêu em, Yến ! Anh yêu em !

Tiếng nói đó quả là một sự tai hại vô cùng, tiếng nói như đánh thức Yến thoát khỏi một cơn mê. Nếu Vinh đừng nói gì hết, Vinh yên lặng và... cứ hành động, có thể Yến sẽ nương theo cái đà đó, lăn hoài, lăn đến phút cuối cùng của sự đắm mê. Nhưng trong giọng nói lạc lõng nồng hơi rượu đó đã đem tới cho Yến một cảm giác khó chịu và do đó Yến chợt tỉnh, Yến hoảng hốt đến độ co quắp cả người lại, nàng đẩy tay Vinh ra, sự phản kháng có phần quyết liệt.

Vinh cố chồm tới, nhưng lần này Yến đã vùng vẫy được, nàng kêu lên

— Đừng anh...

Tiếng kêu đó và sự Yến vượt khỏi tầm tay của mình đã làm Vinh thức tỉnh mau chóng. Chàng cũng choàng dậy và chàng nhận rằng cử chỉ của mình đã đi quá lối. Dù sao chăng nữa thì trong lần yêu đương thứ nhất này Vinh cũng không có quyền làm như thế. Chàng sửng người ngồi im nhìn Yến cài lại những khuy áo. Yến ngượng ngập, hai bàn tay nàng run lên vì mệt mỏi. Nàng đứng dậy đi nhanh vào phòng rửa mặt.

Yến nhìn rõ bóng mình trong gương, mái tóc xỏa rối, trên mặt lấm tấm vài giọt mồ hôi, khuy áo tuột gần hết phơi một mảng cổ và ngực trắng nõn nhai.

Yến cài nhanh lại khuy áo nhét vào trong jupe cho gọn gàng, nàng vừa thở hỗn hển vừa tìm lược chải lại mái tóc. Nàng thấy đầu nặng nặng, mi mắt cũng như muốn sụp xuống. Nàng đứng thở dốc một lát, vừa ngượng ngập vừa sợ hãi. Nhưng đến bây giờ, quả thật Yến nhận thấy rằng dù sao những giây phút vừa qua cũng đã mang tới cho nàng một vài cảm giác kỳ lạ chưa bao giờ nàng được hưởng, chưa bao giờ nàng có thể hình dung ra được.

Năm phút sau, Yến trở ra, Vinh vẫn còn ngồi đó, lờn như Vinh hối hận về hành động vừa qua của mình nên chàng ngược lên nhìn Yến thật nhanh rồi lại cúi xuống. Tiếng chàng dịu lại :

— Anh xin lỗi...

Yến tủm tủm cười, nàng thấy nguyên cái thái độ hối hận đó của Vinh cũng đáng được tha thứ rồi. Khi yêu nhau người ta dễ dàng tha thứ cho nhau. Hơn thế nữa, khi yêu nhau người ta thường nhận định một cách chân thành rằng người yêu của mình không hề có lỗi trong những cử chỉ yêu đương dù đôi khi là quá đáng. Bởi vậy Yến cũng sà xuống bên Vinh, nàng ghé đầu vào vai chàng :

— Không, anh không có lỗi gì cả.

Vinh ngược sang nhìn người yêu, chàng không thể nào ngờ Yến lại dễ dàng tha thứ cho mình đến như vậy, chàng mỉm cười.

Nhưng tiếng Yến nửa di dỏm, nửa nghiêm nghị đã văng lên :

— Nhưng lần sau đừng làm như vậy nữa.

Vinh gật nhẹ :

— Nhất định lần sau anh sẽ... đang hoàng hơn. Em đừng giận anh nhé,

— Không ! Bao giờ em cũng yêu anh.

Sau đó hai người lại ghì lấy nhau, trao đổi một nụ hôn. Nhưng cả hai cùng cảm thấy một cái đích thực rằng nụ hôn bây giờ không còn mang trọn vẹn ý nghĩa đắm thắm như cách đây nửa giờ nữa, bởi họ đã để cảm giác xâm lấn qua những thái độ vượt quá nụ hôn của một đôi tình nhân.

Giữa lúc đó cánh cửa phòng Vinh bỗng bị đẩy tung ra. Vinh và Yến cùng giật nảy mình buông nhau ra, cả hai cùng tròn mắt lên nhìn. Khuôn mặt Mạc-Xen hiện ra đầy giận dữ. Mạc-Xen dăm dăm nhìn Yến rồi lại nhìn Vinh như muốn ăn tươi nuốt sống. Giọng nó hách dịch, ngang tàng :

— Các người làm gì vậy ?

Vinh đã đứng dậy, nhưng Mạc-Xen quát lên :

— Ngồi im đó.

Yến biết tình trạng này không thể yên ổn được, bởi vậy nên nàng can thiệp ngay bằng cách thản nhiên nói với Mạc-Xen :

— Làm gì mà hung hăng thế. Ngồi chơi đi Mạc-Xen, đáng lẽ vào phòng chúng tôi anh phải gõ cửa.

Mạc-Xen đã giận càng giận, nhưng với một người đàn bà nó biết không thể giở trò vũ phu ra ngay được nên nó bưng bình gác một chân lên thành ghế salon, chiếc giày mũi nhọn hoắc của nó đầy cát, cù mem đến gần rách giọng nó lắc cắc ;

— Không muốn gõ cửa, được không? Đề coi các người diễn trò con khỉ chứ.

Yến đứng phắt dậy:

— Tôi cấm anh nói láo.

— Tôi cứ nói.

— Anh ăn đòn bây giờ anh ạ.

Không hiểu do một phản ứng tự nhiên nào, Yến cúi xuống rút phắt ngay chiếc giày cao gót ra, nàhng hất hàm:

— Anh nói nữa đi coi.

Từ vầy Vinh ngồi chết cứng trước sự hiện diện đột ngột đặng đặng sát khí của Mạc-Xen, bây giờ thấy Yến làm dữ, Vinh càng ngàng người rà, trở mắt lên nhìn, chàng không thể ngờ được Yến lại có thể phản ứng vững vàng liêu lĩnh như vậy được. Chàng hồi hộp theo dõi Mạc-Xen xem thái độ của anh chàng này ra sao. Chàng nghĩ thầm nếu anh chàng Mạc-Xen nổi máu du côn lên thì bắt buộc, dù thua chàng cũng phải nhào tới đề bảo vệ Yến, dù chết cũng phải bảo vệ tới cùng. Do đó, Vinh hờm sẵn một thể tấn công chớp nhoáng.

Có lẽ Mạc-Xen cũng hiểu như vậy nên nó liếc mắt nhìn Vinh thật nhanh. Sau đó nó quay sang nhìn Yến vắn nhăm nhăm cầm chiếc giày cao gót. Mạc-Xen đã từng bị ăn gót bịt đồng một vài lần. Thật ra Mạc-Xen hơi ngán cái thứ khí giới này của đàn bà. Đập vào đầu một cái có thể lủng một lỗ sâu, máu phun ra như chơi. Vì vậy Mạc-Xen cũng vội vàng đứng né sang một góc tường. Tuy nhiên đã trót làm anh hùng, nó làm luôn. Nó cười nhạt nhìn Yến:

— Em thử đánh anh đi coi.

Có lẽ Yến cũng đã nhận rõ thấy sự... lùi bước của Mạc-Xen và thêm vào đó là hơi men rượu champagne còn khiến nàng liêu lĩnh thêm nên nàng vẫn nhắm nhắm nhắm chặt mũi giày :

— Anh nói lão nữa đi, tôi đánh thật.

Mạc-Xen bấu môi :

— Hơi sức em được là mấy.

Yến cũng bấu môi :

— Thử coi thì biết ngay.

Mạc-Xen thấy cần phải đổi ngay chiến lược. Sự giao thiệp này với đàn bà con gái bao giờ cũng bất lợi, chẳng lẽ đường đường một đấng nam nhi như thế này mà lại đi đánh nhau với đàn bà thì mất hết hào khí đi, vô phúc lại bị một cái gót giày vào mặt nữa thật là không còn sự thiệt thòi nào hơn, không còn cái nhục nào hơn.

Ngay buổi tối hôm nay « anh hùng hào kiệt » ở khắp cái thành phố Saigon này sẽ đồn đại ầm lên rằng «—Thằng Mạc-Xen bị một em con nhà lành nện cho một cái gót giày toé máu đầu ».Ồi còn gì là tăm tiếng. Chúng nó sẽ nhìn Mạc-Xen bằng những đôi mắt nửa thương hại nửa khôi hài.

Chính vì lẽ đó mà người ta thấy những tay anh chị khét tiếng, những tên du đảng nổi danh đánh lộn như cao bồi Texas thường sợ đàn bà con gái nhất là sợ vợ, sợ những cô tình nhân có máu... đánh văng mạng trong người.

Thật ra trong trường hợp này, Mạc-Xen cũng không thể học tới chữ ngờ. Nó tưởng bắt nạt Vinh và Yến dễ dàng như giết sâu bọ, không ngờ gặp Yến phản ứng lại quá mạnh mẽ như vậy. Bây giờ cách tốt hơn hết là chia mũi dùi vào Vinh, có đánh Vinh nó cũng còn được cái tiếng. Nghĩ vậy Mạc-Xen liền xua tay :

— Thôi, để lúc khác anh nói chuyện với em. Bây giờ em nên đứng lùi sang một bên cho anh nói chuyện với thằng bạn vô lương này của anh một chút. Em đứng lùi ra đi.

Nói rồi Mạc-Xen bước lên một bước định tiến tới trước mặt Vinh, nó cũng đề phòng sự tấn công bất ngờ của Yến trong cái bước tiến đó.

Yến liếc nhìn Vinh thật nhanh. Nàng thấy Vinh hơi chuyên người một chút, song thật ra thì Yến thấy rõ Vinh cũng ngán Mạc-Xen. Và Yến hiểu rõ rằng nếu đề Mạc-Xen «nói chuyện» với Vinh, nó sẽ nói bằng tay chân. Vinh sẽ thua. Bởi vậy nàng thấy cần phải lợi dụng cái «khí thế đàn bà» của mình can thiệp ngay. Yến vùng mạnh gót giày quất lên

— Anh bước tới một bước nữa tôi đánh anh. Muốn nói gì thì nói nhưng đừng xa ra.

Tiếng quất đó của Yến khiến Mạc-Xen đứng sững ngay lại, đôi mắt nó tròn tròn lên nhìn Yến, nó biết chắc chắn rằng nếu nó tiến lên một bước nữa thế nào nó cũng bị một cái gót giày vào đầu. Bởi vậy nó đứng im, sự tức giận xen lẫn với đau đớn. Không còn gì đau đớn hơn khi thấy người yêu mình đã ở trong tay kẻ thù, đứng hẳn về phía kẻ thù. Nó có cảm tưởng bị phản bội trắng trợn, bị phản bội mà không mở mồm nói được một lời để sỉ nhục kẻ phản bội, bởi thật ra nó không có quyền hành gì để sỉ nhục Yến cả. Sự thực hiển nhiên là Yến chưa hề có một lần tuyên bố yêu đương gì với nó hết.

Lợi dụng trong tình thế gay cấn này, Vinh cũng đã từ từ đứng dậy, chàng đứng xáp lưng vào tường, đôi mắt liếc nhanh một chiếc tượng đàn bà bằng đồng để trên bàn

gần đấy. Chàng trù tính rằng nếu Mạc-Xen vừa kịp giờ tay lên, chàng sẽ phải quật ngay bức tượng đồng đó vào mặt nó. Thật ra trong đời Vinh, chàng không hề thích đánh nhau với ai hết, dù là với một kẻ yếu hơn mình, nhưng trong trường hợp đặc biệt này, đứng trước mặt người đẹp, không có cách nào khác, đánh rồi chết cũng được. Vả lại cái thái độ ngang ngược của Yến tử nẩy tới giờ cũng đã khuyến khích chàng rất nhiều.

Bầu không khí vụt trở nên im lặng một cách nặng nề. Cả ba đối thủ đều đứng găm gù nhau như những con hổ đối tranh mồi. Chỉ cần một tiếng động mạnh là tất cả có thể nhảy xổ tới quật nhau những đòn cần thận.

Nhưng rồi tiếng thở dài của Mạc-Xen khiến bầu không khí xẹp đi như một cái bánh xe hơi đang căng đầy bỗng bị xì hơi. Giọng Mạc-Xen đầy cay đắng, nó nói với Yến

— Tôi không ngờ Yến có thể đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy được đấy. Tôi đâu có làm gì để cho Yến phải đối xử như vậy ?

Bỗng nhiên câu nói đó của Mạc-Xen cũng làm Yến suy nghĩ và thoáng mang một chút hối hận. Kể ra nàng cũng đã đối xử với Mạc-Xen một cách khá tàn nhẫn thật. Nàng chớp mau mắt, giọng nàng trở nên mềm dịu ấp úng :

— Tại anh... hung hăng quá... làm Yến sợ.

— Yến hiểu tại sao tôi làm vậy chứ ?

Yến không trả lời câu hỏi đó của Mạc-Xen, nàng cúi đầu quay sang nhìn Vinh.

Mạc-Xen biết rằng sự tấn công Yến bằng mặt tình cảm như thế đủ mang đến một kết quả rõ rệt, nó bởi tiếp luôn một câu nữa

— Tôi nói thật với Yến, nếu co thể chết được vì Yến tôi cũng chết, đừng tưởng tôi sợ đâu. Một cái gót giày, một cái tượng đồng đen kia vào đầu đã ăn thua gì đối với sự đau đớn hiện tại của tôi. Mà ví dụ nếu tôi có vỡ đầu thì chắc chắn cũng không ai ra thoát khỏi căn nhà này.

Nếu có ra thoát chẳng nữa thì trừ phi có trốn sang Tây sang Lào, chứ còn ở cái đất Saigon này, tôi đồ ai sống nổi đấy. Muốn sống thì chặt đầu tôi chứ đừng có đánh vỡ đầu tôi.

Nói đến đây, Mạc-Xen bỗng dừng thấy « cảm khái » vô cùng vì cái sự hào hùng đó của chính mình và nhất là sự hành văn vô cùng lưu-loát càng khiến nó « hứng khởi » thêm, nó liếc nhìn Vinh thật nhanh.

Trong khi đó Vinh cứ đứng ngây ra, trong lòng thầm phục Mạc-Xen vì kinh nghiệm đánh lộn của nó. Chàng mới chỉ liếc nhìn pho tượng mà nó đã biết chàng định dùng pho tượng đập vào đầu nó, kể Mạc-Xen cũng là tay đánh lộn già giặn lắm rồi, như vậy thì chưa chắc gì chàng đã quật nổi pho tượng lên đầu Mạc-Xen được. Nghĩ vậy và trong lúc không khí đã có vẻ dịu dịu. Vinh liền lên tiếng nói với Mạc-Xen bằng một giọng nhún nhường

— Thôi mà, Mạc-Xen ! Chỗ anh em với nhau, cậu làm quá.

Mạc-Xen bĩu môi :

— Tôi cóc anh em với cậu. Ở đời này anh em bạn với nhau thường phản nhau, thường giết nhau. Đời vẫn khổn nạn thế đấy vẫn chó đều thế đấy.

Câu triết lý ần ương này của Mạc-Xen khiến Yến phì cười, nàng nhìn Mạc-Xen bằng đôi mắt vui vẻ, giọng nàng trong trẻo :

— Có chuyện gì đâu mà anh làm ghê vậy ?

Mạc-Xen lại bĩu môi

— Không có chuyện gì à ? Mấy người làm như thế mà còn nói không có chuyện gì thì lạ thật. Mấy người còn tính... làm tôi đau nữa mới kêu là có chuyện ?

Câu nói này của Mạc-Xen khiến Yến đỏ mặt, nàng thấy rõ là Mạc-Xen đã đi quá trớn, Mạc-Xen không có quyền hành gì để nói như vậy, bởi một lẽ rất giản dị là Mạc-Xen không phải là người yêu của nàng, chợt nhớ tới câu chuyện Vinh nói với nàng về sự nói dóc của Mạc-Xen rằng nàng đã trở thành tình nhân của Mạc-Xen, Yến thấy cần phải chứng tỏ trước mặt Vinh là giữa nàng và Mạc-Xen không hề có chuyện gì với nhau hết nên nàng nói ngay

— Chúng tôi làm gì đâu mà anh kêu là «có chuyện» ? Bộ anh tính cấm, luôn người ta không được phép yêu nhau hay sao đây ?

Mạc-Xen sửng người, nó trở nên ngượng ngập, giọng nó ấp úng

— Nhưng... dù sao các người cũng nề tôi một chút chứ.

Yến cười khẩy :

— Nể anh là thế nào ? Chúng tôi nói chuyện với nhau ở trong buồng, anh tông cửa nhào đại vô chứ ai làm gì trước mặt anh mà anh kêu ca dữ vậy ?

Câu trả lời của Yến còn làm cho Mạc-Xen chết cay chết đắng hơn. Nó bị dồn vào thế bí, cứ đứng ngây ra không biết phải ăn nói thế nào nữa. Vinh tình ý nhận ra ngay sự cay đắng, kệt cứng đó của Mạc-Xen, chàng không

muốn gây thêm chuyện lôi thôi nên chàng gỡ ngay cho Mạc-Xen bằng cách nói lảng :

— Thôi mà, bỏ qua chuyện đó đi. Cậu ngồi chơi, uống cái gì nhé.

Mạc-Xen vẫn đứng ngây ra như một pho tượng. Sự cứu gỡ lộ liễu của Vinh không làm Mạc-Xen bớt được chút nào, nó còn thấy bức bối hơn. Nó lầu nhàu trả lời :

— Tôi không khát.

Vinh cố tạo một nụ cười :

— Thì làm một chút whisky vậy.

Mạc-Xen nhìn chai champagne, nhìn mấy chiếc ly và một trái lê bỏ dở rồi bĩu môi

— Mấy người chơi sang quá thế này ai bì kịp được. Tôi nghèo... tôi biết phận tôi. Cả đời tôi chỉ biết uống nước lạnh. Lấy đâu ra champagne, lấy đâu ra nho, táo...

Giọng mỉa mai con nít đó của Mạc-Xen khiến Yến tím tím cười, chính nàng cũng thấy là nàng đã nói quá lời với Mạc-Xen, tình trạng có thể lại trở nên gay go thêm nên nàng mạnh dạn kéo tay Mạc-Xen

— Thôi, ngồi xuống đây đi anh. Muốn uống nước lạnh cũng có, để Yến đi lấy cho.

Không ai có thể từ chối được trước cái cử chỉ thân mật và ngụ ý «xin hàng» đó của một người con gái, nên Mạc-Xen đành... miễn cưỡng ngồi xuống chiếc ghế salon.

Vinh cười hí hí :

— Đề anh lấy rượu cho Mạc-Xen chứ đời nào nó uống nước lạnh, anh biết tánh nó mà.

Nói rồi Vinh đi tới quầy rượu, lấy một chai whisky mang nhãn hiệu «Black and white» rót ra ly rồi lại cúi húi đi kiếm đá trong tủ lạnh.

Mạc-Xen cũng thấy hả dạ vô cùng vì sự chiều chuộng khéo léo này của Yến và của Vinh. Bao nhiêu giận hờn lại tiêu tan hết. Tuy nhiên nó vẫn ngồi lặng thinh đợi Vinh mang ly rượu tới đặt trên mặt bàn bọc kính để trước mặt nó. Giọng Vinh cố làm bộ vui vẻ :

Uống đi mày, anh em cả, nóng giận làm gì mất đẹp đi.

Rồi Vinh cầm ly rượu nhét vào tay Mạc-Xen chàng cũng cầm ly champagne bỏ dở :

— Uống để mừng cho buổi gặp gỡ thứ nhất này của chúng tao. Nói thật với mày, tao đã định tâm là đi kiếm mày ngay tối hôm nay để bắt mày đi ăn chơi, ăn mừng ngày hôm nay chúng tao bắt đầu... yêu nhau. Bởi thật ra chúng tao quen nhau, có yêu nhau được cũng là vì mày. Chúng tao nhớ mày rất nhiều. Vậy tao có hồn phận là phải nhớ ơn mày. Chúng tao có vô ơn đâu mà mày lại nóng giận.

Yến cũng cười khanh khách, nàng thầm phục tài... nói dóc của Vinh, tuy nhiên Yến cũng nhận thấy trong cái tài nói dóc đó có một chút hèn hèn thế nào, mặc dầu nàng biết rõ là Vinh không muốn lời thôi, gây gổ với Mạc-Xen, có thể là vì không đáng. Nàng cố quên ngay cái ý nghĩ đó để vào hủ với Vinh :

— Đúng như vậy đó.

Bất đắc dĩ Mạc-Xen phải cầm lấy ly rượu nhưng trước khi uống nó còn hỏi Yến một câu cho đỡ ngượng :

— Còn em ?

Yến xua tay

— Em xin thua...

Mạc-Xen lắc đầu :

— Không được, em phải uống.

Vinh cũng hòa theo

— Đúng vậy, em cũng phải uống cho vui. Không uống nhiều thì uống chút xíu vậy.

Nói rồi, Vinh cầm ly rượu nhét vào tay Yến kèm với một cái nháy mắt, Yến đành cầm ly và uống cùng với mọi người, nhưng thật ra chỉ nhắm nháp qua loa lấy lệ mà thôi, Mạc-Xen uống một ngụm rượu rồi cười nhìn Vinh :

— Tao không ngờ mày... cướp được Yến. Nếu hôm nay không có Yến ở đây tao quyết cho mày một trái đấm hay nếu cần thì một nhát dao trước khi tao rút lui.

Vinh cười hề hề trong khi đó Yến hơi ngượng. Nàng đã bị lôi ra một cuộc tranh đua công khai không khác gì một món hàng. Nàng bực bội song cũng cảm thấy xen lẫn một chút thích thú. Nàng giơ tay xem đồng hồ một lần nữa rồi hốt hoảng nói với Vinh và Mạc-Xen :

— Thôi, em phải về, trễ lắm rồi.

Mạc-Xen nhìn Yến cười chua chát :

— Vì sự có mặt của tôi phải không ?

— Anh đừng nói vậy. Đáng lẽ em phải về từ nãy rồi, anh Vinh cứ giữ lại hoài, anh hỏi anh Vinh coi.

Mạc-Xen lắc đầu quày quạy :

— Tôi không cần hỏi ai hết. Lúc này Vinh giữ, bây giờ tôi lượt tôi giữ, chẳng lẽ Vinh giữ thì Yến ở lại mà tôi giữ thì Yến về sao ?

Khuôn mặt Yến trở nên bần khoản, nàng nhìn Mạc-Xen, xuống giọng năn nỉ

— Anh đừng nghĩ thế, oan cho Yến. Để lần sau Yến sẽ tới chơi lâu hơn. Bây giờ Yến phải về vì hôm nay nhà có khách ăn cơm.

— Có phải mấy anh hôm nọ không ?

Yến mỉm cười lắc đầu

— Không. Khách này của ba Yến chứ không phải của Yến.

Nói tới đây Yến cầm chiếc ví nhỏ, Vinh cũng không muốn kéo dài tình trạng này nên chàng nói với Mạc-Xen:

— Thôi để Yến về, tao với mày sửa soạn đi chơi.

Mạc-Xen có vẻ chịu cái ý kiến này, nó ngồi im không ngăn cản gì nữa. Yến đi ra cửa, Vinh bước theo. Trước khi bước hẳn ra ngoài cửa Yến còn quay lại nhìn Mạc-Xen một lần nữa

— Yến về nhé.

Mạc-Xen buông ly rượu :

— Ừ... về...

Vinh đưa Yến tới cầu thang, Yến ghé sát vào tai Vinh thì thầm :

— Cấm anh đi chơi đó nghe.

Vinh nhìn Yến, sự cấm đoán khiến chàng thích thú, chàng làm bộ nhăn nhó cãi lại :

— Anh đi với nó, cho nó ăn nhậu một bữa cho xong chuyện đi, đây đưa với mấy thằng hủi này mất công lắm. Em thấy không...

Yến gật đầu cắt ngang :

— Nhưng đi ăn nhậu rồi về.

— Được rồi anh sẽ về sớm.

— Trước mười giờ đấy nhẹ.

Vinh gật bừa

— Ừ, trước mười giờ.

— Em sẽ đi qua đây kiểm soát anh vào lúc mười giờ năm phút. Anh không có nhà rồi anh biết, em sẽ không thêm lên với anh nữa đâu.

— Anh sợ rồi, đừng... đe dọa nữa.

Hai người cùng cười, chúi vào nhau trong bóng mờ của những bậc thang lầu. Lần cấm đoán đầu tiên bao giờ cũng mang đến cho cả hai người những thích thú ngấm ngầm. Người con trai thích thú vì sự cấm đoán đã chứng tỏ tình yêu, sự giữ gìn độc quyền của người con gái về mình. Còn người con gái thích thú vì tỏ ra có đầy đủ quyền hành với người mình yêu.



Lần thứ ba rồi lần thứ tư, thứ năm, Yến cũng vẫn đến với Vinh trong cái khuôn khổ của những cuộc hẹn hò đó. Chỉ có một lần Vinh đưa Yến đi ciné rồi từ lần sau, họ ở lý trong phòng không đi đâu hết, bởi trong phòng Vinh đã sửa soạn đủ thứ, nào là đồ ăn, thức uống, đồ dùng, không thiếu gì hết. Họ bắt đầu chơi cái trò sống

thân mật của một cặp tình nhân yêu nhau khẩn khích mà không hề nghĩ tới những việc nguy hiểm đang rình rập, chờ đợi họ.

Nhưng... việc phải đến đã đến. Đó là lần thứ sáu thứ bảy gì đó. Cái «trò chơi thân mật» ấy không còn nguyên vẹn là của một cặp tình nhân hoàn toàn trong trắng nữa. Yến đã ngã vào tay Vinh, và mọi chuyện xảy ra như trong một giấc mơ, như một chút can đảm dẫn tới một cuộc phiêu lưu táo bạo.

Yến nằm lặng trên một chiếc giường quen thuộc, bên cạnh đó là Vinh. Bây giờ Yến mới bình tĩnh nhận định về những gì đã xảy ra. Sự nguy hiểm đã hiện ra trước mắt, một đe dọa hải hùng của một tội lỗi tày trời. Yến đã khóc. Yến tự sỉ mắng sự tàn tệ, hư hỏng, hoang tàn của mình. Nàng đã cho đi và đã mất tất cả những gì của một người con gái có thể tự hào được. Kể ở bên cạnh nàng lúc này không còn phải là người tình nhân nữa mà là một thằng đàn ông, một giống đực, bắt buộc nàng phải nghi ngờ, bắt buộc nàng nàng phải cẩn thận đề phòng.

Tiếng khóc rấm rức của Yến khiến Vinh thoáng thấy một chút khó chịu, song thật tình chàng trở nên lo lắng. Sau những giây phút như mê đi, như một kẻ chiến thắng bằng tàn nhẫn, lúc này Vinh là một kẻ hối hận. Chàng xoay mình lại vỗ về, an ủi Yến. Những hứa hẹn bắt đầu sôi nổi hơn :

— Anh hứa với em, bằng tất cả danh dự anh, bao giờ anh cũng yêu em, anh sẽ..lo liệu hết nếu bất cứ chuyện gì sẽ xảy ra. Chúng mình sẽ lấy nhau, không có gì có thể chia rẽ chúng mình được. Anh yêu em, đừng khóc nữa, không sao đâu...đừng khóc nữa.

Những tiếng nói đó văng vẳng bên tai Yến « Không sao đâu, đừng khóc nữa ! » quả là những danh từ suông, những lời ngon ngọt khéo léo. Yến biết rõ ràng như vậy song thật tình cũng làm Yến yên tâm hơn đôi chút trong cái tình trạng này.

Yến có cảm tưởng như nàng vừa ngã từ một vùng trời cao, trên chiếc gai hoàng hậu xuống một hố sâu bùn lầy, bị vây kín, bị bắt chẹt trong tay một người con trai khác. Bây giờ số phận nàng đã dính liền với sự quyết định của người con trai đầy uy quyền này. Vinh đã nắm giữ nàng trong tay cả linh hồn và thể xác... Lần thứ nhất cho đi trong vụng trộm, người con gái nào cũng mang cái tâm trạng sợ sệt hải hùng đó.

Yến ngừng khóc, nàng chúi vào Vinh, nàng muốn chàng ghì nàng thật chặt trong vòng tay hơn nữa để nàng yên tâm rằng chàng yêu nàng hơn bao giờ, chàng sẽ là kẻ cùng sống chết với nàng bất cứ hoàn cảnh nào xảy ra. Tiếng nàng yếu đuối vô cùng:

— Máy giờ rồi anh ?

— Có lẽ 6 giờ.

— Em phải về.

Yến nói vậy, song nàng vẫn còn nằm đó, nàng nhìn ánh sáng còn chói chang trên khuôn cửa kính, mặc dù đã được che bằng một tấm rideau. Nàng sợ ánh sáng, nàng nói vậy mà thật ra nàng không dám trở dậy, không đủ can đảm để bước ra khỏi căn phòng này khi ánh sáng còn soi rõ khuôn mặt nàng. Nàng hình dung ra khuôn mặt của những người mà nàng sẽ gặp. Trước hết là những người sống xung quanh căn phòng này cùng đi một lối hành lang, cùng lên xuống một lối thang lầu. Họ sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy nàng hôm nay.

— « Có lẽ hôm nay trên khuôn mặt mình có một cái gì đổi khác ? »

Ý nghĩ đó vụt loé lên như một lần chớp, bất giác Yến đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt mình. Nàng kéo vai Vinh khẽ hỏi

— Mặt em... có gì khác không anh ?

— Câu hỏi ngây ngô đó tỏ cáo rõ ràng tâm trạng lo âu khắc khoải đến bối rối của Yến, Vinh vuốt nhẹ lên tóc, lên lưng Yến :

— Không, không có gì khác hết. Em vẫn đẹp như thường, không có gì khác cả.

— Thật không anh ?

— Thật, anh thề là anh nói thật.

Yến mỉm cười nhưng giọng nàng như một tiếng rên :

— Em sợ quá.

Vinh nói tràn sau tiếng cười cố làm ra vẻ hồn nhiên không một mảy may lo lắng :

— Đừng sợ gì hết. Bao giờ cũng có anh ở bên em. Yên tâm.

Sau đó chừng nửa giờ, Yến trở dậy, nàng đi nhanh vào toilette, tắt bớt ánh đèn, Yến mới có đủ can đảm nhìn mình trong tấm gương lớn. Thân thể hiện ra lồ lộ, Yến co cao đôi vai. Một cảm giác rờn rợn lạnh lạnh chạy suốt dọc xương sống, lan ra khắp thân thể. Yến bỏ chiếc áo chemise khoác hờ trên người, mặc áo lên rồi nhào tới vặn nút chiếc hoa sen. Nước lạnh chảy ào ào xuống thân thể Yến khiến nàng tỉnh táo. Một nỗi đau buốt thoáng hiện làm Yến nhăn mặt. Sau đó nàng đứng im, mặc cho nước lạnh xối xả trên vai.

Khi Yến ở toilette bước ra thì Vinh cũng đã ăn mặc chỉnh tề. Cả hai cùng nhìn nhau ngượng ngập rồi cùng quay đi. Yến nói như trốn tránh :

— Tối rồi phải không anh.

Vinh vén tấm rideau, thành phố đã nhá nhem tối những ánh đèn chưa đủ soi sáng những mái tôn thấp. Yến xoay người tìm chiếc ví :

— Anh khỏi phải đưa em xuống nữa, để em xuống một mình lấy taxi về được rồi.

Vinh cũng xoay người lại, chàng nhìn Yến đắm đắm và chàng hiểu vì sao hôm nay Yến không muốn chàng đưa xuống. Chàng gật đầu nhẹ nhẹ rồi hỏi một câu khác :

— Bao giờ em tới với anh ?

Yến đứng im ngần ngừ một vài giây rồi lắc đầu

— Không biết nữa, bao giờ rảnh thì em tới.

— Thứ sáu nhé.

Sự hẹn hò một ngày gần gũi đó mọi lần Yến vẫn thường thích thú bởi nàng nghĩ Vinh cần nàng, Vinh nhớ nàng. Nhưng lần này cái ý nghĩa đó gần như chìm lặn đi. Bỗng nhiên nó mang tới cho Yến một ý nghĩ khác lạ hơn, một ngượng ngập kỳ lạ. Yến quay vội mặt đi, tiếng nàng bỏ vội phía sau :

— Đề em đi, hôm ấy anh cứ chờ.

Nói rồi, Yến đi nhanh ra cửa, nàng mang một thái độ gần như rụt rè khi đặt tay vào chiếc chốt cửa quen thuộc. Tiếng Vinh đuổi theo nàng :

— Thế nào em cũng tới đấy nhé, anh chờ.

Yến cúi đầu, nàng đẩy rất nhẹ chiếc chốt cửa rồi đẩy cánh cửa từ từ. Nàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài hành lang. Bóng tối vừa đổ xuống và khi nhận ra hành lang vắng, Yến bước ra thật nhanh, rồi đẩy mạnh cánh cửa trở lại. Yến đi như chạy trốn khỏi hành lang, gót giày nàng khua lách cách trên những bậc thang gạch. Yến sợ luôn cả tiếng gót giày đuổi theo đó. Nàng sợ luôn cả bóng tối, như một ám ảnh của tội lỗi.

Bước chân lên xe rồi, ý nghĩ về tội lỗi lại hiện đến ám ảnh Yến

— Như vậy có phải là một tội lỗi không ?

Yến muốn từ chối, nhưng nàng không có lý do gì để bênh vực cho mình hết. Bởi vậy Yến thở dài, nghiêng đầu vào thành xe thở dài thú nhận :

— Mình đã phạm tội.

Câu trả lời đó vang lên trong đầu óc Yến như tiếng nói đồng dục của một ông tòa. Yến muốn khóc, song nàng cố gượng, hít vào một hơi dài để khỏi bật lên tiếng khóc.

Nỗi đau đớn, ân hận hành hạ Yến như một bàn tay vô hình bóp nghẹt lấy cổ họng khiến người Yến quằn lên. Yến đưa mặt ra sát tấm cửa kín được đẩy lên phía trên một nửa cho gió lùa vào mặt.

Về đến nhà, đóng cửa xe bước xuống Yến bỗng cảm thấy run rẩy. Nàng sợ cả từ hàng rào gỗ và khung cửa quen thuộc này. Cả ánh sáng hắt ra ngoài khung cửa sổ cũng như những con mắt đang nghiêm nghị nhìn nàng, Yến trở lại với cái ý nghĩ là trên khuôn mặt mình có một chút gì đó đổi khác. Bước chân Yến như muốn ngừng lại khi nghe tiếng mẹ nàng rầy la cô thư ký từ nhà trong vọng ra. Tìm

Yến đập mạnh như muốn nẩy tung ra ngoài. Yến dừng lại một vài giây trong một khoảng tối của bóng cây trùm kín trước cửa. Nàng cố làm bộ hết sức tự nhiên bước vào trong nhà.

Bà Thảo ngược mắt lên nhìn con gái. Cặp kính lão long lanh khiến Yến giật mình tưởng như mẹ nàng đã biết cả rồi. Yến nói ngay cho bớt sự sợ hãi

— Nhà đã ăn cơm chưa má ?

— Chưa, còn chờ cô đó.

— Ba về chưa.

— Ba cô vừa hỏi cô xong. Con gái gì mà đi hoài vậy không biết.

Yến cố tạo một nụ cười hồn nhiên

— Con tới nhà người bạn trả cuốn sách mà.

Rồi Yến lại sà xuống bên bà Thảo

— Tại con không muốn xin nhiều tiền của má nên con phải đi mượn sách chép bài đó.

Âu nói năng nịu của Yến cũng khiến bà Thảo vui lòng, bà bẹo má cô con gái cưng

— Mua sách thì con không xin, đợi tới lúc đi ciné, đi ăn kem thì xin phải không ?

Bàn tay của bà Thảo đung vào má Yến khiến nàng bỗng thấy nhột nhạt lạ lùng. Nàng sợ sự va chạm đó có thể làm cho bà Thảo đoán biết được những gì vừa xảy ra. Sự sợ hãi, nếu nghĩ kỹ quả là mơ hồ, vô lý.

Nhưng phản ứng tự nhiên của một người con gái vừa phạm tội lỗi lần thứ nhất đã khiến Yến co người lại. Nàng nói nhanh bằng một giọng hết sức dịu dàng :

— Từ nay con sẽ không xin tiền của má nữa.

Bà Thảo cười hiền lành :

— Thật nhé ?

— Con nói thật.

— Thôi đi thay quần áo rồi đi ăn cơm. Mà sao tóc ướt nhẹp hết thế này ?

Yến giật mình sờ lên tóc, nàng nói bừa :

— Con vừa rửa mặt.

Sau đó, Yến đứng lên và không để cho bà Thảo kịp suy nghĩ gì thêm, Yến nhí nhảnh :

— Con đói quá rồi. Năm phút con xuống ngay.

Yến phăng phăng chạy thẳng lên lầu. Nàng tưởng như vừa thoát một cơn nguy hiểm. Vứt chiếc ví xuống mặt bàn, Yến cởi bỏ chiếc áo chemise và chiếc jupe như trút bỏ hết những dơ bẩn. Nàng lại nhào vào phòng tắm, khép kín cánh cửa, vết thương như còn đau, sự nhờn nhòn còn đọng dài trên thân thể. Yến cúi đầu nhìn xuống đùi. Thốt nhiên nàng rung mình. Tiếng nước chảy ào ào xối xả, bàn tay Yến xoa nhanh khắp người, bọt xà bông nhờn nhờn, Yến cũng cảm thấy nhờn nhờn. Đầu óc Yến tưởng như cũng muốn đen đặc lại.

Mười phút sau, Yến thay bộ quần áo pyjama mới. Nàng nhận chìm bộ quần áo lót xuống dưới chậu quần áo để sẵn cho chị Hai giặt. Mãi tới lúc này tâm hồn Yến mới thanh thoi được đôi chút. Yến thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Tiếng chân chị Hai bước tới sau lưng khiến Yến giật thót người lên.

— Mời cô xuống ăn cơm.

Hai tay Yến ôm lấy ngực, nàng cau có .

— Làm người ta hết hồn. Con khỉ !

Chị Hai đứng ngây mặt vì sự gắt gỏng vô lý đó. Yến cũng biết mình vô lý nhưng nàng không cần tỏ một thái độ hiểu biết nào hết, nàng làm già bằng cách giữ nguyên nét mặt cau cò hằm hằm bước qua mặt chị Hai xuống thang lầu.

Bữa ăn như khô đắng trong cổ họng, Yến không tài nào nuốt được. Nàng ăn qua loa một bát rồi vội vàng đứng dậy.

Bà Thảo ngược lên nhìn con gái

— Sao con ăn ít vậy. Con nói con đói mà !

Yến đáp ứng

— Con thấy... hơi khó chịu.

— Con làm sao vậy ? Mặt con hơi tái đi thì phải. Có cần xoa dầu để má lấy cho.

— Không sao đâu, con... đi nắng nên nhưc đầu đó thôi. Con khỏi ngay bây giờ.

Nói rồi, Yến liếc nhìn bà Thảo mỉm cười để chứng tỏ là mình vẫn còn vui vẻ khỏe mạnh chứ không hề có chuyện gì khác lạ xảy ra. Sau đó Yến lại trở lên phòng. Căn lầu vắng, Yến chỉ vặn một ngọn đèn nhỏ, trên tường vừa đủ sáng. Nằm trên chiếc giường quen thuộc này, trong cái thứ ánh sáng mờ mờ cũng không xa lạ gì với Yến, mà Yến bỗng thấy mình khác đi.

Nàng nghĩ đến Quỳnh đến Thi, đến Đức, đến Bảo... Tất cả những hình ảnh đàn ông đó, từ mỗi tình thư nhút tới những người đàn ông chỉ hơi hợt đi qua, bây giờ nếu gặp họ, chắc hẳn Yến sẽ cảm thấy ngượng ngập vô cùng. Nàng không còn mang cái kêu hãnh của một người con

gái đẹp như xưa nữa, chọ dù ngoài mặt, vì sĩ diện, Yến cố tỏ ra... kiêu hãnh hơn trước, nhưng thật ra tự trong thâm tâm Yến cũng có một nỗi ngượng ngập một cái gì gai nhọn vương mắc.

Yến bỗng thở dài rất nhẹ, tiếng thở dài sâu thẳm vào lòng không gian tối.

Một ý tưởng dữ dội đột ngột hiện đến khiến Yến choáng váng :

— Nếu mình có thai ?

Câu hỏi như một tiếng sét, đôi mắt Yến mở rộng nhìn thẳng lên trần nhà, nàng bàng hoàng như vừa bị đánh trúng một đòn vào giữa mặt, như cả một khung trời sập xuống trước mặt. Mắt nàng hoa lên, người nằm im cứng, mười đầu ngón tay bám xuống mặt nệm như cầu cứu. Thật ra không phải bây giờ Yến mới nghĩ tới cái hậu quả tai hại đó, nàng đã nghĩ tới ngay từ khi nằm bên Vinh, nhưng lúc đó nàng tự tin, nàng cho chuyện đó chỉ là chuyện hoang đường không thể nào như vậy được, không bao giờ có thể xảy ra được.

Nhưng rồi tới lúc Yến mê đi, không còn nghĩ được điều gì rõ rệt nữa, Yến lại quên hẳn điều mà nàng đã nghĩ, Yến không đề phòng gì hết. Sự kháng cự yếu đuối chỉ là do bản năng tự nhiên. Bây giờ nghĩ tới những giây phút đó, người Yến nóng lên, đúng là cái độ nóng khiến con người có thể mê hoảng được.

Mồ hôi Yến lại vả ra ướt đầm đìa trên trán, trên má. Yến vẫn nằm im không dám cử cựa, dường như đang chỉ cựa cựa một chút xíu là... ý nghĩ có thể trở thành sự thật ngay được, Yến hình dung tới Tuyết. Hồi đó, Tuyết đối với nàng là một cái gì đáng khinh bỉ nhất. Ấy thế mà bây giờ « cái đáng khinh bỉ nhất » lại là nàng.

Mãi tới bây giờ Yến mới hiểu được động lực nào đã thúc đẩy người con gái trở nên hư hỏng. Tình yêu giữa một đôi trai gái càng thấm thiết và người con gái càng buông thả mình vào trong tình yêu bao nhiêu thì sự hư hỏng càng gần gũi bấy nhiêu. Tình yêu, thật ra nó đã mang sẵn giới hạn của nó. Đó là giới hạn tình cảm. Một nụ hôn, một vòng tay nữa là thừa. Bởi một nụ hôn, một vòng tay thì có thể tiến tới cả ngàn nụ hôn, cả vạn vòng tay. Rồi từ đó tình yêu không còn mang tính chất nguyên vẹn của nó nữa ? Nó sẽ chuyển sang địa hạt thể xác một cách êm thấm, tài tình. Không một người con trai hoặc một người con gái nào biết trước được tình yêu sẽ dẫn mình đi tới đâu.

Hình ảnh Tuyết đối với Yến bây giờ gần gũi lạ thường. Cách giải quyết cuối cùng của Tuyết là «đi phá». Còn Yến, nàng sẽ phải xử sự ra sao ?

Chỉ cần nghĩ tới đó thôi, Yến cũng đã muốn vùng dậy trốn chạy rồi. Yến muốn hét lên để đừng phải nghĩ ngợi gì lồi thối nữa. Người Yến bỗng quặn quai trên giường như một bệnh nhân vừa bị thương tích trầm trọng.

Giữa lúc đó, cánh cửa xịch mở. Bà Thảo nhẹ nhàng bước vào. Yến giật thót người lên và khi nhận ra má mình, Yến nhắm nghiền mắt lại giả vờ ngủ. Bà Thảo rón rén ngồi xuống bên cạnh Yến. Bàn tay mát dịu hiền từ của bà đặt nhẹ trên trán cô con gái cưng.

Yến muốn kêu lên :

— Con xin má, má đừng đụng vào người con.

Nhưng đã trót giả vờ ngủ, Yến đành phải nằm im chịu trận. Người Yến như muốn nổi gai, nàng mang một nỗi hối hận sâu kín, khổ sở đến kinh hoàng. Sau cùng Yến

không chịu nổi nữa, nàng giả bộ giật mình mở mắt ngơ ngác nhìn ba Thảo rồi nàng khẽ xoay mình nằm xịch vào phía trong.

Tiếng bà Thảo càng dịu dàng :

— Người con nóng thật đó, để má lấy dầu xoa cho con. Đi nắng cho nhiều vào.

Bà Thảo càng dịu dàng săn sóc cho Yến bao nhiêu, Yến càng thấy khổ sở vì hối hận bấy nhiêu. Yến muốn cản bà Thảo đừng lấy dầu nữa, nhưng rồi nàng lại cất tiếng ngoan ngoãn :

— Từ mai con sẽ không đi dầu hết.

Giọng nói ngoan ngoãn của Yến hôm nay có một vẻ gì đặc biệt khác lạ khiến bà Thảo chú ý. Bà ngồi im lìm nhìn con gái, nhưng khi bắt gặp nụ cười của Yến bà lại yên tâm ngay. Thật ra bà vẫn có nỗi lo sợ của một bà mẹ đối với một đứa con gái lớn. Nhưng bà lại cũng có cái tự kiêu ngấm ngầm của một số đông các bà mẹ : « con gái người khác chứ con gái mình thì không thể hư hỏng được », cho nên khi bắt gặp nụ cười bình thản, đôi mắt thông minh của Yến, bà Thảo lại tràn đầy tin tưởng. Bà đứng dậy kêu chị Hai lấy dầu xoa cho Yến rồi bình thản trở xuống dưới nhà.

Yến nhận rõ thấy sự tin tưởng của bà Thảo, nàng càng cảm thấy nhột nhột, ân hận hơn nữa. Nàng tự hứa với mình là sẽ không gặp Vinh nữa để cho Vinh biết rằng nàng cương quyết cự tuyệt cái hành động không có gì là đẹp đẽ của chàng. Nhưng rồi Yến lại thấy việc làm đó có vẻ khó khăn. Không biết nàng có thể chịu đựng được sự xa vắng này không ? Tuy vậy dù thế nào chăng nữa Yến cũng thấy cần phải chấm dứt ngay sự việc tội lỗi này. Nếu

có gặp Vinh, Yến cũng phải cẩn mật đề phòng. Nàng sẽ quyết phản đối đến cùng, nếu Vinh không nghe lời nàng thì thà là tan vỡ chứ không thể như vậy mãi được.

Đôi mắt Yến long lanh nhìn vào bóng đêm, ý nghĩ vững chắc đó cũng khiến nàng thanh thản được đôi phần. Yến cầu mong rằng mọi chuyện sẽ êm thấm. Yến chỉ phạm tội một lần thôi, không thể có lần thứ hai, Yến cho đó như một lời nguyên.



Buổi chiều hôm sau như sự nhớ ra chuyện gì, Yến đến nhà chị Mai thật sớm. Vợ chồng Mai đi vắng, có lẽ là đánh bài ở nhà một người bạn bên cạnh, Yến đoán trước được việc đó, song chính vì thế mà Yến đến. Yến nhớ rõ chị Mai đã có lần nói chuyện với một bà bạn gái về cách tính toán đề phòng những trường hợp thai nghén.

Chị Mai có quyển sách nói về cách này. Bởi chị Mai không muốn có nhiều con quá. Lấy chồng bốn năm chị Mai có ba đứa con. Chị Mai đảm hoảng phải kiếm mọi cách ngăn ngừa và nhờ vậy gần một năm, chị Mai yên ổn.

Yến biết chỗ chị Mai cất cuốn sách, Yến đến thẳng tủ sách, lục lọi một lát Yến tìm ngay được cuốn sách. Gọi là cuốn báo thì đúng hơn là cuốn sách. Yến lật tìm đến một đầu đề « Hạnh phúc lứa đôi » và nhìn xuống vài giòng chữ nhỏ nhưng in đậm nét bên dưới, Yến biết ngay là bài báo nói về « chuyện đó ».

Yến ngồi im, cầm cúi đọc. Nàng quên cả đứa cháu gái lớn nhất đang ngồi ở bên. Sau một hồi đọc sách, Yến lầm lẫm tính toán và cuối cùng Yến muốn la lên :

— May quá, không sau hết.

Sự tính toán này khiến Yến trút hết được mọi lo lắng. Nàng đọc lướt nhanh lại trang báo một lần nữa rồi tính toán lại một lần nữa cho chắc ăn. Yến trông thấy rõ «trăm phần trăm» là không sao hết. Nàng mừng rỡ tưởng có thể muốn hét ngay lên được. Nàng quay sang nhìn đứa cháu gái đang ngồi buồn thiu buồn thiu như sắp ngủ gật tới nơi Yến ôm chầm lấy nó hôn như mưa lên má, lên trán nó :

— Hảo ! Cô yêu cháu quá. Có yêu cô không ?

Đứa bé lắc đầu hờn dỗi :

— Không.

— Sao vậy ?

— Tại cô không chơi với cháu.

Yến lại hôn như mưa lên trán đứa bé, nàng bế nó lên cánh tay, đứng dậy quay một vòng

— Cô chơi với cháu rồi. Nói cùng cô đi, cô đi mua kẹo cho cháu.

Đứa bé cười ngay được :

— Cùng cô.

Tiếng cười của Yến lại lạnh lạnh vang lên. Nàng bế đứa cháu ra cửa đặt nó xuống rồi dẫn nó sang hàng bên cạnh mua cho nó mấy cái kẹo. Bây giờ Yến thấy mình yên ổn lạ thường nàng muốn coi tất cả mọi việc đã xảy ra như không bao giờ có nữa. Gần trọn một đêm trằn trọc rồi tới buổi trưa náo nức để đến nhà chị đọc tờ báo, lúc này Yến mới thấy mệt mỏi rã rời. Nàng bế cháu về rồi ngã lưng xuống giường chị Mai tìm giấc ngủ.

Chỉ cần năm phút sau, Yến đã ngủ vùi mặc cho lũ trẻ đùa nghịch ở xung quanh.



Buổi chiều, khi Yến trở dậy thì vợ chồng Mai vẫn chưa về. Giá như mọi lần, Yến đã nghĩ đến chuyện đi phố. Vào giờ này hẳn là đường Tự Do Lê Lợi đông nghịt những người. Nhưng sự chán nản, hoảng sợ từ hôm qua, vẫn còn đè nặng lên tâm hồn Yến, nàng muốn trở về nhà, đem sách ra học cho ba má nàng vui lòng và cho chính nàng cũng được yên tâm, Yến đã nghĩ đến chuyện đó như chuyện đọc kinh sám hối.

Yến ra khỏi nhà chị Mai thì trời vẫn còn nắng chang chang. Nàng đi men theo bóng cây ven đường để đến ngã tư đợi xe. Bỗng dưng Yến mang cái tâm trạng của một kẻ đi trốn. Nhìn bất cứ chiếc xe nào quen quen, Yến cũng giật mình. Yến sợ một người con trai nào đó sẽ đến làm phiền mình. Nhưng cũng may, suốt trong những phút đợi xe, Yến không hề bắt gặp một người quen nào cả. Yến yên tâm leo lên xe về nhà.

Khung cảnh quen thuộc của căn nhà này bỗng trở nên buồn nản một cách lạ lùng. Lôi sách ra học, Yến mang nguyên vẹn cái buồn của một kẻ mất mát thua thiệt tất cả. Yến cố gắng chịu đựng.

Cho tới buổi chiều thứ năm, buổi chiều Vinh đã hẹn Yến trước khi ra về. Yến càng phải cố gắng hơn nữa. Ngay từ buổi trưa, Yến đã tự hứa với mình nhất định không đến Vinh. Nàng sẽ viết cho Vinh một lá thư xin lỗi. Có lẽ Vinh sẽ hiểu được vì sao nàng không đến, mặc dầu Yến sẽ kiếm cớ là mắc bận, nhưng tất nhiên Yến sẽ cố tình cho Vinh biết, đó chỉ là một cái cớ. Đúng một giờ trưa, Yến đóng chặt cửa phòng ngồi vào bàn viết. Nàng loay hoay, đắn đo mới viết được cho Vinh một lá thư :

« Anh yêu của em.

« Hôm nay là buổi chiều thứ năm, vâng, em nhớ hôm

nay là buổi chiều anh đã hẹn với em, có lẽ giờ này anh đang nóng lòng mong em tới. Anh có nghĩ rằng em cũng đang muốn tới với anh không? Nhưng em không tới được. Em biết là anh sẽ giận em lắm, song em không thể làm thế nào hơn. Em đang bị đau dây anh ạ.

« Và lại, bây giờ đến với anh, em tự thấy cái ý nghĩ thuần khiết của những giây phút ban đầu không còn nữa. Em lo sợ quá, em buồn tủi quá. Em cũng không hiểu tại sao chúng mình lại có thể như vậy được! Có phải là một tội lỗi không anh? Hay thật ra đó chỉ là tình yêu, chỉ do sự thúc đẩy của tình yêu và chúng mình chỉ là những kẻ muốn phiêu lưu, muốn bước một bước vào một biên giới khác để tìm những cảm giác lạ?!

« Nếu có, nếu đúng như vậy hay là không đúng như vậy đi chăng nữa, em cũng nghĩ là chúng mình nên dừng lại. Cuộc phiêu lưu nguy hiểm đó chỉ có đưa chúng mình tới một dốc sâu thăm thẳm không định thức được. Cho dù sau này, chúng mình có thể lấy được nhau hoặc không lấy được nhau, cũng không ai ân hận hết, cũng không thể coi thường nhau. Viết tới đây, thủ thật với anh, em lại muốn khóc rồi. Nếu anh hiểu được rằng em đã lo sợ và em đã khóc nhiều, chắc anh không giận em.

« Mong anh hiểu em.

« Yến »

Đọc lại lá thư một lần nữa, Yến ngượng ngập vô cùng. Lá thư đã nói được phần nào những ý nghĩ thầm kín mà Yến định nói. Nhưng trước khi gấp lá thư lại, Yến còn viết thêm cho đủ ý: « TB. — Chừng nào khoẻ, em sẽ đến anh. Em mong là tới được sớm. Yêu anh nhiều và nhớ nhiều ».

Sau đó, Yến vội vàng cho lá thư vào bì thư, dán kỹ lại. Yến không muốn nhìn thấy những giòng chữ ấy nữa.

Nó như một chứng tích của tội lỗi, tố cáo tất cả những gì Yến đã làm. Yến thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Ít ra nàng cũng « hoãn binh » được trong một khoảng thời gian không phải nghĩ đến chuyện tới với Vinh. Nàng cũng không hèn hò rõ rệt bởi nàng đang cố gắng để kéo dài thời gian tới với Vinh muộn được ngày nào hay ngày đó. Yến biết mình không thể quên ngay được Vinh và không có lý do để chấm dứt. Hơn thế nữa Yến cũng đang cố tìm hiểu lại xem sự chấm dứt có là chính đáng không, có là thua lỗ không. Yến lặng lẽ thở dài.

Nàng đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng để nghĩ đến việc gửi lá thư này cho Vinh. Nàng đã tính nhờ chị Hai mang tới phòng Vinh, nhưng rồi nàng lại sợ bại lộ. Yến lại không dám thực hiện ý định ấy nữa. Cách tốt nhất vẫn là cách gửi qua nhà bưu điện. Nghĩ vậy, Yến ngừng lại trước bàn phấn rồi cuối cùng nàng quyết định đi ra nhà bưu điện gửi lá thư cho Vinh.

Yến trang điểm qua loa, ăn vận xuềnh xoàng rồi đi nhanh ra khỏi cửa. Khi leo lên taxi rồi, một ý nghĩ nghịch ngợm khác lại đến với Yến. Nàng muốn đi qua nhà Vinh, coi xem Vinh chờ đợi nàng như thế nào, ý nghĩ đó đã phát xuất từ một thói quen, từ một nhớ nhung sâu thẳm trong tình yêu. Yến không muốn nghĩ ngợi gì thêm nữa, nàng giục taxi chạy qua con đường Vinh ở. Khi đi ngang qua phòng Vinh, Yến ngồi nghiêng vào một góc xe, nàng đã thấy rõ chiếc xe hơi Vinh để đó từ xa.

Xoay người lại, ngửa mặt lên nhìn vào khuôn cửa kính, tấm màn rideau được kéo lại, nhưng Yến biết là Vinh có ở trong phòng.

Khi chiếc xe quẹo vào con đường rẽ ra lối bưu điện, Yến bỗng thở dài. Niềm thương nỗi nhớ khiến Yến tưởng

có thể xóa bỏ được hết mọi dự tính để đến với Vinh. Yến sẵn sàng xóa bỏ tất cả bởi nàng thầm nghĩ : « Chắc giờ này Vinh đang mong mình lắm. Mọi lần giờ này mình đã đến với Vinh rồi, giờ này mình đang ngồi trong vòng tay Vinh, đón nhận từng nụ môi hôn say đắm của Vinh ». Nghĩ tới đây, Yến bỗng thấy một cảm giác kỳ diệu chạy rần rạt trong huyết quản. Bất giác Yến đưa tay lên môi.

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Bưu điện, Yến đẩy xe bước xuống, nàng kêu xe chờ nàng vài phút, nàng định sau khi bỏ thư xong nàng sẽ đến nhà Hồng. Nhưng khi Yến vừa bỏ được lá thư vào thùng thư, một tiếng gọi nhẹ nhàng cất lên ở phía sau :

— Yến ! Yến ! Đi đâu đó !

Yến giật bắn người quay lại, nàng có cảm tưởng như bị bắt quả tang vừa làm một việc gì phi pháp. Nhưng, nàng yên tâm ngay khi nhận ra người đó là Đức. Bao giờ Đức cũng mang một vẻ dễ thương, một khuôn mặt buồn buồn. Yến phin chàng khẽ hỏi :

— Anh đi đâu đó ?

— Anh ra bưu điện gửi mandat ra ngoài Trung cho sở làm ở ngoài đó.

— Anh vẫn làm ở đấy chứ ?

Đức cười :

— Vẫn vậy, không có gì thay đổi.

Câu trả lời của Đức khiến Yến thở dài nhẹ nhẹ. Nàng cúi đầu, cố gắng tạo một nụ cười. Tiếng Đức ngập ngừng :

— Lâu lắm, hôm nay mới lại gặp Yến.

— Lâu lắm Yến cũng lại mới gặp anh,

Hai người nhìn nhau lúm lúm cười, tuy nhiên trong nụ cười đó vẫn mang một chút giả tạo, ngượng ngùng. Đó là tâm lý thông thường nhất của một cặp tình nhân xa nhau một thời gian rồi gặp lại.

Chừng vài giây sau, Đức mới lên tiếng:

— Tôi mời Yến đi uống nước.

Đôi mắt Yến chớp mau, nàng tính toán thật nhanh rằng, giờ này Vinh còn chờ nàng ở nhà, dù nàng có đi với Đức năm mười phút, Vinh cũng không thể bắt gặp được. Bởi vậy, Yến nhận lời ngay bằng một tiếng dạ rất ngoan. Sau đó Yến nói nhỏ:

— Anh có xe đấy chứ, để Yến trả tiền taxi.

Nhưng Đức đã tranh lấy công việc ấy, chàng xoay người lại nói với Yến:

— Anh đổi xe rồi.

Yến tròn mắt:

— Xe gì?

— Taunus 12m.

Nói rồi, Đức chỉ chiếc xe mới tinh đậu ở ven đường trước một quán bán bánh mì, Yến vừa đi theo Đức vừa nói nhỏ:

— Hồi này anh giàu quá.

Đức cười, thoáng một chút thích thú, giọng chàng chân thành hơn bao giờ hết:

— Tại mới được bạc.

Yến ngược lên nhìn Đức, trong giọng nói ấy mang một vẻ liêu lĩnh:

— Anh vẫn hay đánh bạc sao?

Đức nhún vai :

— Chứ biết làm gì bây giờ ?

Yến hiểu Đức nói vậy là cố ý muốn diễn tả sự cô đơn đến trống rỗng, đến không biết làm gì ngoài các thứ đánh bạc của mình, vì vậy khi vừa bước lên xe, Yến hỏi ngay

— Còn chị Tuyết thế nào ?

Đức làm li mở công tắc, đèn-ma rê xe, rú ga lao đi. Giọng chàng mĩa mai

— Cô ấy «đi phá» rồi lấy một ông sĩ quan nào thì phải. Cô ấy đi theo chồng xuống Cần Thơ rồi.

Yến tủm tủm cười, nàng rùng mình khi nghĩ tới hoàn cảnh của Tuyết. Bây giờ Yến thương Tuyết chứ không ghê tởm nàng như xưa nữa. Bởi Tuyết nghĩ rằng không một người con gái nào muốn như vậy cả. Vì hoàn cảnh bắt buộc cần phải xử sự như vậy mà thôi. Yến nói thẳng ý nghĩ đó với Đức: Đức mang một vẻ đăm chiêu

— Dù sao cũng có một phần tại cô ấy muốn giải quyết như vậy. Nếu là Yến, tôi tin rằng câu chuyện sẽ được giải quyết êm thấm hơn bằng một cách khác.

Yến thấy nhận xét của Đức có phần đúng. Nếu người con gái đó là nàng, câu chuyện sẽ được giải quyết một cách khác. Nếu giả dụ như bây giờ Yến trót... phải có một đứa con với Vinh, nàng sẽ quyết sống chết với Vinh chứ không thể vì một chút tự ái của con mà phá đổ tất cả, đi lập một cuộc đời khác để chứng tỏ với người tình rằng «tôi không cần đến anh, còn chán vạn những thằng khác mê tôi». Chứng tỏ như vậy để làm gì ? Chỉ một tỉ dụ cũng khiến Yến ghê lạnh.

Tuy nghĩ thế, nhưng Yến lại tủm tủm cười, hất lại mái tóc về phía sau, hỏi Đức bằng một giọng hóm hỉnh

— Anh đồ lỗi cả cho chị Tuyết còn anh không nhận chút lỗi lầm nào sao ?

Đức nhìn Yến thật nhanh

— Tất nhiên là anh cũng có lỗi chứ, nhưng anh cũng đã có nhiều thiện chí để giải quyết vấn đề này, song không thể làm thế nào khác được. Có một điều anh biết chắc rằng anh hối hận, nhưng không thắc mắc gì cả.

— Anh hối hận về chuyện gì ?

— Về mọi chuyện đã xảy ra.

Yến hiểu Đức muốn tới chuyện gì, nàng ngược nhìn Đức xem thật tình một người con trai có thể ân hận vì chuyện đó được không ? Yến nhận thấy Đức có vẻ ân hận thật, trên khuôn mặt chàng không mang một chút giả dối. Và, thật ra Yến cũng hy vọng rằng Đức không giả dối để khỏi thấy sự tàn nhẫn vô cùng của tất cả những người con trai. Một vài phút sau, giọng Yến ngập ngừng :

— Nếu giả dụ như chị Tuyết không... phải phá, nghĩa là Yến muốn nói chị ấy không có mang, anh có ân hận điều gì không ?

Câu hỏi của Yến có vẻ trắng trợn quá, hiểu biết quá khiến chính Yến phải ân hận ngay sau khi câu hỏi vừa dứt. Yến nghĩ không nên hỏi câu đó. Cái nhìn thật nhanh của Đức làm cho Yến chột dạ, nàng ngờ là Đức có thể đoán biết một phần tâm sự của nàng sau câu nói ấy. Yến muốn sửa lại câu hỏi hoặc làm sai lạc đi một chút nữa cho Đức không nghi ngờ gì được hết, nhưng nàng không tìm được câu nào cả nên chỉ nhúc nhích rồi ngồi im. Đức trả lời rõ ràng

— Trong trường hợp đó, nếu không lấy được nhau, chắc anh cũng sẽ ân hận. Đáng lẽ, không bao giờ người con trai nên nghĩ tới chuyện nào khác ngoài tình yêu.

Câu trả lời khiến Yến nghi ngờ, tuy vậy nàng cũng yên tâm hơn. Nàng nghĩ là không người con trai nào xấu xa đến nỗi chỉ muốn lợi dụng một người con gái yếu đuối chân thật như nàng. Nàng cố nghĩ như vậy để tin rằng những gì đã xảy ra giữa nàng và Vinh, hoàn toàn là vì tình yêu. Không một người con gái nào muốn nghĩ rằng mình bị lừa, dù đó có là một sự thật trắng trợn đi chăng nữa.

Đức đưa Yến tới một tiệm nước vắng người. Hai người chọn một chiếc bàn gần phía ngoài. Đợi gọi nước xong xuôi rồi, Đức mới nhìn Yến khẽ hỏi :

— Em có gì lạ không ?

Nụ cười của Đức làm Yến hơi nhột, nàng nhìn Đức rồi cũng tủm tỉm cười :

— Em vẫn thường.

— Nghĩa là không có gì... thay đổi ?

Câu hỏi của Đức thoáng một chút cứng rắn đánh thép, khiến Yến bối rối. Nàng hỏi lại :

— Thay đổi nghĩa là thế nào ?

Giọng Đức ngập ngừng :

— Nghĩa là .. có chuyện gì mới không ?

Yến cười, nửa đùa nửa thật :

— Tất nhiên là có.

Đầu Đức cúi xuống, mái tóc xấy hơi rối. Chàng mang một nỗi buồn thoáng qua. Người đàn ông nào cũng buồn khi được tin người yêu cũ của mình có những đổi thay,

nhất là những đổi thay đó thuộc về tình cảm. Một vài giây sau, Đức ngẩng lên, chàng nhìn Yến đắm đắm, giọng chàng dịu đi :

— Anh cũng nghe nói như vậy.

Yến giật mình :

— Anh nghe nói sao ?

— Chuyện giữa em và Vinh.

Tiếng hỏi của Yến gần như thảng thốt

— Chuyện gì ?

— Có cần phải nói rõ hơn nữa không ? !

Giọng nói của Đức thật buồn, Yến hiểu là Đức đã biết, giấu giếm cũng vô ích, bởi vậy nàng cúi đầu im lặng. Sự im lặng mang giá trị của một lời thú nhận. Sau đó, Yến lại ngược lên

— Ai nói với anh điều đó ?

— Bạn anh. Nó thấy em đi với Vinh hoài.

Yến cười, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nàng hiểu rằng Đức chỉ biết có vậy mà thôi. Nàng chớp mau đôi mắt, thật ra nàng thương Đức vô cùng. Nếu Đức không « bị Tuyết lôi kéo », chắc chắn đến hôm nay nàng còn là nguyên vẹn một người yêu của Đức, chưa biết chừng hai người sẽ lấy nhau cũng nên.

Nghĩ vậy Yến lại tủm tủm cười. Nàng muốn mang tất cả những vẻ ngây thơ của một người yêu bé nhỏ như xưa.

Nhưng Đức lại nghĩ khác, chàng cho rằng Yến muốn trêu chàng. Bởi vậy chàng hỏi

— Em có biết nhiều về Vinh không ?

Yến ngây thơ lắc đầu :

— Không, chúng em mới gặp nhau.

— Mới gặp mà đã yêu ngay được ?

Câu hỏi mang đầy vẻ mỉa mai khiến Yến nóng mặt. Nàng cúi đầu, không trả lời được câu hỏi ấy.

Tiếng Đức thở dài rất nhẹ :

— Anh biết khá nhiều về Vinh.

Đôi mắt Yến nhìn Đức đăm đăm, nàng nghi rằng Đức giấu một điều gì bí mật trong câu nói ấy. Nàng hỏi nhanh

— Có chuyện gì vậy anh ?

Đức cười, nụ cười chiến thắng :

— Cũng không có chuyện gì ghê gớm đâu.

Vẻ mặt Yến đầy băn khoăn khổ sở. Nàng linh cảm được có một chuyện nào đó mà Đức chưa tiện nói ra hay là Đức muốn kéo dài sự hồi hộp của nàng để mang tới cho nàng một tin chẳng lành. Nhưng nếu nàng sốt sắn hỏi ngay chừng tỏ nàng lo sợ, chừng tỏ nàng cần Vinh. Bởi vậy Yến đành lặng lẽ chịu đựng sự chờ đợi khó chịu đó.

Đức ung dung rút bao thuốc lá Salem ra, rút một điếu, bật lửa châm hút. Dáng điệu lừng khừng đó chỉ làm cho Yến khó chịu thêm. Có lẽ Đức cũng biết vậy, nhưng chàng vẫn lờ đi. Sau khi làm ra trầm ngâm rồi Đức mới cất tiếng :

— Bọn bạn anh quen biết với Vinh cũng nhiều cho nên khi nghe chuyện giữa em và Vinh, anh buồn lắm. Anh có ý định gặp em ngay cách đây vài hôm, nhưng...không có dịp.

Yến trả lời như một cái máy :

— Lúc nào em cũng ở nhà.

Đức dựa dài lưng ra thành ghế :

— Thật tình anh muốn đến lắm, nhưng mỗi lần đi qua cửa nhà em, anh tự thấy không còn quyền bước vào đó nữa. Và mỗi lần gặp em là mỗi lần buồn.

— Anh biết đấy, đâu có phải tại em.

Đức cúi đầu :

— Anh có lỗi nhiều với em, những người con trai vẫn thường tham lam như vậy cả. Để rồi tới lúc hối hận thì quá muộn rồi.

Yến cũng im lặng, lảng nhìn đi nơi khác. Nàng hiểu rằng Đức cố tình muốn kéo dài thêm câu chuyện. Cũng có thể là điều Đức sắp nói về Vĩnh là một lời tố cáo không đẹp để gi nên Đức ngần ngại. Bởi vậy, Yến đành giục :

— Anh biết về anh Vĩnh thế nào hả anh ?

Đức lại ngồi yên, chàng nhìn Yến và bối rối quay nhanh đi nơi khác. Đức muốn làm như vậy để Yến có thể dự đoán trước được những điều chàng sắp nói, như vậy đỡ ngỡ ngàng hơn. Yến giục

— Anh nói đi !

Đức cười nhẹ :

— Anh nói ra chắc em sẽ buồn lắm. Nhưng...anh thấy có bồn phận phải nói. Dù em có giận anh, anh cũng vẫn phải nói như thường. Anh cũng nhấn mạnh rằng tất cả những điều anh sắp nói ra đây là do những người bạn anh nói lại.

Yến lắc đầu, vẻ giận, dỗi

— Việc gì anh phải rào đón kỹ thế ! Em có dám nghi anh đặt điều ra đâu ! Anh cứ nói đại đi !

Làm gì mà nóng tính thế !

Phải cố gắng lắm Yến mới cười được. Trong khi đó Đức vẫn lờn khùng chăm tiếp một điếu thuốc lá khác. Một phút sau, giọng chàng dần đo :

Anh nghe người ta nói Vinh có vợ con rồi. Nhưng Vinh thường giấu vợ con ở một nơi khác.

Đôi mắt Yến tròn xoe lên :

— Thật vậy sao ?

Đức trả lời một câu danh thếp hơn :

— Thằng bạn anh quen vợ nó.

Yến bàng hoàng tưởng như vừa bị rơi từ trên chín tầng mây xanh xuống đất đen. Nàng tin Đức nói thật. Đàn bà thường rất dễ tin những chuyện tương tự như thế. Đức còn nói thêm :

— Thật ra Vinh còn có nhiều « thành tích » khác nữa mà anh tưởng không nên nói ra.

Sự đau đớn quá độ khiến Yến ngồi lặng đi, nàng nhìn Đức trừng trừng và tưởng như đó chính là kẻ thù của mình, chính là kẻ đã gây ra những sự việc. Tiếng nàng bình thản đến độ lạnh lùng :

— Đã nói rồi, anh nói tiếp đi. Anh có giấu giếm cũng vô ích.

Đức ngập ngừng trước câu nói đó của Yến, chàng cũng nghĩ là dù có giấu diếm cũng bằng vô ích mà thôi. Đức đã bị dồn vào cái thế không thể lùi được nữa, chàng cố mỉm cười :

— Anh nghe người ta nói em cũng không phải là người thứ nhất hay là duy nhất đâu. Vinh chơi bời lắm. Vinh còn yêu một cô ca sỹ, có con với nhau, một cô thư ký trong sở làm của nhà Vinh, nhưng cô này bị Vinh bỏ

rơi rồi. Anh cũng quen biết chút ít với cô ca sỹ đó. Bây giờ Vinh còn đi lại như thường. Nếu em muốn biết rõ sự thật...

Đức bỏ lửng câu nói ở đấy song Yến biết Đức muốn nói gì. Nàng lặng lẽ thở dài :

— Thôi, Yến cũng chẳng biết thêm để làm gì. Yến tin anh nói thật.

Đức cố gỡ lại sự tố cáo của mình :

— Anh nói là nói vậy đó thôi, em đừng nghĩ là anh xấu bụng. Chẳng lẽ anh biết vậy mà không nói với em thì không đành tâm. Em nên hiểu mà phải nói với em những điều đó anh cũng chẳng sung sướng gì đâu. Anh ngượng và buồn nhiều.

Đôi mắt Yến chớp mau, nàng cúi xuống, ngón tay vẽ những đường nét chằng chịt trên mặt bàn. Một phần Yến đau đớn vì đã biết chắc rằng mình bị lừa, một phần khác Yến nghĩ rằng Đức vẫn là người con trai dễ thương, hiền lành mặc dầu Đức đã có tội đối với nàng. Bây giờ bỗng dưng Yến thấy gần gũi, thân mật với Đức quá. Nàng có cảm tưởng Đức là một người thân trong gia đình. Nàng vừa hối hận vừa ngượng ngập. Tiếng thở dài của Yến thoát lên, giọng nàng chìm xuống :

— Em không ngờ chuyện lại có thể xảy ra như thế được. Tuy nhiên...

Yến muốn nói rằng « tuy nhiên cũng chưa có gì là quá muộn » để chứng tỏ với Đức giữa nàng và Vinh cũng chưa có gì là sâu đậm. Nhưng rồi Yến cảm thấy ngượng ngập với chính mình. Bởi vậy nàng im lặng. Một lát sau, Đức thở dài khẽ nói :

— Chúng mình đều có những lỗi lầm, dù cố gắng bao chữa đến đâu cũng không thể tha thứ cho mình được. Riêng anh, anh thành thật hối hận.

Tiếng nói của Đức thật buồn, thật ảm, Yến tưởng mình có thể phát khóc ngay lên được. Nàng nhìn Đức bằng những ánh mắt triu mến để chứng tỏ rằng nàng cũng cùng chung một cảm nghĩ như Đức nhưng nàng không muốn nói ra mà thôi. Lúc này Yến nghĩ rằng nếu Đức có biết chuyện thầm kín giữa nàng và Vinh đi chăng nữa, Yến cũng không lấy thế làm nhục, không lấy thế làm buồn. Ngược lại Yến còn cho rằng thà là như vậy, ít nhất cũng có một người để chia sẻ những vui buồn, một người để có thể nói thẳng tất cả những đau đớn thầm kín nhất. Một phút sau, tiếng Yến dầm ảm

— Yến mong được gặp anh luôn.

Đôi mắt Đức sáng lên, chàng nhìn Yến mỉm cười :

— Anh cũng mong như vậy.

— Thứ bảy này anh đến em nhé ?

— Lúc nào cũng sẵn sàng.

Yến cười :

— Hồi này còn đi chơi và còn hay đánh bài nữa không ?

— Còn, nhưng nếu Yến muốn, anh sẽ thôi ngay.

— Không tin được.

— Anh nói thật đó.

Ánh mắt Yến dầm ảm, nàng nhìn Đức suy nghĩ một chút rồi nói :

— Không một người con gái nào muốn... người anh của mình đam mê những thứ không phải để dành cho mình và những thứ xét ra chẳng có lợi gì. Tuy nhiên, bây giờ Yến biết rõ rằng những thứ đó đôi khi cũng cần thiết cho đàn ông như cơ thể cần được thay đổi không khí. Bởi vậy, Yến muốn trả lời anh rằng, Yến muốn anh chơi ít và đánh bài ít chịu không?

— Chịu quá!

Hai người nhìn nhau từng tấc cười, Đức giơ tay xem đồng hồ, Yến hiểu Đức ý muốn trở về sở làm việc.

Nàng nói với Đức

— Yến phải về. Thứ bảy anh nhớ đến Yến nhé. Yến đợi anh đó.

Giọng nói nũng nịu dễ thương của Yến khiến Đức sung sướng tưởng như bắt gặp lại mối tình thứ nhất. Chàng nhanh nhẹn trả tiền rồi đứng dậy

— Để anh đưa Yến về.

— Thôi khỏi cần. Anh đi làm đi. Yến về một mình được rồi.

Đức đưa Yến ra cửa, hai người nhìn nhau một lần nữa; cái nhìn đã nói nhiều. Sau đó Yến leo lên xe. Chiếc xe rời lề đường, Yến còn đưa tay lên vẫy Đức.

Bỗng dưng Yến thấy yên ổn lạ thường không còn gì đáng lo lắng sợ hãi nữa cả. Nàng còn có Đức bên cạnh. Chiếc xe chạy qua cán phòng Vinh. Yến nhìn lên, cánh cửa kính mở ra, Vinh đứng đó nhìn xuống đường. Lũn Yến nhồi lên, nàng biết Vinh đang chờ đợi nàng. Yến cố bình tĩnh tự nhủ với lòng mình:

— Cần phải can đảm dứt bỏ những quyến rũ, những đam mê nguy hiểm đó. Những bước đi hoang của cuộc đời cần phải dừng lại, không thể tiếp tục. Phía sau là dốc sâu, là vực lầy.

Và, Yến thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Nhưng rồi Yến có chấm dứt những bước đi hoang của mình ở đó được hay không? Đó chính là điều mà Yến cũng chưa hoàn toàn dám tin tưởng. Trong cuộc đời một người con gái, thường thường có một thời kỳ bước những bước rất hoang tàng. Nếu dừng lại được, cuộc đời sẽ yên ổn hơn, không dừng lại được cuộc đời sẽ tiếp tục với những lạc thú và những đau đớn khôn cùng.

Yến nhìn lơ mơ thấy những viễn ảnh đó như khung trời màu xám của buổi chiều sắp chuyển mưa.

— HẾT —